SANDRA BROWN

YPATINGA KLIENTĖ

Alma littera

SANDRA BROWN

YPATINGA KLIENTĖ

SANDRA BROWN

YPATINGA KLIENTĖ

Iš anglų kalbos vertė
IRENA KUPČINSKIENĖ

Alma littera

UDK 821.111(73)-31
Br291

Versta iš:
Sandra Brown
TOUGH CUSTOMER
Simon & Schuster,
New York, 2010

ISBN 978-609-01-0256-5

Įžanga

Kai jis iššoko iš visureigio, ratų sukeltos dulkės dar nebuvo išsisklaidžiusios. Greitosios pagalbos automobilio švyturėlis siuntė pulsuojančias šviesos blykstes į supantį mišką. Palikę atviras automobilio dureles pirmosios pagalbos medikai tikriausiai jau name.

Vyriškis trimis šuoliais įveikė gurgždantį žvyrą iki priebučio, nėrė pro atviras duris ir atsidūrė erdviame vestibiulyje. Jo akys perbėgo svetainę kairėje – nė gyvos dvasios, atrodo, niekas nepaliesta. Dvi vyno taurės ant kavos stalelio priešais apklotu užtiestą sofą. Vienos taurės briauna ištepta lūpų dažais.

Sofa pastumta priešais židinį, šio angoje stovi vešlus papartis, matyt, atsikraustęs vasarai. Šalia – pintas supamasis krėslas. Ant atkaltės užmesta skiautinė antklodė. Lentynose knygos ir žurnalai, jų rietuvės kone ant visų lygių paviršių, stovi kelios stalinės lempos. Aplinka kukli, jauki ir rami.

Vyras įsidėmėjo tai per kelias akimirkas. Svetainės gilumoje, erkeryje, įrengta valgomojo zona. Išgirdęs balsus viršuje jis liovėsi žvalgytis po kambarį ir metęs akį į galeriją, viršuje einančią per visą svetainės ilgį, puolė į antrą aukštą, žirgliojo per dvi pakopas ir stengėsi neatsitrenkti į įvijų laiptų koloną. Perėjęs galeriją, jis atsidūrė koridoriuje prieš atviras miegamojo duris. Ir vėl, vos pažvelgęs į kambarį, įsidėmėjo vaizdą. Vienodi sieniniai šviestuvai abipus nepaklotos plačios lovos metė šviesos ratilus ant persiko spalvos sienos, palubėje sukosi ven-

tiliatorius – palmės lapų pavidalo mentės. Trys dideli langai, pro žaliuzių tarpelius matyti greitosios pagalbos švyturėlių blyksnių žaismas medžių šakose.

Medikai klūpojo prie kniūbsčio kūno. Iš basų pėdų ir plaukuotų kojų matei, kad čia vyras, po juo ant kilimo plito kraujo dėmė. Vienas iš medikų pažvelgė per petį ir sveikindamasis linktelėjo.

– Labas, Skijau, laukėme tavęs.

Skijus įžengė į kambarį.

– Kas atsitiko?

– Bjauri šautinė žaizda liemenyje – kairėje, apačioje.

– Ar jis išgyvens?

– Dar nežinau.

Tik išgirdęs balsą Skijus suprato, kad antrasis medikas – moteris.

– Tačiau yra vienas geras ženklas, – pridūrė ji. – Ponia sakė, kad jis buvo sąmoningas iki pat mums atvykstant.

– Ponia? – pasiteiravo Skijus.

Pirmasis medikas mostelėjo galva į atviras duris, kurias jie užstojo.

– Ji iškvietė pagalbą.

– Jos pavardė?

– Jos? Ėėė... – vyras, tvirtinantis lašinės maišelį, nepajėgė prisiminti moters pavardės.

– King, – padėjo kolegė.

– Karolina King? Nekilnojamojo turto agentė? – nustebo Skijus. – Čia jos namai?

Medikė gūžtelėjo pečiais.

– Tokia pavardė įrašyta mūsų duomenų bazėje.

– O kas sužeistasis?

– Ponia sakė, kad Benas Loflandas.

– Jie tik dviese name?

– Atrodo, taip. Kai atvykome, laukujės durys buvo atviros. Išgirdę moters riksmą užlipome į viršų. Čia ir radome gulin-

tį vyrą. Moteris klūpojo šalia spausdama jam ranką ir verkė. Daugiau nieko nematėme. Moteris sukrėsta.

– Ar ji šovė į vyrą?

– O čia jau jūsų darbas, – atkirto medikė.

Įsitikinę, kad sužeistąjį galima pervežti, medikai užkėlė jį ant neštuvų ir Skijus galėjo geriau apžiūrėti. Aukai maždaug trisdešimt penkeri, neišsiskiriantys bruožai, atletiškas, be ūsų, barzdos, jokių tatuiruočių, randų.

Sužeistasis mūvėjo tik pilkas trikotažines glaudes, perkirptas kairėje pusėje, ten buvo storai sutvarstyta. Medikė užklojo sužeistąjį antklode. Nors vyras atrodė be sąmonės, keliamas ant neštuvų suvaitojo. Išgirdęs žingsnius, Skijus atsigręžė ir pamatė įeinantį kitą šerifo įstaigos pareigūną.

– Atskubėjau vos gavęs žinią, – uždusęs paaiškino jis ir išplėtęs akis pažvelgė pro Skijų į tamsią šlapią kraujo dėmę ant kilimo, paskui – į sužeistąjį ant neštuvų.

Antrasis pareigūnas buvo gal dešimčia metų jaunesnis už Skijų, beveik per pėdą žemesnis, aptukęs per liemenį. Papūstažandis vyras buvo išraudęs, duso iš susijaudinimo ar nuo bėgimo laiptais. Atrodė kaip naujokas, pirmą kartą matantis pašautą žmogų, – sukrėstas.

– Endi, padėk jiems, – paliepė Skijus. – Bus sunku nugabenti neštuvus laiptais. Tik nieko neliesk be pirštinių.

– Gerai.

– Halas pasirūpins namo apsauga.

– Bet jis dar už kelių mylių.

– Kol jis atvyks, nieko neįleisk į vidų, netgi mūsų vyrų, – griežtai įsakė Skijus. – Aš tavim pasitikiu. Aišku?

– Aišku. – Jaunesnysis pareigūnas pasitaisė smunkantį pistoleto diržą ir išskubėjo kartu su medikais. Skijus žengė prie atvirų durų, kur anksčiau gulėjo sužeistasis.

Vonios kambaryje ant vonios krašto sėdėjo mergina, pasirėmusi alkūnėmis į kelius ir susiėmusi už galvos siūbavo pirmyn atgal. Skijus pažvelgė iš viršaus į jos plaukus, lyg uždanga už-

kritusius veidą. Tikriausiai kaštoniniai, bet sunku teigti, nes jie šlapi.

Mergina buvo užsimetusi ploną medvilninį chalatėlį, atsmauktos plačios rankovės neslėpė grakščių rankų, nusėtų blyškiomis strazdanomis. Ties keliais drabužis prasiskleidęs, matyti nuogos kojos. Kojų pirštai įsispaudę į vonios kilimėlį.

Ne Karolina King.

Vonios paviršius šlapias, trys užuolaidos žiedai nusprūdę nuo vamzdžio ir užuolaida ties ta vieta nukarusi. Ant vonios krašto stovėjo neatsuktas buteliukas šampūno. Matyt, kažkas sutrukdė merginai praustis po dušu – chalatą margino šlapi lopai.

Už kelių centimetrų nuo merginos pėdų visiškai nederantis prie švelnių, rožinių kojų pirštų gulėjo 38 kalibro revolveris – tipiškas nebrangus savigynos ginklas. Tikriausiai medikams jį užstojo komodos apačia. Įdomu, ar tyčia pastumtas, pagalvojo Skijus. Išsitraukęs iš džinsų kišenės latekso pirštines, detektyvas užsimovė vieną ant dešinės rankos, atsargiai žengė į priekį, pakėlė revolverį už gaiduko apsaugos, nykščiu atšovė spyną, išėmė apkabą ir pauostęs vamzdį nutarė, kad iš šio ginklo nešauta.

Lyg ką tik suvokusi, kad kažkas stovi šalia, mergina atitraukė rankas nuo veido ir pažvelgė į Skijų, rusvos akys miglotos, akių baltymai paraudę nuo verksmo, veidas išblyškęs, lūpos bespalvės.

– Kaip jis? – nurijusi gumulą paklausė ji.

– Nekaip.

Mergina suaimanavo ir pažvelgė pro Skijų į kraujo dėmę šalia slenksčio.

– O Dieve! – Ji prispaudė prie lūpų virpančius pirštus. – Negaliu patikėti, kad šitai atsitiko.

– O kas iš tiesų čia atsitiko?

– Jis turi pasveikti. Aš privalau būti su juo. Man reikia eiti.

Mergina mėgino stotis, bet Skijus uždėjo ranką jai ant peties ir vėl pasodino.

– Tik ne dabar.

Pirmą kartą, kai Skijus įžengė į vonios kambarį, mergina atidžiau į jį pažvelgė.

– Ar jūs... Kas jūs?

Jis atsegė odinę piniginę, pritvirtintą prie diržo, ir atskleidė savo pažymėjimą.

– Merito apygardos šerifo pavaduotojas Skijus Nailandas.

– Suprantu, – atsakė mergina.

Tačiau Skijus nemanė, kad ji ką nors suprato, nes vos žvilgtelėjo į pažymėjimą ašarotomis maldaujančiomis akimis.

– Prašau pasakyti, kad jis pasveiks.

– Kas jūs?

Mergina užsikišo šlapius plaukus už ausų ir kimiai ištarė:

– Berė Malon.

Skijus sumetė, kad jos pavardė nesutampa su sužeistojo. Ir nė vienas jų ne Kingas.

– Ar sužeistasis Benas Loflandas? – paklausė Skijus.

Mergina greitai linktelėjo.

– Jis pakeliui į ligoninę.

– Ar Benas gyvas?

– Kai greitoji išvyko, buvo dar gyvas.

– Jis labai nukraujavo.

– Taip, tikrai.

– Jis gali mirti.

– Deja, gali.

Berė Malon aiktelėjo ir sukuždėjo:

– Reikia paskambinti jo žmonai.

– Žmonai?

Ji pažiūrėjo į Skiją, užsidengė veidą ir prapliupo raudoti.

Stovėdamas ant vonios kambario plytelių Skijus išsižergė dar plačiau.

– Panele Malon, kas čia šį vakarą įvyko?

Ji suaimanavo į delnus ir papurtė galvą.

– Ar čia jūsų pistoletas? Ar jūs šovėte į Loflandą?

Skijus nemanė, kad mergina šovė, bent jau ne iš ginklo, kurį jis pakėlė nuo grindų, tačiau norėjo pamatyti, kaip ji reaguos.

Berė patraukė rankas nuo veido.

– Ką?

– Ar jūs...

– Ne! – Ji pašoko, susverdėjo ir įsitvėrė į praustuvės kraštą. – Aš išsitraukiau pistoletą tik paskambinusi skubios pagalbos telefonu.

– Kai iškvietėte pagalbą?

Ji patvirtindama linktelėjo ir atsikvėpė.

– Aš bijojau... Bijojau, kad jis grįš.

– Kas?

Nespėjus jai atsakyti, apačioje trinktelėjo durys, ir Skijus išgirdo, kaip Endis kažkam neleidžia įeiti, o įsakmus moters balsas liepia jam trauktis iš kelio. Berė Malon, matyt, pažinusi moters balsą, suaimanavo, nėrė pro Skijų ir išmovė pro vonios kambario duris.

– Ei!

Peršokęs kraujo dėmę ant kilimo Skijus puolė iš paskos. Pavijęs Berę miegamojo viduryje, čiupo jai už rankos, bet sugriebė tik audinį. Mergina staigiai apsisuko ir išsiveržė iš jo gniaužtų, vis dėlto Skijus spėjo kai ką pamatyti. Šmėkštelėjo nuogas kūnas, suraibuliavo margas audinys, ir Berė dingo už miegamojo durų. Skijus leidosi iš paskos, perbėgo galeriją ir nubildėjo laiptais vos nemindamas jai ant kulnų.

Pirmas skyrius

Mobiliojo telefono signalas pažadino Dodžą iš kieto miego. Derekas, pamanė jis. Tikriausiai darbdaviui kas šovė į galvą ir jis nori, kad Dodžas pultų vykdyti nurodymų. Kas gali būti taip svarbu, kad nepalaukė, kol išauš? Tačiau Derekas moka atlyginimą už tai, kad Dodžas būtų pasiekiamas visą parą, net jei reikėtų tik išklausyti darbdavio mintis.

Tamsoje sugraibęs telefoną ir įtardamas, kad jo laukia nemalonus darbas, Dodžas nedraugiškai karktelėjo:

– Klausau.

– Dodžai?

Išgirdęs moters balsą, Dodžas nustebęs atsisėdo lovoje, nuleido kojas ant grindų, ištiesęs ranką įjungė lemputę. Tada sukandęs cigaretę ištraukė ją iš pakelio ir spragtelėjo žiebtuvėlį. Užsitraukęs ėmė svarstyti, kurią moterį iš gausaus pažįstamų būrio jis šįkart užrūstino. Neprisiminė, kad pastaruoju metu būtų su kuo nors susipykęs, bet užmaršumas – viena jo ydų.

Dodžas nieko neatsakė moteriai, todėl skambintoja abejodama paklausė:

– Ar čia Dodžas Hanlis?

Neišgirdęs, kas skambina, Dodžas neketino patvirtinti. Jis visada stengėsi kuo mažiau pliurpti apie save. Nešiodavosi vairuotojo pažymėjimą, nes be jo neišsiversi, ir vienintelę banko kortelę, išduotą Dereko vardu. Dodžas ją naudojo tvarkydamas verslo reikalus su advokatų kontora, o už asmenines

sąskaitas mokėdavo tik grynaisiais. Netgi Derekas nežinojo Dodžo namų adreso.

– Dodžai, ar čia tu?

– Taip, – atsakymas labiau priminė kostelėjimą.

– Čia Karolina.

Žiebtuvėlis išslydo iš rankos ir nukrito ant grindų.

– Karolina King.

Lyg jam būtų reikėję sakyti, kuri Karolina, ir versti pakratyti atmintį.

Ilgokai patylėjusi ji paklausė:

– Ar tu mane girdi?

Dodžas įtraukė dūmo, išpūtė ir ištarė:

– Taip, taip.

Norėdamas įsitikinti, kad nesapnuoja, Dodžas atsistojo ir žengtelėjo nuo lovos. Tačiau kojos pynėsi ir jis vėl sudribo ant įdubusio čiužinio.

– Turbūt nustebai, išgirdęs mano balsą?

– Taip, – atrodo, kad jis pajėgia tik tai ištarti. Kiek kartų jau sakė tą *taip*? Keturis, penkis?

– Atsiprašau, kad taip vėlai skambinu. Pas mus naktis, o Atlantoje dar valanda vėliau. Manau, tu dar Atlantoje.

– Taip. – Šeštas kartas.

– Kaip gyveni? Viskas gerai?

– Taip. – *Velnias!* Ar jis nemoka kalbėti? Nagi, dėl Dievo meilės, rask kitų žodžių! – Aha, viskas gerai. Tikrai.

Taip, jis gyvas, tik staiga aptemo sąmonė, širdis daužosi it pašėlusi, gniaužia kvapą. Dodžas pagrabaliojo ant spintelės daiktų krūvoje ir apčiuopęs peleninę padėjo ant jos kraštelio cigaretę.

– Puiku, – atsakė Karolina. – Malonu girdėti.

Paskui juodu taip ilgai neištarė nė žodžio, kad tyla ėmė spengti. Pagaliau Karolina ryžosi ją nutraukti.

– Dodžai, niekada nebūčiau tavęs trukdžiusi, jei ne... Aš tikrai nebūčiau tavęs nieko prašiusi. Manau, pats žinai. Bet tai gyvybiškai svarbu ir skubu.

Viešpatie! Ji serga, miršta. Jai reikia kepenų, inksto, širdies.

Dodžas persibraukė pirštais plaukus, delnu parėmė kaktą ir bijodamas atsakymo paklausė:

– Kas atsitiko? Tu sergi?

– Aš sergu? Ne, ką tu.

Dodžas net susmuko iš palengvėjimo, tačiau tuoj pat suirzo: na štai, jis jau nepajėgia valdytis. Niršdamas ant savo kvailo jausmingumo, jis nekantriai paklausė:

– Tai ko man skambini?

– Pakliuvau į tokią padėtį, kad neišmanau, kaip išsisukti.

– Padėtį?

– Bėdą.

– Kokią bėdą?

– Ar gali atvažiuoti?

– Į Hjustoną? – Jis prisiekė niekada negrįžti į tą miestą. – Ko?

– Viskas labai sudėtinga.

– O kaip tavo vyras? Ir jam sudėtinga? Gal jis pakliuvo į bėdą?

Ir vėl ilga tyla.

– Jis mirė, Dodžai. Prieš kelerius metus.

Nuo šios žinios Dodžui ėmė spengti ausyse ir galvoje. Jos vyras miręs. Ji jau laisva. Jis to nežinojo, bet ir nenuostabu. Juk Karolina neturėjo jam pranešti.

Laukdamas, kol spaudimas atlėgs, Dodžas vylėsi, kad Karolina daugiau papasakos apie vyro mirtį, bet ji tylėjo.

– Tu vis dar nepasakei į kokią bėdą pakliuvai.

– Tai susiję su tavo darbu.

– Labai plati sritis.

– Nenoriu apie tai kalbėti telefonu. Ar atvyksi?

– Kada reikia?

– Kuo greičiau. Tai ar atvažiuosi?

Karolinos užsispyrimas nieko nepasakoti supykdė Dodžą.

– Tikriausiai ne.

Stojo priešiška tyla. Dodžas vėl pasiėmė cigaretę, giliai užsitraukė ir išpūtė dūmus. Reikėtų padėti ragelį. O, kad jis galėtų!

– Aš suprantu, kad nenori turėti jokių reikalų su manim, – tyliai pasakė Karolina. – Tikrai suprantu.

– Tai ko tada tikėjaisi?

– Pati nežinau. Pasielgiau nevalingai, nepagalvojusi.

– Paskambini vidury nakties, nieko neaiškini, o aš turiu lėkti kaip akis išdegęs, kad ištraukčiau tave iš nežinia kokios bėdos? – Dodžas patylėjo ir kirto: – Pala! Kodėl man tai atrodo pažįstama? O tau ne?

Karolina atsakė taip, kaip jis tikėjosi – apmaudžiai:

– Dodžai, pagalbos reikia ne man.

– Labai gerai, nes...

– Į bėdą pakliuvo Berė.

– Čia kažkas tikrai šeimininkauja, – pasakė Dodžas, sėdėdamas prie Dereko ir Džulės pusryčių stalo tvarkingoje, bet, akivaizdu, naudojamoje virtuvėje. – O anksčiau čia ir kojos niekas nekeldavo.

– Neprisimenu, kad prieš vesdamas Džulę kada būčiau įjungęs orkaitę, – nusijuokė Derekas ir kilstelėjo kavinuką, siūlydamas kavos.

– Žinoma, gersiu, – pasakė Dodžas. – Du šaukštelius cukraus, kad pajusčiau tikrą skonį.

Derekas padėjo prieš jį puodelį, cukrinę, šaukštelį ir medžiaginę servetėlę. Dodžas perbraukė servetėlės pakraštį ir kilstelėjęs antakius pažvelgė į darbdavį.

– Džulė reikalauja naudoti medžiagines servetėles.

Dėdamasis cukraus Dodžas sušnarpštė.

– Jai tikrai reikia tų daiktų?

Derekas pasekė Dodžo žvilgsnį į molinį ąsotį, į jį buvo sukišti virtuviniai žmonos įrankiai.

– Aha. Nepatikėsi, jie visi turi paskirtį.

– Kur Džulė?

– Viršuje. Vemia.

Dodžas papūtė kavą ir siurbtelėjo.

– Kaip bjauru.

– Ne, Džulė patenkinta.

– Jai patinka vemti?

– Rytinis blogavimas – geras požymis. Rodo, kad vaisius prisitvirtino prie gimdos sienelės, todėl hormonų audros sukelia pykinimą, o šis...

– Ačiū, – suniurzgė Dodžas. – Nenoriu nieko žinoti apie Džulės gimdą. Tiesą sakant, tegul žmonių dauginimasis liks man paslaptis.

– Išgirdau tavo balsą. – Įžengusi į virtuvę Džulė nusišypsojo Dodžui. Nors ką tik vėmusi moteris atrodė lyg įsikūnijusi sveikata. – Tu atsikėlei baisiai anksti, tiesa? Kaip šeštadienio rytą.

– Atrodo, ir tavo rytas ganėtinai sunkus.

– Nekreipiu dėmesio. Greitai praeis, blogavimas – geras ženklas. Rodo, kad embrionas prisitvirtino.

– Mes tai jau aptarėme. – Derekas nusijuokė. – Dodžas nebenori girdėti.

– Na, jis teisus.

Džulė paklausė, ar vyras pasiūlė svečiui ko nors užkąsti prie kavos, o sužinojusi, kad nepasiūlė, atpjovė riekutę pyrago.

Dodžas mielai priėmė ją žinodamas, kad Dereko žmona – puiki šeimininkė.

Atsikandęs antrą kąsnį, Dodžas sumurmėjo:

– Jei būčiau vedęs tave, jau būčiau priaugęs dešimt kilogramų.

– Ar pastaruoju metu matei Dereką nuogą?

– Nagi!

Šešis mėnesius vedęs vyras pliaukštelėjo žmonai per sėdynę, pasisodino ant kelių, pašokdino ir įsikniaubė jai į kaklą.

– Tai tu storėji!

Derekas uždėjo delną ant dar plokščio žmonos pilvo. Džulė apglėbė jo ranką ir abu reikšmingai susižvelgė.

Dodžas atsikrenkštė.

– Gal man išeiti?

Džulė nuslydo nuo vyro kelių ir atsisėdo prie stalo priešais Dodžą.

– Ne, džiaugiuosi, kad atėjai. Derekas beveik kasdien tave mato, o aš – ne.

Dodžas šaipėsi, kad šefas vis dar apsvaigęs nuo medaus mėnesio, bet džiaugėsi jaunavedžių laime. Derekas ir Džulė Mičeliai priklauso tai nedidelei šios žemės žmonių grupei, kuriuos Dodžas pakenčia, netgi pripažįsta juos gerbiantis, nors arčiau ir neprisileidžia. Bet neprisileidžia veikiau dėl jų pačių, o ne dėl savo gerovės – jis netinkamas bendrauti, nes pasižymi naikinančiu pradu.

– Ko užsukai?

Dereko klausimas atrodė nekaltas, tačiau Dodžo neapgausi. Šefas įžvalgus ir turi puikią, neklystančią nuojautą, todėl toks geras gynybos advokatas. Nors jie nerūpestingai plepėjo, Derekas jautė, kad kažkas atsitiko. Kada pastarąjį kartą Dodžas buvo užėjęs į svečius ankstų šeštadienio rytą? Tokio neprisimena.

Apsimesdamas abejingas, Dodžas gūžtelėjo pečiais ir siurbtelėjo kavos, jautėsi nesmagiai, kad turi meluoti vyrui, kurį laiko kone draugu.

– Ar labai nirštum, jei paprašyčiau atostogų?

Dodžas nepakėlė akių nuo kavos, bet pajuto, kad Derekas su žmona nustebę susižvelgė.

– Visiškai nenirščiau, – atsakė Derekas. – Tu nusipelnei atostogų.

– Advokate, pagalvok prieš atsakydamas. Nenoriu, kad man išvykus pakeltum mane vidury nakties ir lieptum vaikytis kokią padugnę...

– Dodžai, aš tikrai neprieštarauju. Tau jau seniai laikas pailsėti. Jei koks darbas ir atsiras, kol tavęs nebus, palauks.

– Kurgi ne! Nors leidi man išvykti, tavo pasipūtusius kolegas ištiks smūgis. Jie kreipiasi į mane tik šitaip: „Dodžai, kada..." Pavyzdžiui: „Kada gausi man tą informaciją? Kada mes pričiupsim tą vyruką? Kada tai sužinosi?"

– Mūsų kontoroje visi priklausomi nuo tavęs, – pritarė Derekas.

– Matai? Apie tai ir kalbu. Jei aš išvyksiu kelioms dienoms, ta prakeikta kontora žlugs.

Dodžas uoliausiai padėjo narpliojant bylą, į kurią buvo įtraukta Džulė. Polo Vilerio nužudymas buvo didžiulė tragedija, bet ji suvedė Džulę ir Dereką. Iš pradžių Dodžas įtarė, kad Džulė meluoja, manipuliuoja kitais ir net blogiau. Tada ji oriai ištvėrė tyrėjo priešiškumą ir įtarimus, o vėliau pamiršo visas nuoskaudas. Dodžas vylėsi netgi šiek tiek patinkąs Dereko žmonai.

Jis pažvelgė į moterį, bet gal nereikėjo, nes ji susirūpinusi stebeilijo į jį, o tai gal net pavojingiau už vyro kandumą.

– Tikiuosi, tavo atostogos nesusijusios su sveikata, – švelniai tarė ji.

– Tarkim, ar nemirštu nuo vėžio? Ne, dar nemirštu, – patikino jis, kai Džulės nerimą pakeitė išgąstis. – Bent jau to nežinau. Dar ne.

Dodžas pasimuistė ant kėdės ir paplekšnojo per marškinių kišenėlę tikrindamas, ar cigaretės ten, nors jis veikiau nusišlapintų ant „Monos Lizos“, negu užsirūkytų Džulės virtuvėje.

Atsigręžęs į Dereką, Dodžas pasakė:

– Pamiršk. Nereikėjo prašyti. – Jis uždėjo ranką ant širdies ir pridūrė: – Kontorai reikia manęs, o aš esu ištikimas Mičeliui ir...

– Užteks tų nesąmonių! Kas vyksta?

– Kas vyksta? Nieko. Tiesiog man šovė mintis...

– Pasiimti kelias laisvas dienas ir aš leidau. O dabar ginčijiesi su manim, kad sutikau. Kodėl?

– Jokių *kodėl*. Tai buvo kvaila mintis, ir viskas. Galvojau pasprukti kelioms dienoms, bet...

– Ar buvai numatęs kelionės tikslą? – Derekas šyptelėjo. – Į kurią nors atogrąžų salą, apie kurią nuolat svaičioji? „Nacionalinėje geografijoje“ aprašytą vietelę, kur moterys nenešioja liemenėlių?

– Būtų šaunu.

– Tai kur būtum vykęs?

– Į Teksasą, – atsakė Dodžas ir vos nespyrė sau paleidęs liežuvį.

Derekas įsmeigė akis į Dodžą ir paklausė:

– Ar ta vieta turi pašto kodą?

Dodžas gūžtelėjo pečiais.

– Nesvarbu, aš ten nevykstu.

Kurį laiką visi tylėjo, Dodžas vėl matė suglumusius Dereko ir Džulės žvilgsnius.

– O kas tame Teksase? – paklausė moteris.

– Teksasiečiai, – nutęsė Dodžas, bet nenuskambėjo juokingai, kaip vylėsi.

Jis vėl pažvelgė į Džulę. Ir kodėl ji tokia velnioniškai patraukli šį rytą? Žinoma, Džulė visada buvo graži, bet moters hormonų audros kėlė Dodžui nebūdingus sentimentus. Paprastai kai kas nors teiraudavosi Dodžo apie asmeniškus dalykus, netgi jei tai būdavo tokie pat nekalti klausimai kaip *Kas Teksase?*, jis atšaudavo nesikišti į jo gyvenimą. Tačiau Džulei kažkodėl atsakė:

– Reikalai.

– Reikalai? – Derekas susiraukė.

– Ramiai, advokate, kito darbo neieškau. Tai asmeniniai reikalai.

– Asmeniniai reikalai.

– Jergutėliau! Ar šiame kambaryje toks aidas? – suirzo Dodžas. – Kodėl viską taip išpučiate? Asmeninio pobūdžio reikalas gali būti ir užkietėję viduriai.

– Niekada nesu girdėjęs, kad būtum turėjęs asmeninių reikalų, ypač Teksase.

– Na, tai tiesiog rodo, kad tu ne viską žinai. Be to, kodėl vis dar kalbame apie tai? Aš nevažiuoju. Vos ten nuvykčiau, šis prakeiktas mobilusis imtų burgzti kaip pjūklas. Tu vis klausinėtum, kada grįšiu. Neverta nė pradėti. Pamiršk, kad užsiminiau. – Dodžas numetė ant stalo servetėlę ir atsistojo. – Ačiū už kavą. Džule, tavo pyragas nuostabus, o dabar jau nešdinuosi.

– Sėsk!

– Ką?

Derekas ryžtingai sukando žandikaulius.

– Niekur neisi, kol nepaaiškinsi, kokia velniava čia vyksta.

– Jau sakiau. Man kilo mintis...

– Kalbėsim ne apie tavo atostogų laiką. Sėsk!

Dodžas vėl teatrališkai klestelėjo ant kėdės, nutvilkė Dereką priešišku žvilgsniu ir pagaliau paklausė:

– Ko nori?

– Ar prisimeni, pasakojau tau apie mudu su Džule? – paklausė Derekas.

– Apie skrydį iš Paryžiaus?

– Apie jį. Aš tau paaiškinau, kodėl buvau sukompromituotas ir negalėjau atstovauti Kreitonui Vileriui. Apnuoginau savo sielą, nes žinojau, kad galiu tau patikėti tamsiausią paslaptį, savo karjerą, savo gyvybę.

– Ir kas toliau?

– O tas, kad pasitikėjimas turi būti abipusis. Dodžai, mes pasitikime tavim. Tai vis dėlto kas atsitiko? – Derekas patylėjo, o kai Dodžas neatsakė, pridūrė: – Tikriausiai kas nors labai svarbaus, nes nebūtum surengęs tokio cirko apie atostogas. Atėjai pas mus norėdamas kai ką papasakoti, bet neišmanai kaip.

– Ar jau tapai psichiatru? Tau neužtenka, kad esi kiečiausias Džordžijos advokatas?

Derekas nė nemirktelėjo.

– Dodžai, tai kas tame Teksase? – paklausė Džulė.

Švelnus moters balsas padarė tai, ko neįstengė Dereko griežtumas. Dodžas nugalėtas susigūžė.

– Ten gyvena vienas žmogus.

– Koks žmogus?

Vengdamas draugų žvilgsnio, Dodžas paėmė puodelį, nuėjo prie kriauklės ir išpylė kavos tirščius.

– Mano duktė.

Jis pajuto nuostabą dar nė neatsisukęs į nustėrusius Dereko ir Džulės veidus.

– Tu neturi dukters, – pasakė Derekas.

– Turiu.

– Nuo kada?

– Jau trisdešimt metų.

Derekas papurtė galvą, norėdamas sutelkti mintis.

– Tu man pabrėžei, kad neturi dukters.

– Ne, nepabrėžiau.

– Dodžai, aš prisimenu mūsų pokalbį. Tu domėjaisi Kreitono Vilerio aplinka. Neva, turėdamas tiek žinių, nenorėtum, kad tavo duktė susitikinėtų su juo. Aš pasakiau: „Tu neturi dukters“, o tu pasitaisei: „Jei turėčiau.“

– Matai? Tai tu pasakei, kad aš neturiu dukters, o ne aš.

– Bet tu leidai taip suprasti.

– Paduok mane į teismą.

– Šis ginčas nelabai vaisingas, – papriekaištavo Džulė abiem ir kreipėsi į Dodžą: – Mes labai nustebę, Dodžai. Tu esi minėjęs apie porą buvusių žmonų, bet niekada neužsiminei apie jokius vaikus.

– Ne vaikus. Apie vaiką. Vieną.

Dodžas pažvelgė į savo batus svarstydamas, kada jie pastarąjį kartą valyti. Jei iš viso kada valyti. Bent jau nusiblizginti reikėjo. Gal oro uoste, jei liks laiko...

Oro uoste? Velniava! Juk jis niekur neskrenda.

– Kada ją matei? – paklausė Džulė.

– Per jos gimimo dieną.

– Pastarąją?

Dodžas papurtė galvą.

– Tikrąją. Tą dieną, kai ji gimė.

Mirtinoje tyloje pakibo bežodžiai klausimai, į kuriuos jis nenorėjo atsakinėti. Tačiau Derekas buvo atkaklus kaip buldogas.

– Tai kodėl užsimanei ją pamatyti dabar?

– Neužsimaniau.

– Na, bent jau tarkim, kad ketinai.

Dodžas dvejodamas piktai prikando lūpą, bet tuoj pat išgirdo save pliurpiantį, kad jo duktė pakliuvo į bėdą.

– Nežinau smulkmenų, bet tai policijos reikalas. Ir ji... vienas žmogus sumetė, kad galbūt mano profesija jai padėtų. Tačiau aš taip nemanau. Be to, kodėl turėčiau padėti?

Įsmeigti Dereko ir Džulės žvilgsniai buvo iškalbingi. Dodžas nulenkė galvą, patrynė akių obuolius nykščiu ir didžiuoju pirštu, tada nuleido ranką ir atsiduso.

– Mėšlas, mėšlas, visiškas mėšlas.

Antras skyrius

Berė su Karolina jau beveik pusvalandį sėdėjo ant kietų nepatogių medinių klauptus primenančių suolų Merito apygardos teismo rūmų vestibiulyje, prie pat pagrindinių durų.

Gerokai pavėlavęs Skijus Nailandas atrodė kaip atgailaujantis žmogus.

– Atsiprašau, kad priverčiau jus laukti. Man paskambino.

– Ar yra gerų žinių? – paklausė Karolina.

– Deja, ne, ponia King. Orenas Starksas vis dar laisvėje, o aš turiu tik kelias minutes, reikia vadovauti jo paieškai. – Jis čiuptelėjo už mobiliojo telefono, prisegto prie diržo, lyg norėdamas įsitikinti, kad ryšių linija neatkirsta. Tik tada jo pilkų akių žvilgsnis perleido Berę pripažindamas, kad ir ji čia. – Ar jūs pasiruošusi?

– Jau seniai pasiruošusi.

– Manau, rinkodaros specialistai dirba pagal tikslesnį tvarkaraštį negu teisėsaugininkai, – patylėjęs pasakė Skijus.

Taškas tavo naudai, šerifo pavaduotojau, pagalvojo Berė.

Berės atsakymas nuskambėjo dygiai. Nors paprastai ji stengdavosi būti mandagi, šiandien paveikta įtampos nejučia gynėsi.

– Vakar pasakiau viską, ką žinojau, – susitvardžiusi pasakė Berė. – Nesitikėjau, kad šį rytą mane vėl iškviesite.

– Su jumis susitikti norėjo šerifas Dramondas. Jūsų advokatas jau atvyko.

– Tada nedelsdami eikime pas juos, – maloniai pasiūlė Karolina.

Berė pavydėjo motinai įgimto gebėjimo tvardytis, pačiai jo nepavyko išsiugdyti. Šerifo pavaduotojas Nailandas mostelėjo moterims sekti įkandin. Eidama vestibiuliu Berė spėliojo, kodėl policininkas nevilki uniformos. Ir vakar atvyko neuniformuotas, tiesa, iškvietimas skubion pagalbon jį užklupo penktadienio vakarą. Tačiau ir šiandien pavaduotojas vilkėjo sportinę striukę, atrodė kaip pasiruošęs dalyvauti rodeo: džinsai, auliniai batai, balti pastandinti marškiniai. Įdomu, ar pats suvokia, kad primena vesterno kaubojų; trūksta tik didelės baltos skrybėlės, alavinės žvaigždės ant krūtinės ir šešių šovinių revolverio prie šlaunies. Tikriausiai pavaduotojas turi ginklą. Gal jį nusisegė įėjęs į teismo rūmus, nors veikiausiai kur nors slepia kaip švyturėlį, kurį vakar užkišo už išpuoselėto visureigio grotelių veždamas Berę rašyti pareiškimo apie tą, pasak jo, susišaudymą.

Laukdama lifto Berė nustebo, kokia žema motina atrodo šalia šerifo padėjėjo. Netgi pati Berė, septintoje klasėje praaugusi bendraamžius, iš kurių vos keli pasivijo ją baigiant vidurinę, jautėsi šalia jo maža. Nesulaukę lifto, jie nusprendė lipti laiptais. Kildama Berė jautė į nugarą įsmeigtą Nailando žvilgsnį.

Teismo rūmai pastatyti 1898 metais, tačiau gerai išsilaikę. Šerifo kabineto sienos išmuštos lentelėmis, gipsines lubas juosia rankų darbo raižiniai. Banguotas lango stiklas irgi pabrėžė kambario stilių. Ant sienos ties rašomuoju stalu įtaisyti du derantys vėliavų laikikliai. Paveikslas tarp Jungtinių Valstijų ir Teksaso valstijos vėliavų vaizduoja, kaip Santa Ana pasiduoda Hjustonui.

Grupelei įėjus į kambarį, du vyrai atsistojo. Vienas jų buvo Berės motinos vakar iškviestas advokatas, antrasis – šerifas Tomas Dramondas.

Šerifas išėjo iš už stalo jų pasitikti, apkabino Karoliną per pečius ir pabučiavo į skruostą.

– Visada malonu tave matyti, bet man nepatinka šio susitikimo aplinkybės.

– Ir man, Tomai. – Karolina atsigręžė į Berę. – Regis, su mano dukterimi susipažinai pernai per Darbo dieną – kaimo klubo iškyloje.

– Taip, panele Malon.

– Prašau vadinti mane Bere.

Šerifas nuoširdžiai paspaudė jai ranką.

– Užtikrinu jus, kad šerifo nuovada skiria daug dėmesio jūsų bylai. Jūsų motinos agentūra labai svarbi mūsų bendruomenei, ji išjudino sustingusią nekilnojamojo turto rinką. Jos rūpesčiai – mano rūpesčiai, ypač jei jie susiję su jūsų saugumu. Pažadu jums, mes sučiupsime tą tipą.

– Ačiū. Aš tikiu jumis.

Advokatas Karlislis Haris ar Haris Karlislis (Berė neatrinko, kuris vardas, kuris – pavardė) buvo maždaug šerifo vienmetis. Patrauklus, malonus vyriškis, nors Berė manė, kad motina jį pasirinko dėl aštraus juodų akių žvilgsnio, o ne dėl nuoširdumo.

Vakar vakare advokatas pasirodė name prie ežero, lyg Karolina būtų pamojusi burtų lazdele. Vos motina sužinojo, kodėl iškviesta skubi pagalba, ir Skijus Nailandas ėmė klausinėti apie Berės pistoletą, Karolina mandagiai paprašė palaukti, kol ji paskambinsianti advokatui. Šerifo pavaduotojui tai nepatiko, bet jis sutiko, ir kol advokatas nepasirodė, Berė neištarė nė žodžio.

Haris Karlislis žengė į priekį ir paspaudė ranką Karolinai su Bere.

Pastebėjęs, kad Skijus Nailandas nekantrauja, šerifas nutraukė pasisveikinimus ir pasiūlė visiems sėstis. Berė su motina atsisėdo šalimais ant senos odinės sofos, o vyrai įsitaisė krėsluose puslankiu į jas.

– Skijus man trumpai paaiškino, kas nutiko vakar name prie ežero, – prabilo šerifas. – Bere, aš turiu jūsų oficialaus pareiškimo kopiją. Hari, ar tu turi kopiją?

– Turiu, – atsakė advokatas. – Ačiū.

– Ar norėtumėt ką nors pridurti, Bere? – pasiteiravo šerifas. – Gal prisiminėte dar ką nors, kas mums padėtų ieškant to vyro.

Berė papurtė galvą.

– Aš papasakojau išsamiai. Orenas Starksas jau kelis mėnesius mane persekioja. Vakar jis atvyko į namą prie ežero, pašovė Beną ir grasino nužudyti mane.

– Jūs susipažinote su Starksu darbe, tiesa?

– Delrėjaus rinkodaros bendrovėje Hjustone.

– Kiek žinau, jis buvo iš jos atleistas.

– Prieš kelis mėnesius.

– Ar žinote kodėl?

– Kaip nelabai tinkamas, – atsakė Berė. – Bent jau taip buvo kalbama.

– Ar jūs manėte, kad jis tinkamas tokiam darbui?

Berė atsigręžė į pavaduotoją Nailandą, uždavusį klausimą, ir šaltai atsakė:

– Ne mano pareiga vertinti darbuotojus.

– Ir vis dėlto būkite atvira, ar jums atrodė, kad Orenas Starksas tinka tam darbui?

– Ne, neatrodė.

– Kodėl? Jis blogai dirbo?

Berė šyptelėjo.

– Orenas dirbo ne gerai – jis buvo *išskirtinis*.

– Nesuprantu, Bere, – įsiterpė šerifas. – Skijus sakė, kad jūs apibūdinote tą vyrą kaip keistuolį.

– Jo asmenybė ir profesiniai gebėjimai – du skirtingi dalykai, – pasakė Berė. – Rinkodarininkui darbe reikia būti kūrybingam, sugebėti numatyti strategiją ir sujungti daugybę elementų, kad matytum visumą. Dėl vienos netinkamos detalės sugriūva visas planas. Kai dėl kokios kampanijos Delrėjaus bendrovėje kildavo sunkumų, Orenas mus gelbėdavo. Jis rasdavo netinkamą grandį.

– Ir vis dėlto jis buvo bendrovės bėda, – pasakė šerifas.

– Ironiška, bet taip. Žmonės nejaukiai jaučiasi jo draugijoje. Ypač moterys. Aš ne pirma, sulaukusi nepageidaujamo dėmesio.

– Ar kas nors skundėsi dėl priekabiavimo?

Berė papurtė galvą.

– Oficialiai ne. Orenas nieko nedarė atvirai – nelietė moterų, nerašydavo joms nepadorių žinučių ar gašlių laiškų. Jis per daug protingas ir suktas, kad pakliūtų į spąstus. Tačiau jis nuolat mėtydavo slaptas užuominas apie tariamą intymumą. – Kiek pagalvojusi Berė pridūrė: – O jei mėgindavai aiškintis su juo dėl tų pastabų, jis priversdavo manyti, kad tu netinkamai supratai.

– Ar ir prie jūsų kabinėdavosi? – paklausė šerifas.

– Taip, iš pradžių. Pamaniau, kad per daug sureikšminu jo žodžius ir per daug dėmesio kreipiu į jo veiksmus. Bet kai Starksą iš darbo išmetė, jis tapo atkaklesnis ir agresyvesnis. Tada ir ėmiau bijoti. Pamaniau, jei vasarą pagyvensiu mamos namelyje prie ežero, – čia ji mane kvietė nuo pat tos dienos, kai jį nusipirko, – jei kurį laiką nesimaišysiu Orenui akyse, jis paprasčiausiai liausis manim domėtis ir paliks ramybėje.

– Ką turėjote galvoje sakydama, kad Starksas jus persekiodavo? – Šerifas palinko į priekį mygdamas Berę paaiškinti išsamiau.

– Jis man skambindavo kelis kartus per dieną. Nuolat siuntinėdavo žinutes.

– Kodėl nepasikeitėte telefono numerio? – paklausė šerifo pavaduotojas Nailandas.

– Mano numerį turi labai daug žmonių: klientai, bendradarbiai, žmonės, kuriems reikia skubiai pasitarti su manim dėl svarbių reikalų. Būtų buvę labai nepatogu pasikeisti numerį.

– Nepatogiau, negu kęsti persekiojimą?

– Nebūtina atsakyti, Bere, – įspėjo advokatas.

Berė, neatsakiusi į pavaduotojo klausimą, pažvelgė į šerifą.

– Orenas nekviestas ateidavo prie mano namų. Kartais pasistatydavo automobilį priešais namą, laukdamas, kol grįšiu, netgi sėdėdavo verandoje. Jis pasirodydavo restoranuose, kur aš vakarieniaudavau, siuntinėjo puokštes su kortelėmis, jose užsimindavo apie mūsų romantiškus santykius, nors nieko panašaus nebuvo. Jis atsiųsdavo dovanėlių, kurios...

– Kokių?

Sutrikusi dėl nuolatinių skeptiškų šerifo pavaduotojo pastabų, Berė šiek tiek pamąstė.

– Kartą atsiuntė man kompiuterinį žaidimą „Drakonai ir požemiai“ – burtininkai, raganiai, pilys ir labirintai. Turbūt žinot tokius žaidimus.

– Mėgstate juos žaisti?

– Aš – ne, pavaduotojau Nailandai. Bet Orenas mėgsta. Jam patinka visokiausi galvosūkiai. Puikiai juos sprendžia.

– Todėl jis taip gerai rasdavo sprendimus rinkodaros bendrovėje, – nutarė Nailandas.

– Tikriausiai.

– O ką dar jis jums dovanojo?

– Itin perkamą mano mylimiausio rašytojo knygą. Starksas neva kelias valandas stovėjęs eilėje, kad gautų autografą. Dar savo įrašytą kompaktinę plokštelę. O didžiausia dovana – sidabrinė apyrankė su širdelės pavidalo pakabučiu.

– Ar grąžinote dovanas? – pasiteiravo Nailandas.

– Iš pradžių mėginau, bet Orenas nepriimdavo. Teko jas pasilikti.

– Kodėl?

– Nes norėdama grąžinti, turėdavau susitikti su juo ir kalbėtis. O kaip tik to stengiausi išvengti.

– Manau, mes suprantame, kodėl buvo pavartotas žodis „persekioti“, – įsiterpė Haris Karlislis. – Tomai? Skijau? Vyras nuolat įkyrėdavo Berei, o vakar jo manija išvirto į smurtą.

Šerifas linktelėjo ir paragino:

– Bere, prašau pasakoti toliau.

– Aš pamiršau, ką sakiau.

– Jūs persikraustėte į vasarnamį prie ežero.

– Tikėjausi visiems laikams atsikratyti Oreno. Nenutuokiu, kaip jis sužinojo, kur mamos namas – adresas telefonų knygoje nenurodytas. Bet iš kažkur ištraukė, – tyliai pasakė Berė. Praėjusio vakaro įvykių prisiminimai užgniaužė jai balsą.

Motina ramiai paklausė, ar duktė norėtų atsigerti. Berė papurtė galvą, Karolina drąsindama spustelėjo dukrai ranką.

Šerifo pavaduotojas pasimuistė krėsle, sena mediena sugirgždėjo. Jis pažvelgė į duris lyg norėtų sprukti. Berė ketino paklausti, ar ji atitraukia pavaduotoją nuo svarbesnių darbų, bet suvokė: taip ir yra – Nailandas vadovauja Oreno paieškai. Kuo greičiau pavaduotojas baigs apklausą, tuo greičiau galės pulti ieškoti Oreno. Berė nedelsdama pasakojo toliau:

– Vakar Orenas atėjo į mamos namus ir mirtinai mane išgąsdino. Aš buvau vonios kambaryje, prausiausi po dušu. Staiga kažkas atitraukė užuolaidą ir pamačiau jį. Kaip filme „Psichas“. Tik jo rankoje buvo ne peilis, o į mane nukreiptas pistoletas.

Šerifas atsigręžė į Karoliną.

– Kiek suprantu, tavęs nebuvo namie.

– Aš buvau išvykusi. Nenorėjau trukdyti, nes Berė ketino visą dieną dirbti su ponu Loflandu prie svarbaus projekto.

– Po darbo tiesiai iš biuro nuvykau į svečius pas buvusius klientus, jie šventė įkurtuves. Liepiau Berei nelaukti manęs, nes nežinojau, kiek užtruksiu. Matyt, grįžau vos atvykus pavaduotojui Nailandui. Prie laukujų durų stovėjo policininkas ir nenorėjo manęs įleisti. Berė mėgino skambinti man ir papasakoti apie nelaimę, bet mano mobilusis buvo rankinėje, be to, buvau išjungusi garsą ir prieš grįždama namo nepažiūrėjau, ar buvo skambučių.

Šerifas pažvelgė į Nailandą.

– Kai ponia parvyko, judu su Bere vis dar buvote viršuje?

– Mes išgirdome, kaip Endis ginčijasi su ponia King, tada nulipome žemyn, ir ponia King paskambino advokatui Karlisliui.

– Turėjau tam teisę.

Pavaduotojas linktelėjo pritardamas.

– Kai tik jis atvyko, toliau kalbėjausi su panele Malon. Pirmiausia paklausiau, ar Starksas įsilaužė į namą, bet jis neįsilaužė.

– Tiesa, šerife, – pritarė Berė. – Durys buvo neužrakintos. Mes su Benu maudėmės baseine, vakarienei kepėme pjaus-

nius ant grotelių, todėl visą vakarą vaikščiojome į kiemą. Aš dar nebuvau užrakinusi durų nakčiai. Orenas paprasčiausiai įėjo pro laukujes duris. Bent jau aš taip manau, nes iššlubavo pro jas. Nuo tada, kai jis atitraukė dušo užuolaidą, iki mano skambučio pagalbos telefonu buvo prabėgusios vos kelios minutės. Viskas įvyko žaibiškai.

– Pareiškime rašėte, kad tas vyras maniakas.

– Ji sakė, kad jis pamišėlis.

Berė nustebusi žvilgtelėjo į Nailandą, jis tiksliai atkartojo jos žodžius, apibūdinančius Oreno psichinę būseną.

– Tikrai toks. Jo akys buvo paklaikusios. „Aš privalau tave nužudyti, supranti? Privalau!“ – taškydamasis seilėmis šūkavo jis.

Karolina krūptelėjo ir tvirčiau suspaudė dukrai ranką.

– Vos išvydusi Oreną su pistoletu, suklykiau. Jis dar labiau pašėlo, tildė mane ir vis kartojo: „Aš neturiu išeities. Privalau tai padaryti. Argi nesupranti?“ Jis...

Ketvertas klausiamai žvelgė į Berę. Ieškodama tinkamų žodžių, ji apžvelgė juos ir įsmeigė akis į šerifo pavaduotoją. Šis nė nesumirksėjo.

– Pamišėlis, – bejėgiškai gūžtelėjusi pečiais pakartojo Berė. – Tai geriausias apibūdinimas.

– Na, Starksas atėjo jūsų nužudyti, – įsiterpė advokatas. – Kas galėtų tikėtis iš jo protingo elgesio?

– Žinoma, niekas.

– Ar anksčiau teko matyti jį tokios būsenos? – paklausė šerifas.

– Kartą, kai labai supyko ant manęs, nes jį atstūmiau. Bet vakar jis buvo dar labiau įsiutęs. – Berė norėjo apsvarstyti atsakymą, bet kai Nailandas vėl nekantriai pažvelgė į duris, ji skubiai pridūrė: – Tikriausiai Benas išgirdo mano klyksmą ir Oreno grasinimus. Jis atskubėjo iš svečių kambario. Kai Benas pribėgo prie vonios kambario durų, Orenas išgirdo, staigiai apsisuko ir iššovė.

Berė nutilo, vėl regėdama tą baisią akimirką: kurtinantis šūvio garsas, Benas atbulas krinta, paklaikęs Oreno veidas, kai jis vėl atsigręžia. Jai šmėkštelėjo, kad visa tai netiesa, geriems žmonėms tokių šiurpių dalykų nenutinka. Tačiau jai nutiko. Ji tai patyrė. Dabar, atkurdama tą sceną ir ką tada jautė, Berė suprato, kad nepajėgs išreikšti savo jausmų žodžiais.

– Aš tik galiu pasakyti, kad viskas rodėsi netikroviška, lyg vyktų kitoje erdvėje. Visi pojūčiai sustiprėjo. Atsimenu, tarsi laikas po šūvio būtų sustojęs – kaip sulėtintame filme. Staiga Orenas apsigręžė ir išbėgo. Tada atsitokėjau, iššokau iš vonios, stabtelėjau prie Beno, pažadėjau iškviesti pagalbą ir nulėkiau pažiūrėti, kur dingo Orenas.

– Nebijojote, kad jis šaus į jus?

– Berė vakar tai paaiškino Skijui.

– Nurimk, Hari, – švelniai papriekaištavo šerifas advokatui. – Aš paklausiau, nes man smalsu.

Haris Karlislis davė ženklą Berei kalbėti toliau.

– Tiesą sakant, tuo metu apie tai negalvojau, nes tikriausiai nebūčiau bėgusi jam iš paskos. – Net nepajutau, kaip puoliau įkandin – nusekiau Oreną. Kai atsidūriau galerijoje, jis jau lėkė laiptais žemyn. Aikštelėje prarado pusiausvyrą, pargriuvo, nusirito iki apačios ir žnektelėjo ant nugaros. Jis pamatė mane galerijoje, pamėgino atsistoti, bet nepavykus nukreipė pistoletą į mane. Tą akimirką išsigandusi, kad tuoj žūsiu, griuvau ant grindų ir užsiglaudžiau už tvorelės. Orenas šaudė, kol nebeliko kulkų.

Karolina griebėsi už burnos, kad nesuriktų.

– Stebuklas, kad jis nepataikė į mane, – toliau kalbėjo Berė. – Kai šoviniai baigėsi, Orenas vėl pamėgino atsistoti ir pratrūko: „Aš tave užmušiu. Tu privalai mirti.“ Vis dar rėkdamas jis nusvirduliavo prie laukujų durų ir dingo.

Šiek tiek patylėjęs Nailandas paklausė:

– Ar jis neužsitaisė pistoleto?

– Ne.

– Tiesiog išbėgo, prisiekęs jus užmušti?

– Taip.

– Ir tai patvirtina, ką Berė tau sakė vakar, – priminė advokatas.

– Taip, žinau. – Nailandas nenuleido akių nuo Berės ir ji matė jas supančius tamsius ratilus. – Loflandas gulėjo sužeistas. Jūs buvote viena ir beginklė.

– Taip.

– Starksas įžengė į vonios kambarį ir galėjo jus iš karto nušauti. Tačiau jis spruko. Jūs nubėgote iš paskos vis dar beginklė. Tiesa?

– Taip.

– Dar neturėjote pistoleto?

– Ne.

– Starksas iššaudė apkabą iš patogaus kampo, iš kokio atstumo? Iš dešimties metrų?

– Gal. Aš nežinau.

Šerifas palinko į priekį.

– Kur tu suki, Skijau?

Pavaduotojas pažvelgė į viršininką.

– Jei Starksas ketino nužudyti Berę, kartojo, kad turi tai padaryti, kad ji turi mirti ir panašiai, kodėl nenušovė jos vonioje? Kodėl tik grasino, o vėliau apsigręžė ir spruko, nors galėjo ją nužudyti? Kur logika?

– Žmonės elgiasi beprotiškai, – pasakė šerifas. – Gal Starksas pabūgo. O gal jį apšvietė apvaizda. Kas žino? Gal lemiamą akimirką jis įstengė tik grasinti, o ne iš tikrųjų žudyti.

– Gal, – abejodamas nusileido pavaduotojas.

– Aš galiu papasakoti tik tai, kas įvyko, pavaduotojau Nailandai, – pasakė Berė, – bet negaliu paaiškinti Oreno elgesio. Nežinau, kodėl jis nepasinaudojo proga ir manęs nenušovė. Bet džiaugiuosi, kad jam nepavyko.

– Savaime suprantama, – sumurmėjo Nailandas.

– Pasakokite toliau, Bere, – paragino šerifas. – Kas įvyko vėliau?

– Kai Orenas dingo iš akių, nubėgau į miegamąjį ir laidiniu telefonu surinkau skubios pagalbos numerį. Aš negirdėjau va-

riklio ūžesio, todėl nebuvau įsitikinusi, kad Orenas išbėgo iš namo. Bijodama, kad jis grįš, išsiėmiau iš stalčiaus pistoletą. Buvau jį ten padėjusi tą dieną, kai atvažiavau prie ežero.

– Tomai, netgi išvykusi iš Hjustono Berė bijojo to vyro, – įsiterpė advokatas. – Ji nusipirko pistoletą savigynai. Ginklas registruotas Berės vardu, ji turi leidimą.

– Tikiu tavim, Hari, – nekantriai atsidusęs pasakė šerifas. – Mano žmona irgi laiko dvidešimt antro kalibro pistoletą spintelės stalčiuke, ištraukia ir paslepia jį tik tada, kai pas mus lankosi anūkai. – Jis vėl atsigręžė į Berę.

– Daugiau nėra ko pasakoti, – patikino ši. – Buvau miegamajame prie Beno, kol atvyko medikai.

Šerifas atsidūsėjo.

– Mes laimingi, kad tu šiandien su mumis.

Karolina tylėdama linktelėjo.

– Kokios naujausios žinios apie Beno Loflando būklę? – paklausė šerifas.

– Geros, – pranešė Nailandas. – Atsigauna po operacijos. Prie jo budi žmona.

Berė suprato, kad paskutinis sakinys skirtas jai sutrikdyti. Ji smerkiamai pažvelgė į pavaduotoją, bet šis kalbėjosi su šerifu ir į ją nežiūrėjo.

– Starkso mums padeda ieškoti ir Hjustono policijos skyrius su Hariso apygardos šerifo nuovada.

– Turite arešto orderį?

– Taip, čia. – Nailandas patapšnojo per marškinių kišenę. – Eidamas čia pasiėmiau jį iš apygardos prokuratūros. – Jis pažvelgė į Berę. – Todėl pavėlavau.

– Ar Starksas buvo kada nors sulaikytas?

Nailandas vėl pažvelgė į šerifą ir papurtė galvą.

– Jokių bylų prieš jį. Visiškai švarus, netgi baudos už automobilio stovėjimą neleistinoje vietoje negavęs. Starkso nėra namie, bet jo vardu registruotas automobilis stovi garaže.

– Jis galėjo išsinuomoti automobilį, – pasakė Berė.

– Niekur neužregistruota.

– Tada pavogti, – spėjo ji. – Arba pasiskolinti. O gal atvažiavo riedučiais. Nežinau, kaip jis pakliuvo prie ežero. Jis per daug gudrus, kad ketindamas mane nužudyti važiuotų savo automobiliu.

– Pavaduotojau Nailandai, – įsiterpė Karolina. – Mes jaustumės drąsiau, jei jūs papasakotumėt, ką darote, kad suimtumėt Starksą.

Nailandas nukreipė skvarbų žvilgsnį į Karoliną.

– Gerai, ponia. Kol vakar apklausiau panelę Malon, kiti pareigūnai pranešė apie įvykį aplinkinių apygardų šerifams. Tačiau vien Merito apygardos teritorija – devyni šimtai kvadratinių mylių, dideli negyvenami plotai. Mūsų skyriuje dvylika darbuotojų, tarp jų teismo antstolis, kalėjimo prižiūrėtojas ir pensininkas mokytojas, kuris tris dienas per savaitę tvarko dokumentus.

– Nailandas teisus, – pridūrė šerifas. – O aplinkinės apygardos panašaus dydžio ir turi dar mažiau darbuotojų.

– Norime pasakyti, kad šiame valstijos krašte daug gerų slėptuvių ir mažai teisėsaugos pareigūnų.

Berė buvo įsitikinusi, kad motina neketino abejoti šerifo pavaduotojo Nailando įgūdžiais, tačiau Nailandas, matyt, jautrus kritikai. Ji nutraukė trumpą tylą.

– Aš beveik tikra, kad risdamasis laiptais Orenas susižeidė. Išeidamas jis raišavo viena koja.

– Jūs tikriausiai pasiteiravote aplinkinėse medicinos įstaigose. – Šerifas Dramondas laukė, kad pavaduotojas tai patvirtintų.

– Taip, dar vakar, o dabar tikriname platesniu spinduliu.

– Pranešėte valstijos policijos skyriui?

– Vakar pasiunčiau elektroninius laiškus valstijos policijos skyriui, Teksaso reindžeriams, savivaldos policijos nuovadoms. Aš pateikiau Starkso aprašymą, bet mes nežinome, kokią transporto priemonę jis vairuoja.

– Gaila, – įsiterpė Berė, – kad nepasekiau Oreno, kai jis išėjo iš namo. Tačiau tuo metu baiminausi dėl Beno, ar jis gyvas, todėl pirmiausia skubėjau iškviesti pagalbą.

– Suprantama, – pritarė šerifas.

Nailandas atsigręžė į Berę.

– Ar turite jo nuotrauką?

– Oreno? Ne.

– Darydami kratą jo namuose neradome jokių nuotraukų.

– Nė vienos? Ar nemanote, kad tai keista? – Karolina atrodė nustebusi.

– Visa ši istorija keista, – vos girdimai atsakė šerifo pavaduotojas. – Paprašysiu Hjustono policijos skyriaus pasidomėti Delrėjaus rinkodaros bendrovėje, gal ras Starkso nuotrauką darbuotojų bylose. Tada ją išsiuntinėtume. – Nailandas atsistojo. – Šerife, jūs žinote, kaip susisiekti su manim.

– Noriu nuolat gauti žinių, Skijau. Skambink man tiesiai į mobilųjį.

– Klausau. – Nailandas atsisveikino su advokatu ir nukėlė įsivaizduojamą skrybėlę prieš Berę ir jos motiną. – Iki pasimatymo, ponios.

Vos Nailandas išėjo pro duris, šerifas Dramondas tarė:

– Skijus galėtų elgtis mandagiau, tačiau galima suprasti pareigūną, vadovaujantį žmogaus paieškai. Jo išsilavinimas...

Tylus pyptelėjimas pertraukė šerifo kalbą.

– Atsiprašau, Tomai. – Karolina išsiėmė iš rankinės mobilųjį telefoną ir, pažvelgusi į ekranėlį, pašoko. – Aš laukiau šio skambučio. Turiu atsiliepti. – Netarusi daugiau nė žodžio, ji išėjo iš kabineto.

Berė, nustebusi dėl netikėto motinos šiurkštumo, žvelgė jai įkandin.

– Tikriausiai labai svarbu, – nusprendė šerifas.

– Tikriausiai, – pritarė Berė.

Trečias skyrius

Dodžas keikė savo mobiliojo telefono klaviatūrą: kas turi tokius mažus pirštus, kad sugebėtų ja rašyti.

– Prakeikti išradėjai, – murmėjo jis.

Žinoma, sektųsi geriau, jei kartu nevairuotų išsinuomoto automobilio ir nenorėtų prisidegti cigaretės. Galop Dodžas liovėsi taikęs ant reikiamo klavišo ir pasiuntė žinutę su keliomis klaidomis. Svarbiausia, kad Karolina žinotų – jis jau važiuoja į Meritą. Dodžas vis dar netikėjo, kad po trisdešimties metų Karolina jį susirado. Ji skambino maldaudama pagalbos. Berei, ne sau. „Ne sau prašau padėti, Dodžai", – tikino ji. Tai gerai, atsakė jis, nes jei Karolina pagalbos būtų prašiusi sau, būtų išjungęs telefoną. Tikrai taip būtų padaręs. Galbūt.

Tačiau Karolina gudri, kad taip elgtųsi, todėl paskambino jam dėl dukters. Dodžas pasielgtų niekšiškai nenuvažiavęs ir neišsiaiškinęs, kas ten atsitiko.

Derekas su Džule manė taip pat ir jam pritarė. Jie atkakliai siūlėsi nuvežti Dodžą į oro uostą, be kalbų įgrūdo jį į savo automobilį, padėjo nusipirkti bilietą ir palydėjo iki registracijos stalo įtardami, kad jis pasiduos nenorui vykti.

Per visą skrydį Dodžas įtikinėjo save, kad Hjustono oro uoste jis gali apsigręžti ir vėl grįžti į Džordžiją arba kelioms dienoms nuvykti kur nors kitur. Pavyzdžiui, į Meksiką, kur tekila ir rudakės gražuolės. Ar į kokią Karibų salą. Yra iš ko rinktis. Visur merginos vien bikiniais su juostele, siūlančios spalvotus

kokteilius. Taigi smėlis, banglentės ir galimybė papildyti degalų atsargas vilioja. Tačiau vos nutūpęs tarptautiniame oro uoste, dar lėktuvui nepririedėjus prie laipinimo rankovės, Dodžas jau skambino Karolinai. Karolina vos atgavo kvapą. Iš palengvėjimo? Ji pasakė dabar negalinti kalbėti, bet parašysianti, kur jie susitiksią. Atsiųstoje žinutėje ji prašė pranešti, kai Dodžas išsinuomos automobilį ir leisis pas ją. Jis padarė kaip lieptas ir dabar buvo už pusantros valandos kelio nuo jos.

Ši mintis vertė jaudintis, ir Dodžas tūžo ant savęs. Jis iš karto pareikš Karolinai neketinąs veltis į jokią košę, dėl kurios jis nekaltas. Tik išklausys ją, jei galės, patars, ir išvyks. Tačiau jei tik suvoks, kad Karolina – vilkas ėriuko kailyje, pasiųs ją po velnių, kur ji ir taip sukiojasi, nes pati to norėjo. Argi ne tiesa?

Reikėjo pasakyti tai vakar, vos tik Karolina prisistatė. Reikėjo padėti ragelį, surūkyti cigaretę, verstis ant kito šono ir užknarkti. Tačiau jis atsikėlė, nusiprausė po dušu, apsirengė, netgi susikrovė lagaminą, jei kartais netektų proto ir paklausytų Karolinos maldavimo.

Laukdamas, kol išauš, kad užsuktų pas Dereką, ir vildamasis, kad šis neišleis atostogų, Dodžas sėdėjo savo aptriušusiame kambaryje ant niūrios dvigulės lovos, spoksojo į vienišą tamsą ir mąstė, ar tik jam neprisisapnavo. Nes Karolinos buvo nesapnavęs jau gal kokias tris, keturias naktis.

Dodžas niekada nebuvo lankęsis Merite, gal net nebuvo girdėjęs tokio pavadinimo. Jis leidosi nacionaliniu greitkeliu į Hjustoną, vėliau keturių juostų greitkeliu su skiriamąja juosta pavažiavo apie septyniasdešimt mylių, tada įsuko į dviejų juostų kelią, nelyginant tiesi siaura strėlė skrodžiantį pušyną.

Gražus miškas, tokio niekas nesieja su Teksasu, nes įsivaizduoja gubojų prižėlusias dykumas ir naftos gręžinius bekraščiame danguje. Tiesa, rytų Teksase dauguma naftos ir dujų gręžinių slepiasi tankiuose miškuose. Šioje valstijos dalyje dangus atrodo mažesnis ir artimesnis.

Likus dvidešimčiai mylių iki Merito pasirodė skydai, reklamuojantys žuvų jauko parduotuves, iškamšų darymo paslaugas, viešas prieplaukas, vasarvietes prie ežerų, nuomojamus namelius, kelioninių automobilių poilsiavietes. Likus myliai iki miesto, Dodžas pamatė rausvos ir baltos spalvos „Meibelės arbatinės" iškabą ir širdis vos neiššoko iš krūtinės.

„Meibelės arbatinėje". Kairėje pusėje, vos pravažiavus miesto ženklą. Pusę trijų. Šitokią žinutę atsiuntė Karolina.

Dodžas pažvelgė į laikrodį prietaisų skydelyje. Vos suspės laiku. Jis vylėsi atvažiuoti anksčiau, lauktų Karolinos arbatinėje ir pirmas ją pamatytų.

Per trisdešimt metų ji veikiausiai labai pasikeitė. Įdomu, kaip Karolina išlaikė laiko išmėginimą. Gal pražilo, susiraukšlėjo, sudribo, nutuko? Jei taip, jis atrodytų visiškai neblogai.

Tačiau Dodžas baiminosi, kad Karolina iškart perpras, kaip jis gyveno tuos tris dešimtmečius. Žalingi įpročiai, sunkus gyvenimas ir visiškas nesirūpinimas sveikata veide įrėžė gilias raukšles. Per vėlu dėl to jaudintis, pamanė jis, žalos neatitaisysi, jis jau atvyko.

„Meibelės arbatinėje" ant langų kabojo nėrinių užuolaidos, abipus durų baltuose mediniuose loveliuose žydėjo rausvi snapučiai. Įdomu, kuris iš trijų aikštelėje stovinčių automobilių Karolinos? Dodžas džiaugėsi, kad oro uoste nusišveitė batus. Gal dar reikėjo apsikirpti ir nusiskusti, bet tada pusę trijų nebūtų spėjęs atvykti.

Jis norėtų surūkyti ir cigaretę. Vienas dūmas užlaikytų dar kelias sekundes. Bet...

Dodžas stumtelėjo duris ir žengė į vidų. Virš durų tilindžiuodamas varpelis pranešė, kad jis įėjo. Šaižus garsas nuskambėjo kaip Big Beno varpas. Salėje apsėsti tik trys nedideli staliukai. Prie vieno jų sėdėjo Karolina. Pamačius ją, užgrūdinta Dodžo širdis suvirpėjo. Viešpatėliau, ji nuostabi. Tokia pat kvapą gniaužianti gražuolė kaip tada, kai Dodžas paskutinį kartą ją matė.

Eidamas prie jos Dodžas, vienintelis vyriškis arbatinėje, jautėsi it koks gauruotas nerangus mamutas.

Jam priartėjus Karolina atsistojo ir ištiesė dešinę ranką. Taigi į vieną klausimą atsakymas gautas: jie neapsikabins netgi kaip seni ilgai nesimatę bičiuliai.

– Ačiū, kad atvykai, Dodžai.

Nors vakar telefonu Dodžas ne iš karto pažino Karoliną, tikriausiai todėl, kad visiškai nesitikėjo išgirsti jos balso, per tuos metus ji visiškai nepasikeitė. Tik dabar jos balsas virpėjo, tikriausiai ir Karolina nervinasi susitikusi su Dodžu.

– Bijojau, kad neatvažiuosi, – pasakė Karolina.

– O aš jau nusiraminau.

Tvirtai spustelėjusi Dodžui ranką, Karolina ištraukė plaštaką ir atsisėdo. Dodžas įsitaisė priešais. Jie ilgai tylėdami žiūrėjo vienas į kitą.

Karolinos plaukai jau šviesesni. Gal pasidažo, slėpdama žilas sruogeles. Bet jam patinka – jie vis dar tos sodrios cinamono spalvos, tokios daugiau jis niekur nematė. Chereso spalvos akys. Kartą, kai Dodžą užplūdo poetiška nuotaika, – bent jau pačiam atrodė, kad jį aplankė mūza, – ir jis šitaip apibūdino jos plaukus ir akis, Karolina nusijuokė: „Cinamonas ir cheresas? Turbūt perskaitei apie tai kulinarijos knygoje." O jis atsakė: „Galbūt, nes taip ir norisi tave suvalgyti."

Tikriausiai jis vis dar delnais apimtų Karolinos liemenį. Stiprus vėjas ją nupūstų it plunksnelę. Atidžiau pažiūrėjęs Dodžas pamatė kelias raukšleles prie akių kampučių, skruostai šiek tiek įdubę, bet veido oda nepriekaištinga ir vis dar švelni. Žvelgiant į ją Dodžui suspaudė širdį. Jis suvokė, kad ši ilgai trunkanti apžiūra Karolinai taip pat skausminga. Jam skaudu, nes nepajėgia perprasti, kaip ji visą šį laiką gyveno, o jai Dodžo veidas kaip ant delno – visas sugriuvęs jo gyvenimas.

– Kaip atvažiavai automobiliu? – kostelėjusi paklausė Karolina.

– Puikiai.

– Kaip eismas?

– Neblogas.

– Lengvai radai kelią pagal mano nurodymus?

– Kaip matai – atsiradau. – Dodžas pamėgino nusišypsoti, bet lūpos neklausė.

– Sveiki atvykę pas Meibelę. Ką galėčiau jums pasiūlyti?

Dodžas nesuvokė, kad priėjo padavėja. Bejėgis, jis pažvelgė į Karoliną prašydamas pagalbos.

– Man prašau *Darjeeling,* – pasakė ji.

Dodžas visiškai nenutuokė, kas tai. Prisivertęs prabilti paklausė, ar arbatinė turi paprasčiausios kokakolos, ir gavęs teigiamą atsakymą užsisakė.

– Ką valgysite? Mūsų sklindžiai su abrikosais verti kiekvienos kalorijos.

– Man nieko, – atsisakė Karolina.

– Ir man nieko, ačiū.

Padavėja nuėjo atnešti gėrimų. Dodžas nei tada pastebėjo, nei vėliau prisiminė, kokia buvo padavėja – jauna, sena, aukšta, liekna, stora, ar ji nusivylė, kad jie nepageidavo paragauti jos siūlomų sklindžių su abrikosais, ar nė nemirktelėjo trokšdama greičiau baigti pamainą ir eiti namo. Viskas atrodė sukasi lyg beorėje erdvėje.

Pajutusi jo nuotaiką, Karolina tarė:

– Pasirinkau šią vietą, nes niekada nesu čia buvusi. Šiame mieste pažįstu daug žmonių, mes draugiška bendruomenė. Pamaniau, pirmam mūsų susitikimui niekas neturėtų trukdyti.

Dodžas norėjo paklausti, kodėl jis negalėjo atvažiuoti į Karolinos namus, bet jau žinojo atsakymą: Karolina norėjo susitikti viešoje vietoje, kad išvengtų galimos scenos.

– Čia gerai. Tik labai... – Dodžas apsižvalgė, – puošnu.

Karolina nusišypsojo, ir Dodžas šiek tiek atsipalaidavo.

– Nenumanau, nuo ko pradėti, – pasiskundė Karolina. – Visai nežinau, kaip tu gyveni Atlantoje.

– O ką nori sužinoti?

– Kodėl gyveni ten?

– Ten man baigėsi degalai. Pagalvojau, kad tas miestas tinka kaip bet kuris kitas.

– Dirbi policijoje?

– Dirbau Faltono apygardos šerifo nuovadoje. Jie iš karto mane priėmė – tyrėju. Geras darbas, daug premijų. Atpyliau dvidešimt penkerius metus. Bet miestas augo, darėsi reikšmingesnis. Nuovadoje atsirado vis daugiau suvaržymų. Man įkyrėjo visos taisyklės ir apribojimai. Kartą, ištyręs bylą, turėjau liudyti teisme. Ten susipažinau su advokatu Dereku Mičeliu. Jis mane apklausė. Mudu buvome priešininkai, bet patikome vienas kitam. Derekas pakvietė dirbti tyrėju jo kontoroje.

– Joje mažiau suvaržymų?

Dodžas gūžtelėjo pečiais.

– Kol kas man ten patinka.

– Labai malonu, kad ponas Mičelis tau iš karto leido išvykti.

– Jis geras viršininkas.

Karolina sukeitė kojas po stalu ir nudūrusi akis pasitaisė ant kelių servetėlę.

– Ar turi šeimą?

– Ne.

Karolina pakėlė galvą ir pažvelgė į jį.

– Niekada nebuvai vedęs?

– O, kad taip būtų! – šiurkščiai nusikvatojo jis.

Karolina vos atsispyrė smalsumui jo nepaklaususi apie dabartinę šeiminę padėtį, bet susilaikė. Išmintinga, pamanė jis.

– Tu iki vakar nežinojai, kad aš našlė? – paklausė Karolina.

– Nebuvau girdėjęs.

– Aš vis dar verčiuosi nekilnojamuoju turtu. Žinojai?

– Spėjau.

– Maniau, galbūt tu... Noriu pasakyti, kadangi esi tyrėjas, tai tikriausiai...

– Sekiau tave visus šiuos metus?

– Atvirai pasakius, taip.

– Atvirai pasakius, domėjausi. Kurį laiką. Vėliau... lioviausi.

– Pasidarė nebeįdomu?

– Netekau vilties.

Dodžas netgi sau pačiam atrodė apgailėtinas.

– Tikriausiai čia negalima rūkyti, – sumurmėjo jis.

Karolina net loštelėjo.

– Tu rūkai?

Jis nusijuokė.

– Ne, nerūkau, tik įtraukiu. Rūkymas – per ilgas procesas, kad nikotinas pakliūtų į mano kraują.

– Kada pradėjai?

– Prieš trisdešimt metų.

Žinoma, Karolina suprato, kokia svarbi ta data. Ji pažvelgė jam į akis ir tarė:

– Turėtum mesti.

– Kodėl?

Kai padavėja atnešė arbatinuką ir kokakolą nedideliame buteliuke, grakščią stiklinę su ledukais ant porcelianinės lėkštutės ir popierinės servetėlės, jie vis dar žvelgė vienas į kitą. Ar tame Teksaso Merite nėra kokakolos skardinėse? Dodžas nieko nelietė bijodamas sudaužyti.

Karolina padėkojo padavėjai, įsidėjo cukraus ir įsipylė garuojančios arbatos į mažutėlį puodelį su rusvom gėlytėm.

– Dar per silpna, nepalaukiau, kad pritrauktų.

Gerai, gal jau užteks tų nesąmonių?

– Tai ar pagaliau pasakysi, kas atsitiko?

Karolina padėjo šaukštelį ant lėkštutės, šis tarkštelėjo į puodelį, lyg ranka būtų suvirpėjusi, ir pažvelgė į Dodžą.

– Vakar mano namuose kažkas šovė į vyrą ir jį sunkiai sužeidė. Berė buvo ten.

Dodžas pasirėmė ant alkūnės ir delnu suėmė smakrą. Karolina kalbėjo penkiolika minučių nutildama tik sakiniui pabrėžti ar mintims sutelkti. Jis klausėsi nepertraukdamas, mielai sėdėtų ir klausytųsi, kol neatlaikiusi širdis liautųsi plakusi.

Tačiau galiausiai Karolina nutilo ir giliai įkvėpė.

– Vidurdienį buvome trumpam susitikusios su šerifu, – pasakė ji. – Tomu Dramondu. Malonus žmogus, mes geri pažįstami. Dramondas eina tas pareigas nuo neatmenamų laikų. Berė pasakojo jam apie praėjusios nakties įvykius, bet aš manau,

kad šis susitikimas – labiau mandagumo duoklė man. Tomo pareigos – administravimas. Jis tikisi, kad nusikaltimą ištirs jo pavaduotojas Nailandas.

– Ar susitikime dalyvavo advokatas?

– Taip, ir vakar, ir šiandien.

– Gerai.

– Mums nelabai reikia advokato. Berė – ne įtariamoji. Ji pakartojo Dramondui visiškai tą pat, ką per pirminę apklausą sakė pavaduotojui Nailandui.

– Ar policija tiki Bere?

– O kodėl turėtų netikėti? – Karolina nustėro.

– Ar tiki?

– Atrodo, taip.

Dodžas neatsakęs vėl paklausė:

– Ir kaip reikalai klostosi?

– Oficialiai teigiama, kad policija ieško Oreno Starkso apklausti, tačiau šerifo pavaduotojas Nailandas turi arešto orderį. Kai Nailandas leido, aš pasamdžiau valytojus, kad sutvarkytų namą. Jie ten darbuojasi. Noriu, kad Berė pamatytų tuos kambarius tik išvalytus. Po susitikimo teismo rūmuose mudvi papietavome kaimo klube, tada užvežiau ją į ligoninę. Berė norėjo aplankyti draugą, o aš atvažiavau susitikti su tavim.

Karolina pirmą kartą gurkštelėjo atvėsusios arbatos. Dodžas stebėjo grakščias jos rankas, liečiančias puodelį ir lėkštutę. Pirštai beveik persišviečia – kaip porcelianas.

– Kol kas tiek.

– Ar Berė žino, kad aš čia? – kelias sekundes patylėjęs paklausė Dodžas.

Karolina papurtė galvą. Tarp jų kybojo daug neištartų klausimų. Kol kas verčiau jų nejudinti.

– O kaip pavaduotojas Nailandas? Pajėgia atskirti galvą nuo užpakalio?

– Tavo žodynas vis dar spalvingas. – Karolina šyptelėjo.

– Paduok mane į teismą, – pasiūlė Dodžas ir Karolina nusijuokė. Jo ausims tai pasirodė gražiausia muzika.

Tada Karolina vėl surimtėjo ir suraukė kaktą, rūpestingai apmąstydama atsakymą. Dodžas prisiminė šį įprotį, tik raukšlelės gilesnės.

– Tomas gražiai kalba apie Nailandą ir tikrai juo pasitiki.

– O kaip kitaip? Juk Nailandas jo pavaduotojas.

– Kiek mačiau, jis man pasirodė nuovokus.

– Koks jis?

– Turi galvoj charakteristiką? Rimtas, dalykiškas, pastabus, mažakalbis. Kartais šiurkštokas.

– Pažįstu daug tvarkingų ir taisyklių besilaikančių policininkų, kurie neištyrė nė vienos bylos, – suniurnėjo Dodžas. – Taigi grįžkime prie mano klausimo.

– Dodžai, aš nežinau, kokia jo patirtis, – irzlokai atkirto Karolina. – Gal ir dėl to tau paskambinau.

Įdomu, dėl ko dar, toptelėjo Dodžui, bet nusprendė paklausti vėliau. Jei tas „vėliau“ bus. Jis vis dar labai abejojo. Kol kas viskas atrodo kaip muilo burbulas: kulka, daug kraujo ir jokio žemės drebėjimo, stichinės nelaimės, kurios jis tikėjosi vakar kraudamasis lagaminą.

– O ką žinai apie tą iškrypėlį Starksą? – paklausė jis.

– Tik tai, ką man pasakojo Berė.

– Karolina, man reikės kur kas daugiau. Noriu žinoti, ką ji nutylėjo ar net ko pati nežino.

– Taip ir maniau. Galiu pasakyti, kas tas Starksas jau kelis mėnesius persekioja Berę. Ji buvo visiškai suglumusi, todėl pasiūliau, kad vasarą išvyktų iš Hjustono. Berė sutiko, nors jai nelengva.

– Kodėl nelengva?

– Ji labai atkakli ir uoli. Netgi gyvendama mano name prie ežero labai daug dirba, bet tai ne tas pat, kaip sėdėti biure. Žinau, nes pati esu taip dirbusi. Kai esi toli nuo darbovietės, nuolat kyla įvairių sunkumų. Berė man nedaug pasakoja apie savo rūpesčius, bet suprantu, kai ji sunerimusi ar...

– Jūs artimos?

– Labai, Dodžai, – nuoširdžiai atsakė Karolina. – Labai.

Dodžas pajuto dūrį į širdį sužinojęs, kad motina su dukra tokios svarbios ir reikalingos viena kitai, o jis – tuščia vieta. Tačiau jis nieko nedarė, kad taptų svarbus, tiesa? Buvo priežasčių, kodėl jis pasitraukė iš jų gyvenimo.

Kaltė – kirminas, kuris, jei tik leisi, sugrauš tave gyvą. Taigi Dodžas išmetė naikinančias mintis iš galvos ir susitelkė į Karolinos pasakojimą apie nepažįstamą dukterį.

– Jei Orenas Starksas nebūtų pavertęs Berės gyvenimo pragaru, ji niekada – netgi laikinai – nebūtų persikėlusi į Meritą, dirbtų Hjustone, Delrėjaus bendrovėje. Jai patinka ta bendrovė, jaudinasi dėl jos. Pernai Berė vylėsi, kad jos pareigas paaukštins, tačiau kitas kolega gavo tą vietą ir ji sugniužo. Vis dėlto Berė pasinaudojo pralaimėjimu kaip akstinu tobulėti, kad kitą kartą jai būtų patikėtos svarbesnės pareigos. Karjera Delrėjaus bendrovėje – svarbus Berės gyvenimo uždavinys. – Karolinos veidas dar labiau apniuko. – Ji niekada nebūtų sutikusi bėgti, jei būtų radusi kitą išeitį. Tai rodo, kaip ji bijo to vyro. Dodžai, tu pavadinai Oreną Starksą iškrypėliu, baiminuosi, kad jis dar blogesnis, ir Berė taip mano. Praėjusi naktis tai puikiai įrodė.

– Taigi. Pakalbėkime apie praėjusią naktį.

Įveikęs baimę ką nors sudaužyti, Dodžas pastūmė stiklinę su tirpstančiu ledu ir atsigėrė kokakolos tiesiai iš butelio.

– Ką pasakytum apie Beną Loflandą?

– Jis nemirs.

– Ne to klausiau.

Karolina žaidė šaukšteliu, vengdama jo žvilgsnio.

– Juodu su Bere draugai.

– Jis vedęs.

– Berė teigia, kad laimingai. – Karolina pakėlė akis, bet Dodžas tylėjo. – Dodžai, aš tikiu dukra. Ji niekada nemeluoja. Sako, kad jų santykiai tik draugiški.

Dodžas nenuleisdamas akių vėl gurkštelėjo kokakolos.

– Gerai. Vadinasi, vyriškis, kuris buvo aptiktas sužeistas vien apatinėmis kelnaitėmis, pasveikęs ilgai ir laimingai gy-

vens su supratinga žmona. Tas malonus tavo geras pažįstamas, patyręs veteranas šerifas Tomas drauge su patikimu kietu pavaduotoju suims blogiuką ir uždarys jį už grotų. Berė grįš į Hjustono rinkodaros bendrovę. Viskas puiku, gyvenimas eis toliau. – Dodžas palinko. – Kodėl pakvietei mane? Atskleisk ką nors baisaus arba aš grįžtu į Atlantą.

– O kas gali būti baisiau negu pavojus, gresiantis Berės gyvybei?

– Kaip tik tai ir bandau iš tavęs ištraukti, – įsitempęs sukuždėjo Dodžas. – Negalima rimtai žiūrėti į grasinimus, jei tas pakvaišėlis taškydamasis seilėmis deklamuoja eiles. Taigi arba klok, ko dar nepasakei, arba aš traukiuosi.

Karolina sužaibavo akimis.

– Tu vis dar toks pat kietakaktis, tiesa?

– Aha! Ir vis dar noriu tave iškrušti kaip pirmą kartą išvydęs.

Ketvirtas skyrius

Hjustonas, Teksasas, 1978

Dodžas pastatė ant prekystalio du puodelius kapučino, uždengtus plastikiniais dangteliais. Kasininkė nusišypsojo.

– Čia viskas?

– Tai gal atiduosi už dyką šitas spurgas? – Jis mostelėjo į plastikinę dėžę, kuri rytą buvo pilna šviežių kepinių, o šią nakties valandą joje buvo likusi tik viena apibarstyta cukraus pudra, o kita – su šokoladiniu glaistu. – Vis tiek neparduosi. Matai – jau apdžiūvusios, glaistas sutrūkinėjęs.

– Aną kartą, kai daviau tau nemokamai – prisimeni, eskimo ledų, turėjau rimtų bėdų su šefu.

– Nagi, Dorise, – įkalbinėjo Dodžas. – Šefo nėra. – Jis mirktelėjo. – O aš tavęs neišduosiu.

– Jis arabas, – pusbalsiu ištarė pardavėja. – Palaikys tai vagyste ir nupjaus man ranką ar dar ką nors.

– Nagi, gražuole, pasaldyk gyvenimą, gerai?

– Užsičiaupk, – mergina pažvelgė į apsaugos kamerą. – Bent jau apsimesk, kad moki.

– Tu nuostabiai gera, Dorise.

– O tu melagis. Nepamiršau, kad žadėjai nusivesti mane į šokius.

Dodžas išsišiepė.

– Lankau šokių pamokas.

– Taip ir patikėsiu.

Akies kampučiu Dodžas dirstelėjo pro langą į sumirksėjusius patrulinio automobilio švyturėlius.

– Turiu eiti. Nekišk spurgų į maišelį, tiesiog uždėk ant kavos dangtelių.

Pardavėja padarė ką liepiama, ir Dodžas pasuko prie durų su spurgomis ir kava.

– Aš vis tiek laukiu pasimatymo! – šūktelėjo Dorisė.

Dodžo porininkas neišjungė variklio. Jis ištiesė ranką ir atidarė keleivio dureles.

– Kvietimas.

Dodžas nuėmė spurgas nuo dangtelių ir padėjo ant skydelio.

– Tau su cukraus pudra, man – su šokoladu.

– Tu ir praėjusį kartą valgei su šokoladu.

– Paduok mane į teismą. – Dodžas įdėjo puodelį į laikiklį ir prisisegė saugos diržą. – Aš vagiu iš arabo, todėl kada nors turėsiu ištesėti pažadą ir nusivesti Dorisę į šokius. Tai kur vykstame? – paklausė jis ir užspaudė plastikinį dangtelį, kad porininkas gerti kavą galėtų vairuodamas.

Gonsalesas staigiai išsuko iš aikštelės ir įjungė švyturėlius.

– Buitinis konfliktas.

– Velniava! – Dodžas, kaip dauguma policininkų, nemėgo kištis į šeimos kivirčus, nes smurtautojai dažniausiai nukreipia įniršį į įstatymo sergėtojus ir šie netgi žūsta. Jis atsikando spurgos su šokoladu.

– Kas skambino?

– Nukentėjusioji.

– Gerai. Vadinasi, ji dar neužmušta.

– Dar ne, – niūriai atkirto Gonsalesas.

Gonsalesas labiau panėšėjo į anglų kilmės palikuonį negu Dodžas. Kai juodu tapo porininkais, Dodžas pasmalsavo, kodėl šio pavardė ispaniška. Gonsalesas gūžtelėjo pečiais ir atsakė: „Nežinau, tikriausiai turime užslėptų ispanų ar meksikiečių genų.“

– Ar skambintoja prisistatė? – paklausė Dodžas.

– Ne, padėjo ragelį vos pasakiusi adresą. Kai operatorė vėl paskambino, niekas neatsiliepė. Namas nuomojamas.

Gonsalesas buvo geras porininkas – patikimas, mėgo pajuokauti, bet žinojo, kada liautis ir griebtis darbo. Kaip ir dabar, važiuojant tą trumpą kelią nuo parduotuvės iki tvarkingo namo ramioje gatvėje vidurinės klasės rajone. Jis įvažiavo į keliuką ir neišjungė švyturėlio. Policininkai pranešė operatorei, kad atvyko, išlipo iš automobilio ir ėmė atsargiai artintis prie namo. Dodžas atidžiai stebėjo langus į priekinį kiemą ir ryškias lyg prožektoriai lauko lempas, nukreiptas į juodu su porininku.

Vyrai laimingai pasiekė verandą – niekas į juos nešovė, niekas negrasino, ir Dodžas pamanė, kad tai geras ženklas. Priėjęs duris, Gonsalesas atsistojo šone, laikydamas ranką ant pistoleto dėklo. Dodžas keletą kartų garsiai padaužė varinį belstuką.

– Policija! Ar turit kokių rūpesčių?

Duris iš karto atidarė maždaug trisdešimtmetis vyras. Jo marškinėliai buvo išsipešę, bet drabužiai atrodė brangūs. Gražus, švariai nusiskutęs, tik plaukai styrojo lyg grėbliu sušukuoti. Vyriškis atrodė susijaudinęs. Jis pasibaisėjęs nužvelgė pareigūnus.

– Negaliu patikėti, kad ji iškvietė policiją.

– Kur ji? – suriaumojo Dodžas.

– Viskas gerai. Ji buvo tik nusiminusi...

– Kur ji? – vėl grėsmingai paklausė Dodžas pabrėždamas kiekvieną žodį.

Vyras parodė nykščiu per petį.

– Vonios kambaryje. Koridoriaus gale, durys dešinėje. Ji užsirakino. Ar negalėtumėt išjungti tas prakeiktas automobilio šviesas?

Dodžas nesivargino atsakyti, tik prasispaudė pro vyrą, perėjo tvarkingą svetainę ir pateko į tamsų koridorių. Jis girdėjo, kaip Gonsalesas aiškina tam šunsnukiui, kad švyturėliai nebus išjungti, ir klausia, ar reikia iškviesti greitąją pagalbą.

– Velnias, žinoma, ne! – šūktelėjo vyras. – Aš jos neliečiau!

– O gal vis dėlto iškviesiu, – suabejojo Gonsalesas.

– Sakau, kad ji sveika!

– Kokia jūsų pavardė?

– Jėzau aukštielninkas!

– Jūs keikiatės ar vaidinate šaunuolį? – išgirdo Dodžas.

Jis jau pasiekė koridoriaus galą ir pasibeldė į vonios kambario duris.

– Ponia? Čia policininkas Dodžas Hanlis. Prašau atidaryti duris. – Jis pamėgino pasukti rankeną. Užrakinta. – Ponia? Ar jūs nesužeista? Ar girdite mane?

Užraktas trakštelėjo ir durys atsidarė. Moteris buvo neaukšta, vos siekė Dodžo raktikaulį. Vyras, pasitikęs juos tarpduryje, buvo Dodžo ūgio – per metrą aštuoniasdešimt. Dar nesužinojęs, kas atsitiko, Dodžas jau norėjo jį užmušti. Lemputė apšvietė rusvus moters plaukus. Ji buvo palenkusi galvą, laikė prispaudusi prie skruosto šlapią sulankstytą rankšluostėlį, buvo apsirengusi, bet drabužiai išsipašę lyg po grumtynių.

– Ponia, ar iškviesti greitąją pagalbą?

Moteris papurtė galvą, atitraukė nuo skruosto prievilgą ir ją pakėlė. Dodžui pasirodė, kad jo kūnas išsipūtė ir palengvėjo, lyg būtų balionas. Moteris įdėmiai nužvelgė jį ir jis lėtai nusileido ant žemės, tačiau vis tiek jautėsi keistai, vis dar buvo sudirgęs.

– Man nieko neatsitiko, – pasakė moteris.

Jos akys buvo chereso spalvos, o jei išlaikytas viskis skleistų garsą, jis būtų kaip šios moters balsas.

– Aš turėjau dar kartą paskambinti operatorei ir pasakyti, kad nereikia siųsti policijos, bet Rodžeris atėmė telefoną ir aš bijojau...

– Išeiti iš vonios kambario, – jai sudvejojus užbaigė Dodžas.

Moteris nuleido galvą ir vėl prispaudė rankšluostėlį prie veido.

– Kokia jūsų pavardė?

– Karolina King.

– Ar jis jūsų vyras?

– Draugas.

– Kieno čia namas?

– Mano. Aš jį nuomojuosi.

– Ar jis taip pat čia gyvena?

– Ne.

– Ar jis moka nuomą?

Moteris staigiai pakėlė galvą, ir Dodžas suvokė, kad jo užuomina skirta įžeisti.

– Ne, moku aš.

Dodžas apsidžiaugė tai išgirdęs ir neatsiprašęs už klausimą parodė ranka į skruostą.

– Neprieštarausite, jei pažiūrėsiu?

Moteris atitraukė rankšluostį. Oda po akimi buvo paraudusi, skruostas pradėjęs tinti.

– Nuvešime jus į ligoninės priimamąjį.

– Nebūtina. Tikrai.

– Kaip pasakysit, bet reikia uždėti ledo.

Karolina nusekė Dodžą koridoriumi į svetainę, kur smurtautojas sėdėjo ant sofos ir atsakinėjo į Gonsaleso klausimus. Pamatęs moterį, vyras pašoko.

– Matai, Karolina! – šūktelėjo jis. – Ar tau patinka, kai mane žemina?

– Nagi, pone Kamptonai, nusiraminkit.

– Tik jau neaiškinkit, ką man daryti! – Jis abiem rankom stumtelėjo Gonsalesą. – Ar žinote, kas aš?

– Aišku, žinau! – patvirtino Gonsalesas ir nė nemirktelėjęs užvertė smurtautoją ant sofos veidu žemyn. Po kelių akimirkų vyro rankos buvo surakintos už nugaros. – Tu esi tas, kurį mes vešim į kalėjimą.

Surakintasis paleido keiksmų pliūpsnį. Nekreipdamas į jį dėmesio, porininkas paklausė Dodžo:

– Kaip ji jaučiasi? Ar kviesti greitąją?

– Manau, nebūtina. Tik užčiaupk jį.

Karolina King išskubėjo iš kambario. Dodžas nusekė ją į mažą virtuvėlę.

– Ar jį suimsite? – įsitvėrusi stalviršio paklausė moteris.

– Taip, ponia.

– Sės į kalėjimą?

– O taip! – pasimėgaudamas patikino Dodžas.

Karolina atsigręžė į jį.

– Bus bėdos. Jo šeima turi pinigų. Daug pinigų. Pasamdys visą virtinę advokatų.

– Ar turite ledo? – nekreipdamas dėmesio į jos pastabą paklausė Dodžas.

Nelaukdamas atsakymo jis atsidarė šaldyklę ir išėmė indelį ledo. Iškrapštęs kelis kubelius sudėjo juos į patiestą ant stalo rankšluostėlį ir padavė moteriai.

Ji prispaudė jį prie akies.

– Ačiū.

– Nėra už ką.

Dodžas ištraukė kėdę iš po stalo ir palaukęs, kol Karolina atsisės, įsitaisė ant gretimos, tada išsitraukė iš kišenės nedidelį bloknotą ir tušinuką, užsirašė moters vardą ir pavardę.

– Jo pavardė?..

Karolina padvejojusi tyliai pasakė:

– Rodžeris Kamptonas.

Dodžas užsirašė ir suraitė šalia klaustuką – kur jis girdėjęs šią pavardę? Lyg perskaičiusi jo mintis Karolina paaiškino:

– Iš Kamptonų pramonės bendrovės.

O velniava! Kaip ji ir minėjo: dideli pinigai. Ši virtuvė, namas ir visas rajonas – vidurinės klasės. Gali didžiuotis, kad tvarkingai prižiūrimas, bet tikrai neprabangus. Tikriausiai sutrikusi Dodžo išraiška išdavė jo mintis.

– Jums įdomu, kaip susipažinau su Rodžeriu, – spėjo Karolina.

Dodžas abejingai linktelėjo.

– Jis prisistatė man pernai per Kalėdų pobūvį jo tėvų namuose.

Dodžas kilstelėjo antakius.

– Jūs buvote viešnia?

– Patarnautoja. Dirbau padavėja per šventes. Tai buvo naktinis darbas.

Šitai Dodžui leido suvokti kelis dalykus: Karolina – vieniša dirbanti moteris, kuriai dar reikia papildomo naktinio darbo, kad sudurtų galą su galu. Ji pati moka už visas išlaidas ir tuo nesidžiaugia. Jos liekna figūra ir grožis patraukė turtingo vaikino akį. Ir nenuostabu. Savaime suprantama, ji trokšta supančioti Kamptonų įpėdinį, kad ir kokią nepageidaujamą dovanėlę gautų kaip priedą. Šiandienos mėlynė po akimi – irgi vienas tų priedų. – Dodžas virte virė pykčiu. Kodėl pajėgianti išsilaikyti moteris su tuo taikstosi?

– Ar jis ir anksčiau šitaip smurtaudavo? – paklausė Dodžas.

– Niekada.

– Nemušė jūsų ar ir kitų?

– Manęs nemušė, o apie kitas nežinau.

Dodžas mintyse įsakė sau tuo pasidomėti.

– Kodėl jis įsiuto?

Karolina gūžtelėjo pečiais. Dodžas nustebo, kokia ji smulkutė.

– Mes tiesiog susiginčijome, nuomonės nesutapo, ir jis įsiuto. Dar nesu mačiusi jo tokio. – Ji apsilaižė lūpas. – Pastaruoju metu jis patyrė didelę įtampą.

– Kokią įtampą?

– Dėl verslo. Rodžeris nesutaria su tėvu ir labai jaudinasi.

– Ką padarėte ar pasakėte, kad jis jums smogė?

– Kad jo tėvas turi daugiau patirties ir galbūt Rodžeris galėtų leisti tėvui kartais paabejoti.

– Jūs palaikėte tėvą?

Karolina nuleido galvą ir, žvelgdama į stalviršį, pasakė:

– Tikriausiai Rodžeriui taip pasirodė.

– Vis tiek negalima pateisinti jo smūgio.

– Aš ir neteisinu.

– Liksite su juo?

Moteris pakėlė galvą ir nustebusi pažiūrėjo į jį.

– Žinoma.

Dodžas įdėmiai stebėjo Karoliną, bet nieko nepasakė. Ji vėl apsilaižė lūpas.

– Esu tikra, kad tai daugiau nepasikartos, pareigūne. Rodžeris nesusivaldė, nutrūko nuo pasaitėlio. Taip gali nutikti kiekvienam streso paveiktam žmogui.

Dodžas ryžtingai papurtė galvą.

– Dauguma žmonių patiria vienokį ar kitokį stresą, bet nepuola muštis. Taip elgiasi tik tas, kas linkęs smurtauti.

Karolina padėjo ant stalo rankšluostėlį. Kubeliai tirpo, vanduo varvėjo per audeklą. Ji atsistojo.

– Mano skruostas jau atlėgsta. Ledas padėjo. Viskas bus gerai. Nenorėčiau atitraukti jūsų nuo kitų darbų.

Dodžas nenoriai įsikišo bloknotą ir tušinuką į kišenę ir nusekė paskui Karoliną į svetainę. Pro langą jie matė, kaip Gonsalesas šiurkščiai palenkia Kamptono galvą ir grūda ant užpakalinės automobilio sėdynės.

– Kuo jį apkaltins? – paklausė Karolina.

– Pasipriešinimu policijos pareigūnui, – atsakė Dodžas ir pridūrė: – Ar kaltinimas bus panaikintas, nei nuo manęs, nei nuo Gonsaleso nepriklauso. Jūsų galimybės didesnės. Parašykite pareiškimą apie pasikėsinimą. Aš to primygtinai reikalauju.

– Pažadu pagalvoti, – vengdama Dodžo akių pasakė Karolina, ir jam toptelėjo, kad čia tuščias pažadas. – Ačiū jums, kad taip greitai atvykote.

– Nereikia dėkoti. Toks mūsų darbas.

– Žinau, vis tiek ačiū. – Ji šyptelėjo virpančiomis lūpomis, ir Dodžas pamanė, kad vos jam išėjus moteris pravirks, nes vos vos valdosi.

– Viso gero, pareigūne. – Karolina linktelėjo galvą. – Labai atsiprašau.

– Hanlis. Dodžas Hanlis. Viso gero, ponia King. – Jis mostelėjo galva į policijos automobilį, kur Rodžeris Kamptonas siuto ant užpakalinės sėdynės. – Geriausiu atveju jis bus pa-

leistas rytą. Mes ne taip greit sutvarkysim popierius. Tačiau užsirakinkit duris.

– Gerai.

Dodžas stabtelėjo ant slenksčio ir pažvelgė į Karoliną, bet nesumojo, ką dar pridurti. Nebuvo jokios priežasties delsti, todėl atsisveikindamas jis linktelėjo galvą ir nuėjo prie patrulinio automobilio.

– Svarsčiau, ar mums nepasisiūlius savanoriais, – kalbėjo Gonsalesas.

Užsisvajojęs Dodžas prisivertė pažiūrėti į porininką. Jų pamaina baigėsi prieš pusvalandį ir dabar jie sėdėjo vienas prieš kitą nišoje Denio užeigoje – eidami namo užsuko papusryčiauti.

– Ką?

– Tu nesiklausai! – Gonsalesas šakutės kotu išmaišė cukrų kavoje ir kibo dantimis į meksikietiškus pusryčius: keptus kiaušinius ant kukurūzų paplotėlio su aštriu padažu ir avokadais. – Vis dar galvoji apie tą kekšę?

– Kokią kekšę?

Porininkas išpūtė akis.

– Neapsimesk. Tą mažytę raudonplaukę.

Dodžas suirzęs pasmeigė gabalėlį bulvės ir įsikišo į burną.

– Ji ne kekšė.

– Atrodo, užgavau jautrią vietą. – Gonsalesas nusišypsojo.

– Liaukis.

Draugas atlaidžiai gūžtelėjo ir vėl grįžo prie ankstesnės temos.

– Sakiau, turėtume pasisiūlyti savanoriais į renkamą būrį tam banko plėšikui gaudyti. – Jis įsimetė į burną avokado gabaliuką ir ėmė jį energingai kramtyti. – Ką manai?

– Skaitai mano mintis.

– Tikrai?

Dodžas mąstė apie tai kelias dienas nuo tada, kai išgirdo apie šį būrį. Jau daugiau kaip metus ginkluotas užpuolikas

siaubė aplinkinių apygardų bankus. Per pastarąjį apiplėšimą buvo sužeistas banko apsaugininkas. Jis vis dar neatsigavęs – žaizda sunki. Policija nuogąstauja, kad jei plėšikas nebus sugautas, kas nors galiausiai žus. Nusikaltėlis kaskart vis įžūlėja. Užpuolimai primena patyčias, lyg jis gėrėtųsi savo šlove, linksmintųsi ir rodytų nosį policininkams.

Hjustono policijos skyrius, bendradarbiaudamas su keliomis teisėsaugos įstaigomis, tarp jų ir FTB, pasiryžo sugauti nusikaltėlį. Policija turėjo įtariamųjų sąrašą, sudarytą iš plėšikų, nuteistų už panašius nusikaltimus ir išėjusių į laisvę ar paleistų lygtinai, bet nebuvo įrodymų, siejančių juos su dabartiniais nusikaltimais. Plėšikas galėjo būti ir vienas iš jų, ir naujokas – gudrus azarto pagautas vyrukas. Žemesnės grandys ir jų viršininkai kol kas nieko nerado, todėl buvo nutarta suformuoti ypatingosios paskirties būrį.

Dar rašalui nenudžiūvus ant Teksaso policijos mokyklos diplomo, Dodžas įsidarbino Hjustono policijos skyriuje. Jo tikslas buvo kuo greičiau tapti detektyvu, o vėliau tirti žmogžudystes. Dodžas turėjo įgimtų gabumų tirti nusikaltimus, bet reikėjo gauti laipsnį, aukštesnes pareigas ir pasirodyti, kad jį pastebėtų.

Jis manė, kad ypatingosios paskirties būrys jam suteiks galimybių išsiskirti iš kitų. Jei pavyktų gauti svarbią užduotį ir padaryti įspūdį viršininkams, Dodžas greičiau pasiektų tikslą.

– Vakar po pietų jau įsirašiau kandidatu į būrį.

Gonsalesas iš karto nusiminė.

– Tikrai? Aišku.

Dodžas nusišypsojo.

– Ir tave įrašiau.

– O! Šaunu! – Porininkas nušvito. – Abu daug gražiau atrodysim išsinėrę iš uniformų.

– Aha. Daug policininkų nori pakliūti į ypatingosios paskirties būrį. Mūsų dar nepriėmė.

– Priims. Tave tai tikrai.

– Kodėl mane tikrai?

– Nes reikės dirbti civiliais drabužiais. – Gonsalesas kilstelėjo antakius. – O su jais tu nardai kaip žuvis vandeny, porininke.

Dodžas atsipjovė pjausnio su krauju.

– Plepalai.

Gonsalesas nutvilkė porininką visažinio žvilgsniu.

– Tie gandai apie mane – nesąmonė, – ginčijosi Dodžas.

Gonsalesas pastūmė tuščią lėkštę ir palinko prie porininko.

– O ta kelių žmonių žmogžudystė striptizo klube praėjusį mėnesį?

– Ir kas?

– Ar netiesa, kad kol detektyvai apklausė liudytojus, tu nusivedei vieną merginą už pastato pasikalbėti akis į akį?

– Tuo metu aš nedirbau. Tiesiog taip įvyko. Man pasisekė.

– Pasisekė? – nusišaipė Gonsalesas. – Tikrai. Per dvidešimt minučių mažylė išklojo, kas šaudė. Tu nuvedei detektyvus tiesiai į tą vietą, kur žudikas slėpėsi. Tai netiesa?

Dodžas prisitraukė puodelį kavos.

– Aš nesivedžiau jos už namo.

– Tačiau privertei ją išduoti nusikaltėlį.

– Tai nebuvo sunku. – Dodžas šyptelėjo. – Aš tik įtikinau merginą, kad toks vaikinas jai netinkamas, ji galėtų susirasti daug geresnį.

Gonsalesas susižavėjęs nusikvatojo ir papurtė galvą.

– Ar ne tu sakei, kad daugumą paslapčių galima surasti po moters sijonu?

– Niekada to nesakiau.

– Bet esi cituojamas.

– Pokalbiai vyrų persirengimo kambaryje.

Tačiau šelmiška Dodžo šypsena išdavė, kad jis išsisukinėja.

Vyrai baigė valgyti, pasidalijo sąskaitą pusiau ir sumokėjo. Išsiskiriant prie užeigos Gonsalesas pasakė:

– Pasijutau geriau sužinojęs, kad yra moteris, kurios tu negali turėti. Ta raudonplaukė nemainys turtuolio, kuris kartais ją aptalžo, į gatvėse patruliuojantį policininką. Dodžai, turėsi gyventi be šitos.

Pasirodė, Gonsalesas buvo teisus. Atėjęs budėti vakare Dodžas sužinojo, kad Rodžeris Kamptonas buvo paleistas iš areštinės prieš pusiaudienį. Jo advokatai grasino apskųsti kaltinimą priešinimusi policijai, teigė, kad visas įvykis – nelaimingas nesusipratimas, iš musės išpūstas dramblys, ir taip toliau. Nors Dodžas nujautė, kad viskas baigsis šitaip, jam tai nepatiko ir jis neketino pasiduoti.

Pasibaigus pamainai, jis pasakė Gonsalesui nenorįs pusryčiauti ir nuvažiavo į Karolinos namus, sustojo aikštelėje prieš namą ir palaukė, kol moteris išėjo pasiimti rytinio laikraščio, tada išlipo ir žengė prie jos.

– Panele King...

Ji prisidengė delnu akis nuo saulės ir budriai pažvelgė į jį.

– Aš – pareigūnas Hanlis.

Karolina vilkėjo marškinėlius ir šortus, buvo basa. Palyginti su jo keturiasdešimt penkto numerio batais jos pėdos atrodė vaikiškos.

– O, labas. Nepažinau jūsų be uniformos.

– Ką tik baigiau budėjimą ir pamaniau, kad prieš eidamas namo žvilgtelėsiu, kaip jums sekasi.

– Puikiai.

– Liko mėlynė.

Karolina palietė paakį.

– Nenuostabu, mano oda labai šviesi, gali pamėlynuoti vien nuo įdėmaus žvilgsnio.

– Tačiau jis ne vien įdėmiai žiūrėjo, – nevalingai išsiveržė Dodžui ir tuo metu jis pasirodė grėsmingesnis už Karoliną mušusį vyrą. Tačiau neatsiprašė už savo žodžius.

Iš pradžių Karolina sutriko, vėliau priekaištingai pažvelgė.

– Aš nepareiškiau kaltinimo.

– Žinau, pasižiūrėjau.

– Rodžeris pasibaisėjęs savo elgesiu. Jis susipyko su tėvu ir išsiliejo ant manęs. Abu manęs atsiprašė. Rodžeris prisiekė, kad daugiau tai nepasikartos. Esu tikra, kad nepasikartos.

Dodžas nebuvo toks tikras, bet nutylėjo.

– Vadinasi, viskas gerai?

– Taip, tvarka.

Dodžas stovėjo jausdamasis kvailai, mėgindamas rasti žodžių, kad pratęstų pokalbį, bet nieko nesugalvojo.

– Man reikia... – Karolina mostelėjo į duris, kurias buvo palikusi atviras. – Pavėluosiu į darbą.

– O taip, žinoma, atsiprašau. Važiavau pro šalį... norėjau patikrinti... kaip jūs...

– Malonu, kad rūpinatės, pareigūne Hanli. Tikrai. Labai ačiū.

– Nėra už ką.

– Viso gero.

– Viso gero.

Dodžas nekrustelėjo, kol Karolina neįėjo į vidų ir neuždarė durų.

Dodžą su Gonsalesu atskirai pakvietė pokalbio dėl ypatingosios paskirties būrio. Dodžą priėmė, Gonsaleso – ne.

– Klausyk, Dodžai, nekreipk dėmesio.

– Jei mano porininkas netinka į šį būrį, teeina jie velniop!

Jis kalbėjo šiurkščiai, nes jautėsi bjauriai nuo to ryto, kai nuėjo prie Karolinos King namo ir išgirdo iš jos lūpų, kad jų santykiai su Rodžeriu Kamptonu puikūs.

Dodžas pasidarė toks šiurkštus, kad žmonės ėmė jo vengti. Netgi Dorisė, naktinės pamainos pardavėja, iš „Septyni-vienuolika“ parduotuvės pajuto, kad Dodžas nenusiteikęs žodžiuotis apie jų pasimatymą šokiuose. Pastaruoju metu jų šmaikštūs pokalbiai prie kasos aprimo.

Atrodė, tik Gonsaleso neveikė bloga porininko nuotaika. Atsakydamas į Dodžo nuomonę apie ypatingosios paskirties būrį, jis pareiškė:

– Klausyk, porininke, vertinu tavo ištikimybę, bet nesusigadink reikalų. Tu norėjai pakliūti į šį būrį, tai ir eik, kad abu tavim didžiuotumės.

Dodžas vis dar bambėjo ir purkštavo, bet Gonsalesas nenorėjo nė girdėti, kad partneris prarastų tokią galimybę.

– Tu dirbi dvejais metais ilgiau, – pasakė jaunesnysis pareigūnas. – Man dar pasitaikys proga. Parodyk jiems, ką moki. Išspardyk užpakalius. – Gonsalesas paplekšnojo Dodžui per nugarą ir ketino eiti, bet sustojo, spragtelėjo pirštais ir atsigręžė. – Vos nepamiršau. Matei sekmadienio laikraštį? Tavo draugė su tuo auksiniu berniuku oficialiai susižadėjo.

Penktas skyrius

Tos ramios ir pavyzdingos arbatinės gerbėjai tikriausiai retai vartoja žodį „kruštis". Dodžo ištartas, jis atėmė Karolinai žadą. Anksčiau jo žargonas taip neveikdavo, bet Karolina jau trisdešimt metų nematė Dodžo, ir jos ausys atprato. Dodžas tyčia jį pavartojo, norėdamas šokiruoti, nes jau nusibodo grabinėti tamsoje, stengiantis sužinoti, kaip jo duktė susijusi su tuo šaudymu. Kartais šoko terapija – vienintelis būdas priversti žmones pasakyti tai, ką jie linkę nuslėpti.

– Karolina, būk atvira.

Ji kostelėjo.

– Tikriausiai baiminuosi, kad Orenas Starksas nemelavo grasindamas nužudyti Berę.

– Jis nėra paprastas mulkis?

– Priešingai. Berė sako, kad jis labai talentingas.

– Ir labai gabūs žmonės kvankteli, – skeptiškai numykė jis. – Įtūžta, pavydi konkurentams, sako tai, ko nenorėjo. „Aš tave užmušiu." Tačiau jie retai įvykdo pažadus, Karolina. Jei visi žmonės, kurie grasina „Aš tave..."

– Užteks! – atšovė ji. – Suprantu, ką nori pasakyti.

Dodžas laukė, Karolina tylėjo. Jis pažvelgė per Karolinos petį. Jie jau buvo vieninteliai arbatinės lankytojai. Atnešusi gėrimus padavėja nebesirodė. Apsidairęs Dodžas vėl pažvelgė į Karoliną.

– Paskutinį kartą klausiu: ko dar man nepasakei?

– Prisiekiu, nieko nenuslėpiau.

– Gerai, tai pasakyk, ką įtari.

Karolinos nugara įsitempė.

– Čia iš policininko žodyno.

– Ir išgirdusi tą žodį tu iš karto giniesi. Atrodo, pataikiau į dešimtuką.

– Tu toks įžvalgus?

Dodžas trinktelėjo kumščiu į stalą – švelniai, tačiau lėkštutė subarškėjo.

– Greičiausiai pati taip manai, nes nebūtum skambinusi vidury nakties, liepusi viską mesti ir trenktis čia. Buvau kvailas, kad paklausiau, jau imu gailėtis.

Karolinos akys piktai žybtelėjo. Dodžas vis dar sugeba ją įpykdyti.

– Berė daug kuo panaši į mane, – pasakė Karolina.

– Šaunu, pasaulis už tai dėkingas. Tai kokios bėdos?

– Bėda ta... – padvejojusi Karolina pasakė vienintelį dalyką, kuris galėjo priversti Dodžą pasilikti, – kad ji kur kas labiau panašesnė į tave.

Šliedamasi prie ligoninės koridoriaus sienos ir žvelgdama prieš nosį, Berė akies krašteliu staiga pamatė Skijų Nailandą.

Jis kalbėjosi su sesele prie centrinio posto. Ši linktelėjo galvą į Berės pusę. Skijus atsigręžė ir, nenuleisdamas akių nuo merginos, išsiblaškęs padėkojo seselei, tada pasuko prie jos. Kaskart, kai šerifo pavaduotojas pažvelgdavo į Berę, ji pasijusdavo lyg po mikroskopu. Į ką žiūri šios skvarbios akys, ko jos ieško? Ji gindamasi puolė pirma.

– Yra naujienų?

– Tarkim, kokių?

– Sučiupote Oreną?

– Ne, panele. Bent jau niekas nieko nepranešė.

Berė išgirdo jo nenuoširdžią intonaciją ir suirzo.

– Kodėl taip elgiatės?

– Kaip?

– Globėjiškai.

Skijus to neneigė. Iš tiesų jis ketino atsakyti, bet apsigalvojo ir mostelėjo į uždarytas palatos duris.

– Prašiau pranešti man, kai Loflandą perkels iš reanimacijos į paprastą palatą.

– Ką tik atvežė. – Berė mostelėjo ranka į tuščius metalinius rėmelius ant durų. – Dar nebuvo laiko įdėti kortelės su jo pavarde.

– Ar kalbėjotės su juo?

– Dar ne. Seselės padeda jam įsikurti.

– Kur jo žmona?

– Jos vardas Amanda. Ji irgi palatoje.

– Pasikalbėkim.

Tai buvo ne pasiūlymas, ne kvietimas, o įsakymas. Tačiau Berė nutarė verčiau nesiginčyti. Šerifo pavaduotojas nusivedė ją į nedidelį laukiamąjį ties koridoriaus viduriu. Įėjusi į kambarį, Berė tarstelėjo, kad Skijus gerai gaudosi ligoninėje.

– Mano motina gulėjo čia dvi savaites. Snūduriavau čia tą naktį, kai ji mirė.

– Užjaučiu, – sustojusi nuoširdžiai tarė Berė.

– Ačiū.

Ji pažvelgė į šerifo pavaduotoją, laukdama paaiškinimo, bet jo nebuvo. Skijus mostelėjo į dvivietę sofutę, ši iš tiesų buvo nepatogi, ne tik atrodė tokia. Tačiau tai buvo didžiausias baldas kambaryje ir Berė spėliojo, ar ant jos Nailandas buvo prigulęs tą naktį. Skijus sugavo klausiantį Berės žvilgsnį.

– Kas?

– Nieko.

– Jūs norėjote kažką sakyti.

– Tik, kad... man liūdna dėl jūsų.

– Liūdna?

– Negaliu įsivaizduoti, kaip gyvenčiau be mamos. Ar jūs buvote artimi?

– Taip, ji buvo labai šauni. Bet labai kentėjo.

Skijus kostelėjo į kumštį – drovus gestas sutrikus. Akimirką iš akių dingo plieninis žvilgsnis, ir Berė pamanė, gal už jo sle-

piasi žmogus. Ar ten yra vietos jausmams? Gal pavaduotojas nėra toks kietas, koks mėgina apsimesti.

Skijus pasitraukė kėdę per kilimine danga išklotas grindis, atsisėdo priešais ją ir praskėtė kelius, kad neprisiliestų prie Berės. Ar jis stengiasi būti džentelmenas, pamanė Berė, o gal vengia parodyti, koks pats pažeidžiamas? Žinoma, kvaila taip galvoti, aišku kaip dieną, kad Nailandas visur viršesnis. Tada kodėl jis bijo netgi atsitiktinai prisiliesti?

– Prieš apklausdamas Loflandą, norėčiau kai ką sužinoti apie Oreną Starksą, – pasakė Skijus.

Intymi akimirka baigėsi ir policininkas vėl tapo dalykiškas. Koks ir turėtų būti.

– Ponas Karlislis primygtinai reikalautų tokiame pokalbyje dalyvauti, – pasakė Berė.

– Paskambinkit jam, jei norit, bet tikrai nebūtina. Aš klausinėsiu tik apie Starksą – jo charakterį, įpročius ir panašiai.

– Gerai, mielai jums atsakysiu, jei žinosiu, – pasvarsčiusi atsakė Berė. – Manau, Benas taip pat norės jums padėti, kai kalbėsitės su juo.

– Jis neturi iš ko rinktis – jis svarbiausias liudytojas. Noriu išgirsti ir jo įvykio versiją.

– Jo versiją? Manot, aš meluoju?

– Manau, kad du žmonės tą patį įvykį dažnai mato iš visiškai skirtingų kampų, – tvirtai atsakė Skijus.

– Labai diplomatiškas atsakymas, pareigūne.

Jis gūžtelėjo pečiais.

– Loflandas gali viską nušviesti kitaip ar suteikti žinių, kur Starksas pasitraukė.

– Jis dabar gali būti už daugelio mylių nuo čia.

– Gali. Bet jei jis sužeistas, toli nenuėjo. Gal tūno kur mūsų apygardoje?

– Galbūt jį kas nors slepia?

– Draugai? Giminaičiai? Jūs pasakykite, panele Malon. Ar ką nors pažįstate?

– Tiesą pasakius, ne.

– Ir mes nežinome. Hjustono policijos skyrius mums padeda, bet nieko nepaaiškėjo. Starksas niekur nedirba. Nuo tada, kai jį išmetė iš Delrėjaus bendrovės, jis – bedarbis. Vienintelė giminaitė – motina. Ji jau sena, jai Alzheimeris, keleri metai gyvena slaugos ligoninėje. Liga pasiekusi paskutinę stadiją. Moteris jau pasitraukusi iš šio pasaulio... – Skijus mostelėjo ranka rodydamas, kad visa atmintis jau nušluota. – Kaimynų nuomone, Starksas – vienišius. Jis nerengia vakarėlių, draugai jo nelanko. Kaimynai nežino, ar jis kuo nors domisi, pavyzdžiui, ar lanko sporto klubą, žaidžia tenisą, vaikšto į bažnyčią. Sako, jis visą laiką vienas. – Šerifo pavaduotojas atsainiai nužvelgė Berę. Moterys puikiai perpratusios tokį žvilgsnį. – Atrodo, jūs – vienintelė Starkso aistra.

Berę sutrikdė Nailando balso potekstė.

– Netiesa! Šiandien jums minėjau ir apie kitas jo aistras.

– Taip. Galvosūkius, žaidimus, kaip puikiai sprendžia painius uždavinius. Pasak policininkų, dariusių kratą Starkso namuose, jo kompiuteryje yra nuorodų į kelias tokio pobūdžio svetaines. Starksas nuolat lankosi forumuose ir interneto dienoraščiuose, bet pats niekada nieko nerašo. – Skijus vėl tiriamai nužvelgė Berę. – Tačiau aš abejoju, ar sudėtingi labirintai nuvestų prie jūsų.

– Tam tikru požiūriu gal ir taip, – šaltai pasakė Berė.

– Gal. – Skijus patylėjo ir kalbėjo toliau: – Starkso ieškoma visame pietryčių Teksase ir Luizianoje. Mes tikriname viešbučius, bet abejoju, ar jis drįstų juose apsistoti. Paprastai ten prašo kredito kortelių. Kol kas nė viena Starkso kortelių nebuvo atsiskaityta. Pastarąjį kartą prieš tris dienas jis išsiėmė du šimtus dolerių iš bankomato Hjustone.

– Jis per daug gudrus, kad paliktų lengvai susekamus pėdsakus.

– Ir aš taip manau. – Skijus linktelėjo. – Vis dėlto patikrinome motelius, namelių nuomos punktus ir panašiai. Man kelia nerimą, – suraukęs antakius pridūrė jis, – kad teritorija, kurioje galima pasislėpti, labai didelė.

– Jau minėjote rytą.

– Jei jis tūno kur miške...

– Miške? – nusijuokė Berė. – Nebent būtų pamišęs.

– Sakėte, kad jis pamišęs.

– Sakiau, kad kvaištelėjęs.

– O tai ne tas pat?

– Ne.

– Koks skirtumas?

– Pastovumas. Pamišimas – nuolatinė būsena. Pakvaišimas – reakcija.

– Atrodo, užklupęs jus su Loflandu, Starksas prarado savitvardą.

– Jis užklupo mane ne su Benu, o vieną vonioj po dušu.

– Taip, kai atvažiavau, jūs buvote dar šlapia. – Skijus įdėmiai pažvelgė Berei į akis ir kalbėjo toliau: – Jūs sakėte šerifui Dramondui, kad anksčiau tokį sukrėstą Starksą matėte tik kartą. Kada?

– Vasaros pradžioje, prieš persikeldama į Meritą.

– Starksas pratrūko ir tai buvo paskutinis lašas?

– Taip. Aš išsigandau.

– Ar manote, kad jo psichozė stiprėjo?

– Nežinau. Nesu psichiatrė. Galiu tik pasakyti, kad Starksas nebuvo paklaikęs maniakas.

Skijus kilstelėjo batą ant kitos kojos kelio ir sunėrė rankas ant plačios krūtinės.

– Apibūdinkite Starksą. Koks jis?

– Na, jis nevisuomeniškas. Neįsivaizduoju, kad ryžtųsi apsistoti saugomoje poilsiavietėje, o juo labiau miške. Galite išbraukti tai iš sąrašo.

– Gerai, tai kur, jūsų nuomone, jis pabėgo?

Berė palenkė galvą ir pasitrynė kaktą.

– Nežinau, pavaduotojau Nailandai.

– Vadinkite mane Skijumi.

Berė pažvelgė į jį, bet nesustojo prie vardų temos.

– Orenas pedantiškai tvarkingas.

– Maniakiškai?

– Maždaug. – Berė išsiblaškiusi linktelėjo. – Erzindavau jį, kad jo rašomasis stalas švariausias bendrovėje. Viskas savo vietose. Jo protas veikia tiksliai kaip laikrodis.

– Pavyzdžiui?

– Pavyzdžiui, aptardama projektą aš galiu šokinėti nuo temos prie temos, bet Orenas nepaliks taško A ir neis į B, kol A nebus užbaigtas ir šimtu procentu patvirtintas. Jis gali šimtą kartų grįžti prie to paties klausimo, kol tas visiškai jį patenkins.

– Norite pasakyti, kad jis nuolat grįžta į tą pačią vietą, kol viską padaro taip, kaip turi būti?

– Taip, – kimiai pritarė Berė. – Tol grįš, kol mane nužudys.

– Kaip įmanydamas stengsiuosi, kad to neatsitiktų.

– Ačiū.

– Vadinasi, nenutuokiate, kur Starksas galėjo pabėgti?

– Tikrai ne.

– Aišku. – Nailandas nuleido koją ant grindų ir palinko.

– Minėjote, kad Starksas ir kitas Delrėjaus moteris versdavo jaustis nepatogiai.

– Taip, tiesa.

Skijus išsitraukė bloknotą ir tušinuką iš viršutinės sportinės striukės kišenės ir paprašė paminėti kelias. Berė vardijo, Skijus rašė.

– Ypač Selę Bakland, – pasakė Berė. – Ji išėjo iš Delrėjaus bendrovės metų pradžioje. Orenas stipriai ją paveikė ir ji apsisprendė.

– Esate dėl to tikra?

– Visiškai. Jis buvo ją įsižiūrėjęs. Selės jis visai nedomino, ji visaip jo vengė, bet Orenas nepasidavė. Selė man dažnai skųsdavosi, kad jis nesupranta atsakymo „ne“.

– „Ne“ dėl ko?

– Dėl bet ko. Padėtis tapo tokia nepakenčiama, kad paveikė Selės darbą. Mėginau ją gelbėti. Pasakiau Orenui, kad jis nedomina Selės ir tik tuščiai švaisto laiką.

– Kaip jis reagavo?

Berė liūdnai šyptelėjo.

– Jis atkreipė dėmesį į mane.

– Ar Starksas kada nors jus domino?

– Romantiškai? Viešpatie mieliausias, ne!

Skijus kilstelėjo saulėje išblukusį antakį.

– Nė kiek! – prunkštelėjo Berė. – Kai pamatysite jį, suprasite. Jis – ne mano skonio.

– O kas jūsų skonio?

Išgirdusi Nailando klausimą Berė krūptelėjo, nes pirmas į galvą atėjęs žodis buvo „tu“. Ši mintis ją išgąsdino, sukrėtė iki sielos gelmių. Jei netirtų nusikaltimo, susijusio su ja, ir nerodytų įtarumo, viršijančio įprastą policininko įtarumą, šerifo pavaduotojas atrodytų patrauklus. Berę traukė jo įspūdinga laikysena, ryškus vyriškumas, netgi tos prakeiktos pilkos akys.

Tačiau Nailandas buvo pasiryžęs priversti ją paslysti, sugauti meluojant, todėl Berei jis labai nepatiko. Ji išsitiesė ir pareiškė:

– Orenas buvo mano kolega. Protingas. Netgi, sakyčiau, talentingas. Tačiau jis buvo atstumtas, todėl mane ir persekiojo, o vakar prisiekė nužudysiąs. Sakė privaląs mane nužudyti.

Šerifo pavaduotojas dar kiek laiko stebėjo Berės išraišką, tada įsikišo bloknotą ir tušinuką į kišenę, atsistojo ir tarė:

– Gal jau galima aplankyti ir Loflandą.

Kai Skijus įžengė į palatą, nė vienas neapsidžiaugė. Netgi seselė pasakė, kad ligonis dar labai silpnas, ir paprašė, kad šerifo pavaduotojas neužsisėdėtų. Kai Skijus prisistatė, ponia Lofland mandagiai pasisveikino, bet ji turėjo būti mandagi. O dar labiau nepatenkintas Nailando pasirodymu buvo pats ligonis.

Benas Loflandas, ką tik atvežtas iš pooperacinės palatos, buvo apraizgytas įvairiais laidais ir vamzdeliais ir atrodė lyg ką tik prikeltas iš mirusiųjų.

Oreno Starkso kulka pervėrė jį kiaurai, paliko dvi žaizdas, bet stebuklingai savo kelyje sužalojo labai nedaug audinių, nepalietė vidaus organų ir žarnyno.

Blogiausia, kad sužeistasis neteko daug kraujo. Turbūt Loflandas gyvena šventuoliškai arba jam velnioniškai sekasi. Skijus pasirinko antrą variantą.

Loflando būklė nebuvo kritiška, bet šerifo pavaduotojui jis pasirodė niurgzlys. Kai Skijus prisistatė ir seselė išėjo iš palatos, ligonis pasiskundė:

– Aš tikrai nepajėgsiu kalbėtis.

– Aš labai trumpai, – nuramino Skijus.

– Kodėl norite apklausti Beną? Argi *ji* jums nepasakojo, kas atsitiko?

Skijus atsigręžė į Amandą Lofland, ši pabrėžė žodį „ji", tarsi kalbėtų apie kokį dvokiantį daiktą.

– Panelė Malon vakar pateikė išsamų pareiškimą ir šįryt jį pakartojo. Bet mes greičiau pagautume Starksą...

– Negi jo dar nesuėmėte?

Skijui nepatiko priekaištas dėl policijos neprofesionalumo, nuskambėjęs Loflando klausime.

– Panelė Malon nematė jo transporto priemonės. Ji rūpinosi, kad jūs nenukraujuotumėte ant miegamojo grindų.

Šerifo pavaduotojas suprato, kad Loflandas susiraukė ne iš skausmo, o išgirdęs apie Berės Malon miegamąjį. Jis susirūpinęs žvilgtelėjo į žmoną. Ši stovėjo sunėrusi rankas ant krūtinės lyg tramdydama save, kad nepratrūktų. Nelaukdamas, kol Skijus paragins, Loflandas pasakė:

– Aš išgirdau Berės klyksmą, paskui jų balsus ir nubėgau...

– Ar jūs miegojote? – Skijus išsitraukė bloknotą.

– Ką?

– Ar Berės klyksmas jus pažadino?

– Oi, ne. Aš dar nebuvau atsigulęs. – Loflandas vėl žvilgtelėjo į žmoną, toji nuėjo prie lango ir pro žaliuzes spoksojo į vėdinimo angas ant stogo.

– Tai jūs dar nemiegojote, – apibendrino Skijus.

– Nemiegojau.

– Bet negirdėjote, kaip Starksas įėjo į namą?

– Ne.

– Automobilio ar valties variklio?

– Manote, kad Starksas atplaukė?

– Įmanoma. Mes tikriname.

– Negirdėjau jokio variklio.

– Nieko negirdėjote?

– Ne.

– Aišku.

Loflandas patylėjo laukdamas kito klausimo, o nesulaukęs kalbėjo toliau:

– Nubėgau koridoriumi į kitą namo galą. – Jis vėl pažvelgė į žmoną lyg norėdamas įsitikinti, ar ji girdėjo, kaip tie kambariai toli vienas nuo kito. – Pasiekęs Berės kambarį, puoliau prie vonios, iš kur sklido balsai. Orenas stovėjo vonios kambario tarpduryje nugara į mane. Tikriausiai išgirdo, kaip prisiartinau, nes atsigręžė ir šovė.

– Ar jis ką nors pasakė?

– Ne. – Loflandas susiraukė iš skausmo. – Ar galiu atsigerti vandens?

Amanda priėjo prie lovos, iš grafino į plastikinį puodelį įpylė vandens, pasilenkė prie vyro ir įkišo jam į burną šiaudelį. Atsigėręs Loflandas pažvelgė į žmoną, palietė jos ranką ir padėkojo:

– Ačiū, mieloji.

Moteris vangiai šyptelėjo, pastatė puodelį ant spintelės ir grįžo prie lango toliau spoksoti į vėdinimo angas.

– Starksas atsigręžė, pamatė jus mūvintį vien apatines kelnaites ir šovė, – apibendrino Skijus.

– Taip. Jis visiškai nesivaldė.

– Kaip manote kodėl? Pavydėjo, kad jūs dviese name prie ežero?

– Pareigūne, aš nežinau, kodėl Orenas yra tokios pavojingos psichinės būklės.

Skijui nepatiko Loflando tonas. Jis pervertė kelis bloknotėlio lapus, kad susivaldytų ir neišverstų to apsimetėlio iš lovos.

– Kas atsitiko, kai Starksas šovė į jus?

– Nežinau, aš praradau sąmonę.

– Panelė Malon teigia, kad buvote sąmoningas, kol atvyko greitoji pagalba.

– Tikrai? Net jei taip, neprisimenu. Tikriausiai mane buvo ištikęs šokas. Netgi skausmo nejaučiau, kol neatsibudau šį rytą pooperacinėje palatoje. Nežinojau, kur esu. Nesiorientavau, jaučiausi lyg apsvaigęs nuo narkotikų. Seselė pasakė, kad buvau sužeistas ir operuotas. Tada kai ką atsiminiau, bet nuo Oreno šūvio iki pooperacinės palatos – tuštuma.

– Ar gerai pažįstate Starksą?

– Tik kaip bendradarbį.

– Nebuvote susitikę, kai jį atleido iš darbo?

– Ne.

– Ar kada bendravote po darbo, išgerdavote alaus?

– Ne, niekur, išskyrus darbe. – Loflandas papurtė galvą.

– Ponia Lofland?

Išgirdusi savo vardą Amanda pašoko ir greit priėjo prie Skijaus.

– Kokie jūsų įspūdžiai apie Oreną Starksą?

– Jokių.

– Nebuvote susitikę?

– Buvome. Benas mus supažindino biure.

– Matėte jį tik tada?

– Kartą ar du. Neprisimenu.

– Ar ką nors įsidėmėjote?

– Tai buvo paprastas supažindinimas. Visiškai bereikšmis. Jei būčiau žinojusi, kad jis vėliau mėgins nužudyti mano vyrą, būčiau atkreipusi į jį dėmesį.

Skijaus nuomone, ši porelė verta vienas kito. Abu nemalonūs. Jis vėl pažvelgė į Beną.

– Ar darbe judu su Starksu sutarėte?

– Jis puikavosi prieš kai kuriuos kolegas, bet aš su juo neturėjau jokių reikalų.

– O panelė Malon?

– Jei persekiojimą laikysite reikalais.

Tas visažinio tonas vėl sunervino Skijų. Jis norėjo trukteleti lašelinės kateterį ir pažiūrėti, ar Loflandas tebebūtų sarkastiškas, bet tik šaltai dėbtelėjo į ligonį. Loflandas suprato policininko žvilgsnį, pašaipa dingo.

– Berė guodėsi, kad Orenas ją persekioja.

– Kada?

– Kada man sakė? Pirmą kartą išgirdau apie tai, kai ji nusprendė vasarai persikelti į Meritą. Žinoma, aš nustebau.

– Kodėl?

– Berė pamišusi dėl darbo. Retai atostogauja. Visada pirmoji pasirodo biure, o išeina paskutinė. Bet, pasak jos, Orenas tapo baisiai įkyrus. Ji norėjo dingti mėnesiui ar dviem vildamasi, kad jo aistra išblės. Berė dirbo tame name prie ežero. Vadino jį bendrovės skyriumi.

– Ir kaip jai sekėsi?

– Ne taip gerai kaip biure. Mes su ja dirbome kartu, vieni rengėme vieno labai svarbaus kliento kampaniją. – Loflandas vėl dirstelėjo į žmoną.

– Už šimto mylių ne taip patogu dirbti kaip gretimuose kabinetuose, – tarė Skijus.

– Žinoma, ne. Atstumas trukdė dirbti našiai. Provincijoje interneto ryšys nepatikimas, ypač prie ežero. Tačiau susitvarkėme. Norėdamas padėti Berei nusikratyti Oreno, buvau pasiryžęs ištverti kai kuriuos nepatogumus ir gaišatį.

– Hmm. – Skijus apsimetė svarstantis, kiek svarbus šis teiginys. – Vakar atsivežėte pas Berę kai kuriuos dokumentus?

Amandos Lofland pečiai pakilo ir nusileido, kai ji giliai atsiduso.

Loflandas pasitaisė patogiau ir paklausė:

– Ar dar ilgai pareigūne?

– Nelabai. Taigi vakar atsivežėte darbo į Meritą.

– Prieš pateikdami klientui pasiūlymą kitą savaitę, turėjome jį užbaigti. Skaidrėse maketai atrodė nelabai gražiai. Berė prašė manęs atsivežti juos, kad pamatytų kaip tik tokius, ko-

kius pateiksime klientui. Ji turėjo pasirašyti ant kai kurių, todėl turėjau atvažiuoti.

– Kas žinojo, kad jūs atvažiuosite?

– Na, Amanda.

– O be jos? Delrėjaus darbuotojai?

– Bendradarbiai turėjo žinoti, kad manęs nebus visą dieną. Taip, pranešiau keliems.

– Trims ar keturiems?

– Mūsų skyriaus sekretorei, atsiliepiančiai telefonu, tiesioginiam viršininkui ir jo padėjėjai, – irzliai atsakė Loflandas. – Galiu pasakyti pavardes.

– O daugiau, be jų, niekas nežinojo?

– Nebent tie trys kam nors pasakė.

– Ar jie galėjo pranešti Orenui Starksui, kad jūs išvykote pas Berę?

– Abejoju, ar kas iš jų bendrauja su Starksu, bet jei norite sužinoti, klauskite jų.

– Jau paklausiau. – Skijus nusišypsojo ir nelaukdamas Loflando atsakymo pasiteiravo: – Kada vakar atvykote?

– Apie pusę vienuoliktos. Mes iš karto kibome į darbą ir dirbome visą dieną.

Skijus lėtai pervertė bloknoto lapus ir paklausė:

– Maudėtės baseine?

Loflandas dėbtelėjo į stovinčios prie lango žmonos nugarą.

– Baigę darbą kelis kartus perplaukėme baseiną, kad atsigaivintume.

– Atsivežėte maudymosi glaudes?

Klausimas sutrikdė Loflandą.

– Ne. Automobilyje turėjau sportinius šortus.

– Taigi jie pravertė...

Loflandas nutylėjo.

– Tikriausiai tie šortai liko Berės namuose, – pasakė Skijus.

– Pakabinau juos ant gyvatuko svečių vonios kambaryje.

– Aišku.

Skijus šiek tiek patylėjo lyg vertindamas, kiek čia tiesos, nors iš tikrųjų matė šortus svečių vonios kambaryje, kaip Loflandas ir sakė. Jis tik norėjo prie žmonos sutrikdyti Beną ir stebėti porelę, kai tai pasakys. Apsimetęs, kad skaito bloknotėlį, Skijus vėl paklausė:

– Ar jūs su panele Malon vakarienei kepėte pjausnius ant grotelių?

– Mes dirbome be pietų pertraukos, todėl buvome išalkę.

– Laikas buvo vėlus, taigi nusprendėte nakvoti?

– Prieš tai pasitaręs su Amanda, – skubiai patikino Loflandas. – Kai po vakarienės aš padėjau Berei suplauti indus, buvo jau tamsu, o temsta apie pusę dešimtos. Tada paskambinau namo.

– Buvo trys minutės po vienuoliktos, – neatsigręždama pasakė Amanda.

– Nemaniau, kad jau taip vėlu, – visai surūgęs Loflandas paaiškino Skijui. – Kadangi buvo vėlu, Amanda liepė verčiau nebegrįžti į Hjustoną.

Skijus pritardamas linktelėjo.

– Tikriausiai taip buvo protingiau.

– Žinoma. Būčiau grįžęs tik apie pirmą valandą.

– Be to, negalima vairuoti išgėrus.

Amanda staiga pažvelgė į vyrą. Loflandas suglumęs ir įsižeidęs pažiūrėjo į žmoną, tada vėl į Skiją.

– Mudu su Bere išgėrėme raudonojo vyno prie pjausnių.

– Ir alaus.

– Išgėriau porą butelių. Kol pjausniai kepė.

– O panelė Malon?

– Butelį.

– Aha. – Skijus pažvelgė į įsitempusią Amandos nugarą ir vėl nukreipė akis į Beną.

– Vakarieniavote svetainėje?

– Ne, valgomajame.

Skijus įdėmiai žiūrėjo į Loflandą leisdamas suprasti, kad matė vyno taures svetainėje ant staliuko priešais labai patogią sofą, ir nusprendė leisti Loflandui pačiam paaiškinti žmonai,

koks svarbus šitas klausimas. Jis užvertė bloknotą ir įsikišo jį į kišenę.

– Manau, kol kas viskas.

– Labai malonu, – pasakė Loflandas. – Šlykščiai jaučiuosi, norėčiau nusnūsti.

Skijus paliko juos pažadėjęs netrukdyti be reikalo, ir pranešti, kaip sekasi medžioti Oreną Starksą. Žengdamas iš palatos Nailandas susidūrė su sesele, nešina kraujo tyrimo rinkiniu. Skijus palaikė jai duris ir išėjo į koridorių, kur Berė Malon vis dar stovėjo tarsi sargyboje.

– Dabar paims Loflando kraujo tyrimui, – pasakė Skijus.

Berė linktelėjo.

– Kaip jis?

– Geriau, juk galėjo numirti.

Tai įsiutino Berę.

– Jūs ir vėl!

– Ką?

– Svaidotės tomis sarkastiškomis pastabomis, nors užtektų tik atsakyti.

Skijus susibruko rankas į džinsų kišenes, bet suvokęs, kad šitaip rodo pistoleto dėklą prie diržo, vėl nuleido rankas prie šlaunų.

– Žinoma, jūsų draugas jaučiasi nekaip, bet eidamas čia paskambinau chirurgui, jis sakė, kad žaizda švari ir Loflandas greit pasveiks. Galės visiems girtis vyrų persirengimo kambaryje.

Iš palatos išėjo seselė. Ant padėkliuko buvo keli buteliukai kraujo, vadinasi, jau atliko savo darbą, bet Berė nesiryžo eiti į palatą.

– Kaip Benas nusiteikęs? Tikriausiai nekenčia manęs.

– Kodėl turėtų?

– Kad atsitempiau jį į savo namus, o ten jo vos nenušovė. Vargšė Amanda.

– Loflandas teigia jai skambinęs.

– Skambino.

– Ji leido likti nakvoti.

– Buvo vėlu.

– Amanda supratinga, – pasakė Skijus ir stebėdamas Berę pridūrė: – Bet ji nieko nežinojo apie kokteilių vakarėlį ir vyną.

Berė skėstelėjo rankomis.

– Ar apkaltinsite mus, kad šiek tiek išgėrėme?

– Ne, man tik įdomu...

– Kas?

– Koks raudonasis vynas tinka dirbant?

– Vynas atsirado tik vakarieniaujant, – pabrėžtinai kantriai paaiškino Berė. – Prie nugarinės išpjovos puikiai tinka kabernė.

– Kada apsivilkote chalatą?

Berė suglumusi spoksojo į Skiją, paskui papurtė galvą.

– Nesupratau...

– Kai atskubėjau, jūs vilkėjote tik chalatą. – Ploną, švelnų chalatėlį, prilipusį prie šlapio kūno. Atrodė, sugriebus audinį jis ištirptų. Šis vaizdinys išplaukė labai ryškiai, gyvai ir čia visai netiko. Kaip ir tas nepagrįstas irzlumas klausiant. – Kada užsimetėte chalatą? Ir kada nusivilkote šlapią maudymosi kostiumėlį? Ar vakarieniaudama su Loflandu vilkėjote tik jį?

Nailandas palinko dar arčiau, per daug arti. Kodėl? Norėdamas įbauginti ir išgauti tiesą? Ar priežastis visai nesusijusi su apklausa?

Kaip tik tada Amanda Lofland išėjo iš palatos ir buvo akivaizdu, kad jai nemalonu matyti Berę. Skijus skubiai atsitraukė nuo Berės per deramą atstumą.

– Labas, Amanda, – pasisveikino Berė. Apgailestaujantis ir užjaučiantis balsas Skijui pasirodė nuoširdus. – Kaip Benas?

– Miega, – spinduliuodama pykčiu, suspaudusi kumščius atšovė Amanda.

– Tu neįsivaizduoji, kaip aš gailiuosi, – tikino Berė. – Verčiau Orenas būtų šovęs į mane...

– O aš labai dėl to abejoju, – karčiai nusijuokė Amanda.

– Aš nemeluoju, – Berės balsas užlūžo. – Niekada nemaniau, kad Orenas galėtų šitaip pasielgti.

Atrodė, Amanda nesiklauso.

– Turėjai tai įrodyti? – prisimerkusi iš neapykantos sušnypštė ji.

– Ką įrodyti?

– Kad tau reikia tik piršteliu pamoti ir Benas iš karto atbėgs pas tave.

– Ką čia kalbi?

– Negali pakęsti minties, kad Benas su manim laimingas, todėl atsiviliojai pas save...

– Amanda, ką...

– Man iš pat pradžių nepatiko, kad jis praleis dieną su tavim, bet apsimečiau abejinga. Vis dėlto tai darbas.

– Mes ir dirbom. Pirmadienis – paskutinė diena pateikti kampanijos planus. Turime laikytis numatyto tvarkaraščio.

– Žinoma! Tai argi aš turėjau teisę pasakyti: „Ne, niekur tu nevažiuosi“? Kokia žmona būčiau, jei nepasitikėčiau savo vyru?

– Tu gali juo pasitikėti. Jis tave dievina. Skambino tau kelis kartus. Girdėjau.

– Ak, taip! Jis nuolat man skambino, kad patikintų, kaip sunkiai judu dirbate.

– Mes ir dirbom.

– Per pertraukėles tarp maudynių ir vyno.

– Viskas buvo ne taip! – suvaitojo Berė. – Maldauju, Amanda, nesielk šitaip.

Berė ištiesė rankas į moterį, bet Amanda Lofland atšoko.

– Neliesk manęs. Ir nesiartink prie mano vyro!

Amanda praėjo pro šalį ir nieko nematydama kone susidūrė su vyru ir moterimi, kurie stovėjo vos už kelių metrų ir viską girdėjo. Skijus irgi jų nebuvo pastebėjęs. Karolina King nusiminusi žiūrėjo į dukterį. Skijus nebūtų galėjęs apibūdinti to iš pažiūros kieto vyro išraiškos, tačiau jo gilios akys su tamsiais ratilais taip pat buvo įsmeigtos į Berę.

Šeštas skyrius

Laimė, Dodžui nereikėjo kalbėti, nes nebūtų pajėgęs, net jei jo gyvybei būtų grėsęs pavojus. Jis jautėsi išmintingas ir pavargęs kaip pasaulis. Dodžui mažai kas rūpėjo, jo nejaudino žmonių žiaurumas. Tiesa, jo širdis suvirpėdavo nuotraukose pamačius badaujančius Afrikos vaikus ar amerikiečių kareivius, suplėšytus į gabalus dėl kokio fanatikų dievo. Tačiau tokie dalykai veikiau siutino nei liūdino. Šilto ir šalto mačiusio ciniko širdyje mažai buvo vietos sielvartui ir švelniems jausmams.

Dodžas manė esąs pasiruošęs susitikti su dukra. Juk jos visiškai nepažįsta. Būtų buvę visai kas kita, jei būtų su ja gyvenęs, stipriai prisirišęs ir tada išmestas iš jos gyvenimo. Jis neturi nuotraukų, kuriose juodu kartu, ir jokių prisiminimų kaip apie Karoliną. Jokių saitų, išskyrus kraujo ryšį. Dodžas manė, kad pamačius dukrą galbūt suvirpės širdis, sudrėks delnai, tačiau tai iš karto praeis. Taigi Dodžas buvo visiškai nepasiruošęs tokiai fizinei reakcijai, kai pasukus už koridoriaus kampo Karolina pasakė: „Štai ji."

Kai Dodžas pamatė liekną merginą kaštoniniais plaukais, jo kūną pervėrė nevalingas atpažinimo dūris ir ląstelės choru suriko: „Aš ją pažįstu." Širdis beveik nustojo plakusi. Jis vos susivaldė nesistvėręs už krūtinės, nes trūko oro. Ausyse švilpė, sukosi galva ir Dodžas vos negriebė Karolinai už rankos, kad nepargriūtų. Tačiau labiausiai jį nustebino jausmai. Aštrus dūris į širdį, skausmas krūtinėje, perverta siela – jį visą maudžia.

Ši jauna graži moteris tokios pat spalvos plaukais kaip Karolinos – jo kūnas ir kraujas, jo dukra. Dodžą jau antrą kartą pribloškė stebuklas, kad ši būtybė egzistuoja. Tik tąkart jis buvo per jaunas ir kvailas, per daug įsimylėjęs jos motiną, kad suprastų, koks nuostabus dalykas yra kūdikis.

Šiuos fizinius ir dvasinius jausmus sustiprino dar vienas – kur kas labiau stulbinantis ir galingesnis. Staiga jis pasijuto esąs Konanas Barbaras, siekiantis apsaugoti savo nuosavybę nuo laukinių. Ir tegul Dievas padeda tam, kas palies jo vaiką. Dodžas dantimis kibs jiems į gerklę.

Taip, kai kūne šėlsta šie nauji sprogdinantys pojūčiai, gerai, kad Dodžui nereikia nieko sakyti. Dievas, ar kas ten vadovauja šiam spektakliui, pasigailėjo Dodžo ir leido neapsikvailinti per tas kelias akimirkas. Jis įstengė neišsiduodamas žingsniuoti koridoriumi šalia Karolinos, nors jautė, kad keliai neklauso. Be galo džiaugėsi pamatęs dukterį. Tačiau Karolina įspėjo negalinti numatyti, kaip Berė reaguos, kai juodu supažindins.

Dodžas manė, kad duktė gali susijaudinti visai kaip jis arba spjauti jam į veidą, atsisakyti jį pripažinti ar pulti į isteriją, klykti, netgi nualpti. Tačiau buvo neįmanoma jųdviejų supažindinti taip, kaip jie tikėjosi, nes Berė stovėjo ne viena. Dodžas su Karolina priėjo gana arti, kad išgirstų Karolinos ginčą su blondine pykčio iškreiptu veidu.

– Ak, taip! Jis nuolat man skambindavo, kad patikintų, kaip sunkiai judu dirbate.

– Mes ir dirbome.

– Per pertraukėles tarp maudynių ir vyno.

– Viskas buvo ne taip, – suaimanavo Berė. – Maldauju, Amanda, nesielk šitaip.

Jos maldavimas buvo atmestas. Išrėkusi Berei jos neliesti ir nesiartinti prie jos vyro, blondinė apėjo stambų vyrišką kaubojaus batais ir atsitrenkė į Dodžą su Karolina. Ji atsiprašė ir nuskubėjo tolyn.

Dodžas suspaudė Karolinai alkūnę.

– Ji vos tavęs neparvertė. Kaip tu?

Karolina išsiblaškiusi linktelėjo ir nuėjo prie dukters.

– Viešpatie mieliausias! Bere, kas čia atsitiko?

– Oi, mama, padėtis vis blogėja.

Karolina pasivėdėjo dukrą tolėliau ir abi pusbalsiu kalbėjosi. Negalėdami kištis į moterų pokalbį, Dodžas ir kaubojus nužvelgė vienas kitą. Galiausiai kaubojus prisistatė:

– Skijus Nailandas.

Dodžas paspaudė didelę jam ištiestą ranką.

– Šerifo pavaduotojas?

– Taip.

Pilkaakis vyras atrodė dalykiškas, kaip Karolina ir buvo apibūdinusi.

– Girdėjau apie jus, – pasakė Dodžas.

– Tai gerai, – tarė Skijus ir patylėjęs paklausė: – O kas jūs?

Suprasdamas, kokia įtempta padėtis, Dodžas neįsižeidė dėl tokio tiesmuko klausimo ir neapibrėžtai atsakė:

– Šeimos draugas.

Jis pažvelgė į tą pusę, kur nuskubėjo blondinė, bet toji jau buvo dingusi. Atsisukęs į Nailandą, Dodžas pasiteiravo:

– Beno Loflando žmona?

Šerifo pavaduotojas linktelėjo ir tarė:

– Neatrodo laiminga. – Tuo metu pyptelėjo jo mobilusis telefonas. – Atsiprašau. – Pavaduotojas atgręžė nugarą Dodžui ir atsiliepė.

Berė su Karolina vis dar kuždėjosi, palikusios Dodžą vieną. Jis nusprendė susirasti nusiminusią Loflando žmoną, kuriai akivaizdžiai reikėjo su kuo nors pasikalbėti.

Ir tą akimirką Dodžas suvokė, kad jau įsitraukė į įvykius. Jis privalo likti čia – tai jo duktė, rūpestis, jo kova.

Po pusvalandžio suskambėjo Dodžo mobilusis. Karolina. Vos Dodžui atsiliepus, ji paklausė:

– Kur dingai?

– Išėjau į lauką parūkyti.

– Mes taip pat jau einame.

– Ar pasakei Berei?

– Ne.

Apgalvojęs Karolinos atsakymą, Dodžas tarė:

– Būsiu automobilyje.

Jie išjungė telefonus. Dodžas nužingsniavo vaizdingu keliuku per veją į aikštelę, kur juodu su Karolina buvo pasistatę automobilius šalia vienas kito. Baigęs rūkyti, jis sėdo į automobilį ir paleido variklį, kad galėtų įjungti kondicionierių.

Taip, Atlantoje drėgna, bet, po velnių, čia oras slegia nelyginant šlapia antklodė – limpa prie plaukų, drabužių, odos, kemša nosį ir bronchus. Ši nepakenčiama drėgmė – viena iš priežasčių, kodėl Dodžas džiaugėsi prieš trisdešimt metų palikęs Teksaso pajūrio lygumas. Tiesą sakant, vienintelė priežastis.

Jis žiūrėjo į dvi moteris, išeinančias pro laukujes duris. Berė visa galva aukštesnė už Karoliną, bet jos rankos tokios pat liaunos, o judesiai grakštūs. Kai motina su dukra priėjo prie automobilių, Karolina pasilenkė ir pasakė per nuleistą Dodžo lango stiklą:

– Sek paskui mane.

Dodžas linktelėjo ir pažvelgė į Berę. Ši atidarė Karolinos automobilio keleivio dureles, nusiėmė saulės akinius ir įdėmiai ilgokai žiūrėjo į Dodžą per automobilio stogą. Jo širdis daužėsi kaip pneumatinis kūjis, mergina vėl užsidėjo akinius ir įsėdo į automobilį. Praėjo kelios minutės, kol širdis nurimo, bet Dodžas svarstė, kaip Karolina paaiškino Berei, kas jis ir kodėl atsirado jų gyvenime. Bet nesvarbu, jau greitai sužinos.

Iš ligoninės aikštelės iki vasarnamio prie ežero jie važiavo septyniolika minučių, tris iš jų teko sugaišti prie šviesoforo Bovio gatvėje, tai buvo pagrindinis stabdys Merito centre.

Pravažiavusi vidurinės mokyklos futbolo aikštę miesto pakraštyje, Karolina pasuko į Ežero kelią, kuris taip buvo pavadintas todėl, kad pravažiavus penkias mylias nuo posūkio, statmenai atsirėmė į trišakę sankirtą – tiesiai priešais ežerą. Šalia ežero buvo įsikūrusi žuvų jauko ir bakalėjos parduotuvė, atsivėrė žvejų tiltelis ir laivų prieplauka.

Ties T formos sankirta kelias į kairę ir dešinę buvo apaugęs pušaitėmis.

Karolina pasuko į kairę. Kelias vinguriavo palei ežerą. Jie pravažiavo kelias prabangias vilas, pro tvoras buvo matyti prižiūrima aplinka. Prie kelių namų ir ežerą siekiančių sklypų baltos raidės ryškiai žaliame fone skelbė: „Parduodama. Karolinos King nekilnojamojo turto agentūra." Virš K raidės – maža auksinė karūnėlė.

Karolinos namas stovėjo už šimto metrų nuo kelio, miško proskynoje. Artinantis prie ežero pušis ir ąžuolus pakeitė kiparisai. Ramiame vandenyje kaip veidrodyje atsispindėjo saulė. Nedidelė prieplauka, valties nematyti.

Namas pasirodė stebėtinai kuklus, nepanašus į jų pravažiuotus dvarus. Lentelėmis apkaltos sienos buvo pilkos, langinės ir verandos kolonos – baltos. Prieš namą ir už jo – kiemeliai, veja proskynos pakraščiuose susiliejo su miško paklote. Žalumą pagyvino išpuoselėti ryškiaspalviai gėlynų lopinėliai, žemė aplink augalus buvo užklota smulkinta pušų žieve.

Dodžas pastatė išsinuomotą automobilį šalia Karolinos, išjungė variklį ir išlipo, keliai vėl virpėjo.

– Užeikime į vidų ir susipažinkime, – žvaliai pakvietė Karolina. – Šita saulė mudviem su Bere strazdanų negaili.

Dodžas vos nepasakė „atsimenu". Kadaise vieną naktį jis mėgino išbučiuoti kiekvieną tokią strazdanėlę. Tačiau, vis dar nenutuokdamas, ką Karolina Berei apie jį pasakė (žinoma, tik ne apie tas strazdanėles), jis nutylėjo, nusekė moteris užpakaliniais laipteliais ir įžengė tiesiai į virtuvę.

Vos įžengus į vidų Karolina tarė:

– Pone Hanli, tikiuosi, neprieštaraujate, kad ėjome pro užpakalines duris. Mes čia jaučiamės laisvai ir retai vaikščiojame pro priekines duris. – Karolina buvo šiek tiek uždususi, kaip ir „Meibelės arbatinėje", kai sveikinosi su Dodžu. – Bere, čia – Dodžas Hanlis.

Berė nusiėmė saulės akinius, padėjo juos ir rankinę ant virtuvės stalo ir ištiesė ranką Dodžui.

– Sveiki.

Jis paėmė ranką – pirmą kartą palietė dukrą.

– Labas. – Praėjo kelios sekundės, kol įstengė pridurti: – Vadinkite mane Dodžu.

Karolina dirbtinai skambiu balsu pasiūlė:

– Gal arbatos su ledu?

Berė, kuri vis dar vertindama apžiūrinėjo Dodžą, išsiblaškiusi atsakė:

– Būtų gerai.

– Puiku, – paantrino Dodžas.

Karolina pasiūlė patogiai įsitaisyti svetainėje, kol ji atnešianti arbatos.

– Ateikite čia, – pakvietė Berė ir dingo pro durų arką.

Dodžas sunerimęs pažvelgė į Karoliną. Ši pakuždėjo:

– Eik. Nesijaudink.

Dodžas nusekė dukterį. Vos įžengusi į svetainę Berė griebė jautį už ragų.

– Mama sakė, kad jūs – privatus detektyvas.

Vadinasi, Karolina atskleidė dalį tiesos. Keli tiesos trupinėliai visada padeda, kai reikia meluoti.

– Taip.

– Dar niekada nebuvau sutikusi detektyvo.

– Tikras detektyvas nepanašus į tuos televizijoje.

– O kuo jie skiriasi?

– Na, man niekada neteko šokti nuo namo stogo saugantis, kad nenušautų, joks nusikaltėlis manęs nebuvo įviliojęs į aklagatvį. Dažniausiai ieškau dokumentų, o ne žmonių.

Berė nusišypsojo lyg neapsispręstų, ar juo tikėti.

– Ar jūs iš Atlantos?

– Dabar ten gyvenu. Dirbu pas vieną advokatą, ginantį žmones teisme. Jis geriausias arba blogiausias – nelygu, kurią pusę palaikote.

– Jis kietas?

– Kiečiausias. Girdėjau, kaip apygardos prokuroro pavaduotojas apkaltino Dereką, neva kiekvieną rytą prieš valgydamas javainius apsibarsto juos šukėmis.

Berė šyptelėjo, bet tuoj pat susiraukė ir priėjusi prie sienos įjungė ventiliatorių palubėj.

– Šiandien mama buvo iškvietusi valytojus, ir vis dar užuodžiu chemikalų kvapą. O jūs?

– Ne, mano uoslė nuo rūkymo susilpnėjusi.

– Mėginau rūkyti mokykloje. Užteko vienos cigaretės. Mama sučiupo. Tada man atrodė, kad ji turi antžmogiškų galių, akis pakaušyje, jautriausią klausą. Taigi juodu su tėčiu pakėlė triukšmą, dvi savaites neleido kojos iškelti iš namų, o blogiausia – mėnesiui atėmė telefoną. Daugiau niekada nemėginau.

Dodžas nusišypsojo, bet išgirdus žodį „tėtis", širdį pervėrė aštri strėlė.

– Gerai, labai gerai. Bjaurus įprotis.

Berė ilgai nenuleido nuo jo akių, tada mostelėjo į supamąjį krėslą.

– Atleiskite, pamiršau gero elgesio taisykles, prisėskite.

Pati įsitaisė sofos kamputyje. Į kambarį įėjo Karolina, nešina trimis taurėmis arbatos su ledukais, ir pastatė padėklą ant staliuko. Berė pažvelgė į jį ir sumurmėjo:

– Mūsų vyno taurės.

Dodžas paėmė gėrimą. Nors ant padėklo buvo cukrinė ir šaukšteliai, Karolina nepasiūlė svečiui cukraus, nes prisiminė: nors į kavą jis beriasi du šaukštelius cukraus, arbatą geria nesaldintą. Kažin ar Berė tai pastebėjo, pamanė jis. Matyt, jai ne tas galvoj, nes vis dar mąsliai spoksojo į padėklą.

– Kas atsitiko, mieloji? – paklausė Karolina, įdėjusi į arbatą cukraus ir duodama dukteriai.

Berė paėmė taurę, siurbtelėjo ir atsikvošėjo.

– Nieko.

Ji pažvelgė į Dodžą, šis sėdėjo tiesiai supamajame krėsle, nes vos krustelėjus krėslas kaskart sugirgždėdavo ar, tiksliau pasakius, suvaitodavo. Berė pastatė stiklą ant padėklo, patrynė sudrėkusius delnus, žvilgtelėjo į Karoliną ir kreipėsi į Dodžą:

– Nesuprantu, kodėl mama jus pasikvietė.

– Aš tau jau sakiau, – paaiškino Karolina. – Man labai rekomendavo poną Hanlį.

– Taip, mama, sakei. Sužinojai apie jį iš draugės, gyvenančios Hjustone, detektyvas Hanlis jai labai padėjo. – Berė pažvelgė į Dodžą. – Bet aš nenutuokiu, kaip jūs galite padėti man. Mums.

– Ir aš dar nežinau, nors, remdamasis jūsų motinos pasakojimu ir tuo, ką pats mačiau ligoninėje, suprantu, kad pakliuvote į bėdą.

– Pone Hanli, – tarstelėjo Karolina.

– Klausyk, gana to pono Hanlio!

Šiurkštus tonas iš karto nutildė Karoliną.

Jei jo žodžiai nuskambėjo per irzliai, jis apgailestauja, tačiau toks Karolinos kreipinys tikrai siutino. Juk kvaila, kad ji nevadina jo vardu, ypač, kad...

Ne, verčiau negalvoti.

– Atsiprašau, – pasakė Karolina. – Jei norite, kad kreipčiausi į jus vardu...

– Aš reikalauju, Karolina.

– Gerai, Dodžai.

– Tada mane vadinkite Bere. – Atrodo, dukterį ir pralinksmino, ir sutrikdė ginčas dėl vardų. Ji pažvelgė į vieną, paskui į kitą ir kreipėsi į Karoliną: – Taigi, mama, ką sakei?

– Kad Dodžas daugelį metų narplioja baudžiamąsias bylas. Pamaniau, mums bus naudinga turėti tokį patyrusį žmogų savo pusėje.

– Kodėl? – paklausė Berė.

– Pirmiausia, kad rastume tą šiknių, grasinusį tave nužudyti, – karštai paaiškino Dodžas ir susizgribęs pridūrė: – Atsiprašau už keiksmažodį.

Berė nekantriai mostelėjo ranka lyg norėdama pasakyti „nekreipkite dėmesio“.

– Turiu surasti tą vyrą, kol jis neįvykdė savo grasinimo.

– Ar tai ne mūsų pareigūnų darbas?

– To laukinio Bilo Hikoko? – pasišaipė Dodžas.

Berė užgniaužė juoką.

– Turite galvoje šerifo pavaduotoją Nailandą?

– Man jis patinka, – pareiškė Karolina.

Berė nustebusi pažvelgė į motiną.

– Maniau, jūs ką tik susipažinote.

– Taip, bet man patiko tai, ką mačiau.

Dodžui smilktelėjo širdį, pavydui dabar ne laikas, bet jis toks akivaizdus. Kas patiko Karolinai žvelgiant į aukštą, atšiaurų šerifo pavaduotoją Nailandą? Įdegęs veidas, smėlio spalvos plaukai? Platūs pečiai ir plokščias pilvas? Griežta burna ir skeltas smakras?

– Nailandas tikriausiai kietas vaikinas, – sumurmėjo Dodžas. – Regis, sumanus. Bet aš ne taip pasitikiu pareigūnais. Bere, aš surasdavau pabėgėlius, kai vyrukai su policininkų ženkliukais dar tik ketindavo pradėti jų ieškoti. Man nereikia pildyti popierių ar laukti daug kvailesnių už mane pareigūnų leidimo. Aš neprivalau laikytis taisyklių, bijoti, kad būsiu atleistas iš darbo, jei padėtis taps nevaldoma.

Berė pažvelgė į motiną, ši spustelėjo dukrai ranką.

– Dodžas gali stebėti padėtį ir mums apie viską pranešti. Nenoriu, kad mus kas netikėtai užkluptų, ypač jei Orenas Starksas grįžtų.

– Ir aš norėčiau to išvengti, – pritarė Berė ir vėl kreipėsi į Dodžą: – Ar dirbdamas neturite gauti Teksaso valstijos leidimo?

– Nežinau, – gūžtelėjo pečiais Dodžas. – Galbūt. Tikriausiai.

– Jums tai nerūpi? – Berė nusijuokė.

– O jums?

Berė pažvelgė į Karoliną.

– Mes... su Dodžu neturėjom laiko aptarti jo... darbo smulkmenų.

– Prisistačiau Nailandui šeimos draugu, – įsiterpė Dodžas. – Aš dirbu neoficialiai.

– Kol reikės išrašyti sąskaitą, – sausai tarė Berė. – Kiek imate už tai, kad stebėtumėte padėtį?

– Sąžiningai. Nesužlugdysiu jūsų. Pažadu. Ir kol aš nepasirašęs sutarties, pasakysime Nailandui ir kitiems smalsuoliams, kad dirbu neoficialiai.

Akivaizdu, Berė vis dar abejojo.

– Keistas susitarimas. Tačiau ir aplinkybės nepaprastos, bent jau man ir mamai. Nemanau, kad kam nors pakenks, jei užkulisiuose mums dirbs dar vienas žmogus.

– Manau, Dodžas mums labai padės, – pasakė Karolina.

– Ar ponas Karlislis žino apie jį? – pasiteiravo Berė.

– Kai bus tinkamas metas, pranešiu advokatui.

Berė ištraukė ranką iš motinos gniaužtų, atsistojo ir ėmė nesąmoningai vaikštinėti po kambarį.

– Nesuprantu, kodėl man reikia advokato? Juk nieko blogo nepadariau.

– Juo labiau tau reikia advokato, – patikino Dodžas. – Kai tik Nailandas norės tave apklausti, be advokato – nė žodžio.

– Aš jau su juo kalbėjausi.

Dodžas tyliai nusikeikė.

– Kada, Bere? – susirūpino Karolina.

– Mes pasikalbėjom ligoninėje prieš jums atvykstant.

– Apie ką?

– Reikėjo Oreno charakteristikos. Susakiau viską, kas padėtų Nailandui rasti pėdsaką. Nekaltas pokalbis.

Dodžas abejojo.

– Daugiau taip nesielk. Aišku? Mano šefas patartų tą patį.

– Žinoma, juk šitaip jis užsidirba duoną.

– Tu teisi. Ir velnioniškai geram gyvenimui. Bet aš jam patikėčiau savo gyvybę. Kaip daugelis žmonių.

– Nusikaltėlių.

– Ir nekaltų, – ramiai atsakė Dodžas. – Viena tokia moteris juo pasitikėjo, galiausiai jis ją vedė.

– Jis vedė klientę? – nustebo Karolina. – Įdomi istorija.

Dodžas pažvelgė į ją.

– Taip, tai istorija apie bėdos ištiktą moterį ir ją išgelbėjusį vyrą. Senamadiška istorija. Vaikinas susipažįsta su mergina ir beprotiškai ją įsimyli.

– Vaikinas prarado merginą? – paklausė Berė.

– Ne, – atsakė Dodžas. – Derekui ir Džulei pasisekė – jų istorija baigėsi laimingai.

Jis įsmeigė akis į Karoliną, ir ore pakibo įtampa. Karolina pirma nukreipė žvilgsnį. Dodžas pasimuistė nepatogiame girgždančiame krėsle ir mostelėjo į padėklą ant kavos staliuko, atkreipdamas Berės dėmesį. Atrodė, jis prisiminė vyno taures. Berė vėl atsisėdo sofos kamputyje ir parietė kojas.

– Po vakarienės mudu su Benu nutarėme baigti vyną. Todėl prieš lipdami į viršų susėdome išgerti. Pavaduotojas Nailandas tikriausiai matė taures ant staliuko ir padarė netinkamą išvadą.

– Kad išgėrę vyno nepadoriai išdykavot?

– Panašiai. – Berė suraukė antakius. – Įdomu, ar jis suskaičiavo tuščius vyno ir alaus butelius šiukšliadėžėje.

– Tas jūsų vakarėlis ir įsiutino ponią Lofland. – Pamatęs klausiamus moterų žvilgsnius, Dodžas paaiškino: – Kalbėjausi su ja.

– Jūs kalbėjotės? Kada? – vienbalsiai paklausė moterys.

– Po nemalonaus susitikimo prie Loflando palatos durų. Judvi sukišusios galvas kuždėjotės, o Nailandas kalbėjosi telefonu, todėl nutariau susirasti tą moterį ir pasidomėti, kas slegia jai širdį. Ponia Lofland viena sėdėjo ligoninės kavinėje. Gėrė kokakolą ir verkė. Priėjau prie jos, ji buvo nusiminusi, ir pasidomėjau, ar negalėčiau kuo padėti.

Dodžas beveik pažodžiui atkartojo pokalbį su Beno žmona. Iš jo daug kas paaiškėjo ir kėlė nerimą.

Išklausiusios pasakojimą nei Berė, nei Karolina nepažvelgė Dodžui į akis. Plona grandinėlė, kabanti nuo ventiliatoriaus palubėje, tarkštelėjo į metalinį korpusą, pintas krėslas vėl sugirgždėjo, nors Dodžas galėjo prisiekti nepakrutinęs nė raumenėlio. Tie garsai dar labiau pabrėžė kambario tylą.

Galiausiai Dodžas tiesmukai paklausė:

– Ar tai tiesa, Bere?

Ji linktelėjo.

Dodžas susiraukė ir pažvelgė į Karoliną, gniaužančią ant kelių rankas. Jis atsikrenkštė ir atsistojo.

– Noriu parūkyti.

Jis jau žengė pro duris, o tada Berė, nepakeldama galvos, tyliai pasakė:

– Kai grįšit, viską paaiškinsiu.

– Būtų labai naudinga.

– Bet aš nesuprantu.

– Ko?

Berė pakėlė galvą ir pažvelgė į Dodžą.

– Ar anksčiau pažinojote Amandą Lofland?

– Nebuvau matęs akyse, pirmą kartą išvydau, kai Amanda liepė jums palikti jos vyrą ramybėje.

– Ir per pusvalandį ji jums išliejo širdį? Kaip jums taip greit pavyko įgyti jos pasitikėjimą?

– Ypatingas talentas, – tyliai pasakė Karolina.

Septintas skyrius

Hjustonas, Teksasas, 1978

Ypatingosios paskirties būrys buvo niekam tikęs. Bent jau Dodžo nuomone. Darbas anaiptol nebuvo žadėtas iššūkis, nepateisino jis ir jaudinančių vilčių. Tiesa, Dodžui patiko, kad nereikia vilkėti uniformos, budėti naktimis, bet kol kas jis tik lankė grupės susirinkimus, o šiems vadovavo pasipūtę tauškaliai, neturintys jokių veiksmingų pasiūlymų ir naudingų žinių.

Rinktinių policininkų ir FTB agentų būrys kasdien rinkdavosi būstinėje. Jos patalpos vargiai atitiko tokį skambų pavadinimą. Biuras įsikūrė priemiestyje, pirmame aptriušusio pastato aukšte. Jokios iškabos. Apgriuvusių pastatų rajone šis namas atrodė prasčiausiai. Vienintelis pranašumas – nedidelė nuoma. Būrio nariai čia rinkdavosi susipažinti su liudytojų pareiškimais, žiūrėdavo banko apsaugos kamerų apiplėšimų įrašus, pasakodavo apie savo veiklą, kaip ieško nusikaltėlių pėdsakų, ir aptardavo tolesnę taktiką.

Vyrus juokino teiginys, kad jų būrys – ypatingas. Jie tol skaitė liudytojų parodymus ir žiūrėjo vaizdajuostes, kol išmoko atmintinai. Kol kas jie neaptiko jokių pėdsakų, ir nė vienas, ypač vadovai, nenutuokė, ką toliau tirti. Neva aukšto lygio susitikimai dažniausiai virsdavo paprasčiausiais pasiplepėjimais.

Nariai riesdavo nešvankius anekdotus, aptardavo automobilius, ginčydavosi ir lažindavosi dėl sporto rungtynių, iš-

maukdavo kelis litrus stiprios kavos, valgydavo greitą maistą, rūkaliai pūsdavo dūmų debesis. Vyrai tyčiodavosi iš kolegų automobilių, drabužių, mokyklų, žmonų, šunų, rengdavo bezdėjimo varžybas ir be galo, be krašto aptarinėdavo moteris, su kuriomis miegojo ir kurias dar tik norėjo pasiguldyti.

Tik vieno dalyko jie nepadarė – nesugavo banko plėšiko. Antro mėnesio pabaigoje jiems mirtinai įkyrėjo netgi nešvankūs anekdotai, ką jau kalbėti apie greitą maistą. Vyrai nervinosi, ypač aukštesnieji Hjustono policijos skyriaus karininkai, kuriuos vadovai aštriai kritikavo, o žemesnio rango pareigūnai niekino.

Norint aptarti rūpimus klausimus, buvo sukviestas Hjustono policijos susirinkimas.

– Netgi mūsų šefas gauna velnių nuo mero. Meras nori, kad mes sučiuptume plėšiką prieš rinkimus, – kalbėjo triukšmingam sambūriui pirmininkaujantis kapitonas, per nudribusį pilvą tikriausiai nematantis savo batų nosių.

Klausydamasis pamokslo, Dodžas vis labiau irzo. Įdomu, prieš kiek metų tas storašiknis patruliavo gatvėse, sekė įtariamąjį, suėmė nusikaltėlį. Ir šitas kapitonas drįsta taršyti savo pavaldinius, nors Dodžas matęs jį tik kaulijantį monetų cigarečių automatui ir pasakojantį kvailiausius anekdotus.

Neturėdami jokių duomenų, ypatingosios paskirties būrio pareigūnai aptardavo įtariamuosius remdamiesi tik tuo, kad tie žmonės jau įtraukti į policijos įskaitą, o ne dėl to, kad juos būtum galėjęs kaip nors susieti su bankų apiplėšimais. Vienas iš įtariamųjų praėjusį savaitgalį buvo suimtas, nes vairavo girtas.

– Jis pasodintas į areštinę, nes pažeidė lygtinio paleidimo sąlygas. Taigi jei jis – mūsų ieškomasis, artimiausiu metu neapiplėš banko, – pasakė kapitonas.

– Nemanau, kad tai mūsiškis, – nesutiko kažkuris policininkų. – Jis pankas, pasipūtėlis, karštakošis, bet tikrai ne toks šaltakraujiškas, kad viską kruopščiai suplanuotų ir atliktų tokį darbą.

– Per aną apiplėšimą tas vyrukas išjungė apsaugos kamerą, – įsiterpė kitas.

– Na ir kas?

– Jei jis pasipūtėlis, to nebūtų padaręs. Mūsiškis sumanus, puikuojasi savo išmone.

– Užsimaskavęs.

– Taip, bet suprantat, ką noriu pasakyti.

Ginčas nenuslopo. Dodžas, palaikantis pirmąjį policininką, neturėjo ko pridurti, todėl liovėsi diskutavęs ir bergždžiai mėgino užgniaužti žiovulį.

– Hanli!

Dodžas pasipurtė ir atsisėdo tiesiai.

– Klausau, pone.

– Kaip reikalai dėl Madisono draugės?

Vienas iš įtariamųjų – Tomis Rėjus Madisonas – buvo paleistas lygtinai, atsėdėjęs kalėjime už ginkluotą greito maisto užeigos apiplėšimą. Jo byloje buvo ir vienas nepavykęs banko apiplėšimas. Vyras atitiko bendrą neatpažinto nusikaltėlio ūgio ir svorio aprašymą.

– Vartojant jūsų terminologiją, pone, aš dar net nepasiekiau pirmosios bazės.

– Pirmosios bazės? – pašiepė vienas iš karininkų. – Pripažink, kad prametei pro šalį.

Dodžas abejingai linktelėjo.

– Taip, pramečiau pro šalį, kapitone.

– Kodėl? Juk tu – mūsų skyriaus Romeo.

– Nepavyko užmegzti ryšio. Ta panelė iškrito iš žaidimo.

– Ir kas dėl to pasistengė? Madisonas?

Dodžas pakėlė į viršų abu nykščius.

– Ji ketvirtą mėnesį nėščia. Juodu su Tomiu Rėjumi įsimylėję. Jis nenukrypsta į šoną, myli draugę, nori kūdikio ir ketiną ją vesti.

– Sakei, kad ji įžvalgi.

– Man taip pasirodė.

– Madisonas – nepataisomas nusikaltėlis! – šūktelėjo kapitonas. – Ar mergina tiki tom širdelių ir gėlyčių nesąmonėm?

Dodžas gūžtelėjo pečiais.

– Tai jūs šitaip suprantat meilę? Be to, mergina sako, kad Tomis Rėjus kalėjime pažino Jėzų.

– Jėzus buvo Hantsvilyje? – nusišaipė kitas karininkas.

– Niekada jo ten neieškočiau, – pritarė kitas.

Kapitonas nutildė juoko bangą ir paklausė Dodžo:

– Kuo ji tave laiko?

– Nuolatiniu klientu, užsisakančiu meksikietišką paplotėlį su vištiena ir paprikomis. Atneša man šviesaus alaus dar nespėjus užsisakyti. Dvi žaliąsias citrinas. Palieku jai dosniai arbatpinigių ir moku klausytis.

– Ar judu daug kalbatės?

– Tik tiek, kad ji manęs neįtartų. Sėdžiu ten iki darbo pabaigos. Kai vakarieniautojų praretėja, ji prisėda prie mano staliuko. Manau, jau pelniau merginos pasitikėjimą.

– Ką jai pripliurpei apie save?

– Kad neturiu kur daugiau eiti ir nenoriu būti vienas tuščiame bute, nes žmona susidėjo su kitu ir parsivedė jį į mūsų namą.

– Oi, net kvapą gniaužia. – Policininkas apsimetė verkiantis.

– Skamba lyg liūdna kantri stiliaus daina.

Kapitonas susiraukė dėl šių pastabų ir vėl atsigręžė į Dodžą.

– Tai ką nusprendei?

Dodžas daug galvojo apie Tomį Rėjų Madisoną ir jo draugę. Nors jo nuoširdus vertinimas nedomino nė vieno kambaryje, jis atsakė negudraudamas:

– Ji miela mergina. Per daug gera Madisonui, bet kas supras meilę? Gal Tomis tikrai pažino Jėzų ir atsivertė. Be to, manau, kad jei draugė įtartų, kad Tomis Rėjus plėšė bankus ar pažeidė lygtinio paleidimo sąlygas, paliktų jį, nors ir laukiasi kūdikio. Tikriausiai mergina išduotų Tomį dėl jo paties gerovės. Ji sąžininga, todėl nemanau, kad dengtų Tomį, jei jis mūsų įtariamasis.

– Vadinasi, tvirtini, kad ne jis mūsų geidžiamasis.

– Nesu visiškai įsitikinęs, kapitone, bet jis tikrai neįrašytas mano sąrašo viršuje.

Kiti ypatingosios paskirties būrio nariai liovėsi juokavę, mėgindami sugromuliuoti, ką Dodžas pasakė, ir jis pasijuto išdidus, kad jie vertina jo nuomonę. Kapitonas persibraukė ranka riebų veidą.

– Nenutrauk stebėjęs, ar jų santykiai nesikeičia.

Dodžas ir pats žinojo, kaip elgtis, bet linktelėjo lyg sakydamas: „Kokia puiki mintis, kapitone. Tai ir padarysiu."

– O kaip ta kita? Olbraito draugužė.

Franklinas Olbraitas buvo dar vienas paleistas lygtinai, bet tuo ir baigėsi jo panašumas su Tomiu Rėjumi Madisonu.

Olbraitas buvo grėsmingesnis ir bjauresnis. Dodžas neabejojo, kad šis nei ieškojo Jėzaus, nei jį pažino, nei liko jam ištikimas. Jis susiraukė ir atsakė kapitonui:

– Merginos vardas Kristalė, bet man su ja blogiau sekasi.

– Kodėl?

– Sunkiau prieiti. Olbraitas be galo pavydus. Stebi draugę kaip vanagas. Kiekvieną rytą atveža į darbą, o po darbo pasiima. Ji niekur neina viena, netgi tvarkyti kasdieniškų reikalų. Paprastai prekybos centras būna tinkama vieta atsitiktinei pažinčiai – atsitrenki į žmogų, imi šnekėtis, bet Olbraitas visada būna šalia. Jis atskyrė Kristalę nuo šeimos ir draugų. Ar matot, kur mano bėda? Aš neturėjau progos prisiartinti prie merginos, ką jau kalbėti apie jos pasitikėjimą.

Kapitonas mąsliai paglostė smakrą.

– Kur ji dirba?

– Taigi dabar ta riebi kiaulė įtaisė mane dirbti Kristalės gamykloje.

Gonsalesas taip užsikvatojo, kad paspringo apelsinų sultimis. Atgavęs kvapą jis sušvokštė:

– Juokauji.

– Prisiekiu Dievu. Po susirinkimo jis kai kam paskambino, ir po dvylikos valandų aš jau dirbau valytojų skyriuje.

– O varge!

– Turiu kibirą, šepetį, palaidinę, ant kišenėlės išsiuvinėtas mano vardas. Ar gali tuo patikėti? Bet aš vaikščioju po visas patalpas ir niekas nieko neįtars. Bent jau nesėdžiu visą dieną vienoje vietoje.

Užuot keitęs perdegusias lemputes ir tuštinęs šiukšliadėžes, jis galėjo stoti prie konvejerio padangų gamykloje ir surinkinėti ratlankio stipinus. Bet vis vien toks darbas užknisa.

– Tu valytojas? – Gonsalesas springo juoku. – O ką? Gal nuspręsi keisti profesiją.

– Velniop darbą ir velniop tave. – Dodžas sumaišė kiaušinienę su aštriu tabasko padažu.

Buvę porininkai susitiko per pusryčius, kai Gonsalesas baigė naktinį budėjimą, prieš Dodžo darbo dienos pradžią.

– Ar jau susitikai su taikiniu? – paklausė Gonsalesas.

– Pažvelgėme vienas į kitą. Ji dirba užmokesčių skyriuje.

– Kaip ji atrodo?

– Na, suktis apie ją – nebus sunkus darbas ir pareiga, – nusišaipė Dodžas.

– Papai?

– Du, – rimtai pasakė Dodžas ir nusikvatojo pamatęs draugo išraišką. – Mažiausiai C dydis. Ir kojos dailios.

Gonsalesas pažvelgė susižavėjęs ir pavydžiai.

– Ir tau moka už tai, kad ją pakabintum.

Dodžas apsidairė.

– Tai neoficiali užduotis. – Jis surimtėjo. – Hjustono policijos skyrius prezervatyvais pareigūno neaprūpina.

– Užsičiaupk, – pyktelėjo Gonsalesas ir pasilenkęs per stalą sušnibždėjo: – Bet abu žinom, kad valdžia to nori. – Jis susigrūdo į burną trikampiu sulenktą blyną su sirupu. – Tavo gyvenimas žavus, mano drauge.

– Nepamiršk, kad tos merginos draugas nepataisomas nusikaltėlis. Spėju, jis perrėžtų man gerklę, jei pačiupinėčiau jo merginai papukus. Netgi jei tik mintyse.

– Tikras nenaudėlis?

– Didelis. Keli ginkluoti apiplėšimai. Du užpuolimai. Vienas kaltinimas išžaginimu sužlugo per ikiteisminį tyrimą. Taigi jis išsisuko. Olbraitas buvo įtariamas nudūręs kalinį kalėjimo dušinėje, bet ginklas nerastas, o jei liudytojų ir buvo, bijojo kalbėti. – Dodžas rimtai linktelėjo ir pakartojo: – Jis tikrai bjaurus.

Gonsalesas susirūpinęs lingavo.

– Išpešk naudos iš jo senutės, sugauk plėšiką, užsikabink medalį, tapk detektyvu, tik žiūrėk, kad nežūtum. Susitarėm?

– Pasistengsiu.

Dodžas daugiau nieko negalėjo pasakyti buvusiam patikimam porininkui apie slaptą užduotį, šis tai suprato. Todėl kai draugo paklausė apie naują porininką, Gonsalesas mielai pakeitė temą.

– Mes gerai sutariam, bet neverta nė sakyti; jis – ne tu.

– Ilgiesi manęs? – paerzino Dodžas.

– Ne, po velnių, ne! Sakydamas, kad jis – tai ne tu, turėjau galvoje, kad jis geresnis. Bet Dorisė iš užkandinės „Septyni–vienuolika“ sielvartauja ir nebeduoda už dyką nei spurgų, nei ledų.

Vyrai baigė valgyti ir sumokėjo. Priėjęs aikštelę Gonsalesas sustojo ir pažvelgė į greitkelį – spūsties valandą automobiliai judėjo vos kelių kilometrų per valandą greičiu, paskui nukreipė akis į plaukiančius virš įlankos debesis. Jo žvilgsnis klajojo, Dodžas nujautė, kad draugas kažko nesiryžta sakyti.

– Kas tave slegia, porininke?

– Nieko ypatingo, – Gonsalesas pažiūrėjo į Dodžą, vėl nukreipė akis. – Aš tik... Klausyk, čia ne mano reikalas. Ir tikriausiai tau tas pat...

– Bet?..

Galiausiai draugas pažvelgė Dodžui į akis.

– Užvakar su porininku gavome dar vieną pagalbos kvietimą iš Šeidideilio.

Gonsalesas įdėmiai žiūrėjo į Dodžą, ar šis prisimena. Žinoma, taip. Nors jau praėjo pora mėnesių, kai gelbėjo Karoliną

King, atrodė, lyg viskas atsitiko vakar. Įniršis ir baimė užpildė visą Dodžo esybę.

– Ar jis ją sužeidė?

– Ne, nieko neįvyko. Iš tiesų mums paskambino kaimynė. Sakė girdėjusi garsius šūksnius ir keiksmus. Kai nuvykome, Kamptonas buvo dingęs. Aš pasikalbėjau su panele King. Ji buvo sutrikusi, kad kaimynė girdėjo triukšmą. Šį kartą Kamptonas jos neva nemušęs. – Gonsalesas padvejojo ir pridūrė: – Nežinau, ar tu vis dar... Na, supranti. – Jis gūžtelėjo pečiais. – Vienintelė priežastis, dėl kurios užsiminiau, ta... Na, kai su tavim buvom ten nuvažiavę, man pasirodė, kad tau parūpo tos moters gyvenimas.

Dodžas sukando žandikaulius ir nieko neatsakė.

– Jie vis dar susižadėję, – toliau kalbėjo Gonsalesas. – Aš paklausiau. Žiedas su deimantu ant jos piršto taip ir traukia akis.

Dodžas linktelėjo.

– Klausyk, gailiuosi prasižiojęs. Nereikėjo sakyti, – teisinosi Gonsalesas.

– Ne, Džimi, gerai, kad pasakei. Ačiū.

– Bet tu neprikrėsi kvailysčių? – sunerimo Gonsalesas.

Dodžas prisivertė nusišypsoti.

– Aš? Po velnių, ne! Aš noriu tapti detektyvu. Nepadarysiu nieko, kas pakenktų mano tikslui.

Po pusvalandžio jis nuėjo į darbą padangų gamykloje. Per pietų pertrauką pamatė Kristalę valgykloje ir jai nusišypsojo. Ji taip pat šyptelėjo, tada susidrovėjusi nusuko galvą ir daugiau nebepažvelgė į jį. Pasibaigus pamainai, Dodžas nuėjo ieškoti Rodžerio Kamptono ir radęs primušė. Bent jau stengėsi. Buvo tamsu, bet Dodžas būtų jį prikūlęs ir vidury dienos. Jis patykojo Kamptono prabangaus sveikatos klubo automobilių aikštelėje. Rodžerio plaukai buvo drėgni, neseniai buvo išlindęs iš dušinės, kvepėjo odekolonu *Irish Spring*. Dodžas priėjo, paspaudė aukos galvą po pažastimi ir trenkė į dešinį inkstą. Kamptonas išmetė sportinį krepšį. Dodžas ranka prispaudė jo gerklas ir užpultasis pajėgė tik švokšti. Po kelių stiprių Dodžo

smūgių Rodžerio keliai sulinko, Dodžas apsisuko, trenkė jam per veidą ir pajuto, kaip nosis trakštelėjo ir iš jos plūstelėjo gleivėtas kraujas. Tada policininkas prispaudė auką prie mersedeso, palenkė jo galvą prie blizgančio dangčio ir viena ranka prilaikydamas milijonierių už smakro, kad nenuvirstų, kitos rankos kumščiu lyg kaldamas polius kelis kartus trenkė į pilvą ir šonkaulius.

Kai Dodžas pagaliau paleido Kamptoną, šis užvirto ant savo prabangaus automobilio, nuslydo ir susmuko ant šaligatvio kaip nešvarių skalbinių krūva. Dodžas spyrė jam į šoną ir įniršio pagautas į sėklides. Rodžeris sukliko ir prarado sąmonę.

Dodžas atsiklaupė ant kelio, sugriebė Kamptonui už plaukų ir ėmė plekšnoti per kruvinus skruostus, kol tas atgavo sąmonę.

– Ar girdi mane?

– Nežudyk manęs, – inkštė Kamptonas.

Dėl sulūžusios nosies jo balsas skambėjo kone juokingai.

– Šį vakarą dar nepribaigsiu. Bet noriu, kad paklausytum manęs, šlykštus šūdžiau. Manai, jei tavo tėtušis piniguočius, tai gali daryti ką nori ir išsisukti nenubaustas. Kol kas tau sekasi. Bet perspėju: jei dar kartą bent pirštu paliesi Karoliną King, mirsi. Ar supratai?

Dodžas paleido Kamptono plaukus, kad šis pajėgtų linktelėti.

– Nepamirši, ką tau sakiau, Rodžeri?

Kamptonas papurtė galvą.

– Nes jei pamirši, jei pakelsi prieš ją ranką rytoj ar kitą savaitę ar net po dešimties metų, aš tave užmušiu. Aišku?

Rodžeris Kamptonas vėl prarado sąmonę. Dodžas paleido jį ir paliko drybsoti nuoširdžiai apgailestaudamas, kad negali užmušti to šunsnukio dabar.

Buvo prietema, Hjustone tvyrojo šutra, nė kiek neatvėso netgi po saulėlydžio. Dodžas sėdėjo ant betoninio suolo biurų parko kiemelyje tarp keturių šešiaaukščių stiklinių pastatų. Jis laukė, kaip buvo liepta, ir nervinosi nelyginant paleistuvė

bažnyčioje svarstydamas, kodėl Karolina nori susitikti, kartu vildamasis, kad viskas baigsis gerai.

Karolina išėjo per antrojo pastato sukamąsias duris praėjus dviem minutėms po sutarto laiko. Dodžo marškiniai buvo prilipę prie nugaros, šonkauliais sruvo prakaitas. Merginai artinantis, Dodžas atsistojo mintyse maldaudamas, kad dezodorantas jo nenuviltų, ir gailėdamasis, kad nesučiulpė mėtinio ledinuko. Karolina mūvėjo juodas kelnes, vilkėjo kreminę berankovę palaidinukę. Rausvuose saulėlydžio atspindžiuose jos plaukai atrodė kaip lydytas varis, rankos buvo neįtikimai grakščios, dėl žemakulnių basučių atrodė dar žemesnė. Tačiau ūgis nemenkino kovingos moters eigasties. Kai ji priartėjo tiek, kad Dodžas įžvelgė išraišką, iš karto dingo visos šviesios viltys.

Kai Karolina ryžtingai puolė, atrodė, pasišiaušė kiekvienas rusvas plaukelis ant jos galvos.

– Ar jūs pasidarbavot?

Dodžas neapsimetė nesuprantąs, apie ką ji kalba, bet neketino prisipažinti ir dėl mesto kaltinimo. Jis mostelėjo į suolelį.

– Ačiū, ne! – griežtai atsisakė Karolina. – Verčiau pastovėsiu. Reikalauju, kad prisipažintumėte, ar jūs kone mirtinai sumušėt Rodžerį? Jis savaitę turės praleisti ligoninėje, nes vos nenumirė.

– Taip, Džimis Gonsalesas man minėjo.

Buvęs porininkas vakar paskambino į pranešimų gaviklį, bet Dodžas tik šįryt galėjo atskambinti. Gonsalesas papasakojo, kad žiauriai sumuštas Rodžeris Kamptonas paguldytas į ligoninę. Jis neatpažinęs užpuoliko. Juodu ilgai tylėjo. Galiausiai Dodžas paklausė, ar tai apiplėšimas, o Gonsalesas atsakė, kad Kamptono piniginė su kredito kortelėmis ir keliais šimtais dolerių rasta prie jo.

Gonsalesas neklausė, ar čia Dodžo rankų darbas, nenorėjo, kad jo įtarimai pasitvirtintų. Džimis buvo sąžiningas policininkas ir Dodžas suprato, kad draugas kenčia bendrininkavęs. Nors Džimis tik užsiminė, kad policija buvo iškviesta į Šeidi-

deilį, bet to užtenka, kad toks sąžiningas žmogus kaip Gonsalesas mirtinai užsigraužtų. Dodžui buvo nesmagu, kad per jį draugas atsidūrė tokioje dviprasmiškoje padėtyje, nes buvo tikras, kad Džimis niekada neišduos jo dėl vos neįvykdytos šaltakraujiškos žmogžudystės. Tada Gonsalesas numetė bombą.

– Ji nori su tavim susitikti, – ir pasakė Dodžui, kur ir kada nueiti.

Taigi jis atėjo čia, o Karolina King svilino jį kaltinamu žvilgsniu.

– Jums nereikėjo, kad pareigūnas Gonsalesas papasakotų apie Rodžerį, tiesa? Jūs ir taip žinojote, pats jį užpuolėte.

– Prisėskim. – Dodžas vėl mostelėjo į suoliuką, ir šįkart Karolina pakluso.

Dodžas prisėdo šalia, bet paliko didelį tarpą. Jis irgi matė žiedą su deimanto akute ant Karolinos piršto – kaipgi, akmuo buvo automobilio žibinto dydžio. Tikriausiai tūkstančiai moterų mainais į tokį deimantą leistųsi kartą kitą sumušamos. Tačiau jis nenorėjo patikėti, kad ši mergina sutiktų. Ji atrodė per daug stipri ir per daug protinga. Įdomu, koks slaptas Rodžerio Kamptono bruožas daro jį vertu deimanto? Ar jo pimpis toks stebuklingas? O gal Karoliną King įkvepia jo pasitikėjimo fondas? Užgniaužęs nepasitenkinimą dėl abiejų priežasčių, Dodžas tarė:

– Gonsalesas sakė, kas jūs buvote labai nusiminusi, kai jam skambinot.

– Ar jūs nenusimintumėte, jei jums brangus žmogus šitaip būtų sumuštas?

– Taip, – ramiai sutiko Dodžas. – Nusiminčiau.

Karolina pasuko galvą, jų akys susitiko ir Dodžas matė, kad jo siųsta žinia ją pasiekė. Paskui Karolina nusigręžė ir įsispoksojo į pastatą, iš kurio išėjo.

– Jūs čia dirbate? – paklausė Dodžas.

Karolina papurtė galvą.

– Aš dirbu apygardos mokesčių inspekcijoje miesto centre. Čia tris kartus per savaitę lankau kursus.

– Kokius kursus?

– Nekilnojamojo turto. Mokausi, kad gaučiau leidimą dirbti. Septintą valandą turime pertrauką. Todėl ir paprašiau pareigūno Gonsaleso, kad jis perduotų jums ateiti čia. Jis sakė pamėginsiąs.

– Kodėl nepaskambinote tiesiai man?

– Nežinojau, kaip jus rasti. Pareigūnas Gonsalesas davė man savo numerį, kai...

Karolina nutilo, Dodžas baigė jos sakinį:

– Kai atvyko gavęs iškvietimą apie buitinį konfliktą jūsų name.

– Bet nieko neįvyko. Kaimynė pernelyg stipriai reagavo. Mes tik rėkėme vienas ant kito. Ir viskas.

– Šį kartą.

Dešinė Dodžo ranka gulėjo ant klubo. Karolina pažvelgė į patinusius krumplius ir mėlynes. Tada jos žvilgsnis nuklydo prie kairės rankos, nubrozdinimai dar buvo neužgiję. Prieš prarasdamas sąmonę Kamptonas bergždžiai mėgino nusimesti nuo sprando užpuoliko ranką. Dodžas nė neslėpė savo kaltės įrodymų. Kaip tik norėjo, kad Karolina pamatytų, kokia nuožmi kova vyko.

– Nereikėjo to daryti, – tyliai papriekaištavo moteris. – Jūs nepažįstate nei jo, nei manęs. Jūs – policininkas. – Karolina pakėlė galvą ir pažvelgė į jį. – Kodėl taip pasielgėte?

Dodžas kurį laiką patylėjo, tada pats puolė:

– Kodėl spėjate, kad ten buvau aš?

– Aš ne spėju, o žinau. Vos išgirdusi apie užpuolimą, suvokiau, kad ten pasidarbavote jūs.

– Kodėl jums šovė tokia mintis?

Dodžas paklausė, nes žinojo, kad Karolina pati ras atsakymą. Ji iš karto suvokė, kas kaltininkas, nes matė, kaip jis į ją žiūrėjo. Ši moteris neturi skonio rinkdamasi sužadėtinį, bet nėra nei kvaila, nei akla, nei kurčia.

Tą vakarą, kai jie susitiko pirmą kartą ir liko vieni Karolinos virtuvėje, ji tikriausiai jautė, kad policininkas susirūpinęs kur

kas labiau, nei jam priklauso pagal pareigas. O jei ir kilo kokių nors abejonių dėl jo dėmesio, jos išsisklaidė rytą, kai Dodžas pasirodė prie jos namų.

Ir dabar ji tikriausiai supranta, kad jis skausmingai trokšta paliesti jos plaukus, pabučiuoti į lūpas, apglėbti liauną kūną ir taip prispausti prie krūtinės, kad pajustų jos širdies dūžius. Tačiau Dodžas tikriausiai nuėjo per toli, nes Karolina staiga atsistojo.

– Jūs peržengėte savo įgaliojimus, pone Hanli. Mano gyvenimas jums visiškai neturi rūpėti. Jūsų pareigos man baigėsi tą vakarą, kai atlikote savo, kaip policininko, darbą. Aš tekėsiu už Rodžerio.

Dodžas taip pat atsistojo.

– Ir pasigailėsite.

– Jei jūs dar kartą įsikišite į mūsų gyvenimą, aš pranešiu jūsų vadovybei. O dėl šio žiauraus pasikėsinimo – privalote pažadėti, kad tai nebepasikartos.

Dodžas tylėjo. Jis nė už ką nieko nežadės Karolinai, nes tai prieštarautų duotai priesaikai užmušti Kamptoną, jei šis bent pirštu paliestų sužadėtinę.

– Gerai. Aš jus įspėjau. – Karolina triuškinamai pažvelgė į Dodžą ir leidosi pastato link, bet vėl apsigręžė ir grįžo.

– Gonsalesas sakė, kad jūs įtrauktas į ypatingosios paskirties būrį.

– Taip, tiesa.

– Ar tai pavojinga?

– Ne taip pavojinga kaip tai, į ką veliatės jūs.

Atrodė, Karolina ketina ginčytis, bet ji tepasakė:

– Būkite atsargus. – Ir nuėjo.

Grįžęs į automobilį Dodžas patikrino pranešimų gaviklį, nuvažiavo prie artimiausio telefono automato ir paskambino karštąja ypatingosios paskirties būrio linija. Budėtojas iš karto atsiliepė.

– Čia Hanlis. Ar kas nors manęs ieškojo?

– Po velnių, kur buvai? Kapitoną tuoj ištiks smūgis. Jis gal dešimt kartų skambino į tavo pranešimų gaviklį.

– Apsinuodijau maistu. Išėjęs iš padangų gamyklos, visą popietę prasėdėjau tualete.

– Labai blogai. Tuoj pat važiuok čia. Ne, ne važiuok, o skrisk.

– Kas atsitiko?

– Mūsų numylėtinis įslinko į banką prieš pat darbo pabaigą, sučiupo apsaugininką ir pasiglemžė apie trisdešimt gabalų.

– Paėmė apsaugininką įkaitu?

– Ne, nušovė.

Aštuntas skyrius

– Panele Bakland...

– Klausau.

Balsas buvo toks tylus, kad Skijus vos girdėjo mobiliuoju telefonu. Smiliumi jis užsikimšo kitą ausį.

– Selė Bakland?

– Taip. Čia... aš, Selė Bakland.

– Aš Skijus Nailandas, Merito apygardos šerifo pavaduotojas. – Selė tylėjo, todėl jis kalbėjo: – Panele Bakland, vakar įvyko nelaimingas atsitikimas, su kuriuo susiję keli jūsų pažįstami.

– Orenas ir Berė, aš girdėjau per žinias.

Skijus nenustebo, kad Hjustono žiniasklaida pranešė apie šį įvykį. Tikriausiai tą naktį įvyko kelios dešimtys panašių susišaudymų, bet Karolina King, prieš persikeldama į Meritą, buvo įžymi Hjustono nekilnojamojo turto rinkos figūra. Jos pavardė tinkama minėti per žinias. Skijui tai patiko. Pažiūrėję žinias daugybė žmonių ieškos Oreno Starkso. Panelė Bakland patvirtino dirbusi su Starksu ir Bere Malon, taip pat pažinojusi sužeistąjį Beną Loflandą.

– Pranešama, kad Beno būklė sunki.

– Pasak naujausių pranešimų, jis pasveiks, – patikino Skijus.

Į patrulių kambarį įėjo du pareigūnai su maišeliais. Kiti policininkai puolė prie greito maisto lyg kojotų gauja. Nailandas uždengė ragelį delnu ir riktelėjo tildydamas bendradarbius. Jo

skrandis suurzgė primindamas, kad šeimininkas šiandien beveik nevalgęs.

Skijus vėl kalbėjo telefonu:

– Panele Bakland, ar nesutiktumėte atsakyti į kelis klausimus?

– Ne.

Skijus net nustėro nuo tokio šiurkštumo.

– Pažadu, ilgai netrukdysiu.

– Kodėl man skambinate?

– Nes vadovauju tyrimui, o jūs pažįstate tris įvykio dalyvius. Orenas Starksas rimtai grasino ir jis vis dar laisvėje. Mums labai svarbu tai, ką jūs galite papasakoti.

Selė taip ilgai tylėjo, kad Skijus paragino:

– Panele Bakland...

– Atsiprašau, bet aš nieko nežinau.

Prie Skijaus prisiartino pareigūnas ir pasiūlė mėsainį, iš kurio dribo lydytas sūris. Nors Skijaus burnoje rinkosi seilės, jis mostelėjo netrukdyti.

– Panelė Malon teigia, kad Orenas Starksas šovė į poną Loflandą. – Selė tylėjo. – Jūs dirbote Delrėjaus bendrovės rinkodaros skyriuje, ar pastebėjote, kad Starksas ir Loflandas nekenčia vienas kito?

– Nepastebėjau.

– Gerai. O kaip...

– Tai tikrai ne mano reikalas.

Selės balsas atrodė keistai liūdnas. Kiek Skijui teko patirti, dauguma žmonių, ypač neturintys ko slėpti, džiaugiasi padėdami teisėsaugininkams. Paprastai jie didžiuojasi būdami svarbūs ir naudojasi proga suteikti žinių, netgi nesusijusių su byla.

– Prašau, panele Bakland, tik kelis klausimus.

– Bet aš nieko apie tai nežinau. Prieš kelis mėnesius išėjau iš Delrėjaus bendrovės ir nuo to laiko nemačiau tų žmonių.

– Ar jūs išėjote iš darbo dėl Oreno Starkso?

– Kas jums taip sakė?

– Taip ar ne?

– Tai kvaila.

– Argi ne Starksas jus privertė apsispręsti palikti bendrovę?

– Žinoma, ne.

Skijus norėjo, kad neliktų jokių neaiškumų šiuo klausimu.

– Ar Orenas Starksas atkakliai siekė jūsų meilės?

– Viešpatie, ne.

– Ar jūs išėjote iš darbo, kad išvengtumėt jo nepageidaujamo asistavimo?

Selė neatsakė, bet Nailandas girdėjo, kaip ji alsuoja.

– Panele Bakland?

– Tai netiesa. Jei Berė privertė jus patikėti, kad Orenas persekiotojas, ji melavo, o dabar man tikrai reikia eiti.

Selė padėjo ragelį Skijui nespėjus jos sulaikyti.

– Labai gerai, Sele. Turint galvoje nesmagias aplinkybes ir kokia tu susinervinusi, kalbėjai puikiai ir pasakei viską, ką norėjau perduoti šerifo pavaduotojui. Ačiū. – Orenas Starksas čiupo Selei už rankos, dar spaudžiančios telefono ragelį. – Paleisk jį, Sele. – Jis saldžiai nusijuokė. – Kabiniesi už telefono lyg už gyvybės siūlo.

Selė paleido ragelį ir nepasukdama galvos pažvairavo kairėn į Oreną, prispaudusį pistoleto vamzdį jai prie galvos.

– Aš padariau, ką liepei, Orenai.

– O aš tau padėkojau.

– Tai ar dabar išeisi?

Starksas nusišypsojo apsimestinai apgailestaudamas.

– Kodėl turėčiau?

– Bet tu sakei...

– Sakiau, kad išeisiu, kai padarysi, ko prašau.

– Aš ir padariau.

– Bet aš dar nebaigiau, Sele. – Jis braukė pistoleto vamzdžiu merginos skruostu ir vėl atgal prie smilkinio. Išsigandusios Selės maldavimai jam teikė milžinišką malonumą. – Atsakydama tam šerifo pavaduotojui tu šiek tiek atsilyginai už savo

bjaurų elgesį su manim, bet to neužtenka. Mums reikės nueiti ilgą kelią, kol atsiteisime.

– Iš kur tu... Ir kur tu žinojai, kad jis man skambins?

– Sele, nereikia būti genijumi, kad suvoktum. Vyksta kriminalinis tyrimas. Tyrėjas, šiuo atveju šerifo pavaduotojas, pirmiausia norės išsiaiškinti, kodėl aš vakar šoviau į Beną Loflandą. Berė jam, žinoma, papasakojo, kad aš esu atstumtas gerbėjas. Jis turėjo paklausti, ar kas nors galėtų patvirtinti. Ir ji... tikriausiai... paminėjo... tave.

Starksas stukseno pistoletu Selei per galvą, pabrėždamas kiekvieną žodį. Tardamas paskutinį, jis stipriai prispaudė vamzdį prie merginos skruostikaulio.

– Žinoma, pavaduotojas laikosi protokolo ir tikrina Berės istoriją. Kaip jo pavardė?

– N... Nailandas, – sumikčiojo Selė. – Rodos, šitaip jis prisistatė.

Starksas abejingai gūžtelėjo pečiais.

– Tai tikrai nesvarbu. Svarbu, kad tu paneigei Berės teiginius ir dabar ji turės atsakyti į daug klausimų.

– Šerifo pavaduotojas gali nepaisyti mano žodžių ir tikėti, kad ji nemelavo. Gal aš jo neišmušiau iš kelio?

– O, neabejoju, kad jį suklaidinai. Mano galva, kalbėjai labai įtikinamai.

– Bet teisėsaugininkai nepriima visko paraidžiui. Galbūt jis iš balso suprato, kad aš susinervinusi. Netgi dabar, jis galbūt...

– Sele, Sele, nepuoselėk tuščių vilčių.

– Tuščių vilčių?

– Kad kas nors tave išgelbės. – Starksas liūdnai šyptelėjo. – Patikėk, Merito apygardos šerifo nuovada turi svarbesnių darbų, negu domėtis tokiu nereikšmingu asmeniu kaip tu.

Selės apatinė lūpa ėmė virpėti. Starksas paglostė ją smilium. Pajutusi prisilietimą Selė pasimuistė.

– Liaukis! – Orenas stipriai paspaudė merginos lūpą. Jis čia viršininkas, kaip ji drįsta priešintis, kai ją liečia?

Čia jo valdžia. Selė suprato tai vos grįžusi į namus su produktų krepšeliu. Pamačiusi virtuvėje stovintį Starksą, mergina suklykė, išmetė krepšelį ir užmynė ant jo, ji mėgino sprukti. Starksas sugriebė ją ir nepaleido. Ramindamas merginą jis patikino nedarysiąs jai nieko blogo. Žinoma, ji buvo girdėjusi, kas atsitiko Merite, todėl Starkso apsilankymo tikslas jai buvo aiškus. Selė isteriškai kovojo, kol įsibrovėlis prispaudė prie galvos pistoletą. Tada ji tapo daug paklusnesnė, tačiau nenutildama vis klausinėjo, ko jis iš jos nori.

Starksas paaiškino, kad jie palauks, kol koks policininkas paskambins ar pasibels į duris, norėdamas paklausti apie jį. Laukdamas to neišvengiamo įvykio, Starksas išmokė Selę, kaip atsakyti į klausimus. Jis pažadėjo merginai, kad ji liks gyva, jei įvykdys jo prašymą, kitaip jis ištaškysiąs jai smegenis. Vargšelė, matyt, patikėjo, nes atsakinėjo į šerifo pavaduotojo klausimus lyg skaitytų Oreno parašytą scenarijų.

Vis dėlto dabar, sulaukusi skambučio, Selė buvo visai įsibauginusi. Tikriausiai todėl, kad policininko klausimai priminė merginai, kaip bjauriai ji elgėsi su Orenu – atstūmė jį, skaudžiai įžeidė. Iš dalies ir dėl jos Starksą atleido iš mėgstamo darbo, kuriam jis labai tiko. Nenuostabu, kad Selė iš baimės dreba. Orenas vėl pastukseno pistoleto vamzdžiu Selei į smilkinį primindamas, kad jos likimas priklauso nuo jo.

– K... ko tu dar nori iš manęs, Orenai?

– Sele, neprisimenu, kad anksčiau būtum mikčiojusi. Tikrai nemikčiojai nuolat atsisakinėdama pavakarieniauti su manim ar grąžindama rožes, kurias tau atsiunčiau per Valentino dieną. Tu kuo raiškiausiai dėstei bendradarbiams, kaip manęs nekenti.

– Aš niekada...

Starksas stipriai trenkė Selei per galvą pistoleto vamzdžiu. Skausmingas ir siaubingas klyksmas Starksui pasirodė malonesnis už meiliausius kuždesius.

– Tik jau neapsunkink visko ir nesiteisink dėl savo žiauraus elgesio meluodama. Neįžeidinėk mano proto.

Selė nuoširdžiai verkė. Merginos veidas dar neseniai jam atrodęs gražus, tapo bjaurus: iškreiptas baimės ir skausmo, varvanti nosis, skruostais srūva ašaros.

– Prašau, Orenai.

– Ko prašai, Sele? – šilkiniu balsu pragydo Orenas.

– Prašau neskaudinti manęs.

– Bet tu įskaudinai mane. Tu pakenkei man ir asmeniškai, ir kaip specialistui.

– Niekada nenorėjau tavęs užgauti, – tariant du paskutinius žodžius Selės balsas užlūžo. Ji drebėjo lyg priepuolio ištikta.

– Nagi, nagi, Sele, – raminamai tarė Starksas. – Nereikia taip jaudintis. Argi nesakiau, kad aš tavęs neskriausiu, jei padarysi, ko prašau.

– Sakei.

– Argi nežadėjau tavęs neskaudinti, jei sukompromituosi Berę.

– Žadėjai.

– Kol kas aš tesėjau pažadus, tiesa?

Selė linktelėjo.

Prispaudęs pistoletą Selei prie smilkinio, Starksas sugriebė merginai už žasto ir stumtelėjo.

– Deja, vienas pokalbis su šerifo pavaduotoju dar neatitaisė žalos. Taigi eime į miegamąjį.

Selė suklupo.

– Ko?

– Pamėgink įsivaizduoti.

Mergina pravirko.

– Prašau, Orenai. Atleisk man. Už viską. Aš labai atsiprašau. Neskaudink manęs, aš viską padarysiu.

Starksas nusikvatojo.

– O, aš labai viliuosi.

Dar kartą paskambinęs Selei Bakland, Skijus išgirdo ragelyje pyptelėjimą. Jis paspaudė „atsiliepti“.

– Nailandas.

– Čia Endis.

– Kas atsitiko?

– Naktinis budėtojas žuvų jauko parduotuvėje...

– Ties trišale Ežero kelio sankirta?

Dieną Skijus buvo apklausęs tą budėtoją, tas teigė praėjusią naktį nieko nepastebėjęs ir nieko negirdėjęs. Todėl dabar nekantriai paklausė:

– Tai kas dabar?

– Per savo ilgą naktinę pamainą jis žiūri daug televizijos laidų. Matė visas „Įstatymo ir tvarkos" serijas. Ir kartojamas per kabelinę televiziją. Žinot, tas filmas sukamas kiekvieną naktį.

– Aišku.

– Jis nepraleidžia nė vienos serijos, jam įdomu, kaip policininkai tiria bylas. Taigi šiandien jis pats kaip mėgėjas atliko tyrimą.

Jergutėliau! Skijus sukišo pirštus į plaukus ir gailėjosi atsisakęs sūrainio. Atrodė, skrandis tuoj pridžius prie nugaros. O Endis vis dar kalbėjo:

– Jis pasiėmė praėjusio vakaro kvitus...

– Aš juos patikrinau. Nė vienas kvitas nebuvo Starkso ir nė vienas mokėjęs grynaisiais neatitinka Starkso apibūdinimo.

– Taip, bet tas vyrukas peržiūrėjo pardavimo kvitus, kad nebūtų ko nors praleidęs. Šiandien laisvesnė diena, sakė pardavėjas. Taigi jis pasikalbėjo su vienu vaikinu, pirkusiu degalų savo kateriui vėlai vakare – maždaug tada, kai buvo šaudoma. Šis prisiminė, kad pildamas degalus į baką pastebėjęs vyrą, einantį į vyrų tualetą. Atrodo, buvo sužeistas į koją.

Devintas skyrius

– Leiskit man. – Dodžas spragtelėjo žiebtuvėliu.

– Ačiū. – Moteris nusišypsojo, neištraukdama iš lūpų cigaretės, ir palinko į priekį, kad galiukas paliestų liepsną. Kol Dodžas prisidegė ir savo cigaretę, ji spėjo kelis kartus užsitraukti.

– Kai uždraudė rūkyti bare, pasidarė daug liūdniau, – išpūtusi dūmus tarė ji.

– Pritariu jums, – atsiduso Dodžas.

Jis flirtavo su moterimi gerdamas alų. Dodžas siurbčiojo lėtai, kad spėtų apžvelgti barą ir klientus. Įvertinęs visus laimingosios valandos dalyvius, nusprendė, kad geriausias taikinys – barmenė.

Jai buvo per keturiasdešimt ir neatrodė nė dienos jaunesnė. Sunkūs laikai ir skaudūs nusivylimai įrėžė žymes moters veide, iš akių sklido liūdnas susitaikymas. Tačiau barmenė dosniai dalijosi su visais šilta, nuoširdžia šypsena, lankytojai kreipėsi į moterį vardu, ji žinojo, kokius gėrimus kiekvienas mėgsta ir visas smulkmenas apie juos. Dodžas girdėjo, kaip ji klausinėja apie jų naujus darbus, žvejybą, senus tėvus, sergantį vaiką ar apšlubusį arklį. Kai moteris perdavė darbą jaunesniam vaikinukui, kad padarytų pertrauką, Dodžas nusekė paskui ją pro tualetus ir trumpu koridoriumi iki laukujų durų. Žybsint cigaretėms, barmenė kilstelėjo plaukus nuo sprando ir provokuojamai išsilenkė, atvirai kviesdama Dodžą pasigėrėti gražiu kaklu.

– Greisė.

– Dodžas.

– Sveikas, Dodžai.

– Sveika, Greise.

Abu nusišypsojo. Moteris nuleido ranką ir plaukai vėl nukrito ant pečių.

– Jei tu gyventum Merite, aš tave pažinočiau.

– Aš iš Atlantos.

– Teksaso?

– Džordžijos.

– Nejuokauji? Taip toli nuo namų? Ką čia veiki?

– Šį bei tą.

Ji šyptelėjo lyg sakydama: „Kiaurai tave permatau."

– Paslaptingas vyriškis.

– Aš? Dievaži, ne, ponia.

Atsakymas ją prajuokino.

– Taigi kas atvijo tave į Teksaso pietryčius?

Dodžas sukurpė istoriją, kad galbūt persikelsiąs į Hjustoną.

– Brolis spaudžia mane tapti jo verslo partneriu. Tai puiki proga, o Atlantoje manęs niekas nelaiko, todėl svarstau. Tačiau negalėčiau visą laiką gyventi mieste šalia brolio, todėl galvoju, kad jei persikraustysiu, reikėtų turėti priebėgą. Nieko prašmatnaus. Tiesiog vietą, kur galėčiau prisiglausti savaitgaliais. Pažvejoti, pasigrožėti gamta. – Dodžo šypsena būtų ištirpdžiusi vašką. – Šis miestelis, atrodo, tam tinkamas.

– Tu teisus. Savaitgaliais gyventojų skaičius patrigubėja, ypač pavasarį ir vasarą.

– O kokia čia vasarnamių rinka? Palanki pirkėjams ar pardavėjams?

– Neįsivaizduoju. – Moteris kimiai nusijuokė, numetė nuorūką ant šaligatvio ir užgesino batelio nosimi. – Aš negaliu įsigyti būsto, tai ką jau kalbėti apie vasarnamį.

– Mačiau daug žalių stendų „parduodama" su karūnėle.

– Karolina King – gera nekilnojamojo turto agentė.

Dodžas žiebtuvėliu pridegė barmenei dar vieną cigaretę.

– Aš per smulki žuvis stambiai agentei.

Greisė išpūtė dūmus ir papurtė galvą.

– Ji dirba ir su turtuoliais, ir su kuklesniais pirkėjais. Maloni moteris.

– Turėjai su ja reikalų?

– Gal kada ir turėsiu, jei laimėsiu loterijoje. – Greisė prunkštelėjo. – Tačiau esu su ja kalbėjusi. Karolina King kartais užeina pas mus aptarti sutarčių su klientais prie taurės vyno. Prieš kelias savaites buvo užsukusi su mergina, pristatė ją kaip dukterį. Girdėjau, kad duktė vasarą gyvena pas ponią King, bet tada pirmą kartą mačiau ją mūsų mieste. Ponios King namas prie ežero. Vakar jos turėjo bėdų.

– Bėdų?

– Pas jas šaudė.

– *Šaudė?* – Dodžas apsimetė vos nepaspringęs dūmais.

– Buvo sužeistas dukters bendradarbis. Kalbama – meilės trikampis.

– Oho! O aš maniau, kad čia ramus miestelis.

– Patikėk, čia visko būna. – Greisė pavartė akis. – Bet vos neišgriuvau išgirdusi tą žinią apie ponią King. Ji su dukra ne tokios moterys.

– Kokios tokios?

– Kurios turėtų bėdų dėl vyrų. Bet, matyt, negali žinoti, kas vyksta už uždarų durų.

– Yra tokia daina.

Greisė patenkinta šyptelėjo.

– Tau patinka kantri muzika?

Kol Dodžas baigė rūkyti pirmąją cigaretę ir prisidegė dar vieną, muzikos tema išseko – bent jau baigėsi jo žinios. Dodžas vėl grįžo prie Karolinos.

– Tikriausiai nekilnojamojo turto agentė neturės laiko naujiems klientams, jei dukra pakliuvo į bėdą, – susiraukęs tarė jis.

– Nežinau, gali pamėginti. Ponia King – verslininkė iki kaulų smegenų. Girdėjau, Hjustone ji pelningai pardavė savo verslą ir pasitraukė į Meritą.

– Kada tai įvyko?

– Prieš kelerius metus. Dvejus ar trejus.

– Bet nepasitraukė iš verslo?

– Manau, ne. – Barmenė nusijuokė. – Vos atsikrausčiusi susisiekė su nekilnojamojo turto pardavėju ir...

– Susipainiojo su juo? – Dodžas kilstelėjo antakius. – Vienas iš tų dalykėlių, kurie vyksta už uždarų durų?

Greisė niuktelėjo Dodžui į ranką ir jo alkūnė prisilietė prie putlios moters krūtinės.

– Ponia King bent dvidešimčia metų vyresnė už nekilnojamojo turto agentūros savininką.

– Dabar madinga vyresnė moteris, jaunesnis vyras.

– Gal. Bet jis turi gražuolę žmoną ir tris šaunius vaikus. Jų partnerystė tik dalykinė. Ponia King pardavinėja jo statomus namus ir įsiūlo juos per itin trumpą laiką. – Greisė gūžtelėjo pečiais ir nusviedė antrąją nuorūką. – Ponia King nusprendė, kad jai dar ne laikas trauktis iš darbo. Čia ji dar labiau praturtėjo.

– Tikriausiai labai sumani.

Greisė linktelėjo.

– Ji labai stengiasi. Aš ją labai gerbiu, kaip ir kiti gyventojai. Bent jau nesu girdėjusi apie ją nė vieno blogo žodžio. Žinoma, dabar visi liežuvaus, kas vakar įvyko jos namuose. – Greisė dirstelėjo į laikroduką. – Žmonės manys, kad tu mane pagrobei. – Moteris viltingai šyptelėjo per petį ir grįžo prie baro.

Dodžas dar kartą įtraukė dūmo, tada numetė nuorūką ir vėl įėjo į vidų. Barmenė taip dosniai dalijosi informacija, kad jis jautė pareigą užsisakyti dar bokalą alaus, tačiau jo nė nebaigęs paprašė sąskaitos.

– Kiek dar būsi mieste, Dodžai?

Jis pasakė tikrą tiesą:

– Nežinau.

– Užeik dar kada nors.

– Būtinai.

– Ar turi žmoną?

– Pastaruoju metu ne.

Moteris nusijuokė.

– Nemeluoji?

– Ne.

Greisė stumtelėjo per barą mažą baltą kortelę.

– Kol būsi čia, jei ko nors reikės – nurodymų, kaip rasti kelią, rekomendacijos ar tiesiog vietos parūkyti, paskambink.

Prieš užeidamas į barą, Dodžas pastatė automobilį mokamoje Bovio gatvės aikštelėje. Medžio šešėlis šiek tiek padėjo, tačiau automobilyje buvo karšta kaip orkaitėje. Dodžas paleido variklį, kad galėtų įjungti kondicionierių. Jis prisidegė cigaretę ir iš striukės kišenės išsitraukė ploną rausvą mobilųjį – Amandos Lofland. Išsiblaškiusi moteris pasidėjo jį ant stalo, kol jie buvo įsitraukę į pokalbį, o Dodžas nukniaukė jį, kol Amanda šlapia popierine nosinaite šluostėsi akis. Dauguma nusikaltimų tyrėjų pirmiausia domisi pinigais, o Dodžas Hanlis seka atstumtas moteris.

Spustelėjęs klavišą, jis peržiūrėjo skambučių iš šio telefono sąrašą. Vakare ir naktį skambinta tik į vieną numerį. Dodžas patikrino jį ir išgirdo linksmą balsą: „Labas, čia Benas, palikite žinutę." Taigi sutuoktiniai, kol Benas viešėjo pas Berę, vakar artimai bendravo. Tai nuvylė Dodžą, nes sugriovė jo teoriją pirmiausia ieškoti įtariamųjų tarp pavydžių moterų. O gal ir ne? Gal Loflandas skambino žmonai norėdamas atsiprašyti buvęs neištikimas jai bent jau širdyje, jei ne lovoje.

Vis dėlto Dodžas nusprendė, kad verta patikrinti Amandą Lofland ir pirmiausia peržiūrėjo jos mobiliojo telefono adresų sąrašą.

Laikydamasis protokolo, Dodžas įėjo į namą pro užpakalines duris. Karolina stovėjo prie viryklės ir kažką maišė puode.

– Gerai, kad grįžai, – pasakė ji. – Vakarienė beveik išvirusi.

– Ką valgysim?

– Spagečius su mėsos padažu.

– Tavasis patiekalas.

Karolina susirūpinusi dėbtelėjo į virtuvės duris.

– Atsargiai, nekalbėk apie tokius dalykus. Iš kur gali žinoti, kad tai mano mėgstamas patiekalas?

– O iš kur tu žinai, kad aš geriu nesaldintą arbatą?

Ji akimirką pamąstė ir apgailestaudama tarė:

– Prasitariau šią popietę.

– Aha.

– Įpročius sunku pamiršti.

– Ir šitaip prisišaukti bėdą.

Balta kortelė su Greisės telefono numeriu marškinių kišenėje staiga ėmė deginti lyg karšta žarija.

– Ar tau padėti? – paklausė Dodžas.

– Ačiū, nereikia.

– Galėčiau padengti stalą. Manau, atsimenu, kurioj pusėj dėti šakutę.

– Aš jau padengiau. Ar nori ko nors išgerti?

Dodžas papurtė galvą.

– Mieste gėriau alaus.

Karolina ketino pasmalsauti, bet Dodžas ją aplenkė.

– Kur Berė?

– Kai buvau nuėjusi pažiūrėti, miegojo.

Perpasakojęs Karolinai ir Berei, ką sužinojo iš pokalbio su Amanda ligoninės kavinėje, Dodžas išėjo parūkyti. Kai grįžo, Karolina pasiūlė, kad Berė parodytų Dodžui, kur vakar viskas atsitiko. Jis ir pats ketino to prašyti.

Kitą valandą jie vaikščiojo per kambarius, Berė išsamiai chronologiškai pasakojo, kas kur atsitiko. Vonios kambaryje užuolaida buvo vėl pakabinta, kraujo prisigėręs kilimas pakeistas kitu, kad uždengtų kraujo dėmes ant medinių grindų. Nors tvarkytojai labai stengėsi viską paslėpti, kambaryje tvyrojo neseniai įvykusios tragedijos nuotaika.

Dodžas priklaupė toje vietoje, kur Benas Loflandas sudribo. Jis pakėlė kilimą ir apžiūrėjo kraujo dėmę, tada įžengė į vonios kambarį. Prie vonios atsigręžė ir mintyse išmatavo atstumą iki kraujo dėmės.

– Ar Starksas šaudamas stovėjo čia?

Berė linktelėjo.

– Daugiausia už pusantro metro. Loflandui pasisekė, kad liko gyvas.

– Matyt, Orenas prastas šaulys.

– Matyt.

Galerijoje Dodžas apžiūrėjo sienoje paliktas kulkų skyles. Nailandas ar kiti pareigūnai iš nuovados kulkas pasiėmė. Vėliau Dodžas liepė Berei parodyti, kur Starksas nusivertė ant grindų ir ėmė pašėlusiai pyškinti iš pistoleto.

Dodžas atsigulė ant grindų ir suvaidino tą situaciją, o Berė atsitūpė už galerijos tvorelės kaip praėjusią naktį. Karolina stovėjo šalia ir stebėjo, sunėrusi rankas ant krūtinės.

– Negaliu patikėti, kad tu vos išsisukai nuo mirties, – vos neverkdama pratarė ji.

Dodžą taip pat sukrėtė mintis, kad Berė vos išvengė kulkos. Jei ji būtų žuvusi, Karolinos skambutis jam būtų buvęs visiškai kitoks. O gal ji iš viso nebūtų jam pranešusi. Jis vos ištvėrė šią mintį.

Papasakojusi viską, Berė pasiguodė pavargusi ir paprašė atidėti pokalbį apie ją ir Loflandą, kai pailsėsianti.

– Žinau, ši padėtis labai nesmagi, aš turiu viską paaiškinti, bet ar negalim palaukti, kol pamiegosiu?

Dodžas su Karolina žiūrėjo į Berę, lėtai lipančią laiptais. Pasiekusi galeriją, ji nuėjo į svečių miegamąjį. Dodžui toptelėjo, kad jos pačios kambarys jai kelia per daug baisius prisiminimus, kad ramiai užmigtų.

Kai Berė nebegalėjo jų išgirsti, Karolina atsigręžė į Dodžą pasiruošusi gintis.

– Tai, ką tau sakė Amanda Lofland, visai nesusiję su praėjusios nakties įvykiais.

– Aš ir nesakiau, kad susiję.

– Bet leidai suprasti.

– Nieko panašaus.

– Aš žinau, ką tu galvoji, Dodžai. Tu skeptikas iš prigimties. Kodėl verčiau tiki Amanda Lofland, o ne savo kūnu ir krauju?

Baimindamasis, kad šis piktas balsas prasiskverbs pro svečių kambario duris, Dodžas per svetainę nusivedė Karoliną į virtuvę. Vos atsidūręs joje, jis uždarė duris ir palinko prie moters.

– Kai nori, kad būtų tavo viršus, ar pabrėždama, kad turėčiau būti aklai ištikimas Berei, tu vis užsimeni apie kūno ir kraujo ryšį. Tačiau tą dieną, kai ji gimė, nelabai norėjai pripažinti, kad ji – mano kūnas ir kraujas.

– Kaltini mane?

– Ne, Karolina. Aš niekada tavęs nekaltinau. Tu buvai teisi, aš – ne. Juk prisipažinau klydęs.

– To neužteko.

– Labai gerai suprantu.

Karolina mėgino priversti Dodžą nuleisti akis, bet nepavyko. Ir jam buvo malonu, kad ji pasidavė pirmoji.

Kiek patylėjęs Dodžas tarė:

– Manau, turėtum pasiruošti.

– Kam?

– Jei kartais Berė nebuvo tokia atvira su tavim, kaip manai. – Jis mostu nutildė Karoliną, ketinančią kažką sakyti. – Ir tai tave gąsdina, tiesa? Maždaug taip sakei arbatinėje.

– Aš sakiau...

– Aš paklausiau, kokios bėdos? O tu atsakei, kad Berė labai panaši į mane. Žinojai, kad ši priežastis privers mane pasilikti. Nes abu suprantame, kad genai, kuriuos Berė paveldėjo iš manęs, gali būti nelabai malonūs. Jei mano duktė pakliuvo į bėdą, aš padėsiu jai išsikapstyti, bet tai, švelniai tariant, gali būti nemalonu. – Dodžas žengė prie durų.

– Kur eini?

– Važiuoju į miestą.

– Ko?

– Reikia kur nors apsistoti. Kai susirasiu kambarį ir pasidėsiu daiktus, noriu pasidairyti, gal sužinosiu ką nors svarbaus.

– Kiek laiko ten praleisi?

– Nežinau.

– Grįžk vakarienei.

Dodžas sustojo prie durų ir pažvelgė į Karoliną. Ji atrodė susirūpinusi, lyg baimintųsi, kad Dodžas, nors pažadėjo padėti, gali ir negrįžti. Dodžui kilo pagunda paklausti, ar Karolinai labai rūpi, grįš jis ar ne. Tačiau tepasakė:

– Jei kas nors atsitiks, turi mano mobiliojo numerį.

Jis grįžo, bet Karolina jam nebuvo skambinusi, vadinasi – nieko naujo. Kol Dodžas buvo išėjęs, Karolina persirengė, mūvėjo baltas kelnes iki kulkšnių, o per geltonus marškinėlius buvo matyti liemenėlės kontūrai. Karolina buvo įsikalusi, kad jos krūtys per mažos. Dodžo nuomone, jos buvo tobulos ir labai jautrios.

– Radai būstą?

Dodžas atitraukė žvilgsnį nuo Karolinos krūtinės į nekaltesnę teritoriją.

– Aha. „Kiparisų namas“.

– Yra geresnių. Žinau namų, kuriuos savininkai nuomoja, kai patys ten negyvena. Galėjau tau rezervuoti, nors buvau... Niekaip nesugaudau minčių... Bet galėčiau paskambinti į biurą ir...

– Būstas tinkamas. Mano reikalavimai kuklūs. Visi patogumai. Tiesą pasakius, namas kur kas prabangesnis už mano būstą Atlantoje.

Karolina kyštelėjo medinį šaukštą į spagečių padažą, papūtė, paragavo, padėjo ant keraminio laikiklio prie degiklio ir vėl uždengė kunkuliuojantį puodą, tada atsisėdo prie nedidelio pusryčių stalo ir mostelėjo Dodžui į kėdę šalią. Jis pakluso.

– Ar ponas Mičelis tau mažai moka?

– Daug. Daugiau negu aš vertas. – Dodžas patylėjo ir pridūrė: – Bet mažiau, negu tu gauni pardavinėdama namus.

– Man sekasi.

– Dirbi nepakeldama sėdynės.

Karolina pritardama šyptelėjo.

– Būna sunkių dienų, bet man patinka mano darbas.

– Jis tau sukrovė turtus. Iš pradžių Hjustone, vėliau čia.

Karolina sunėrė rankas ant krūtinės ir paklausė:

– Su kuo kalbėjaisi? Ne, pala. Kur gėrei alų?

– Bovio gatvėje.

– Bare „Plepėk ir atsipalaiduok".

Dodžas kostelėjo į kumštį ir neapibrėžtai patvirtino:

– Atrodo, ten.

– Greisė! Tu rinkai žinias iš Greisės. – Karolina pažvelgė jam į akis ir tyliai paklausė: – Kiek tau kainavo?

– Du bokalus alaus ir dvi cigaretes.

Karolina liūdnai šyptelėjo.

– Niekas nepasikeitė.

– Viskas pasikeitė, Karolina. Prieš trisdešimt metų laukdami, kol spagečių padažas išvirs, mudu būtume mylėjęsi.

Karolinos išraiška išdavė, kad ir ji prisimena. Kartą jie nusprendė paišdykauti ir pamiršo puodą ant viryklės, tik pomidorų svilėsiai privertė atsipeikėti ir pulti į virtuvę. Dodžas liepė Karolinai nesitraukti ir jie išlipo iš lovos vis dar susijungę. Tada jis nunešė ją į virtuvę ir vos išjungę viryklę jie mylėjosi toliau.

Karolina išraudo ir nepajėgė žiūrėti Dodžui į akis.

– Mes buvom jauni.

– Ir truputį pašėlę. Pašėlę iš meilės.

– Nereikia, Dodžai, – maldaudama sukuždėjo ji.

– Ko nereikia? Nekalbėti apie tai? Neprisiminti? Negaliu neprisiminti. Tą dieną, kai prisvilinome spagečių padažą, buvo vienas įspūdingiausių mūsų pasidulkinimų. – Juoko ir geidulio mišinys. Prisiminęs tai Dodžas vėl pajuto geismą.

Karolina pasirėmė alkūnėmis ant stalo ir užsidengė veidą delnais. Neaišku, slėpdama gėdą ar pasitenkinimą. O gal ašaras. Tačiau kai atitraukė rankas, akys buvo sausos, o išraiška –abejinga, Dodžas nepajėgė išskaityti, ką ji jaučia.

– Jei tavo advokatas tau taip gerai moka, kodėl gyveni dar prastesniame bute negu „Kiparisų namas"?

– Nes žiurkynui nereikia įsipareigoti, o aš, nors gaunu dosnius čekius ir premijų, turiu išlaidų, kurios labai apkarpo mano biudžetą.

Karolina klausiamai pažvelgė į Dodžą, jis panaršė kišenėje ieškodamas cigarečių, trokšdamas užsirūkyti.

– Alimentai. Dveji.

– Tu dukart buvai vedęs?

– Pirmą kartą, kad įrodyčiau sau, jog pajėgiu.

– Ką pajėgi?

– Pamiršti tave, bet ir antrosios skyrybos įrodė, kad nepajėgiau.

Karolina atlaikė jo žvilgsnį, tada greit pakilo, nuėjo prie kriauklės, atsuko čiaupą ir tuoj vėl užsuko.

– Liaukis šitaip šnekėjęs.

– Paduok mane į teismą.

Ji apsisuko, akys plieskė įniršiu.

– Nešmaikštauk, Dodžai. Tau nepavyks užglaistyti šios krizės viena savo garsiųjų frazių. Ši situacija...

– Knisa. – Dodžas pakilo ir žengė prie Karolinos. – Taip? Tau gėda?

– Gėda?

– Kodėl nepasakei Berei, kas aš.

– O kodėl pats nepasakei?

Šis klausimas užčiaupė Dodžą. Jei net gyvybei grėstų pavojus, nesugebėtų atsikirsti.

– Mėšlas.

Stojo slogi tyla. Galiausiai Karolina tyliai tarė:

– Man nereikėjo skambinti. O tu neturėjai atsiųsti man savo telefono numerio.

Prieš keletą metų, vieną naktį būdamas visiškai girtas, jausdamasis vienišas, sielvartaudamas, graužiamas sąžinės, Dodžas užrašė ant atviruko savo telefono numerį ir žodžius: „Paduok mane į teismą.“ Pasak Karolinos, tai buvo jo vizitinė. Tikriausiai taip. Dodžo nuomone, pamačiusi ją Karolina iš karto turėjo atspėti, kieno čia telefono numeris. Ant atviruko

buvo Margaretės Mičel namas, todėl turėjo būti aišku, kad išsiųsta iš Atlantos.

Sena, pavargusi Dodžo širdis apsidžiaugė, kad Karolina neperleido jo atviruko per dokumentų smulkintuvą ir nepasiuntė skiautelių pavėjui.

– Niekas nevertė pasilikti mano numerio, Karolina. Aš net nežinojau, ar gavai tą atviruką, kol vakar nepaskambinai. Siųsdamas laiškelį, nebuvau tikras, ar tebedirbi toje agentūroje. Adresavau Karolinai King, bet nežinojau, ar pasilikai šitą pavardę.

– Pasilikau.

– Kodėl?

– Dėl profesinių priežasčių.

– O ką vyras apie tai manė?

– Jis neprieštaravo.

Dodžo širdis daužėsi lyg pašėlusi, bet jis privalėjo paklausti:

– Kodėl tekėjai už jo?

– Dodžai...

– Pasakyk – kodėl?

– Nes norėjau!

– Pamiršusi mane?

– Nekelk savęs į padanges.

– Ar tu jį mylėjai?

– Taip.

– Tu jį mylėjai?

– Taip.

– Po manęs, po *mūsų*, tau buvo lengva...

Jis nutilo, nes staiga Karolinos akys įsmigo į kažką už jo. Dodžas apsigręžė. Tarpduryje stovėjo Berė, šaudydama akimis nuo vieno prie kito.

– Kas čia vyksta?

Pirmoji prakalbo Karolina:

– Pasirodo, mūsų svečias turi tvirtą nuomonę, kiek reikia virti spagečius. – Ji nusišypsojo Dodžui.

Šis irgi prisivertė šyptelėti. Bent jau mėgino. Karolina kalbėjo toliau:

– Jau tuoj išvirs. Dodžai, jei nori nusiplauti rankas, vonios kambarys štai ten...

Ji mostelėjo, o jis sumurmėjo:

– O taip, norėčiau, ačiū. – Ir, atsiprašęs stovinčios tarpduryje Berės, jis išėjo iš prigaravusios virtuvės.

Vakarieniaujant pokalbiui vadovavo Karolina, o Dodžas kaip įmanydamas stengėsi jai pritarti, žinojo, kad Berė tylėdama įdėmiai jį stebi, nors apsimeta esanti abejinga.

Ačiū Dievui, Berė panaši į Karoliną, bet ji ir Dodžo duktė. Jei ji paveldėjo iš jo dedukcinę mąstyseną, greitai juos perpras. Dodžas pamanė, kad juodu su Karolina turbūt per daug stengiasi elgtis įprastai, ir tos pastangos akivaizdžios. O gal jis per daug įtarus? Karolina privertė Dodžą papasakoti apie kelias įdomesnes bylas, kurias jam teko tirti. Jis papasakojo moterims Dereko ir Džulės Mičelių meilės istoriją.

– Tai nebuvo paprasta ir nebuvo meilė iš pirmo žvilgsnio. Abu kėlė didelius reikalavimus, bet stipriai pamilo vienas kitą. Ir nieko daugiau čia nebepridursi. Dabar jie laukiasi kūdikio. Džulė vemia, bet jaučiasi laiminga. Patrakėlis Derekas tapo namisėda. Ar galit patikėti, kad valgydami jie naudoja linines servetėles? Galėčiau kaltinti Džulę, kad mano draugas tapo nevyriškas, bet, manau, jai patinka jo kiaušiai.

Berė nusikvatojo, Karolina pasibaisėjusi sumirksėjo, bet irgi nusijuokė. Išgirdus jų juoką, Dodžui sugniaužė gerklę. Vis dėlto virš stalo šmėžavo pokalbio su Amanda Lofland šešėlis. Dodžas apsidžiaugė, kad pagaliau jie baigė valgyti ir jis gali išeiti į lauką parūkyti.

Išeidamas jis tarė Berei:

– Tik vieną cigaretę, o tada kalbėsimės apie tave ir Loflandą.

Dešimtas skyrius

Kai Dodžas apsisuko ir nukreipė pistoletą tiesiai Skijui į galvą, šis vos neužgriuvo ant vyro.

– Tpru!

O velnias! Dodžas nuleido pistoletą ir surūgęs pažvelgė į šerifo pavaduotoją.

– Vos tavęs nenušoviau.

– Abiem būtų nepasisekę.

– Tau labiau. – Dodžas įsikišo pistoletą į dėklą prie juosmens.

– Turit leidimą ginklui? – paklausė Skijus.

– Džordžijoje.

– Čia Teksasas.

– Ar Džordžija nesusitarusi su Teksasu? – Dodžas gūžtelėjo pečiais.

– O jūs nepasidomėjot?

– Ne. O ar susitarusios?

– Taip.

– Tada, kas negerai?

Skijus išsilenkė medelio ir žengė prie kelmo, ant kurio ką tik sėdėjo Dodžas. Pavaduotojo žingsnius nustelbė miške dūzgiantys vabzdžių sopranai ir jiems pritariantys kvarkuolių bosai nuo ežero.

Naktis buvo tvanki – jokio vėjelio. Sodybą supo dideli medžiai, nevirpėjo nė vienas lapelis. Pro Karolinos namų langus

sklido jauki pašvaistė. Vyrai matė tik vienas kitą, daugiau nieko. Dodžas vėl atsisėdo ant kelmo ir prisidegė cigaretę. Gesindamas degtuką, jis nužvelgė Skijų nuo galvos iki kojų.

– Gal tu indėnas? Vienas iš tų čionykščių koasačių?

– Ar aš panašus į indėną?

– Neišgirdau tavęs, kol neatsidūrei vos už kelių metrų. Vos spėjau išsitraukti pistoletą.

Skijus pritūpė prie pušies ir atsirėmė į šiurkštų kamieną.

– Tarnavau armijoje. Ypatingosios paskirties būryje slaptoms misijoms.

– Tu tikras profesionalas.

– Jei taip būtų, būčiau perrėžęs jums gerklę nespėjus nė mirktelėti.

– Manei, kad aš Starksas, grįžęs į nusikaltimo vietą?

Skijus papurtė galvą.

– Užuodžiau tabako dūmus. Starksas nerūko.

Dodžas pasvarstė ką išgirdęs.

– Kodėl metei armiją?

– Buvau sužeistas.

– Irake?

– Afganistane. Kol dar ten vyko neramumai, – sausai paaiškino Skijus. – Mane pašovė. Gydžiausi kelis mėnesius. Kai išėjau iš ligoninės, tarnybos laikas beveik baigėsi. Taip ir negrįžau.

Dodžas tylėdamas rūkė. Dėl nepaaiškinamų priežasčių Skijus norėjo patikti šiam vyrui, bent jau sušvelninti tą panieką, su kuria Dodžas Hanlis žiūri į jį.

– Aš jau buvau baigęs studijas, bet grįžau į Teksaso universitetą, studijavau kriminologiją ir, gavęs aukštesnį laipsnį, parvažiavau į gimtąjį miestą.

– Kodėl į tokį miesteliūkštį, o ne į valstijos sostinės policiją?

– Mėgstu slidinėti.

– Nieko nesuprantu, – suglumo Dodžas.

– Vandens slidėmis. Irstytis, žvejoti, vaikštinėti. Dideliame mieste to niekas nepasiūlys.

– O gal tu tingus ir neturi siekių... – numykė Dodžas.

– Kai kas ir taip mano, – neprieštaraudamas atvirai pripažino Skijus.

Neatitraukdamas akių nuo šerifo pavaduotojo, Dodžas užgesino nuorūką į kelmą.

– Mėgsti slidinėti. Ar todėl tave vadina Skijumi*?

Skijus paėmė nuo žemės žievės gabaliuką ir mėčiojo ant delno.

– Vieną vasaros naktį, regis, baigę devintą klasę, su keliais bičiuliais gavome kelis butelius prasto viskio ir pasiskolinome vieno draugužio tėvo motorlaivį. Aš susilažinau. Pasekmė: susilaužiau ranką, kelis šonkaulius ir raktikaulį. Nuo tada mane vadina Skijumi – Slidininku.

– Dėl ko lažinaisi?

– Kad nušliuošiu kilometrą basas ir užrištomis akimis.

– Vajėzau! – prunkštelėjo Dodžas.

– Gal buvau gana blaivus, kad išsilaikyčiau, bet motorlaivį vairavęs bičiulis nutempė mane į seklumą ir sviedė tiesiai į kiparisų giraitę. – Skijus nusijuokė iš savo nevykusios išdaigos, bet tuoj surimtėjo ir prisiminė pareigas. – Todėl dabar, sučiupęs girtą motorlaivio vairuotoją, vežu jį į areštinę. Jokių pasiaiškinimų, jokio pasigailėjimo.

Dodžas vėl prisidegė cigaretę.

Po kurio laiko Skijus paklausė:

– Kas jūs? Ir nepasakokit, kad šeimos draugas, nes jums ant kaktos parašyta – *policininkas*.

– Buvęs policininkas. Dabar vienos Atlantos advokatų kontoros tyrėjas.

– Aišku.

– Kas?

– O ką veikiate čia?

– Esu laisvai samdomas darbuotojas.

– Jūs labai greitai atvykote padėti poniai King.

---

* *Ski* – slidinėti (angl.).

– Esu padėjęs vienai jos draugei Hjustone prieš daugelį metų. Toji ir rekomendavo mane.

– Metėt viską ir iš karto atlėkėt?

– Man sakė, kad Karolina King labai turtinga, o man reikia papildomų pajamų. Turiu dvi godžias kraujasiurbes – buvusias žmonas.

Skijus pamėgino prisiminti, ką padarė Dodžui Hanliui, kad šis laiko jį kvaileliu, užkibsiančiu ant tokio kabliuko, ir svarstė, ar atskleisti, ką šiandien sužinojo paskambinęs keliais numeriais, bet nusprendė kol kas dar pažaisti ir apsimesti, kad yra bukas kaip kelmas, ant kurio Dodžas sėdi.

– Ar į lauką išėjote tik parūkyti? – pasidomėjo pavaduotojas.

Dodžas pasisuko, kad nepūstų dūmų į Skiją, ir mostelėjo į ežerą.

– Svarsčiau, gal Starksas atplaukė motorlaiviu. Bet pavaikštinėjęs prieplauka ir pakrante nemačiau jokių pėdsakų. – Jis vėl vylingai pažvelgė į šerifo pavaduotoją. – Nieko tokio apčiuopiamo, kaip tie jūsų rasti padangų pėdsakai.

Skijus ironiškai šyptelėjo.

– Ką kankinote?

– Nebūtina naudoti inkvizicijos įrankių. Ir pasibastęs po teismo rūmus, kai ką sužinai. Informacija teka kaip iš prakiurusio vamzdžio.

Kiek pasvarstęs Skijus apsisprendė, atsistojo ir linktelėjo galva į mišką.

– Norit pasivaikščioti?

– Vesk. – Dodžas atsistojo.

– Užgesinkit cigaretę. Nenoriu, kad padegtumėt mišką.

Dodžas godžiai užsitraukė ir išpūtęs dūmus tyliai, bet riebiai nusikeikė. Užspaudęs nuorūką jis nusekė Skiją, šis skynėsi kelią per krūmokšnius nustumdamas medžių šakas ir lengvai apeidamas kliūtis. Jis grįžo tuo pačiu keliu, kaip ir atėjo, tik jau ne taip tyliai.

– Prožektorių palikau pakelėj. Ar matote, kur žengti?

– Nesirūpink manim, – niurnėjo Dodžas.

Skijus nėrė po medžio šaka vildamasis, kad Dodžas ją pamatė ir pasielgs taip pat. Nors šerifo pavaduotojas neketino dalytis jam žinomais bylos faktais, nusprendė pasinaudoti atvykėlio – buvusio policininko – patirtimi.

– Žinot tą trišalę sankryžą, kur baigiasi ežero kelias? Žuvų jauko parduotuvę?

– Taip.

– Kalbėjausi su vyru, kuris vakar pylėsi degalus.

Išdidumas Skijui neleido prisipažinti tyrėjui veteranui, kad ešerių žvejį jam pamėtėjo civilis.

– Vėlus metas piltis degalus.

– Jis ruošė savo motorlaivį, kad anksti rytą galėtų išplaukti ir prieš aušrą jau būtų ežere.

– Tai viena iš priežasčių, kodėl niekada nežvejoju. Man per anksti.

– Taigi jis pildė baką, ir prie pastato privažiavo tojota, – kalbėjo toliau Skijus. – Maždaug tuo metu, kai panelė Malon skambino pagalbos telefonu.

– Ar automobilis atvažiavo iš tos pusės?

– Taip.

– Žvejys įsitikinęs, kad ten buvo tojota?

– Visiškai. Ir jo dukters toks automobilis. Vyras teigia, kad vairuotojas išlipo ir nuklibikščiavo į tualetą.

– Lauko?

– Taip.

– Nuklibikščiavo?

– Liudytojas man parodė – lyg būtų raišas. Prisipildęs baką, žvejys nutarė pažiūrėti, kaip ten tas vyriškis. Taigi jis nuėjo prie vyrų tualeto, pasibeldė, šūktelėjo tojotos vairuotojui, kad pastebėjo jį šlubuojant, ir paklausė, ar nereikia pagalbos.

– Tas neatidarė durų?

– Ne, liepė nesijaudinti, jis užėjęs tik „nusimyžti“. Kaip tik šitaip pasakė. Žvejys labai dievobaimingas, todėl nebenorėjęs klausytis „tokios nepraustaburniškos kalbos“.

– Pokštininkas.

Skijus sustojo ir pasiėmė prožektorių nuo medžio tarpšakio, kur buvo palikęs. Įjungęs prožektorių jis atsigręžė į Dodžą, šis sunkiai alsavo, bet stengėsi neatsilikti.

– Kaip laikotės?

– Aviu netinkamus batus.

Tačiau ne batai kalti, kad jis švokščia lyg prakiuręs dūdmaišis.

– Turėtumėt mesti rūkęs.

– Eik, eik.

Skijus prožektoriumi apšvietė taką ir pėsčiuoti tapo lengviau.

– Žvejys patraukė savo keliais ir išmetė šlubį iš galvos.

– Netgi tada, kai išgirdo apie maždaug tuo metu vykusį šaudymą?

– Jis visą dieną praleido ant ežero ir apie šaudymą išgirdo tik grįžęs namo po pietų, o tada jau jį susiradom.

– Ar jis apibūdino tą vyrą?

– Žvejys jį gerai matė, nes virš tualeto durų kabo lempa. Aprašymas atitinka Oreno Starkso sudėjimą, ūgį ir amžių: reti plaukai, žalsvai rusvos kelnės, tamsūs marškiniai aukštu kaklu. Pasak panelės Malon, Starksas buvo šitaip apsirengęs.

– Ar niekas neprimokė žvejo? Gal jis girdėjo apibūdinimą per televiziją ar žmona papasakojo, kai jis grįžo namo po žvejybos.

– Sako, kad ne. Nemanau, kad tas vyras meluotų.

Dodžas atsikrenkštė ir nusispjovė.

– Po velnių, tikrai ne. Jei jau nepakenčia žodžio „nusimyžti“.

Skijus sukikeno.

– Be to, parodžiau žvejui Starkso nuotrauką, kurią faksu atsiuntė iš Delrojaus rinkodaros bendrovės darbuotojų bylų. Jis tvirtino devyniasdešimt penkiais procentais įsitikinęs, kad tai tas pats vyras.

– Ne visu šimtu?

– Buvo tamsu, jis stovėjo maždaug už dvidešimties metrų. – Skijus mostelėjo į priekį. – Jau visai arti.

Prožektoriaus spindulys apšvietė geltoną juostą, supančią nedidelį plotą – žole apaugusį taką.

– Tikriausiai statant namą darbininkai nustūmė nuo kelio kelias mašinas į pavėsį ir paliko, kad neužgriozdintų aikštelės priešais namą. Baigus darbus, nenaudojamas takas ir aikštelė apaugo žole. – Jis apšvietė padangų vėžes ant žemės. – Šviežios. Jas paliko lengva transporto priemonė. Aptikau šįryt vos išaušus ir tuoj pasikviečiau vieną žmogų. Atminkit, jis ne ekspertas, bet atspaudą padarė gerą.

– Pasisekė, naktį nelijo.

Skijus linktelėjo.

– Gal darau skubotas išvadas, bet lažinuosi, kad tai standartinės tojotos padangos.

– Ar radot dar ką nors, be tų provėžų?

– Pėdsakus – lyg kažkas ėjo vilkdamas kojas. – Skijus pašvietė į žemę. – Deja, daugiau jokių įkalčių.

– Nei saldainio popieriuko, nei kamštelio ar audinio skiautės?

– Nieko. Pats du kartus peršukavau tą plotą, po manęs – dar du pareigūnai. Ir nieko. Bet kai žinai, ko ieškoti, nesunku pasekti Starkso pėdsakus iki namo. – Skijus parodė Dodžui nulaužtą šakelę, karančią nuo medžio kamieno, sumintą žolės plotelį. – Panelė Malon sakė, kad Starksas nemėgsta iškylų gamtoje.

Dodžas apžiūrėjo nulaužtas šakeles, kurias Skijus apšvietė.

– Jis tikrai ne toks pėdsekys kaip tu.

Dodžas susimąstęs kandžiojo lūpą, ir Skijus suprato, kad kažkas jam neduoda ramybės.

– Ką manot? – paklausė Skijus.

– Kodėl jis sustojo prie žuvų jauko parduotuvės ir nuėjo į tualetą rizikuodamas, kad jį pamatys?

– Suprantu, kur link sukate. Atrodo, tarsi tas, pasak Berės, viską apskaičiuojantis asmuo elgėsi labai neatsargiai. Tačiau vakare ji pasakė, kad Starksas pamišėlis. Jis ką tik buvo šovęs į žmogų, jo mintys buvo padrikos. O gal kaip tik jis elgėsi įprastai ir nuėjo į tualetą apsitvarstyti sužeistos kojos.

– Kitaip sakant, tu neturi jokio paaiškinimo, – pareiškė Dodžas.

– Priimu bet kokius jūsų pasiūlymus. – Skijus prisivertė nusišypsoti.

– Po velnių, kas žino, kodėl žmonės vienaip ar kitaip elgiasi? Aš nežinau. Viena aišku, Starksas sustojo ir buvo pastebėtas. Kokia išvada, pavaduotojau?

– Įrodymas, kad vakar jis čia buvo.

Dodžas prisimerkė.

– O tu tuo abejojai?

Skijus abejingai gūžtelėjo pečiais.

– Tai patvirtina panelės Malon ir Loflando pareiškimus, taip pat paaiškina, kodėl nė vienas iš jų negirdėjo automobilio.

– Ir kas toliau?

– Kai gausime oficialias padangų pėdsakų tyrimo išvadas, nustatysime, kas automobilio savininkas. Orenas Starksas neturi tojotos, bet panelė Malon teigia, jog jis per daug protingas, kad važiuotų savo automobiliu.

– Bet kartu gana kvailas ir palieka padangų pėdsakus, – garsiai svarstė Dodžas, tačiau kai Skijus paragino toliau samprotauti, jis tarė: – Tas vaikinas laikomas genijumi, tiesa?

Sekdamas Dodžo mintį, Skijus pasakė:

– Protingas žmogus nebūtinai yra sumanus nusikaltėlis.

– Ne, bet ši savybė padeda. – Dodžas mostelėjo į padangų vėžes.

– Labai kvaila palikti pėdsakus.

– Taip pat kvaila pabėgti iš nusikaltimo vietos ir pasirodyti ten, kur tave gali atpažinti.

– Taip, tikrai kvaila, – pritarė Dodžas. – Nemanau, kad pamaldusis žvejys užsirašė tojotos numerius.

– Ne, negalim pasigirti. Jis netgi neįsidėmėjo spalvos. Sakė, kad tamsi, ir viskas.

– Įsiutinsit daug nekaltų tojotų vairuotojų, juos stabdydami.

– O ką daryti? – Skijus patylėjo ir paklausė: – Ar viską apžiūrėjote?

– Gal dar grįšiu ir apsidairysiu, jei galima?

– Prašote leidimo?

– Ne visai.

– Taip ir maniau.

Skijus nuėjo palei apsauginę juostą į kitą proskynos pusę, tada apaugusiu taku iki kelio. Jo visureigis stovėjo šalia griovio. Skijus atidarė vairuotojo dureles, išsitraukė butelį vandens ir padavė jį Dodžui. Šis padėkojo, atsuko kamštelį ir atsigėrė.

– Norit šiek tiek atsikvėpti? – paklausė Skijus.

Dodžas užsuko butelį ir įmetė į automobilį.

– Sūneli, aš dar galėčiau iškaršti tau kailį.

– Tik jau ne sąžiningai kovodamas.

– Aš niekada nekovoju sąžiningai. Sąžiningai kovodamas žūsi. Ar nieko neišmokai armijoje?

Vyrai vertinamai nužvelgė vienas kitą, kaip tąkart pirmą kartą susitikę ligoninės koridoriuje. Galiausiai Dodžas apsisprendė, kyštelėjo ranką į kelnių kišenę, ištraukė kažką ir padavė Skijui.

– Čia Amandos Lofland mobilusis.

Skijus pažvelgė į telefoną rankoje ir vėl į nenuolankias tyrėjo akis.

– Aš jį radau, – paaiškino Dodžas. – Ligoninės kavinėje.

– Ar ligoninėje nėra pamestų daiktų skyriaus? – pasiteiravo Skijus.

– Apsidairęs nemačiau. Be to, skubėjau.

– Taigi turėjote įjungti telefoną ir pasižiūrėti, kieno jis.

Dodžas abejingai gūžtelėjo pečiais.

– Pasirūpinsiu, kad ponia Lofland atgautų telefoną, – pažadėjo Skijus.

– Ji bus dėkinga.

Vyrai vėl įdėmiai vertindami vienas kitą nužvelgė ir Skijus mostelėjo Dodžui sėsti į visureigį. Šis apėjo jo priekį ir Skijus išgirdo keiksmą – tyrėjo batai slystelėjo stačiu griovio šlaitu.

Važiuojant pro automobilį alėjos gale, Dodžas paklausė:

– Pastebėjau jį šią popietę. Sargybinis?

– Savanoris pareigūnas. Turime kelis vyrus ir moteris, kuriems negalime mokėti atlyginimo, bet iškviečiame būtinais atvejais. Dar vienas stebi prieplauką.

– Atsitrenkiau į jį, – prisipažino Dodžas. – Nužvelgė mane nuo galvos iki kojų.

Skijus nusišypsojo, buvo tikras, kad savanoris nepažįstamąjį taip nužvelgė.

– Nenoriu rizikuoti, jei kartais Starksas grįžtų nužudyti panelės Malon, kaip kad grasino.

– Neabejoju, kad nenori. Jos mamytė – stambi žuvis jūsų mieste. Jei kas nors atsitiktų Karolinos King dukteriai, šefas nepasigailėtų tavo užpakalio.

Skijus nusikvatojo.

– Bjauriai šnekat.

– Paduok mane į teismą, – atšovė Dodžas. – Gerai, gerai, aš tik aklai šaudau. O kaip savivaldybės policija? Ar jums padeda?

– Jie turi penkis žmones. Dažniausiai tramdo peštynes per vidurinės mokyklos futbolo rungtynes ir rengia Liepos ketvirtosios eitynes.

– Taip ir maniau.

– Šerifo pavaldiniai – svarbiausi teisėtvarkos sergėtojai. Mes privalome...

– *Tu* privalai.

Skijus gūžtelėjo pečiais.

– Aš privalau surasti Starksą.

– Na, jo nėra „Kiparisų name“. Aš jau patikrinau.

– Ačiū, – šaltai padėkojo Skijus. – Išbrauksiu iš savo sąrašo. – Trumpai patylėjęs jis pridūrė: – Maniau, įsikursite ponios King namuose.

Neužkibęs ant Skijaus jauko, Dodžas atkakliai tylėjo visą kelią iki Karolinos namo. Automobilio žibintai užkabino laukujes duris kaip tik tuo metu, kai Karolina išėjo į verandą. Pamačiusi Dodžą keleivio sėdynėje, ji lengviau atsikvėpė.

Kai Dodžas išlipo iš automobilio, ji tarė:

– Jau pamaniau, kad įkritai į ežerą ir tave surijo aligatorius.

– Čia yra aligatorių?

Karolina žvilgčiojo į Dodžą ir Skijų, su juo lipantį laipteliais, matyt, svarstydama, kur ir kaip jie susitiko.

– Kokios naujienos?

– Dar nesuėmiau Starkso, – atsakė Skijus. – Bet turiu šį bei tą papasakoti ir norėčiau dar kai ko paklausti panelę Malon.

– Ji namie.

Karolina įvedė vyrus į koridorių ir palydėjo į svetainę.

– Pakviesiu Berę.

Tačiau jai nespėjus pasitraukti, Skijaus pilvas piktai suurzgė, ir moteris stabtelėjo.

– Atsiprašau, ponia.

Karolina nusišypsojo.

– Nereikia atsiprašinėti.

Berė kaip tik baigė tvarkyti virtuvę. Nuėjusi motina paklausė:

– Ar jau sudėjai spagečių likučius?

– Ką tik.

Karolina atidarė šaldytuvą, išėmė uždengtą plastikinę dėžutę ir padavė Berei.

– Pašildyk pavaduotojui Nailandui.

– Kam?

Motina išėmė lėkštę iš indaujos.

– Jis atėjo su Dodžu.

Berė pažvelgė pro virtuvės langą į kiemo gilumą, kur detektyvas, išėjęs beveik prieš valandą parūkyti, buvo pradingęs; prieš tai jai paliepęs ruoštis papasakoti apie savo santykius su Benu.

– Kaip jie susitiko?

– Nenumanau. Bet jie čia. Pavaduotojas Nailandas prisipažino visą dieną nevalgęs. Mes bent jau galime pavaišinti jį vakariene.

– Bent jau galime? Mama, jis manęs nekenčia.

– Nebūk kvaila. Ateidama atnešk arbatinuką. – Ir motina su lėkšte, staltiese ir servetėle išėjo iš virtuvės.

Berė spoksojo į motinos įbruktą dėžutę su spagečiais, kuri atrodė tokia pat netikėtai keista, kaip ir visa, naikinamai užgriuvę ją pastarąją parą. Dar niekad nepatirtas žiaurus smurtas, protu nesuvokiamo nusikaltimo tyrimas, šerifo pavaduotojas, skeptiškai besiklausantis kiekvieno jos žodžio, ir privatus detektyvas, kurio atsiradimas jos gyvenime niekaip nepaaiškinamas.

Berė įdėjo dėžutę su spagečiais į mikrobangų krosnelę ir nustatė laiką. Stebėdama laikmatį, ji mąstė apie motinos sprendimą pasamdyti Dodžą Hanlį, žmogų, kurio šiurkštumas, švelniai tariant, nepakenčiamas. Tikras kitų Karolinos pažįstamų – klestinčių verslininkų (toks buvo ir Berės tėvas) – antipodas. O Karolina, kuri visada elgdavosi kaip tikra ponia, nekreipia dėmesio į vulgarias detektyvo pastabas. Tai kelia nerimą. Yra tik vienas paaiškinimas, kodėl motina pakenčia jo šiurkštumą – māno, kad Dodžas joms reikalingas. Jis toks vyras, su kuriuo norėtum eiti į karą. Vadinasi, motina laukia kovos.

Berė to labiausiai ir bijo, ji tvirtai įsitikinusi, kad Orenas nepasiduos. Jo nesveika aistra sudrebino Berės pasaulį. Pastaruosius du mėnesius ji mėgino susigrąžinti ramų gyvenimą, bet vakar jis vėl apsivertė ir tapo nevaldomas. Ji nepajėgia įsikišti. Tačiau privalo. O kad vėl viskas stotų į vėžes, padėtis pirmiausia turi pablogėti ir tik vėliau imti gerėti.

Mikrobangų krosnelė skambtelėjo. Berė sukrėtė spagečius į lėkštę, paėmė dvi riekeles česnakinės duonos, padėjo lėkštę ir arbatinuką su šalta arbata ant padėklo ir viską nunešė į valgomąjį, ten trijulė sėdėjo prie stalo. Motina buvo padengusi stalą prieš šerifo pavaduotoją. Pamatęs Berę, šis atsistojo.

– Tikiuosi, nepridariau jums rūpesčių.

– Joks čia rūpestis.

Berė padėjo lėkštę ir arbatinuką priešais jį. Nailandas atsisėdo tik jai prisėdus, bet nelietė maisto, kol Karolina neparagino:

– Valgykit, nes atauš.

Tada jis pasitiesė ant kelių servetėlę ir paėmė šakutę.

Pusapvaliame erkerio valgomajame Skijus atrodė labai didelis, bet ne vien dėl savo ūgio. Jis keistai nustelbė visus. Berė jautė kiekvieną jo judesį, kiekvieną mirktelėjimą. Atrodė, kad tas vyras susiurbė visą orą aplink save, bet, matyt, taip atrodė tik jai.

Kol pavaduotojas valgė, jam leidus, Dodžas papasakojo, kad Orenas pėsčias atėjo iki namo nuo apaugusios automobilių aikštelės šalia pagrindinio kelio, o vėliau buvo užėjęs į žuvų jauko parduotuvės tualetą.

– Dabar ne taip graušiuosi, kad nenužiūrėjau jo automobilio numerių, – pasakė Berė.

– Tu niekaip negalėjai jų pamatyti.

Dodžas paklausė, ar Orenas turėjo tojotą.

– Nežinau, nekreipdavau dėmesio į jo automobilį.

– Niekada niekur su juo nevažiavote? – paklausė Skijus.

Berė sudvejojo ir pažvelgė į Dodžą.

– Ar neturėtume palaukti ryto, kol ponas Karlislis galės dalyvauti?

Detektyvui nespėjus atsakyti, Nailandas paaiškino:

– Man reikia informacijos apie Starksą. Jūs nesate įtariamoji.

Dodžas prisimerkęs pažvelgė į šerifo pavaduotoją, šakute kemšantį spagečius į burną.

– Gerai, pavaduotojau, klausinėk, bet atsargiai. Bere, jei klausimas bus nemalonus, neatsakyk.

Skijus pažvelgė į Berę ir tik kilstelėjo antakius, nes jo burna buvo pilna.

– Aš niekada niekur nevažiavau su Starksu, – pareiškė Berė.

Nailandas pažvelgė į ją, tada nusišluostė lūpas servetėle ir padėkojo:

– Ačiū, buvo labai skanu.

Ant lėkštės neliko nė trupinėlio. Nailandas duona išvalė net padažą. Kadangi jis padėkojo Berei, ši tarė:

– Nėra už ką, aš tik pašildžiau. Gamino mama, aš prasta virėja.

Skijus nusišypsojo Karolinai.

– Džiaugiuosi, kad mano skrandis suurzgė prie jūsų.

Ji taip pat šiltai šyptelėjo.

Dodžas pasimuistė ant kėdės, patapšnojo per kišenėlę, kur laikė cigaretes, ir sunėrė rankas ant krūtinės. Jis buvo suirzęs, o išraiška niūri.

Skijus pastūmė lėkštę, pasirėmė rankomis į stalo kraštą ir atsigręžė į Berę.

– Kalbėjausi su keliomis jūsų minėtomis bendradarbėmis.

– Ar jos papasakojo apie Oreno priekabiavimą?

– Labiau apie jo netinkamą flirtavimą, lėkštus juokelius, trikdantį elgesį viešoj vietoj ir panašiai. Jos apibūdino Oreną veikiau kaip įkyruolį, o ne kaip iškrypėlį.

– Jis – *iškrypėlis*, – nepasidavė Berė. – Protingas, netgi genialus. Bet jo bjaurumas neatitinka įprastų bjaurių savybių. Ir kitų taip, kaip manęs ir Selės Bakland, jis nepersekiojo. Ar kalbėjotės su ja?

– Taip.

– Ir ką ji sakė?

Skijus pažvelgė į Dodžą, Karoliną, tada vėl atsisuko į Berę.

– Gal vis dėlto turėtume palaukti jūsų advokato?

Atrodė, kad Skijus rūpinasi Berės gerove, tačiau tai buvo slaptas iššūkis, ir Berė ryžosi jį priimti.

– Klauskit toliau.

– Bere!

– Viskas gerai, Dodžai.

– Negerai. Tai kvaila.

Nekreipdama dėmesio į Dodžą, Berė nenuleido akių nuo Nailando.

– Taigi?

– Selė Bakland man tvirtino, kad išėjo iš darbo ne dėl Starkso ir kad kvaila taip teigti. Pasak jos, vadindama Starksą persekiotoju jūs melavote.

Berė iš nuostabos net prasižiojo ir vos girdimai iškvėpė.

– Kodėl Selė šitaip pasakė? – Ir tuoj pat riktelėjo: – Kodėl ji šitaip pasakė?

– Bere...

– Ne, mama, – nutraukė Berė. – Čia kažkokia nesąmonė.

Berė atstūmė kėdę, atsistojo, pasuko kėdę, atsirėmė į atlošą ir pažvelgė į kitus.

– Aš jums sakau, kad Selė metė darbą dėl Oreno, dėl Starkso ji jautėsi darbe blogai. Tada jis nukreipė dėmesį į mane. Nežinau, kodėl Selė dabar tai neigia, bet aš nemeluoju.

– Aš tavim tikiu, Bere, – pareiškė Karolina. – Niekas su tavim nesiginčija. Taigi sėsk ir išsiaiškinkim viską.

– Ačiū, pastovėsiu. Bet tikrai noriu viską išsiaiškinti. – Ji įdėmiai pažvelgė į Skiją trokšdama, kad bent kartą jai pavyktų sutrikdyti tas nemirksinčias pilkas akis. – Na, kas dar?

– Ar ėjote į bendrovės Kalėdų vakarėlį su Starksu?

Berė nuleido galvą, smakras įsirėmė į krūtinę. Ji pajuto motinos nuostabą, neišsakytą Dodžo priekaištą, šerifo pavaduotojo panieką. Tada pakėlė galvą ir įžūliai atmetė plaukus.

– Taip, aš sutikau eiti į vakarėlį su Starksu. Maniau, jei kartą nueisiu, jis liausis kabinėtis. Vakarėlis atrodė saugesnė išeitis, negu visą vakarą būti su juo vienu. Juk mus turėjo supti pažįstami. Sutikau su sąlyga, kad susitiksime per vakarėlį, kad Orenas neatvyks manęs pasiimti. Taigi aš nuvažiavau ten ir grįžau namo viena. Sakiau tiesą, kad niekada ir kojos nebuvau įkėlusi į Oreno automobilį. Aš niekada niekur su juo nevažiavau.

– O kas atsitiko per pobūvį?

– Orenas pasistengė, kad visi pamanytų, neva tą vakarą mudu buvom pora. Jis visą laiką maišėsi šalia. Kabinėjosi, elgėsi per daug laisvai, nuolat mane lietė. Bjauru prisiminti. Kenčiau tą priekabiavimą vildamasi, kad jei Orenas galės pasigirti buvęs mano vakaro draugas, paliks mane ramybėje. Bet klydau. – Berė nutilo, žiūrėjo priešais save, tada vėl įbedė akis į pavaduotoją ir kalbėjo toliau: – Paskutinę darbo dieną prieš Kalėdų atostogas, Orenas gavo pranešimą apie atleidimą iš

darbo. Jis atėjo pas mane pasiguosti, lyg būčiau jo mylimoji, draugė ir gynėja. – Berė vėl patylėjo ir apžvelgė visus. – Tada jis pradėjo mane persekioti. – Nusprendusi iš karto atverti visus skaudulius, Berė pasisuko į Dodžą ir tarė: – Šiandien per pokalbį akis į akį Amanda Lofland atskleidė visas kortas apie Beną ir mane.

Dodžas nusiminęs linktelėjo. Berė vėl nukreipė žvilgsnį į pavaduotoją.

– Vienu metu mudviejų su Benu santykiai buvo ne vien dalykiniai. – Kai Skijus nesureagavo, ji pridūrė: – Bet jūs nenustebote.

Nailandas palenkė galvą.

– Ponia Lofland šiandien paskambino ir pasakė, kad galbūt man reikia žinoti, kad jūs ėjote į bendrovės Kalėdų vakarėlį su Orenu Starksu ir kad buvote jos vyro meilužė.

– Tada jie nebuvo vedę, – karštai patikino Berė. – Iki šiandien nė nenutuokiau, kad Amanda tai žino. Tai sena istorija ir nesusijusi su niekuo, o ypač su praėjusios nakties įvykiais. – Berė paleido kėdės atlošą ir ėmė vaikštinėti. – Vieną vakarą mudu su Benu ilgai dirbome, vėliau nuėjome išgerti ir pamanėme, kad reikia atsipalaiduoti. Taip viskas ir įvyko. Mes buvome bendradarbiai, kiekvieną dieną matėmės biure. Turbūt tai ir sustiprino potraukį. Jei ne tokios aplinkybės, jis taip ir būtų likęs vos drungnas, bet greitai ir to neužteko. Mes nenorėjome, kad toks pritemptas meilės romanas pakenktų mūsų tvirtiems darbiniams santykiams, ir suvokėm, kaip kvaila susitikinėti, kai nė vienas nejaučiame nieko ypatingo. Taigi susitarėme būti tik bendradarbiais ir draugais, kurių santykiai – platoniški. Mūsų romanas nė mėnesio netruko. Tada Benas dar nepažinojo Amandos. Kai jie susitiko, Benas man pirmai pasipasakojo apie „nuostabią moterį“. Džiaugiausi už jį. Kai jie susižadėjo, surengiau jiems vakarėlį. Mama, prisimeni?

– Tu išnuomojai užmiesčio klubo salę.

Berė linktelėjo ir pažvelgė į Skiją.

– Štai taip. Ir visa didžioji paslaptis. Iki to bjauraus susidūrimo ligoninėje Amanda visada būdavo draugiška su manim. Gal šiandien ji pratrūko, nes jautėsi nusiminusi ir susirūpinusi dėl Beno būklės. Gal tai pavėluotas šokas sužinojus, kad jį sužeidė. – Berė bejėgiškai skėstelėjo rankas. – Aš nežinau, kada Benas jai papasakojo apie mus – prieš vestuves ar po, o gal šįryt, atsibudęs palatoje ir suvokęs, kad buvo sužeistas mano namuose, ir dar mūvėdamas vien glaudes. Aš nežinau. – Žinau tik viena: mano romanas su Benu buvo trumpalaikis ir greit pamirštas. Kai jis baigėsi, viskas nutrūko. Ir, žinoma, vakar mudu nedarėm nieko nuodėmingo.

Skijus pakilo, apėjo stalą ir atsistojo tiesiai prieš Berę.

– Kai vakar apžiūrėjau svečių kambarį, lova buvo neliesta.

– Aš negaliu to paaiškinti. Gal Benas sėdėjo krėsle ir skaitė, gal buvo tualete, gal jis... Nenutuokiu, ką jis darė, kai užlipome į viršų, palinkėjome vienas kitam labos nakties ir nuėjome į savo kambarius, – nuo tada jo nemačiau.

– Jūsų miegamajame lovatiesė buvo nuklota.

– Nailandai, kur tu suki? – paklausė Dodžas.

Nei Berė, nei Skijus neatsakė. Berė nesuprato, kodėl šis dalykas toks svarbus, bet norėjo pašalinti šią kliūtį tarp savęs ir pavaduotojo.

– Aš pasiklojau lovą prieš eidama po dušu.

– Kodėl tos lovos tokios svarbios? Tiesą pasakius, koks skirtumas, jei Berė su Loflandu ir būtų dulkinęsi lyg patrakę? Svarbu tai, kad Starksas...

– Aš žinau, kas svarbu! – piktai nutraukė Skijus, neatitraukdamas akių nuo Berės.

– Tai kodėl vis aiškiniesi, kaip jie miegojo? – atšovė Dodžas.

– Berės santykiai su Loflandu gali būti Starkso motyvas.

– Ji tau sakė, kokie jų santykiai! – nenurimo Dodžas. – Galime aiškintis toliau?

Tačiau neatrodė, kad Skijus pereitų prie kitų klausimų ar iš viso dar kuo domėtųsi, kol neišsiaiškins šio klausimo.

– Mudu su Benu turėjom trumpą romaną prieš kelerius metus, – pakartojo Berė. – Daugiau nieko neįvyko nei vakar dieną, nei naktį. Aš jums viską papasakojau.

– Gerai. Puiku. Nuostabu. Džiaugiuosi, kad išsiaiškinom, – pareiškė Dodžas. – Nailandai, ar tu jau laimingas?

Skijus nepasitraukė.

Berė giliai įkvėpė.

– Atsakydama į jūsų ankstesnį šios dienos klausimą...

– Bere!

– Dodžai, sėsk! – įspėjo Karolina.

– Ji turi teisę tylėti.

– O gal ji nori kalbėti.

Berė vos girdėjo, ką jie sako. Skijaus žvilgsnis laikė ją surakinęs.

– Atsakydama į jūsų ankstesnį klausimą, pareiškiu: taip, buvau visiškai apsirengusi per vakarienę. Nusirengiau tik eidama į vonios kambarį. Ta moteris, teismo medicinos ekspertė, pasiūlė man apsirengti. Kol ji neužsiminė, aš nė nesuvokiau, kad vis dar esu nuoga.

Vienuoliktas skyrius

Deivį Koldarį tą vakarą lydėjo sėkmė.

– Tik ne čia, kas nors gali eiti pro šalį ir mus pamatyti. – Liza Arnold nuėmė vaikino ranką nuo savo tarpkojo, nustūmė jį, užsitraukė marškinėlius. – Ir iš viso ne ant užpakalinės sėdynės. Tai labai nešiuolaikiška.

Įsiaudrinęs Deivis geidulio aptemdytu protu nepajėgė sugalvoti tinkamesnės vietos negu automobilis, kur galėtų suartėti su Liza Arnold.

– A... Aš ne...

– Važiuojam į motelį.

Ji nusmaukė žemyn džinsinį sijonėlį ir uždengė Deivio tyrinėtą plotą, o tai nebuvo neliesta teritorija.

– Į motelį? – paikai pakartojo jis. Aistros sudrumsta galva sunkiai ką besuvokė.

Liza atidarė automobilio dureles ir išlipo.

– Važiuok. Pasakysiu kur.

Ji įsėdo į keleivio vietą, ir Deiviui pagaliau grįžo gebėjimas protauti. Skausmingai susiraukęs jis užsitempė glaudes, kaire ranka laikydamas džinsus išslydo iš užpakalinės sėdynės ir atsisėdo prie vairo. Paleidęs variklį vaikinas išvairavo takeliu iš lauko kino teatro, veikiančio tik vasarą. Šiandien rodė veiksmo filmus, bet, pasak Lizos, dauguma žmonių iš automobilių čia atvyko ne filmų žiūrėti.

Greitkelyje Liza liepė sukti į kairę, priminė įjungti žibintus. Ji palinko per sėdynes skiriančią pertvarą, įkišo ranką į Deivio džinsus ir per glaudes spustelėjo iškilumą.

– Neprarask to, kol nenuvažiuosim.

– Jokio šanso! – sunkiai alsavo vaikinas.

Liza ėmė glamonėti jį. Deivio akys aptemo ir jam buvo sunku įžvelgti skiriamąją geltoną dviejų eilių kelio juostą.

– Ar turi sargių? – paklausė ji.

– A...

– Jei neturi, aš turiu. Bet nuo šiol pats turėsi jų pasirūpinti. Aišku?

– Aišku, – sutiko Deivis. Jis būtų sutikęs su bet kuo, išgirdęs tą „nuo šiol“, nubrėžiantį jų lytinių santykių ateitį.

– Tuoj bus – dešinėje, – pasakė Liza. – Neprisimenu motelio pavadinimo, bet iškaboje nupieštas meškėnas.

Deivis žinojo tą vietą. Čia buvo senų automobilių aikštelė turbūt jau tada, kai jis dar nebuvo gimęs. Jis daug kartų pravažiuodavo pro šalį nekreipdamas dėmesio, bet ir drąsiausiose fantazijose neįsivaizdavo kada nors atsidursiąs čia su Liza Arnold, mergina, turinčia didžiausios pasileidėlės reputaciją Merito vidurinėje mokykloje.

Deivis privažiavo prie apšviestos registratūros, raudonas neono ženklas žybčiojo. Mokestis už kambarį suris visą jo savaitės uždarbį už vejų pjovimą, bet, metęs žvilgsnį į Lizą, jis nusprendė, kad nepagailėtų ir dviejų savaičių algos, kad tik ją turėtų. Vaikinai, kvietę Lizą į pasimatymus, beveik užtikrino, kad ji pačiulps. Bet jei Liza reikalauja vykti į motelį, galbūt pasirengusi daugiau nei įprastam oraliniui seksui. Fantazijos, kas jo laukia, vėl sujaukė mintis.

– Ar galėsi paeiti su tokiu? – Liza vėl žaismingai spustelėjo iškilumą ir Deivis sudejavo. Jei ji privers jį išsilieti, jis mirs iš pažeminimo ir nužudys ją, kad viską sugadino.

Liza nusikvatojo iš sutrikusio Deivio ir paliepė:

– Duok man keturiasdešimt žalių.

Mergina pasitraukė, vaikinas kilstelėjo klubus nuo sėdynės, įsirėmė kojomis į grindis, kyštelėjo ranką į džinsų kišenę pi-

niginės ir ištraukė dvi dvidešimtines. Liza išplėšė pinigus, viliojamai šyptelėjo per petį ir išlipo. Deivis stebeilijo į registratūros link straksinčios merginos užpakaliuką, vos dengiamą trumpučio sijonėlio; po juo tik siaurutė kelnaičių juostelė – jis ką tik sužinojo. Vaikinas sudejavo iš geismo.

Registratūroje sėdėjo sena riebi budėtoja žilais nutįsusiais plaukais, visa glebi jos ranka – vien tatuiruotė. Nepatenkinta, kad ją atitraukė nuo vartomo žurnalo, moteris sugriebė Lizos dvidešimtines ir numetė ant stalo raktą. Visas sandoris netruko nė penkiolikos sekundžių.

Deivis apsidžiaugė, kad Lizai nereikėjo pasirašyti į registracijos žurnalą. Niekas nesužinos, kad jis čia buvo, o svarbiausia – jo tėvai, nes juodu per vieną nesmagų pokalbį įspėjo vengti tokių merginų kaip Liza.

Kai Liza vėl atsisėdo į automobilį, trumpas sijonėlis šlaunimis užkilo į viršų, atskleisdamas Deiviui jo laukiančio rojaus lopinėlį; tas rojaus sodas nuslopino visus tėvų įspėjimus apie sveiką protą ir moralę. Vienas Lizos mirktelėjimas ištrynė visus bauginimus apie pavojingas ligas ir nepageidaujamą nėštumą, dėl kurių iš jo, gero beisbolo žaidėjo, būtų atimta koledžo stipendija ar apskritai sugriautas gyvenimas.

– Viskas sutvarkyta, – pasakė Liza. – Aštuntas kambarys pačiame gale.

Deivis pamanė, kad mergina čia jau buvusi.

Jis privažiavo prie aštunto kambario. Liza išlipo. Deivis pagalvojo, gal reikėtų pastatyti automobilį už namo, kad jo nebūtų matyti nuo kelio. Tačiau šiandien jo tėvai žaidžia kortomis pas draugus, gyvenančius kitoje miesto pusėje. Pakeliui į namus jie tikrai nepravažiuos šio motelio. Vis dar viena ranka prilaikydamas džinsus, Deivis nusvirduliavo prie durų, kur laukė Liza. Ji padavė vaikinui raktą.

– Būk džentelmenas.

– Taip, panele.

Vaikinas paėmė raktą ir kelis kartus bakstelėjo į skylutę, bet nepataikė.

Liza prisiartino ir priglaudė vaizduotę audrinančias krūtis prie raumeningos Deivio rankos, lyžtelėjo jo ausies lezgelį ir sušnabždėjo:

– Tikiuosi, lovoje geriau pataikysi į tikslą.

Pagaliau Deivis įkišo raktą į skylutę, pasuko ir atrakino duris.

– Nesijaudink, tikrai rasiu taikinį.

– O, ar mes kalbame apie G tašką?

Vaikinas pastūmė duris, įžengė į kambarį ir pagrabinėjo ant sienos jungiklio. Kai jį spustelėjus kambarį užliejo šviesa, Deivis Koldaris pamatė išsigandusį, susivėlusį vyrą, stovintį prie lovos – ko jau ko, o šito vaikinas nesitikėjo.

Berė gulėjo ant nugaros svečių kambaryje ir spoksojo į lubas, tada pasibeldė Karolina ir paklausė, ar galinti užeiti. Vos ji pravėrė duris, duktė paklausė:

– Ar jis išėjo?

Karolina ironiškai šyptelėjo.

– Pavaduotojas atsisakė deserto ir kavos, bet nebūtų likęs, net jei būtų norėjęs. Kažkas paskambino jam į mobilųjį, ir jis išlėkė. Dodžas kartu su juo.

– Tai jie dabar viena komanda?

– Ne visai. – Karolina sulankstė blizgią lovatiesę ir padėjo ant krėslo ranktūrio, vengdama pažvelgti Berei į akis.

– Dodžas norėjo žinoti, dėl ko skambino. Skijus atsakė, kad skambutis tarnybinis, tada Dodžas pareiškė: „Puiku, ir nesakyk. Tegul man bus staigmena, kai nuvyksiu." Skijus pasakė, kad Hanlis nenutuokia, kur jis vyksta, o Dodžas patikino sužinosiąs, nes važiuosiąs iš paskos. Tikriausiai Nailandas nusprendė, kad neverta ginčytis, ir abu išvyko visureigiu.

Berė atsisėdo.

– Gal pavaduotojui pranešė, kad sugavo Oreną.

– Tikėkimės. – Karolina prisėdo ant lovos krašto, suėmė dukters ranką ir sunėrė pirštus. – Bere, tu kaip nesava.

– Aš? – šūktelėjo ši. – O man pasirodė, kad tu tokia.

– Gera taktika, bet ji nepasiteisino, kai mokeisi vidurinėje, juo labiau neveikia dabar. Tu nepakeisi temos.

– Perpratai mano išdaigas?

– Nuo to laiko, kai ėmei jas krėsti ir gudriai manipuliuoti. Bet nesu tikra, kad „manipuliacija“ – tinkamas žodis. Jis turi blogą potekstę. Tu niekada nebuvai bloga, tik labai gudri.

– Ne tokia ir gudri. Tu mane perkandai, o aš maniausi esanti labai šauni.

– Tu ir esi šauni, – Karolina ėmė kalbėti švelniau ir surimtėjo. – Be to, tu nesvyruojanti, susivaldanti. Tau nebūdinga taip sutrikti, kaip elgiesi su Skijumi.

– Skijus? Dodžas? Nemaniau, kad tu taip greit susidraugauji su ką tik sutiktais žmonėmis. Nors...

– Tu vėl keiti temą. Kalbame apie tave.

– Nors, – užsispyrusi pakartojo Berė, – manau, kad pažinojai Dodžą Hanlį anksčiau. Ir aš nesistengiu nusukti pokalbio nuo savęs ir savo rūpesčių. Pažadu, grįšime prie jų. Tačiau pirmiausia norėčiau, kad paaiškintum, kokia susiklostė padėtis, nes kol kas esu palikta nuošalėje. – Berė vėl atsigulė ir sunėrė rankas už galvos. – Taigi klausausi. Kas tas vyras? Tu tikrai jį pažįsti. Nė kiek tuo neabejoju, nes kitaip nepakęstum jo manierų ir žodyno.

– Gerai, gerai, – atsiduso Karolina. – Prisipažįstu, susipažinau su Dodžu Hjustone prieš kelerius metus.

– Kaip?

– Mano draugė pasamdė jį vienam tyrimui – asmeniniam. Dėl to ji jautėsi labai nesmagiai. Atrodė, elgiasi nepadoriai, nesąžiningai, kaip prastame filme. Kadangi Dodžas yra Dodžas, ji ėmė dar labiau abejoti, todėl paprašė, kad aš su juo susitikčiau ir jai sąžiningai patarčiau, ar, mano nuomone, juo galima pasitikėti, ar verta jam mokėti tokius pinigus ir panašiai. Aš neturėjau jokios patirties tvarkant tokius reikalus, bet draugė vertino mano nuomonę apie žmones.

– Kokia draugė? Ar aš ją pažįstu?

– Taip, bet negaliu atskleisti, kas ji.

– Kodėl?

– Nes išduočiau jos pasitikėjimą.

– Ar tėtis pažinojo Dodžą?

– Viešpatėli, ne! – Karolina nusijuokė. – Ar gali įsivaizduoti juos viename kambaryje?

Berė nusišypsojo. Jos tėvas buvo lieknas, nelabai aukštas, bet toks orus, kad niekas nepastebėdavo jo kuklumo. Jis buvo tvarkingas, santūrus, kalbėdavo negarsiai, elgdavosi kultūringai ir mandagiai. Visiška Dodžo Hanlio priešingybė.

– Aš niekam, netgi Džimui, nepasakojau apie savo draugės bėdas. Tai buvo nemaloni ir žeminanti padėtis.

– Vyras ją apgaudinėjo?

– Tik galiu pasakyti, kad ji nežinojo, kaip išsikapstyti, kitaip nebūtų samdžiusi privataus detektyvo.

Berė apmąstė, ką išgirdusi, ir tyliai paklausė:

– Ar todėl susiradai jį? Manai, dabartinė mano padėtis tokia pat beviltiška?

– Dar ne. Jis pasistengs, kad taip neįvyktų.

– Jis moka muštis.

– O, esu dėl to tikra.

– Nepaklusnus valdžiai, nebijo laužyti elgesio normų.

– Abejoju, ar jis iš viso kada paiso taisyklių.

– Jis netašytas.

– Būtum mačiusi jį „Meibelės arbatinėje“.

– Nusivedei jį į arbatinę? – Berė nusijuokė.

– Turėjau kur nors susitikti. – Pamąsčiusi Karolina pridūrė: – Tiesą pasakius, jis jautėsi tvirčiau, negu tikėjausi.

– Jis gana patrauklus, – pagyrė Berė. – Jei atidžiau įsižiūri.

– Niekada šitaip negalvojau apie jį.

Berė žaismingai niuktelėjo motinai.

– Nagi! Prisipažink. Jis patrauklus.

– Gal kai kurioms moterims taip ir atrodo.

Berė šyptelėjo iš motinos pastangų išvengti atsakymo.

Kai baigėsi gedulas dėl tėvo mirties, Berė ragino motiną susitikinėti su vyrais, ypač kai Karolina persikėlė į Meritą, kur niekas nepažinojo jos ir Berės tėvo kaip sutuoktinių. Mieste gyveno daug pagyvenusių žmonių, buvo galima rasti nemažai tinkamo

amžiaus ir visuomeninės padėties vyrų. Bet Karolina nenorėjo nė girdėti. „Man jau nieko nereikia, – atkirto ji, kai duktė pasiūlė susirasti draugą. – Mano santuoka buvo puiki, buvau sutikusi savo gyvenimo meilę. Daugiau tokių nesutiksiu."

Tačiau Berė neprarado vilties, kad motina sutiks vyrą, kuris privers ją apsigalvoti. Mama graži, protinga, miela, linksma. Ji gali daug duoti. Berė nenorėjo, kad likusį gyvenimą motina praleistų viena.

– Man patinka Dodžas, – pasakė Berė beveik laukdama, kad motina tuoj pasipriešins tokiam iššūkiui.

Tačiau Karolina nuoširdžiai paklausė:

– Tikrai?

– Tikrų tikriausiai. Nors turi ydų. Bet man patinka, kad jis neatsiprašinėja dėl savo trūkumų.

– Tada aš džiaugiuosi, kad nusprendžiau jį pasamdyti.

Berė susirūpinusi prikando apatinę lūpą.

– Jo tikslas – apsaugoti mus? Tiesa?

– Iš dalies. Jo detektyvo patirtis gali būti naudinga Skijui.

– Jei jis tuo pasinaudos.

Karolina pritardama linktelėjo.

– Vyrai mėgsta pasižymėti savo teritoriją. Vis dėlto man atrodo, kad Skijus per daug protingas, kad atmestų pagalbą, jei jos reikia.

Berė ištraukė ranką iš už galvos ir užsidengė akis.

– Tas romanas su Benu...

– Tu suaugusi moteris, Bere. Neturi teisintis dėl savo santykių.

– Tikrai? – Berė pažvelgė per delno apačią. – Ar ne tu nuolat man švelniai užsimeni, kad norėtum susilaukti vaikaičių, kol dar nesi per sena ir nukriošusi su jais žaisti?

Karolina nusišypsojo.

– Aš vis dar noriu vaikaičių, bet, – pabrėžė ji, – suprantu, kad tau svarbi karjera, nes ir man manoji buvo svarbi. Kai vienu metu sieki karjeros ir augini vaikus, gali kilti konfliktų.

– Mama, aš neatsižadu nei vyro, nei vaikų. Mano biologinis laikrodis suskamba, kai pamatau savo amžiaus moterį su vie-

nu ar dviem vaikučiais ir vyru, kuris susižavėjęs šypsosi savo šeimai. Aš pati to labai norėčiau. Tačiau užtikrinu tave, kad Benas Loflandas neatrodė tinkamas gyvenimo draugas. Kartu mes praleidome tik kelias naktis. Tas romanas nevertas tokio didelio triukšmo, kokį sukėlė pavaduotojas Nailandas.

– Jis nekėlė didelio triukšmo.

– O, dar ir kaip kėlė.

– Turi būti priežastis, kodėl jis skyrė tam romanui tiek dėmesio.

– Jis sakė priežastį – Oreno motyvas.

Karolina gudriai pažvelgė į dukrą, tokios nuovokios būna tik motinos.

– Kas yra? – irzliai paklausė Berė.

– Nieko. Nesvarbu.

– Kas?

Karolina papurtė galvą.

– Kvaila mintis. Tikriausiai visai nepagrįsta. Atsiprašau, kad pertraukiau. Apie ką čia kalbėjai?

Sutrikusi, kad motina kažką nutyli, Berė pamėgino prisiminti, kur nutrūko pokalbis.

– Aš atsisakau kelti triukšmą dėl tų kelių permiegojimų.

– Tavo romanas su Benu nebūtų atrodęs toks reikšmingas, jei tu iš pat pradžių apie jį būtum atvirai papasakojusi.

– Žinau, – sutiko Berė. – Reikėjo iš karto prisipažinti.

– Tai kodėl tylėjai?

– Dėl Amandos. Nežinojau, ar Benas jai pasakojo apie mus, bet spėjau, kad ne. Todėl nenorėjau gadinti jai nuotaikos dėl seniai nutrūkusio romano, juk vyras tik atsigauna po operacijos. Bijojau, kad prisipažinusi Skijui be reikalo pajudinsiu širšių lizdą, norėjau apsaugoti Amandą ir Beną, kad jam nereikėtų aiškintis su žmona, kurią jis dievina. Bet mano geri ketinimai nuėjo perniek, netgi atsigręžė prieš mane.

– Patariu tau nuo šiol nieko neslėpti nuo Skijaus, – ramiai pasakė Karolina.

Berė nuleido ranką ir pažvelgė motinai į akis.

– Pavyzdžiui, turėčiau pasakyti jam, kad užvakar skambinau Orenui?

Karolina apstulbusi pažvelgė į dukterį.

– Skambinai?

– Ketvirtadienį po pietų. Mudu su Orenu pakalbėjom tik kelias minutes.

– Nieko nesuprantu. Juk tu atvažiavai čia, kad pabėgtum nuo jo. Po galais, kodėl jam skambinai?

– Norėdama atsiprašyti.

– Dėl Dievo meilės, už ką?

Berė nusirito į lovos pakraštį ir nuleido kojas ant grindų. Priėjusi prie lango ji pažvelgė į ežerą, bet matė tik savo atspindį stikle.

– Norėdama paaiškinti, turiu grįžti praeitin, – tarė ji. – Ar atsimeni... Žinoma, kad atsimeni, – liūdnai pridūrė ji, – tą dieną, kai aš labai susimoviau?

Karolina tylėjo. Berė atsigręžė, motina žiūrėjo į savo rankas.

– Tu buvai nusiminusi, Bere. Ir turėjai tam priežastį. Tu visko tiek prišnekėjai tik iš įkarščio, juk taip nemanei.

– Mama, nesistenk pateisinti to, kas nepateisinama. Tuo metu aš taip galvojau.

Tą dieną vyriausiasis prekybos skyriaus vadovas išgyrė Berės bendradarbį, bet sukritikavo jos projektą ir atmetė visus pasiūlymus, kaip projektą būtų galima pataisyti. Įsižeidusi ir įsiutusi Berė nuėjo pas motiną į nekilnojamojo turto agentūrą ir pusvalandį liejo savo širdgėlą. Ji vis kartojo, kad jos darbas buvo nepelnytai sukritikuotas, o išgirtasis visiškai banalus. „Tai rodo, koks bjaurus to vadybininko skonis! – šūktelėjo ji. – Ir aš turiu jam atsakyti. Mano padėtis bendrovėje priklauso nuo sumautos jo nuomonės.“

Karolina mėgino nuraminti dukterį, bet Berė nesiklausė įžvalgios motinos nuomonės. Ji atmetė Karolinos patarimą dirbti toliau ir neleisti, kad šis nereikšmingas įvykis taptų didžiuliu nuoskaudos kupinu stabdžiu. „Tu dirbi sunkiau už kitus mano pažįstamus, – pasakė Karolina. – Esi viena ištiki-

miausių rinkodaros bendrovės darbuotojų. Tu – talentinga. Galiausiai reikiami žmonės įvertins tavo darbą ir kantrybę."

Tačiau toks švelnus paskatinimas dar labiau įsiutino Berę – ji nuėjo pas motiną užuojautos, o gavo banalų patarimą, todėl tik sarkastiškai pasišaipė: „Norėdama greičiau atsidurti karjeros viršūnėje, galėčiau praleisti visą tą trypčiojimą vietoje ir pasielgti kaip tu – ištekėti už savo viršininko."

Jau tardama šiuos žodžius, Berė žinojo esanti neteisi. Karolina daug metų uoliai dirbo vakarais, per šventes ir savaitgaliais. Ji tikrai nusipelnė sėkmės, ji turėjo puikią nuojautą ir sunkiai plušėjo, o ne favoritizmu užsiėmė. Mergina suvokė, kokie įžeidūs jos žodžiai, ir iš karto jų pasigailėjo, bet neatsiprašė, o puolė lauk, palikusi motiną sielvartauti dėl tokio netikėto ir nevaldomo proveržio, kurio priežastis buvo ne pyktis ir nusivylimas. Berės pyktis atskleidė užslopintą pavydą dėl motinos sėkmės.

– Kai grįžau namo, – kalbėjo ji dabar, – Orenas manęs laukė. – Berė kimiai nusijuokė. – Prisimenu, tada pamaniau, kad tikriausiai to nusipelniau – juk taip bjauriai elgiausi su tavim. Orenas atnešė man kinų maisto, priekaištavo, kad aš per sunkiai ir per ilgai dirbu, tinkamai nesimaitinu ir nesirūpinu savim. Neturėjau nuotaikos klausytis švelnybių, ypač jo, todėl ir nesistengiau. Aš jį aprėkiau, liepiau pasiimti savo dvokiantį šlamštmaistį ir nešdintis po velnių iš mano priebučio ir iš mano gyvenimo. Pagrasinau, kad jei jis dar kartą prisiartins, iškviesiu policiją. Iš pradžių Orenas ėmė verkšlenti, kaip galiu būti tokia žiauri, daužyti jam širdį, trypti dvasią, gesinti svajones. Pasiklausiusi kelias minutes, jį nutraukiau. Išrėkiau, kad iš jo visi juokiasi, ypač moterys, kad jis nuoboda, šlykštukas, pašlemėkas ir kad tai ne tik mano nuomonė. Jis apgailėtinas ir mane pykina vien jį pamačius. – Berė patrynė akis trokšdama ištrinti ir prisiminimus. – Matyt, užgavau įtemptą stygą, gal net kelias. Nes jis nutrūko. Mano akivaizdoje Orenas Starksas virto ponu Haidu. Tik kine tokį persikeitimą buvau mačiusi. Jis suklykė: „Negali šitaip elgtis su manim! Aš to nenusipel-

niau!“ Orenas sviedė dėžutę su maistu į duris. Ji ištiško. Jis iškeikė mane bjauriausiais žodžiais, prišnekėjo šlykščių dalykų. Pasak jo, nenuostabu, kad neatsakiau į jo meilę, nes dulkinuosi su Benu Loflandu. – Berė suvirpėjo. – Negaliu pakartoti visko, ką jis rėkė, ir tu nenorėtum išgirsti. Galiausiai Orenas prisiekė, kad aš labai pasigailėsiu. Žinoma, jo žodynas buvo dar iškalbingesnis, bet esmė tokia. Įėjau į vidų ir užsisklendžiau. Rankoje laikiau mobilųjį ir ketinau kviesti pagalbą – tokia įsibaiminusi buvau, bet Orenas nuvažiavo. Aš nuėjau į vonios kambarį ir išsivėmiau. Paskui nusiprausiau ir pažvelgiau į veidrodį virš kriauklės. – Ji nutilo ir lėtai ištarė: – Tada pamačiau, kuo tapau. Aš vos atpažinau save – virtau tokia pat pabaisa kaip Orenas. Buvau žiauri, prikalbėjau jam baisių dalykų. Pasielgiau bjauriai su tavim, nors myliu tave labiau už viską gyvenime. Ir kodėl? Nes nusiminiau gavusi smūgį darbe? – Berė atsigręžė į Karoliną. – Aš norėjau sėkmės bet kokia kaina. Mane graužė ambicijos, nemačiau ateities, rizikavau savo santykiais su bendradarbiais, draugais, tavim. – Ašaros sruvo skruostais. – Tą dieną Orenas privertė mane išsigąsti dėl savo gyvybės, bet mane išgąsdino ir žmogus, kuriuo tapau. Aš visą naktį nemiegojau, negesinau šviesos, bijojau, kad jis grįš, bet dar labiau – kad apsigalvosiu ir nepadarysiu to, ką nusprendžiau. Rytą susikroviau daiktus ir atvažiavau čia, vildamasi atgauti pusiausvyrą ir susigrąžinti savastį.

Berė grįžo prie lovos, atsisėdo šalia motinos. Karolina priglaudė ranką dukteriai tarp menčių ir ėmė masažuoti.

– Aš tavim didžiuojuosi.

Berė pažvelgė į motiną ir prunkštelėjo.

– Didžiuojiesi? Kai šitai išdrožiau?

– Sunku sau būti tokiai atvirai ir dar sunkiau tai suvokti. – Karolina pabučiavo dukrą į kaktą. – Tu paskambinai Orenui ketvirtadienį norėdama atsiprašyti už tai, ko tada prišnekėjai?

– Maždaug. Dar jam pasakiau, kad su Benu ketiname užbaigti tą kampaniją, kurią jis rengė prieš atleidžiant iš darbo. Sakiau, kad viskas baigėsi gerai ir jis gali tuo didžiuotis.

– Kaip jis reagavo?

– Paprastai. Iš tiesų nustebau. Jis man negrasino, bet ir nepasakė: „Viskas pamiršta.“ Kai baigiau kalbėti, jis ištarė: „Aišku.“ Ir padėjo ragelį. Aš lengviau atsikvėpiau, maniau, kad mudu atsiskaitę. Ir buvau rami, kol jis nenuplėšė dušo užuolaidos.

– Tikiuosi, jam nepranešei, kad penktadienį čia dirbsi su Benu.

– Žinoma, ne. Bet esu beveik tikra – jis stebėjo mano namus ir biurą. Jis pakankamai sumanus, jog suprastų, kad aš dirbu kitoje vietoje. Tikriausiai jis sekė Beną, kai šis iš namų važiavo čia. Gal Orenas visą dieną sėdėjo automobilyje prie kelio, kur vyrai rado padangų pėdsakus, ir laukė, kol sutems ir jis galės mus užklupti lovoje.

Berė kilstelėjo rankas prie viršugalvio ir stipriai spausdama pirštais patrynė odą.

– Mama, mane persekioja mintis, kad, pamėginusi susitaikyti su Orenu, aš paskatinau jį šauti į Beną.

– Bere, mieloji, pabusk.

Berė apsivertė ant nugaros ir sudejavo išplėšta iš sunkaus miego. Ji nubraukė plaukus nuo veido ir atsimerkė. Motina vien trumpais naktinukais stovėjo pasilenkusi prie lovos.

– Kiek valandų?

– Po penkių penkiolika.

Berė sudejavo. Saviplaka ir ilgas pokalbis su motina taip išvargino, kad ji ilgai nepajėgė užmigti. Prasivarčiusi kelias valandas, pasidavė ir išgėrė tabletę migdomųjų. Dabar pamiegojus vos tris valandas, nuo vaistų svaigo galva, peršėjo akis. Tačiau motinos balsas ir išvaizda rodė, kad atsitiko kai kas svarbaus.

– Kelkis ir renkis. Ką tik skambino Dodžas. Liepė kuo greičiau atvažiuoti.

Berė numetė antklodę.

– Kur atvažiuoti?

– Į šerifo nuovadą.

– Ar suėmė Oreną?

– Dodžas sakė viską paaiškinsiąs, kai atvažiuosim. – Karolina jau ėjo iš kambario. – Susitiksim apačioje.

Berė užsitempė senus džinsus, marškinėlius, išsivalė dantis, susirišo plaukus į uodegą ir po penkių minučių nulipo žemyn. Motina laukė prie užpakalinių durų. Karolina įjungė signalizaciją ir jiedvi išėjo iš namo. Motina pasakė, kad jos važiuosiančios jos automobiliu ir ji vairuosianti.

Pasiekusios teismo rūmus, jos nustebo pamačiusios laukiantį vieną iš šerifo pareigūnų. Vyriškis mostelėjo Karolinai stoti į rezervuotą vietą, o kai jos atskubėjo iš automobilio, jis pridėjo ranką prie skrybėlės krašto ir pasakė:

– Ponios, aš – pareigūnas Stivensas. Skijus prašė, kad iš karto jus atvesčiau.

Policininkas palydėjo moteris prie pirmo aukšto durų, skirtų darbuotojams, ir suspaudė apsaugos kodą. Spragtelėjusios durys atsivėrė. Stivensas įvedė jas į vidų, palydėjo prie personalo lifto ir kartu pakilo į trečią aukštą. Lifto durys atsidarė tiesiai į didelį kambarį. Čia jos pirmiausia pamatė Dodžą, matyt, laukiantį jų.

Negaišdamas laiko pasisveikinimams jis tarė:

– Labai nenorėjau jūsų traukti iš lovų, bet Skijus manė, kad reikia jums pasakyti, gal tu, – jis kreipėsi į Berę, – mums padėsi.

– Kaip? Kuo padėsiu?

Dodžas susiraukė.

– Orenas Starksas ką tik nušovė paauglį.

Dvyliktas skyrius

Dar nespėjusios suvokti sukrečiančio Dodžo pranešimo, Berė su Karolina išgirdo garsią, nevaldomą raudą. Pagyvenusi pora sėdėjo ant suoliuko prie sienos. Prie jų palinkęs stovėjo jaunesnis vyriškis balta dvasininko apykakle, apkabinęs vyrą ir moterį per pečius jiems kažką kuždėjo.

Gerbdamas juos Dodžas kalbėjo tyliai, bet jo balsas virpėjo nuo sunkiai tramdomo įniršio.

– Čia ponia ir ponas Koldariai. Prieš kelias valandas Orenas Starksas nušovė jų šešiolikmetį sūnų.

Berei svaigo galva, sukilo šleikštulys ir ji susvyravo. Dodžas sugriebė ją už rankos.

– Ei, atsargiai.

– Sėskis, – paliepė motina.

Pažvelgusi į sielvartaujančius žmones, Berė smarkiai papurtė galvą.

– Aš ištversiu, o jie neteko sūnaus.

Į kambarį iš savo kabineto įžengė Skijus. Jo ir Berės akys susitiko ir nė vienas jųdviejų nenukreipė akių į šoną, kol Skijus skverbėsi stalų labirintu. Priėjęs prie Berės jis pasakė:

– Privalau jūsų atsiprašyti.

– Už ką?

– Todėl, kad ne itin rimtai žiūrėjau į jus. Maniau, jūs per daug sureikšminote Starksą ir jo grasinimus. Buvau neteisus. Labai atsiprašau.

Berę užplūdo jausmai, juos apmąstyti reikės vėliau. Tik ne dabar.

– Labai ačiū, kad atvykot. Pamaniau, jei paklausytumėt, kol ta mergaitė... – kalbėjo Skijus.

– Mergaitė?

– Aš neturėjau laiko išsamiau papasakoti, – paaiškino Dodžas. Skijus linktelėjo.

– Deivis Koldaris buvo su drauge. Ji nenukentėjo. Sukrėsta, bet nesužeista. Ji atpažino Starksą iš kelių nuotraukų. Ji neturi nė mažiausios abejonės.

– Jis vėl paspruko?

– Vaikinas krito negyvas prie merginos kojų. Ji dėjo į kojas ir paskambino pagalbos telefonu iš motelio registratūros.

– Motelio? – paklausė Karolina.

– Jie norėjo pasimylėti. – Dodžas apgailestaudamas suspaudė lūpas. – Du įkaitę paaugliai ieškojo lovos.

– Kai atvyko pirmasis ekipažas, Oreno ir pėdos buvo ataušusios, – įsiterpė Skijus.

– Kas išprovokavo Oreno šūvį?

– Niekas.

– Jis šovė į tą vaiką be jokios priežasties?

– Deivis Koldaris atsidūrė netinkamoje vietoje netinkamu laiku, – Skijaus balsas buvo piktas, įsitempęs kaip ir Dodžo.

– O Dieve! – sukuždėjo Karolina, o Berė neprisivertė prasižioti.

– Pamaniau, kad turėtumėt žinoti, ką ta mergina, Liza Arnold, mums pasakys ir parašys pareiškime, gal kokios smulkmenos apie Starksą mums padėtų. Gal verta pamėginti.

– Žinoma, jei ko nors tikitės.

Skijui, matyt, atrodė, kad Berę reikia prilaikyti, nes einant per patrulių kambarį jis uždėjo ranką ant jos nugaros.

– Atnešk kavos, Endi, – paprašė Skijus eidamas pro didžiaakį pareigūną, kurį Berė prisiminė buvus jų name prie ežero po šaudymo.

– Su kuo geriate kavą? – paklausė Skijus.

– Su grietinėle arba pienu. Nesvarbu.

– Atnešk jų mišinio, – paliepė Skijus jaunesniam pareigūnui. – Ponia King, o jums?

– Aš jai užplikysiu, vis tiek einu parūkyti. – Dodžas nuėjo su pareigūnu.

Skijus palydėjo Karoliną ir Berę į nedidelį kambarėlį. Kai jis patraukė ranką, Berė pasigedo tos rankos šilumos.

Pavaduotojas mostelėjo joms sėstis prie stačiakampio staliuko rudomis metalinėmis kojomis ir medienos drožlių plokštės viršumi.

– Sėskitės čia arba žiūrėkite pro langą, jei nesunku pastovėti. Garsas ateis pro angą, todėl girdėsite iš bet kurios kambario vietos.

Karolina atsisėdo prie stalo, Berė nuėjo prie lango. Kitame kambaryje prie tokio pat stalo sėdėjo mergina. Su ja buvo maždaug penkiolika metų vyresnė moteris.

– Čia jos motina?

– Pamotė.

– O kur tėvas?

– Pernai juodu išsiskyrė, neaišku, kur jis dabar. Nei pamotė, nei podukra nenori gyventi kartu, bet neturi iš ko rinktis.

– O kur mergaitės motina?

– Taip pat niekas nežino.

Įspūdingą Lizos Arnold figūrą pabrėžė trumpa glaustinukė, aptempta ant nuogo kūno, ir striukas sijonėlis. Mergina nebuvo tipiška raudonskruostė, sveikata trykštanti amerikietė, greičiau atrodė priklausanti laisvo elgesio moterims.

Nors Lizos išvaizda buvo įžūli, Berę sujaudino jos pažeidžiamumas. Mergina buvo ryškiai pasidažiusi akis, tad ašaros ant skruostų ir smakro buvo palikusios murzinus tušo pėdsakus. Berei stebint Lizos kūną vėl supurtė rauda, skruostais vėl pasruvo juodi upeliai.

Merginos pamotė sėdėjo sunėrusi rankas ant krūtinės ir spoksojo priešais – nuobodžiaujanti, mieguista, sustingusi ir visiškai nepaveikta podukros nelaimės. Šios poros išvaizda,

drabužiai ir kūno kalba labai skyrėsi nuo sielvarto pakirstų sutuoktinių, besimeldžiančių su savo dvasininku.

Skijus atsistojo šalia Berės prie lango.

– Kaip jaučiatės? – pusbalsiu paklausė jis.

Berė linktelėjo.

– Kaip tie paaugliai susidūrė su Orenu?

– Išgirsite iš merginos.

Dodžas su pareigūnu atėjo nešini garuojančiais kavos puodeliais, grietinėlės ir pieno mišiniu ir įvairiais saldikliais. Dodžas pažėrė ant stalo maišymo pagaliukų, ištraukė iš švarko kišenės popierinių nosinaičių pakelį ir padėjo prieš Karoliną.

Ji nusišypsojo.

– Ačiū, kad prisiminei.

Jis suktai šyptelėjo ir kažką neaiškiai sumurmėjo.

Skijus žengė prie durų, atidarė, bet grįžtelėjęs į Berę tarė:

– Neturėtume ilgai užtrukti. Kai tik baigsim, iš karto ateisiu, kad jūs perskaitytumėt jos parodymus.

Pavaduotojas dingo. Berė priėjo prie stalo ir susitaisė kavą. Kai ji vėl grįžo prie lango, Skijus jau buvo gretimame kambaryje kartu su pareigūnu, pasitikusiu ją su Karolina. Tas tvirtino kamerą ant trikojo. Skijus kažką pasakė merginai, paplekšnojo jai per petį, apėjo stalą ir atsisėdo priešais ją. Berė matė, kaip jis pakišo ranką po stalu, ir tuoj sutraškėjo įsijungę garsiakalbiai.

– Panele Arnold, – kreipėsi Skijus, – kai būsite pasiruošusi, papasakokite kuo išsamiau viską, kas atsitiko. Nepertrauksiu jūsų, nebent norėsiu ką nors pasiaiškinti. Gerai?

– Gerai. – Mergina išsišnypštė nosį, atsisėdo patogiau, užsimetė koją ant kojos ir vėl nukėlė.

– Žiūrėti į jus ar į kamerą?

– Kalbėkite man, jei šitaip jums geriau.

– Gal taip bus lengviau. Nuo ko man pradėti?

– Kokie buvo jūsų santykiai su Deiviu Koldariu?

– Mudu susipažinom praėjusią savaitę. Aš matydavau jį mokykloje, bet mes nesusitikdavom nei per pamokas, nei kitur ir

niekada nebuvom kalbėjęsi. Praėjusį pirmadienį nuėjau į beisbolo rungtynes. Jis žaidžia... Turiu galvoj, žaidė... – mergina susijaudinusi užsikirto. – Neprisimenu, kokia jo pozicija. Gal žaidė antroje bazėje? Na, nesvarbu. Taigi po varžybų mes keliese nuėjom prie ežero. Mudu su Deiviu susimetėm ir truputį pasiglamžėm. Jis buvo labai mielas, pakvietė mane į pasimatymą – šiandien.

– Jūs nusprendėte važiuoti pasižiūrėti filmo po atviru dangumi?

Liza linktelėjo.

– Pasakokit nuo tos vietos, kai išvažiavot iš lauko kino aikštelės.

Ji šniurkštelėjo.

– Na, paskui mes įkaitom. Suprantat?

Skijus linktelėjo.

– Taigi nusprendėm važiuoti į tą motelį, kad būtų patogiau.

Skijus vėl linktelėjo.

– Kai nuvažiavom, nuėjau į registratūrą, padaviau tai moteriai, kuo ten ji vardu, pinigus, ji davė aštunto kambario raktą. Nuvažiavom prie kambario, išlipom ir priėjom prie durų. Aš padaviau Deiviui raktą ir pasakiau: „Būk džentelmenas“, žinot, kad jis bent jau atrakintų duris.

– Aišku.

– Bet jis nepajėgė įkišti rakto į skylutę, nes viena ranka laikė džinsus. Matot, jie buvo neužsegti. Suprantat?

Skijus linktelėjo.

Pamotė niekinamai suprunkštė ir pavartė akis. Mergina pažvelgė į ją su neapykanta.

– Oi, lyg pati būtum šventuolė!

Neleisdamas pamotei atsikirsti, Skijus paragino:

– Pasakokit, panele Arnold, – jo balsas buvo tylus, bet metalinė gaidelė neleido moterų ginčui įsiplieksti.

Mergina vėl pažvelgė į Skijų.

– Taigi... Deiviui buvo sunku atrakinti duris, bet pagaliau pavyko. Jis pastūmė jas, žengė į kambarį, įjungė šviesą. Ir staiga aš pamačiau tą vyrą prie lovos. Jis irgi nustebo pamatęs mus. Suprantat, mes manėm, kad kambarys tuščias.

Skijus linktelėjo.

– Ir tada jis... Tada jis... – merginos apatinė lūpa ėmė virpėti, akys paplūdo ašaromis, – iššovė...

– Ar jis pasiėmė pistoletą?

Liza papurtė galvą.

– Jis laikė pistoletą rankoje.

– Ar prieš šaudamas ką nors pasakė?

Ji vėl papurtė galvą. Gerklę užgniaužė jaudulys. Skijus palinko per stalą.

– Norite atsikvėpti, panele Arnold?

– Jėzau! – sušnypštė pamotė. – Pasakyk žmogui, kas atsitiko, ir einam iš čia. Ar gali pasistengti?

Nekreipdamas dėmesio į moterį, Skijus dar kartą paklausė, ar merginai reikia pertraukėlės, kad nusiramintų. Liza patikino, kad nereikia. Skijus stumtelėjo jai popierinių nosinaičių pakelį. Mergina ištraukė nosinaitę, išsišnypštė, nusišluostė akis.

Kai ji aprimo, Skijus paklausė:

– Jis nieko nepasakė?

– Ne.

– Ar gerai jį matėte?

– Na, taip. Deivis uždegė šviesą, o jis stovėjo maždaug už dviejų metrų nuo mūsų.

– Sakėt, kad jis buvo apsirengęs.

– Žalsvai rusvomis kelnėmis ir tamsiai mėlynais marškiniais.

– Prie lovos mes radome vyriškus batus.

– Aš nežiūrėjau į kojas, bet plaukai buvo susivėlę, pasišiaušę, o akys išsprogusios. Lyg būtų miegojęs, o mes jį būtume pažadinę ir jis staiga pašokęs iš lovos. Kai Deivis įžengė į kambarį, tas vyras paspaudė gaiduką.

– Staigi netikėta reakcija?

– Kaip tik taip.

– Panele Arnold, neleiskite man formuluoti minčių už jus.

– Tai kad taip ir buvo.

– Jūs tikra, kad ten buvo šitas vyras?

Skijus atskleidė rusvą aplanką, kurį atsinešė, ir išėmė padidintą Oreno Starkso nuotrauką, gautą iš Delrėjaus rinkodaros bendrovės.

Liza energingai linktelėjo galvą...

– Visiškai tikra.

Skijus vėl įdėjo nuotrauką į aplanką.

– Kas nutiko, kai jis iššovė į Deivį?

Mergina vėl pravirko.

– Aš nežinau, – suvaitojo ji. – Nelaukiau ir nepasižiūrėjau, ar Deivis gyvas. Apsigręžiau ir nubėgau į registratūrą, kur ta kiaulė vis dar vartė tą kvailą savo žurnalą. Riktelėjau jai, kad skambintų pagalbos. Pasakiau, kad Deivis sužeistas. O ta kalė pasakė: „Aš nenoriu nemalonumų." – Liza Arnold pamėgdžiojo motelio savininkės balsą. – Liepiau jai pakelti savo sušiktą, storą... – Liza žvilgtelėjo į kamerą ir vėl į Skiją. – Atsiprašau.

– Viskas gerai. Pasakokit.

– Na, liepiau jai pakelti šikną ir skambinti. Bet ji tik sunėrė rankas ant savo didžiulio pilvo. Tai griebiau telefoną nuo stalo ir pati paskambinau. Kai pasigirdo šūvis, aš numečiau savo rankinę ir tuo metu neturėjau mobiliojo, bet to net nesuvokiau.

– Kai paskambinote pagalbos telefonu, pirmasis ekipažas atvyko nepraėjus nė penkioms minutėms, – pasakė Skijus.

– Nepraėjus nė penkioms minutėms?! – šūktelėjo Liza. – Ar tikrai? Atrodė, laukiu visą amžinybę. – Merginos smakras suvirpėjo, veidą vėl iškreipė rauda. Ji šluostėsi akis nosinaite. – Reikėjo grįžti ir pasižiūrėti, kaip Deivis. Bet aš buvau pernelyg išsigandusi. Nežinojau, kur tas maniakas ir ką veikia. Bijojau, kad šaus į mane. Taigi susigūžiau už registratūros stalo, o ta sena ragana vis šnekėjo, kad jei jos motelis dėl manęs bus uždarytas, pati mane užmuš. Aš klykiau, kad ji užsičiauptų, bet ji vis keikė mane, kol pasirodė policininkas.

– Ar daugiau nebematėte to vyro?

– Ne.

– O jo automobilio? Kuria kryptimi jis nuvažiavo?

– Nemačiau. – Liza nusišluostė veidą ir trūkčiojamai įkvėpė, kad nusiramintų. – Manau, daugiau nieko negaliu pridurti.

– Ar galime eiti? – paklausė pamotė.

Skijus dėbtelėjo į ją – nuo jo žvilgsnio būtų sugižęs pienas – ir padėkojo Lizai:

– Ačiū, panele Arnold.

– Nėra už ką. Aš jaučiuosi bjauriai, kad palikau Deivį vieną.

– Turėsime palaukti oficialaus teismo medicinos eksperto išvados, bet aš matęs šautinių žaizdų. Man atrodo, kad kulka pataikė tiesiai į širdį. Jei taip, Deivis mirė iš karto. – Jis švelniai pridūrė: – Jūs niekaip nebūtumėt jam padėjusi.

Skijus išlydėjo panelę Arnold ir jos pamotę, liepė kitam pareigūnui parvežti jas namo ir saugoti, kol jis atšauks įsakymą. Nailandas bijojo, kad Orenas Starksas neatsibelstų nusikratyti Deivio Koldario nužudymo liudytojos. Jis įsakė visiems šerifo nuovados darbuotojams neviešinti Lizos Arnold vardo.

Kadangi Merito šerifo apygarda neturi nusikaltimo vietos tyrėjų, jie išsikvietė artimiausio skyriaus Teksaso reindžerius. Skijus paskambino motelio kambaryje dirbančiam ekspertui ir paklausė, kokios naujienos. Šis paaiškino jau baigęs apžiūrą ir susidedąs daiktus.

– Paskirsiu žmogų, kad saugotų tą motelio kambarį, – pasakė Skijus. – Nepasitikiu savininke. Ji gali nuplėšti juostą ir įeiti į vidų. Mes turime ilgiausią jos nusižengimų sąrašą. Jau dukart buvau ją suėmęs už narkotikų pardavinėjimą. Ji platina receptinius vaistus.

Reindžeris nusikvatojo.

– Taip, taip! Ji jau išplūdo mane rinktiniais žodžiais, neva sujaukiau jos nuostabų motelį.

– Pranešk, kai turėsi tyrimo išvadas.

– Gerai, Skijau.

Pagaliau grįžęs pas grupelę, laukiančią greta apklausos kambario, Nailandas rado visus niūrios nuotaikos. Kavos puodeliai buvo tušti. Karolina ir Dodžas paniurę linktelėjo jam. Berė sėdėjo prie stalo, įsmeigusi akis į mentelę – nevalingai vartė ją tarp pirštų. Skijus pasitraukė kėdę ir atsisėdo priešais Berę.

– Tas vaikinukas žuvo dėl mano kaltės, – tyliai tarė ji.

– Jis žuvo, nes Orenas Starksas šovė jam į širdį.

Berė paleido iš rankų mentelę, pasirėmė alkūnėmis į stalo kraštą ir įsikniaubė veidu į delnus.

– Niekada neužmiršiu jo tėvų raudos. Ir tai mano kaltė, mano!

– Kodėl jūsų kaltė?

Berė neatsakė.

Karolina žvelgė į ją tyliai užjausdama ir palaikydama.

Galiausiai Dodžas atsikrenkštė ir slopindamas virpulį tarė:

– Ji mano esanti kalta, nes...

– Aš jam skambinau.

Skijus atsigręžė į Berę.

– Ką sakot?

Ji trūkčiojamai įkvėpė ir kilstelėjo pečius.

– Aš skambinau Orenui.

Tryliktas skyrius

Skijus kelias akimirkas žiūrėjo į Berę, tada nukreipė akis į Karoliną, kuri stengėsi išvengti jo žvilgsnio. Pagaliau jis atsigręžė į Dodžą, šis kažką sumurmėjęs paplekšnojo per kišenėlę ieškodamas cigarečių.

– Ką Berė kalba? Ji skambino Starksui?

– Kol tu buvai... jos man papasakojo... – Dodžas mostelėjo ranka į apklausos kambarėlį ir kaip patyręs policininkas glaustai atpasakojo Berės ir Oreno telefoninį pokalbį.

Skijus apmąstė, ką išgirdęs, bergždžiai mėgindamas rasti logišką paaiškinimą, ir ketino paklausti Berės, ką ji tuo metu galvojusi, bet nusprendė neparodyti nuostabos ir kalbėti švelniau.

– Skambinot į namus ar į mobilųjį telefoną?

– Į namus, – atsakė ji. – Kodėl klausiat?

– Manėme, kad aptiksime Starksą pagal palydovinio ryšio signalą, jo telefonas turėtų būti įjungtas. Bet kaskart, kai jam skambindavome, gaudavome žinią, kad numeris nenaudojamas.

– Jis per daug protingas, kad laikytų mobilųjį įjungtą.

– Taip. – Skijus nutilo ir paklausė, kas jam tikrai atrodė svarbu: – Kodėl manėte, kad reikia atsiprašyti Starkso?

– Dodžas ką tik jums pasakė.

– Noriu išgirsti iš jūsų.

– Prikalbėjau jam baisių dalykų. Sakiau, kad jis apgailėtinas iškrypėlis.

– Jis ir yra iškrypėlis, – pasakė Skijus.

– Žinau, bet jei nebūčiau taip žiauriai su juo kalbėjusi, jis nebūtų...

– Jūs negalite atsakyti už Starkso veiksmus.

Berė neprieštaravo, bet ir neatrodė įtikinta.

– Norėjau atsiprašyti, stengiausi būti maloni.

Skijus vėl žvilgtelėjo į Karoliną, norėdamas pamatyti jos reakciją, bet ši vengė jo akių. Dodžo nuomonė buvo aiški. Jis kilstelėjo pečius ir iškalbingai pažvelgė į Skijų: moterys. Ką su jomis padarysi?

Kai šerifo pavaduotojas vėl įsmeigė žvilgsnį į Berę, jos tuščios akys buvo įbestos jam į krūtinę.

– Niekada nemaniau, kad atsiprašymas galėtų sukelti tokias pasekmes, – pasakė Berė, pakėlė akis ir jų žvilgsniai susitiko.

Kaltė ir sielvartas merginos akyse kažką užgavo Skijaus širdyje. Jis pajuto Berės skausmą ir panoro jį numaldyti, gerai žinojo, kaip tai kankina.

– Jei Orenas norėjo atkeršyti, – toliau kalbėjo Berė, – kodėl nenužudė manęs? Kodėl šovė ne į mane, o į Beną? Kodėl jis nužudė tą nekaltą vaikinuką?

Mergina atrodė prislėgta ir Skijus nedrįso priekaištauti, kad ji turėjusi pagalvoti prieš stengdamasi būti maloni vyrui, kuris ją nenuilsdamas persekiojo. Tikriausiai Berė pati tą puikiausiai suvokė. Būtų buvę žiauru jai tuo baksnoti. Nutaręs pakeisti temą, Skijus paklausė:

– Ar panelės Arnold pasakojimas sukėlė jums kokių nors minčių?

– Nieko, kas galėtų padėti. Sutinku, atrodo, Orenas miegojo nepaleisdamas iš rankos pistoleto. Tie vaikai jį pažadino ir jis nevalingai iššovė.

– Bet jo taiklumas stebuklingai pagerėjo per tą laiką, kai sužeidė Loflandą, – įsikišo Dodžas.

– Kodėl jis neprašovė pro šalį motelyje ir pataikė į tą berniuką? – liūdnai paklausė Berė, nesitikėdama atsakymo.

Visi jau seniai tai svarstė, nerasdami tinkamo paaiškinimo.

Po ilgos tylos Skijus prakalbo:

– Padangų pėdsakai prie motelio atitinka vėžes prie ežero.

– Dabar jis kuo greičiausiai atsikratys šio automobilio, – pareiškė Dodžas.

Skijus linktelėjo.

– Šiuo metu visi valstijos kelių policininkai ieško šio modelio tojotos, bet kol kas nenustatyta nei spalva, nei numeriai. Girdėjote, sakiau Lizai, kad kambaryje radome batus. Matyt, Starksas sprukdamas juos paliko. Aptikome batų pėdsakus, vedančius į motelį, ir basų kojų – iš motelio. Jis naudojo muilą, rankšluostį, todėl paimsime DNR pavyzdį ir palyginsime su Starkso, jei jį sučiupsime. Jei byla pateks į teismą, galėsime įrodyti, kad jis buvo tame kambaryje, bet pirmiausia turime jį pagauti, nes kol kas jis mums palieka labai nedaug įkalčių. Starksas nieko neatsinešė į tą kambarį.

– Tik pistoletą, – pasakė Dodžas.

– Tik pistoletą, – niūriai pakartojo Skijus. – Neradome jokių maisto maišelių, tuščių skardinių, drabužių pamainos. Šiukšliadėžės tuščios, nėra jokių kvitų, žemėlapių, lankstinukų. Nieko, kas rodytų kokią nors kryptį. – Padvejojęs Skijus pridūrė: – Kulka vis dar vaikinuko kūne. Kai ją išims, palyginsime ją su kitomis, kurias radome name prie ežero, ir su išimta iš Beno Loflando kūno. Veikiausiai Starksas tebeturi tą ginklą.

Visi ilgai tylėjo. Pagaliau Karolina prabilo:

– Maniau, patikrinote visus motelius ir svečių namus. Ar šitą praleidote?

Skijus papurtė galvą.

– Tikrinome ir šį, bet Starksas jame nebuvo užsiregistravęs. Jis išėmė vonios kambario langą ir įlipo į vidų.

– Kiek laiko jis ten praleido? – paklausė Berė.

– Nežinome. Kambarys buvo išvalytas prieš tris dienas. Bent jau savininkė taip teigia. Nuo tada niekas jo nebuvo išsinuomojęs. Starksas galėjo atvažiuoti į motelį penktadienio naktį tiesiai iš žuvų jauko parduotuvės ir praleisti jame visą vakarykštę dieną. O gal ten atsirado vėlai vakare. Galime

tik spėlioti. Jam reikėjo prieglobsčio pailsėti. Jis susižeidęs koją. – Skijus paaiškino tai nustatęs iš pėdsakų: – Viena pėda įspausta giliau. Jis stipriau remiasi dešiniąja. Starksui reikėjo kur nors prigulti, todėl rizikavo, kad tas kambarys bus tuščias per naktį.

– Bet porelė jį išsinuomojo, – vos girdimai ištarė Berė.

Ji sunėrė rankas ant krūtinės ir Skijus pamatė, kad jų oda pašiurpusi.

– Negaliu pagalvoti, ką patyrė berniuko tėvai, – sumurmėjo ji.

– Jie išgyvena pragarą. Tu teisi, Bere, be galo sunku apie tai galvoti. – Karolina atsistojo ir pasiėmė rankinę. – Juk tu pati galėjai būti nušauta. Orenas Starksas supranta, kad jei bus sučiuptas, jį teis ir, merginai paliudijus, apkaltins nužudžius Deivį Koldarį. Dėl šio atsitikimo jis suvers kaltę tau, todėl dabar jis dar pavojingesnis.

Dodžas taip pat atsistojo.

– Ir aš taip manau.

– Tada visi esame vienos nuomonės, – pasakė Skijus. – Aš nusiųsiu daugiau žmonių saugoti namo prie ežero.

– Aš kraustausi ten, – pareiškė Dodžas.

Karolina įdėmiai pažvelgė į jį.

– Apsistosiu kambaryje, kur Loflandas buvo pašautas, – paaiškino jis. – Nes jame niekas nenori miegoti. – Jis atsigręžė į Skijų. – Prisaikdink mane kaip atsarginį pareigūną.

– Tam reikia specialaus parengimo.

– Patikėk, aš pasirengęs.

– Negaliu, Dodžai, aš pasitikiu jumis...

– Nepasitikėk dėl nieko, tik kad užmušiu tą šiknių, jei jis pasirodys. Šiandien jis peržengė visas ribas. Taigi jei jį pamatysiu, pačirškinsiu jo subinę.

Oficialiai Skijus negalėjo leisti linčo teismo, bet tai jis pranešė Koldariams, kad jų sūnus žuvo. Tai jis nuvedė juos į lavoninę, kad atpažintų sūnaus kūną. Penktadienio naktį name prie ežero buvo šaudoma iš pavydo, tai buvo asmeninis kerštas ir iš pradežių Skijus nusikaltimo per daug nesureikšmino.

Tačiau dabar Orenas Starksas šaltakraujiškai nužudė nekaltą paauglį. Žinoma, nusikaltėlis gaus pagal įstatymą, Skijus nepasigailės to žmogaus. Jis, kaip ir Dodžas, slapta vylėsi pats turėsiąs progą pašalinti žmogžudį.

Kai Dodžas su Karolina susiruošė eiti, ji priminė, kad jo automobilis liko prie ežero.

– Turėsi važiuoti su manim ir Bere. Pakeliui sustosime „Kiparisų name“ ir paimsime tavo daiktus.

– Jūs tuo pasirūpinkite, o Berę namo parvešiu aš, – pasisiūlė Skijus.

Susėdus į visureigį ir ėmus važiuoti, Skijus kreipėsi į Berę:

– Norėčiau pasikalbėti su jumis apie Selę Bakland.

Berė įsitempusi sėdėjo keleivio sėdynėje, žvelgė į priekį ir svarstė, ar Skijus suvokia, kad vadina ją vardu. Oficialumo vis mažiau. Atrodo, visi tyliai sutarė, kad jiems nebereikia advokato Hario Karlislio. Kai jie išėjo iš teismo rūmų ir išsiskyrė, Dodžas neįspėjo Berės nekalbėti su Skijumi akis į akį. Nušovus Deivį Koldarį, tapo aišku, kas nusikaltėlis.

Berė nieko neatsakė, ir Skijus paklausė, ar oro kondicionierius pučia gerai.

– Gerai. Tai ką norite sužinoti apie Selę?

– Kokia ji kaip asmenybė?

– Patraukli, bet kukli, kaip iš knygų. Galėtų būti puiki bibliotekininkė.

– Maždaug įsivaizduoju. O kokie jos bruožai?

– Charakterio?

Vildamasi sumažinti maudžiantį galvos skausmą, Berė nutraukė arklio uodegą veržiančią gumytę ir papurtė plaukus. Jautėsi išsekusi. Išgėrusi vaistų ji miegojo trumpai, todėl jai buvo silpna, svaigo galva, akis peršėjo dėl miego trūkumo ir neseniai išlietų ašarų. Tekanti saulė nepataisė jos niūrios nuotaikos. Priešingai, saulėtekis tarsi tyčiojosi iš jos.

– Ar panelė Bakland draugiška ir šneki? O gal drovi?

– Santūri, bet nelabai drovi. Ji sąžininga, nori visiems įtikti, todėl taip nesmagiai jautėsi nuvylusi Oreną.

– Mėgsta liežuvauti?

– Niekada nieko nesu girdėjusi.

– Melagė?

– Ne.

– Pavydi? Linkinti pikto?

– Neteko pastebėti.

– Tada kodėl ji tikino mane, kad jūs melavote apie Oreną Starksą? Neabejoju, kad jūs kalbėjote tiesą, netgi gana švelniai jį apibūdinote.

– Ir suklydau, – sukuždėjo Berė.

– Nekaltinkite savęs.

– Negaliu. Nereikėjo jam skambinti.

Skijus nieko neatsakė ir Berė buvo jam dėkinga. Jis turėjo teisę priekaištauti, kaip neišmintingai ji pasielgė.

Nailandas vėl grįžo prie temos.

– Jei ir Selė Bakland, kaip jūs, kentėjo nuo Starkso, kodėl ji mane tikino, kad nieko panašaus nepatyrusi? Niekaip negaliu to paaiškinti. Man nė nespėjus ištarti žodžio „persekiotojas", Selė tvirtino, kad jūs meluojat, – nuginčijo dar neišsakytą kaltinimą.

– Man labai gaila, – nuoširdžiai tarė Berė. – Neįsivaizduoju, kodėl Selė melavo, nes tai visiškai nepanašu į ją. Gal nenorėjo kištis? Nežinau. Bet esu tikra, kad iš Delrėjaus bendrovės ji išėjo dėl Oreno.

– Ir vėl grįžtame prie to paties klausimo: kodėl ji pamelavo? – Skijus nusivylęs persibraukė delnu plaukus. – Visas pokalbis su ja buvo...

– Koks?

– Keistas. Bet neklauskit kodėl, nes nežinau. Aš pasiunčiau Hariso apygardos šerifo pavaduotoją nueiti į Selės namus ir apklausti, bet jos nebuvo namie. Kelis kartus mėginau jai paskambinti, bet neatsiliepė. Ar žinote, kur Selė dirba?

– Kiek žinau, buvo laisvai samdoma, dirbo namie.

– Kai tik galėsiu, pasikalbėsiu su ja.

– Jūs turėjot labai daug darbo.

– Vaikiausi savo uodegą ir kol kas neturiu ko parodyti, išskyrus žuvusį paauglį, kuris tėvams buvo gyvenimo šviesa.

Neverta guosti šerifo pavaduotojo, kad jis dėl to nekaltas. Berė ir pati šitaip jaučiasi.

– Pasak Dodžo, Orenas ėmė lošti iš didesnių sumų. Turbūt jaučia nepakeliamą įtampą.

– Tikiuosi, taip ir yra. Įtampos paveikti nusikaltėliai tampa neatsargūs, daro klaidų. Spėju, jis tuoj kur nors paliks tą automobilį, jei dar nepaliko. Jei neturi atsarginio, turės pavogti kitą. Seksiu pranešimus apie pavogtus automobilius. Taip pat viešąjį transportą. Arba, – Skijus liūdnai šyptelėjo, – mums pasiseks ir per kitas penkias minutes eismo patrulis sustabdys tojotą, o Starksas išlips pakėlęs rankas.

– Nesilažinčiau dėl to.

– Ir aš ne.

Berė, žiūrėdama į Skijaus profilį, matė nuovargį veide.

– Tirdamas šią bylą, dirbate viršvalandžius.

– Toks mano darbas.

– O kaip jūsų žmona žiūri į ilgas valandas?

Skijus pasuko galvą ir pažvelgė į Berę.

Ji skubiai tarė:

– Paklausiau todėl, kad nenuilsdamas dirbate nuo tada, kai paskambinau pagalbos telefonu.

– Kol neuždarysime Starkso, neisiu namo. Gal tik trumpam – nusiprausti po dušu ir nusiskusti.

– Kur jūs gyvenate?

– Prie ežero. Turiu laivą.

– Netoli nuo mano motinos?

Jis nusijuokė.

– Na, ne. Tame rajone didelės nuomos kainos. Mano namas perpus mažesnis. Sklypas užima tik tris ketvirtadalius akro. Jis gražus, privatus, bet daug kuklesnis už jūsų.

– Tas namas ne mano, o mamos.

– Vis tiek.

Įsukęs į privatų keliuką, Skijus pamojo apsaugininkui, privažiavo prie namo ir sustojo užpakaliniame kiemelyje.

Berė atidarė dureles.

– Ačiū, kad parvežėte.

Ji galėjo važiuoti su motina ir Dodžu, nes Skijus nedaug ko klausinėjo, tą patį galėjo sužinoti telefonu. Skijus taip pat išlipo.

– Nereikia manęs lydėti į vidų, – pasakė Berė.

– Man bus ramiau, jei apžiūrėsiu namą prieš palikdamas jus vieną.

– Aš neilgai būsiu viena. Mama su Dodžu važiuoja iš paskos. – Ji pažvelgė į ežerą, prie prieplaukos vaikščiojo dar vienas pareigūnas. – O kai du sargybiniai...

– Aš jausiuosi geriau patikrinęs pats.

Kodėl ji turėtų ginčytis? Berė apsigręžė, nuėjo prie laiptelių ir ištraukė raktą iš po rausvo kaladžio vazono.

– Nelabai saugu.

– Įjungta signalizacija. – Berė užlipo laiptais, atrakino duris ir atidarė. Pasigirdo kaukimas. – Matot? – Berė surinko kodą ir išjungė signalizaciją.

Skijus vėl paspaudė mygtuką klaviatūroje. Ekranėlis parodė, kad kol signalizacija buvo įjungta, sistema nebuvo sutrikdyta.

– Ar davikliai įtaisyti visose duryse ir languose?

– Manau, visur.

– Stiklo dūžio ir judesio detektoriai?

– Tikriausiai. Paprastai mama čia būna viena, todėl ji atsargi.

– Aišku.

Berė padėjo rankinę ant stalo.

– Gal norit kavos?

– Ačiū, bet neturiu laiko. Turiu važiuoti. O jums reikia pailsėti. Pastarąsias dvi naktis ir jūs mažai miegojote.

– Tikrai norėčiau nusnūsti, o vėliau ketinu aplankyti Beną ligoninėje.

Skijus prisimerkė. Berė iš karto ėmė teisintis:

– Aš nemačiau jo nuo to laiko, kai jį išnešė iš čia. Vakar nėjau į palatą dėl tos bjaurios scenos su Amanda. Tačiau dabar ketinu aplankyti draugą.

– Tikriausiai jūsų draugas apsidžiaugs, o jo žmona – ne.

Berei neprasprūdo pro ausis, kad jis pabrėžė žodį „draugas".

– Ko gero, neapsidžiaugs, nes ji, visai kaip jūs, negali pamiršti, kad aš buvau nuoga, kai Benas buvo sužeistas. Tačiau per tą laiką tiek visko nutiko, kad vaikiška ir kvaila tai pabrėžti.

Berė apėjo Skijų ir žengė prie durų į namo gilumą.

– Išeisite pats, – metė per petį.

Tačiau ji spėjo žengti vos du žingsnius, Skijus viena ranka sugriebė Berę už peties ir prisitraukė.

– Aš neturiu žmonos, – tyliai pasakė jis. – O pamiršti, kad buvot nuoga negaliu todėl, kad mačiau jus tokią.

Ir tada Skijus stipriai pabučiavo Berę, liežuvis slystelėjo jai į burną, bet tai truko vos kelias akimirkas ir Skijus ryžtingai skubiai atsitraukė. Jis giliai įkvėpė ir triukšmingai iškvėpė, akys aplėkė virtuvę ir pagaliau surado Berės akis.

– Galėtum apskųsti, kad pažeidžiau taisykles.

Berė trūkčiojamai alsavo. Nenuleisdama akių nuo Skijaus, ji ištiesė ranką ir palietė jo pakaušį.

– Velniop taisykles!

Ji stipriai palenkė vyro galvą ir prisispaudė prie jo lūpų. Skijus padvejojo, bet bučinys darėsi vis aistringesnis ir reiklesnis. Abu to siekė. Abipusis priešiškumas buvo tik mėginimas apsiginti ir apgauti vienas kitą. Viskas buvo aišku nuo pat pradžių.

Viena ranka Skijus apkabino Berę per liemenį, kita spaudė sėdmenis. Jis prisitraukė merginą ir kilstelėjo, ji turėjo pasistiebti ant pirštų galų, jų klubai susilietė, jo sukietėjimas atsidūrė tarp jos šlaunų, ir buvo pasakiškai gera. Berės kūnas iš karto užkaito iš geismo, ji dar tvirčiau prisispaudė šlaunimis, ir iš Skijaus gerklės išsiveržė kimi dejonė.

Bučinys vis stiprėjo. Nepakartojamas bučinys, toks būna tik kartą gyvenime. Jis verčia pamiršti taisykles, nutildo sąžinę,

yra be galo seksualus – kai muša širdis ir jautiesi gyvas, ir visiškai pasmerktas, nes galvoji: „Mirsiu, jei tavęs neišdulkinsiu."

Berei atrodė, kad Skijus galėtų.

Ir pati galėtų.

Abu būtų galėję.

Jei nebūtų išgirdę atvažiuojančio automobilio.

Variklis užgeso, trinktelėjo durelės. Berė ir Skijus paleido vienas kitą iš glėbio ir atšoko. Ji pamanė, kad turėtų timptelėti žemyn palaidinukę, bet nebuvo laiko, nes Karolina ir Dodžas jau ėjo pro užpakalines duris.

Tarpduryje Karolinos žodžiai užgeso ant lūpų, akys lakstė nuo Berės prie Skijaus. Ji taip staigiai sustojo, kad Dodžas atsitrenkė į ją ir prispaudė tarp jų maišelį su maisto produktais. Pajutęs įelektrintą nuotaiką, jis nužvelgė dukrą ir šerifo pavaduotoją. Iš prigimties diplomatiška Karolina apsimetė nepastebinti nesmagios padėties ir šypsodamasi tarė:

– Sustojom prie prekybos centro ir nupirkom produktų pusryčiams. Skijau, tikiuosi, jūs prisidėsite.

– Ačiū, negaliu. – Netaręs daugiau nė žodžio, Nailandas prasispraudė pro juos ir neatsigręždamas išėjo.

Karolina su Dodžu žiūrėjo, kaip jis tolsta, ir vėl atsisuko į Berę. Net jei virš jų galvų būtų buvę nupiešti klaustukai, jie nebūtų atrodę labiau susidomėję.

Berė nuėjo prie virtuvės durų ir pareiškė:

– Aš nenoriu valgyti.

Keturioliktas skyrius

Hjustonas, Teksasas, 1978

Banko apsaugininko nužudymas buvo svarbiausia žinių antraštė, kelias dienas maitinusi žurnalistus. Aukai buvo tik dvidešimt ketveri. Užpuolikas pasistengė. Mirtinai sužeistas vaikinas jau gulėjo kraujo klane, o nusikaltėlis sustojo, dar kartą šovė jam į galvą ir paspruko iš banko su grobiu po pažastimi.

Po kelių savaičių turėjo būti apsaugininko vestuvės su vidurinės mokyklos laikų meile. Vaikiną palaidojo apvilktą vestuviniu kostiumu. Niekas neįstengė paguosti sužadėtinės ir tėvų. Nufilmuoti jų parodymai draskė širdį. Mokytojai apibūdino jaunuolį kaip vieną geriausių mokinių, kuriuos jiems teko mokyti. Skautų vadas gyrė jo pareigingumą ir paslaugumą. Bažnyčia aukojo mišias ir nė vienas iš minios nesusilaikė nepravirkęs.

Spauda abejojo plėšiką ir žudiką gaudančių policininkų kompetencija. Žurnalistams antrino miesto vadovai, norintys išlaikyti savo vietas, ir provokatoriai, išlendantys į dienos šviesą, kai tik gauna galimybę pasityčioti iš Hjustono policijos. Pikti straipsniai gadino nuotaiką visam ypatingosios paskirties būriui. Viešas plakimas, užuot suvienijęs būrį, sugriovė vyrų pasitikėjimą ir moralę, išjudino draugiškumo pamatus. Visi ėmė įnirtingai kritikuoti vieni kitus, kilo trintis tarp eilinių, grupelių, vadovų ir pavaldinių.

Kiekvienas jų norėjo pagauti nusikaltėlį per ypatingą policijos operaciją ir užčiaupti kritikus. Tačiau visi policininkai turėjo savo dienotvarkę, tikslą ir troško suspindėti bet kokia kaina. Nė vienas nenorėjo pralaimėti, vyko ambicijų karas.

Padėtis taip pablogėjo, įtampa per susirinkimus taip žiežirbavo, kad Dodžas ėmė laukti savo pamainos padangų gamykloje. Bent jau ten jis atsipūsdavo nuo nuolatinio spaudimo, patyčių ir paniekos. Bent jau kol tuštindavo šiukšliadėžes gamykloje, jo niekas neužkabindavo.

Vis dėlto jis turėjo lankytis ypatingosios paskirties būrio susirinkimuose, tapusiuose šūkalojimo varžybomis. Per pastarąjį susirinkimą raudonveidis kapitonas rėkdamas priminė Dodžui jo užduotį, nors pats tesugebėjo trinti kėdes savo didžiule mėsinga sėdyne.

Pareigūnas penkias minutes trypė kojomis, taškėsi seilėmis, daužė kumščiu į stalą ir keikė Dodžą, kad šis nesugebėjęs užmegzti santykių su Franklino Olbraito drauge Kristale. Tirada baigėsi tiesioginiu įsakymu:

– Varyk į tą sušiktą fabriką! Susitik akis į akį, įlįsk į jos kelnaites! Hanli, man nerūpi kaip, bet išpešk informacijos, kad sučiuptume tą šunsnukį arba išbrauktume jį iš įtariamųjų sąrašo.

Gavęs pylos Dodžas nėrėsi iš kailio, kad santykiai su Kristale pajudėtų iš mirties taško. Galiausiai pasiekė šiokių tokių rezultatų ir apie juos per susirinkimą pranešė viršininkui.

– Vakar nuėjau į atlyginimų skyrių ir apsimečiau, kad noriu paklausti apie mokesčius, išskaičiuotus iš mano algos. Anksčiau mudu su Kristale tik susižvalgydavom, o vakar paplepėjom, ji įsiminė mano vardą. Pasikeičiau pietų pertraukos laiką, kad sutaptų su jos. Pirmadienį ji neturėjo smulkių, tai pasisiūliau nupirkti pakelį traškučių iš automato. Ir ilgai atsikalbinėjusi, išsisukinėjusi ir lapsėjusi blakstienomis leido man jų nupirkti. Antradienį ji man atsilygino. Ne, neprašiau natūra, – patikino jis paklaususį policininką. – Nenoriu pulti kaip geltonsnapis, kad vos pamačiusi mane tuoj nertų

į priešingą pusę. Toks kvailas klausimas paaiškina, kodėl su tavim niekas neina į pasimatymus. Kai Kristalė ėjo pietauti, tryniausi vestibiulyje prie moterų tualeto, apsimečiau, kad taisau jungiklį. Išėjusi iš tualeto ji stabtelėjo pasišnekėti, paklausė, ar viskas aišku dėl atlyginimo čekio. Jei turėčiau klausimų, galėčiau ateiti į jos kabinetą ir ji man padėtų. Tai tarsi kvietimas ir rytoj pas ją užeisiu. Kristalės draugė, su kuria ji paprastai pietauja, išėjo motinystės atostogų, todėl įsitaisiau į jos vietą prie stalo, kur toji paprastai sėdėdavo, ir Kristalė neprieštaravo. Pamėginau pakreipti pokalbį į asmeniškus dalykus. Užsiminiau apie draugės nėštumą, paklausiau, ar Kristalė turi vaikų, ji atsakė, kad ne, bet norėtų turėti, tik pirmiausia reikia ištekėti, o tai įvyksią negreit. Pasiteiravau kodėl, ir ji pareiškė, kad jos vaikinas nėra šeimos žmogus. Pirmą kartą paminėjo Frankliną. Šiandien Kristalė man pasakė, kad Franklinas – šaunus vaikinas. Net pabrėžė tai. Tik kartais būnąs blogos nuotaikos. Jis yra turėjęs bėdų su teisėsauga, todėl Kristalės tėvams Franklinas nepatinka ir abu juo nepasitiki, grasina nebendrausią su ja, kol ji draugausianti su Olbraitu. Ji dėl to labai nervinasi, bet mylinti Frankliną ir nieko negalinti pakeisti. Vakar Kristalė su Franklinu susipyko. Jis apkaltino ją flirtavus su pardavėju parduotuvėje *Radio Spack*, bet ji prisiekė, kad nieko nebuvo. Ji nekalta, kad tas vaikinas spoksojo į ją. Pasakiau, kad tas vargšelis negalėjo nežiūrėti. Kristalė nusijuokė ir pliaukštelėjo man per ranką. Taip, tai rodo, kad ji flirtuoja. Net nekaltas flirtas jau geras ženklas. Ar tu nieko nenutuoki apie moteris? Kristalė norėtų, kad jos vaikinas nebūtų toks pavydus. Tarkim, jei jis sužinotų, kad mes kartu pietaujame, jam tai nepatiktų. Labai nepatiktų. „Jis niekada nesuprastų, kad mes tik draugai“, – pasakė ji. O aš paklausiau: „Tai mes tikrai tik draugai?“ Ji sutriko, paraudo, suklapsėjo blakstienomis. Dievaži, jos kietos ir juodos kaip negyvo tarakono kojos. Apie ką čia aš kalbėjau? Ak, taip. Manau, darau pažangą. Aišku viena – Kristalės sijonai trumpėja, o iškirptės gilėja. Taip, turiu pripažinti, pamatę ją, jūs, šmikiai, apsiseilė-

tumėt. Šiandien ji uždėjo ranką man ant šlaunies. Ne, mulki, aš nemeluoju. Ji tik norėjo pabrėžti, ką sako, bet vis tiek taškas mano naudai. Ar aukštai? Pamėginkit įsivaizduoti. Gana aukštai, kad kiaušius imtų dilgčioti. Ne, šiandien nieko nesakė apie Frankliną, tik kad jam tikrai nepatiktų, jeigu pamainai pasibaigus pamatytų mus išeinančius iš gamyklos drauge. Tai tikriausiai proveržis, todėl visi klausykitės. Ne, aš nepasiekiau antros bazės. Jergutėliau, kas jūs? Ketvirtokai? Ar klausotės? Gerai. Kristalė pasakė, kad Franklinas dažnai žvejoja Sakalo ežere, ten susitinka su pusbroliu. Ar jūs, bukagalviai, išmanot Teksaso geografiją? Sakalo ežeras ribojasi su Meksika, ten tas pusbrolis atseit gyvena. Taigi, manau, kad... Šaunuolis, kapitone, Franklinas apiplėšia banką, važiuoja prie Sakalo ežero, tikriausiai sėda į valtį ir nuveža grobį savo pusbroliui į senąją Meksiką, ten išplauna pinigus, tada su švariais ir legaliais vėl grįžta į Jungtines Valstijas. Dabar turiu sužinoti, kada Franklinas pastarąjį kartą žvejojo ir ar tai sutampa su paskutinio apiplėšimo data. Jei taip, Franklinas pakyla keliais punktais įtariamųjų sąraše. Kaip gausiu informaciją iš Kristalės? Labai norėtumėt sužinoti?

Karolina iš paskutiniųjų stengėsi neužmigti. Ji sėdi čia jau dvi su puse valandos, liko vos pusvalandis, bet ji pamanė užmigsianti iš nuobodulio. Kone užsnūdo, tačiau įvažoje sustojo automobilis. Iš jo išlipo vyras ir atžingsniavo prie namo. Pro durų stiklą jo siluetas pasirodė stambus, ir Karolina suvirpėjo. Ji šiek tiek bijodavo rodydama namą vyriškiui.

Vyras atvėrė duris ir įžengė į vestibiulį. Kai Karolina atpažino Dodžą Hanlį, jos širdis vėl suvirpėjo, bet visiškai kitaip. Tokia reakcija ją ir gąsdino, ir trikdė. Praėjo du mėnesiai nuo tos dienos, kai Karolina liepė Dodžui nesikišti į jos gyvenimą ir įspėjo apie rimtas pasekmes, jei jis nepaklus. Ji manė niekada jo nebematysianti. Bet jis čia, ir ji nevalingai susijaudino.

Karolina atsistojo.

– Labas, – pasakė Dodžas.

– Labas.

Ji sėdėjo ant sulankstomosios kėdės prie kortų staliuko. Uždengtas auksaspalve staltiese jis atstojo priimamojo stalą. Ant jo buvo paskleisti lankstinukai su parduodamo namo aprašymu ir Karolinos vizitinės. Ji be galo apsidžiaugė, kad stalas stovi tarp jos ir policininko. Šįkart Dodžas Hanlis vilkėjo ne uniformą, o sportinę striukę ir kelnes.

– Ką čia veikiat?

Dodžas kilstelėjo atsineštą sulankstytą laikraštį ir parodė nekilnojamojo turto agentūros skelbimą.

– Atvirų durų diena sekmadienį. Nuo antros iki penktos valandos. Nuotraukoje – namas, adresas ir jūsų pavardė – Džimo Malono nekilnojamojo turto agentūros atstovė.

– Žinau, kas tame skelbime – patikrinau prieš paduodama į laikraštį. Bet tai nepaaiškina, ką čia veikiat.

– Atvirų durų diena.

Jo išradingumas nuginklavo Karoliną, ji vos nenusišypsojo. Vis dėlto sunėrė rankas ant krūtinės, kuri vis dar kilnojosi, ir išdidžiai paklausė:

– Ar norite pirkti namą, pone Hanli?

– Gal. – Jis lėtai nužvelgė vestibiulį. – Kodėl siūlote šitą namą? Tik prašau nesakyti, kad geriausia, kas jame yra, – šie tapetai.

Karolina vėl vos susivaldė nenusišypsojusi.

– Gražus vidinis kiemelis. Aptvertas.

– Tvora medinė?

– Vielinė.

Jis susiraukė.

– Dideli medžiai, – toliau kalbėjo Karolina. – Daug pavėsio. Šiek tiek paremontavus, vidinis kiemelis...

– Reikia remonto?

– Šiek tiek pasidarbavus, jame galima gyventi.

– Aha. – Dodžas pažvelgė į svetainę ir žalsvu brokatu aptrauktą sofą.

– Baldai bjaurūs.

– Baldai neįskaičiuoti į kainą.

– Mums pasisekė.

– Išdažius, pakeitus tapetus ir baldus, namas atrodys visiškai kitaip. Reikia turėti vaizduotę.

– Ir gana lakią.

Suprasdama, kad čia žaidimas, Karolina pakluso jo primestoms taisyklėms.

– Name – trys miegamieji. Vienas apačioje, du – antrame aukšte. Yra du židiniai – svetainėje ir kabinete, ten anksčiau buvo garažas. Kai namas buvo atnaujintas, savininkai pertvarkė garažą į kambarį.

Dodžas pažvelgė į sutrūkinėjusias lubas.

– Ir kada tai buvo?

– Tūkstantis devyni šimtai penkiasdešimt antraisiais.

Dodžas kilstelėjo antakius, ir Karolina, gailėdamasi, kad pasiduoda, nesusivaldžiusi nusijuokė.

– Šitas namas – tikra nelaimė. Bet čia pirmasis mano pardavimas.

– Sveikinu.

– Ačiū.

Jau abu nusišypsojo.

– Džimo Malono nekilnojamojo turto agentūra. Jis – stambi žuvis, tiesa? Skelbimai iškabinėti visame Hjustone.

– Man labai pasisekė, kad ši agentūra mane priėmė.

– Tai Džimui Malonui pasisekė, kad jus gavo.

Karolina priėmė komplimentą ir kukliai linktelėjo.

– Jo bendrovė įsitvirtinusi rinkoje. Aš naujokė, turiu daug išmokti.

– Ar todėl jums liepė jį parduoti?

– Pasisiūliau savanore.

– Jūs atkakli, panele King.

– Aš nenoriu grįžti į mokesčių inspekciją.

– Dėl to jūsų nekaltinu. – Dodžas nusišypsojo ir pažvelgė į lankstinukus ant stalo. – Ar daug žmonių domisi?

– Jūs trečias per tris valandas.

– Ir visą tą laiką čia sėdite viena?

– Na, dar yra katinas, bet jis šnypštė ant lankytojų, todėl uždariau sandėliuke.

– Ar ištversite dar, – jis pažvelgė į laikrodį, – dvidešimt dvi minutes?

– Aš vis žvilgčiojau, kiek dar liko laiko ir stengiausi neužmigti.

Vėl abu nusišypsojo ir nutilo. Tyla ėmė slėgti. Tas vyras trikdo, ir Karolina negali paaiškinti kodėl. Netgi kai kalbėjosi su Džimu Malonu ir tikino, kad ji, nors ir neturinti patirties, būsianti tikras lobis jo agentūrai, Karolina nervinosi mažiau. Su Dodžu Hanliu Karolina tapdavo drovi, nepasitikinti savimi, nežinodavo nei ką sakyti, nei kur žiūrėti.

Gal toks elgesys savaime suprantamas, kai būni su policininku? Vairuotojai nevalingai pristabdo, pamatę radarą, nors ir neviršiję greičio. Gal ją gąsdina Dodžo pareigos?

O gal ji vis dar nesmagiai jaučiasi, kad Hanlis ją pirmą kartą matė prikultą Rodžerio (mėlynę ant skruosto) ir sutrikusią. Tada, kaip ir dabar, ji nepajėgė nuslėpti pažeminimo. Bet gal ne ji kalta dėl tokio nesmagumo, gal priežastis – jis? Griežti Hanlio bruožai, tvirta laikysena, tiesmukas vyriškumas slepia žiaurumą, kuris prasiveržęs gali tapti nuožmus. Karolina su juo jau susidūrė – Hanlio sumuštas Rodžeris dešimt dienų gydėsi ligoninėje.

Tačiau dabar ji jaučiasi saugi. Dodžas Hanlis jai nekelia nė mažiausios grėsmės, jokios užuominos. Tiesą sakant, jis veikiau ją saugo, elgiasi kone riteriškai. Ji netgi pajuto potraukį. Tačiau tai kelia ir virpulį. Šalia Dodžo Karolina jaučiasi lyg balansuotų ant aukšto tramplino, ant siūbuojančios lentos. Tai ir jaudina, ir kelia siaubą.

Kol šios mintys sukosi Karolinos galvoje, juodu žiūrėjo vienas į kitą. Norėdama nutraukti įtemptą tylą ji paklausė:

– Ar jūs vis dar ypatingosios paskirties būryje?

– Manęs dar neišmetė.

– Taigi nusikaltimas neišnarpliotas?

– Vis dar tiriame.

– Ar darbas pavojingas?

– Vienas malonumas.

– Abejoju.

Ir vėl tyla. Karolina spoksojo į voratinklį kampe virš Dodžo galvos, o jis – į ją. Ji vos ne fiziškai jautė, kaip jo akys liečia kiekvieną jos bruoželį.

– Kaip jūsų porininkas?

– Gonsalesas?

– Taip, policininkas Gonsalesas. Jam viskas gerai?

– Taip, gerai. Manau, naujasis porininkas jam labiau patinka, ir man šiek tiek skaudu.

– Aš dėl to abejoju.

– Dėl ko? Kad jam labiau patinka naujasis porininkas ar kad man skaudu?

– Kad jam labiau patinka naujasis porininkas.

Dodžas gūžtelėjo pečiais.

– Gal Gonsalesas tik mėgina priversti mane pavydėti. – Abu nusišypsojo, bet Dodžo šypsena išblėso pirmiau. – Vis dėlto ir aš turiu jausmus, todėl man būtų skaudu.

– Kitaip nebūtumėt žmogus.

– O, viskas, kas žmogiška, man nesvetima. Tikrai. – Dodžas pažvelgė į Karolinos kairę ranką, per tas kelias sekundes sužieduotuvių žiedas apsunko kaip inkaras. – Kaip jūsų vestuvių planai?

Karolinos šypsena jam pasirodė dirbtinė.

– Puikiai. Juda į priekį, bet dar daug kuo reikia pasirūpinti.

– Ir aplankyti daug pobūvių.

– Taip, jau buvome keliuose.

– Prieš dvi savaites mačiau jūsų nuotrauką „Kronikoje“, aukštuomenės skiltyje.

– Skaitote aukštuomenės skiltį?

– Anksčiau neskaitydavau. Bet prieš kelis mėnesius ėmiau peržiūrinėti. Niekada neskaitydavau ir sekmadienio „Nekilnojamojo turto“ skyriaus, o dabar nepraleidžiu. – Dodžas kiek

patylėjo, leisdamas Karolinai suvokti, ką nori pasakyti, ir kalbėjo toliau: – Taigi nuotraukoje judu su Kamptonu stovite po tais... – jis pakrutino pirštus virš galvos, – kaip jie vadinami – tie kabantys ant medžių?

– Po japoniškais žibintais.

– Taip. Atrodė kaip šaunus vakarėlis. Straipsnyje rašoma, kad pobūvyje dalyvavo ir gubernatorius.

– Rodžerio tėvai draugauja su gubernatoriumi ir jo žmona.

– Aha. Jie pakviesti į vestuves?

– Taip, yra sąraše.

– O kas bus iš jūsų pusės?

– Aš neturiu nei brolių, nei seserų, o tėvai mirę.

– Užjaučiu.

– Nereikia. Aš buvau vėlyvas vaikas. Tėvai jau buvo praradę viltį susilaukti palikuonių. O aš – menopauzės staigmena.

– Lažinuosi – labai gera.

Karolina liūdnai šyptelėjo.

– Mama su tėvu buvo labai laimingi susilaukę manęs, o aš – kad turėjau juos. Jie priklausė vidurinei klasei ir tuo didžiavosi. Motina buvo tikra ponia, o tėvas – džentelmenas. Abu laikėsi griežtų darbo etikos principų, mylėjo Dievą, tėvynę ir mane. Jie sulaukė vidutinės gyvenimo trukmės, bet aš per anksti jų netekau. Nelengva būti našlaitei.

– Tai turi ir savų pranašumų.

Karolina apstulbusi pažvelgė į jį.

Dodžas pasimuistė, lyg striukė staiga būtų tapusi per ankšta, ir paaiškino:

– Mano mama buvo šauni, bet ji mirė, kai buvau septintoje klasėje. Su tėvu nelabai sutarėm, todėl stengėmės netrukdyti vienas kitam, kol suaugau ir išėjau iš namų.

– Kiek jums buvo metų?

– Septyniolika. Mokyklos išleistuvės – ir po dviejų dienų išvykau. Net nelaukdamas rudens semestro vasarą įstojau į Teksaso universitetą.

– Tikriausiai tėvas didžiavosi jumis.

– Nelabai. Kai pasakiau jam, kad noriu būti policininku, jis nusijuokė, kad būčiau geresnis nusikaltėlis.

– Tikiuosi, jis apsigalvojo, kai tapote pareigūnu.

– Jis nesulaukė tos dienos – taip ir mirė manydamas, kad aš nedaug pasieksiu.

Karolina nesumojo, ką pasakyti ne banaliai, todėl nutylėjo.

– Tai kas jus nuves prie altoriaus? – paklausė Dodžas.

– Pirmasis Rodžerio pabrolys.

– Labai patogu.

– Aha.

– Turit suknelę?

– Praėjusią savaitę paskutinį kartą matavausi.

– Ar graži?

– Manau, graži.

– Būsite tikras paveikslėlis.

– Tikiuosi, kad jaunikiui taip atrodys.

– Antraip jis būtų aklas.

Pokalbis nutrūko ir Karolinai pasidingojo, kad jiems šnekantis koridorius susitraukė. Oras tapo troškus, senas namas ėmė trenkti pelėsiais ir nors nė vienas iš jų nė nekrustelėjo, atrodė, kad juodu priartėjo vienas prie kito. Karolina džiaugėsi, kad kortų stalas stovi tarp jos ir to vyro, verčiančio ją nervintis. Ji dirstelėjo į rankinį laikrodį.

– Jau beveik laikas uždaryti.

– Apgailestauju, kad neatėjo pirkėjų.

– Ir aš. Patarsiu pardavėjams būti atkaklesniems.

– Atkaklesniems?

– Sumažinti kainą.

Dodžas šniurkštelėjo juokdamasis.

Karolina tikėjosi, kad jis atsisveikins, palinkės jai sėkmės ir išeis, bet jis tebestovėjo. Ji mostelėjo ranka ir paragino:

– Na...

– Aš palauksiu jūsų ir palydėsiu. Tas katinas gali būti pašėlęs.

Karolina išleido katiną iš sandėliuko. Padarėlis buvo nepatenkintas dėl tokio įkalinimo, bet nepiktas. Karolina išjungė

šviesas ir nuėmė staltiesę nuo kortų stalo. Dodžas pasisiūlė sulankstyti kėdę, staliuką ir nunešti į automobilio bagažinę. Paskui jis padavė Karolinai savo vizitinę ir jie stovėjo įvažoje žvelgdami vienas į kitą. Karolina sutrikusi skubiai susirado automobilio raktelius.

– Ačiū, kad užsukot.

– Nėra už ką.

– Buvo smagu turėti draugiją. Kalbantis paskutinis pusvalandis prabėgo greičiau.

– Bent jau neleidau jums užmigti.

– O jei apsigalvosit dėl namo...

– Pranešiu jums.

Karolina šyptelėjo.

Po akimirkos Dodžas paklausė:

– Gal išgersim kavos ar šiaip ko nors?

– Ačiū, bet negaliu, Rodžeris laukia.

– Ak taip, nenorit versti Rodžerio laukti.

Dodžas nė nesistengė nuslėpti kartėlio, todėl Karolina pareiškė:

– Jis elgiasi labai gražiai.

– Gerai. Labai gerai.

– Tąkart, kai judu su pareigūnu Gonsalesu atvykote į mano namus, tai buvo vienintelis toks nutikimas.

– Jūs jau minėjote. Begalę kartų.

– Bet tai tiesa. Rodžeris gailisi dėl to vakaro. Labai. Jis prisiekė niekada nepakelsiąs prieš mane rankos.

– Jaunikis neturėtų prisiekinėti tokių dalykų, tiesa?

– Jis nuoširdžiai atgailauja.

Dodžo išraiška tebebuvo skeptiška ir paskatino Karoliną toliau gintis.

– Rodžeris mano, kad jo užpuolimas prie sporto salės – atsitiktinis mėginimas apiplėšti.

Dodžui nė velnio nerūpėjo, ar Kamptonas žino, kad tas užpuolikas – jis, bet nebūtų norėjęs, kad jo vadovybei būtų pranešta. Netgi jei tas moterų mušeika atspėjo ar kitaip sužino-

jo, kas jį pridaužė, jis negalėtų oficialiai apskųsti Dodžo, nes išaiškėtų, kaip pats elgėsi su Karolina. Žinoma, milijonierius nedrįs asmeniškai keršyti, nes vyrai, mušantys moteris, paprastai būna bailiai. Abiem vyrams bus patogiau neviešinti šio įvykio. Tačiau Dodžas vis tiek pasimėgaudamas sutrintų tam šunsnukiui nosį.

– Rodžeris prisimena, kad užpuolikas jam kažką šnabždėjo, – kalbėjo Karolina, – bet jis tuoj prarado sąmonę ir viską pamiršo.

Dodžas atrodė dar skeptiškesnis.

– Jis mano, kad ir taip pasisekė – liko gyvas.

– Tai jau tikrai, – atšovė Dodžas.

– Kai buvo sumuštas, pats patyrė skausmą ir pasveiko, Rodžeris tapo labai mielas. Išgąstis privertė jį perkainoti vertybes. Jis vėl virto tuo Rodžeriu, su kuriuo susipažinau. Jis nežino, kaip man įtikti, yra žavingas ir rūpestingas. Aš vėl jį pamilau.

Dodžas tylėjo, bet jo akys tapo ledinės.

– Susidarėte nuomonę apie Rodžerį tik iš vieno susidūrimo, – karštai tikino Karolina. – Niekada nematėte tikrojo Rodžerio. Tą vakarą, kai man trenkė, man trenkė ne tikrasis Rodžeris.

– Nejaugi?

– Tikra tiesa. Jei pamatytumėt jį dabar ir palygintumėt, pats suprastumėt. Jis niekada taip nesielgdavo, juo labiau kai jį sumušėt.

– Taigi jis pasikeitė dėl to, kad jį užpuoliau ir jis pats susitiko su mirtimi akis į akį. Tokia jūsų nuomonė?

– Taip.

– Nesąmonė! Kuprotą tik karstas ištiesins. Mano tėvas buvo teisus. Aš policininkas ir velnioniškai geras, nes mąstau kaip nusikaltėlis. Turiu nusikaltėlio bruožų. Tėvas tai įžvelgė, o dabar ir aš pats atvirai prisipažįstu. Žmonės prisitaiko prie visuomenės, kurioje gyvena, įsilieja į ją, nes privalo. Tačiau jų širdis nesikeičia. Taigi Kamptonas vėl tapo mielas ir malonus

ne todėl, kad pamatė šviesą ir atsivertė. Jis meluoja, kad neatsimena, ką užpuolikas jam sakė, ir apsimeta geručiu tik todėl, kad bijo, jog ištesėsiu savo pažadą ir užmušiu jį, jei kada nors vėl jus įskaudins.

Karolinos skruostai užsiplieskė iš pykčio.

– Aš išteku už jo.

– Todėl, kad mylit?

– Taip, labai myliu!

Dodžas žengtelėjo arčiau, priversdamas Karoliną užversti galvą, kad pažiūrėtų jam į akis.

– Žinot, ką aš manau?

– Man nerūpi, ką jūs manot.

– Jūs ištekėsite ne dėl to, kad pašėlusiai mylite Rodžerį, o todėl, kad esate užsispyrusi. Nenorite, kad kas nors suabejotų Karolinos King sprendimu. Nenorite pripažinti, kad esate neteisi.

– Jūs manęs nepažįstate.

– Bet žinau viena, – Dodžas priėjo dar arčiau, – aš negalvoju apie nieką kitą – tik apie jus.

Šie žodžiai smogė Karolinai į krūtinę, užgniaužė kvapą, privertė širdį plakti smarkiau, sukėlė troškimą šokti nuo to aukšto tramplino. Ji išsigando, kad Dodžas ją pabučiuos. Ir bijojo, kad nepabučiuos.

Jis nepabučiavo.

Po ilgos įtemptos tylos Karolina apsigręžė, nuėjo prie savo automobilio, atsidarė dureles ir įsėdo.

Dodžas nesustabdė ir ji nuvažiavo. Trečią kartą Karolina paliko jį žvelgti jai įkandin. Pirmą kartą ji grįžo namo sujaudinta policininko rūpesčio; antrą kartą – į nekilnojamojo turto kursus nusiminusi, kad Dodžas Hanlis sumušė Rodžerį, bet pripažindama, kad jo rūpestis nebuvo profesinis. Šį kartą ji ne pasitraukė, o pabėgo. Nuo jo. Kartu ir nuo savęs, ir tos didžiulės klaidos, kurią būtų padariusi, jei būtų likusi.

Kitą rytą Dodžas nuėjo į padangų gamyklą paniuręs, keikdamas spūsties valandą, grindis, kurias turės plauti, ir save dėl nepasisekusio apsilankymo pas Karoliną.

Iš pradžių viskas klostėsi gerai. Jis netgi patikėjo, jog Karolina jį pamačiusi nudžiugo, ir anaiptol ne todėl, kad sekmadienio popietę tuščiame bjauriame name sėdėjo viena ir bet kurio žmogaus draugija būtų jai pravertusi. Vis dėlto kai Dodžas išsižiojo apie jos sužadėtinį, Karolina iš karto šoko jo ginti, taip ir turėtų būti, jei ketina tekėti už to vaikino.

Bet velniai griebtų! Dodžas žino esąs teisus. Nors Karolina King mažutė, bet turi plieninį nugarkaulį. Jis pajuto tai pamatęs ją pirmą kartą – ji virte virė iš nuoskaudos, bet buvo per daug išdidi ir užsispyrusi, kad pravirktų prie jo. Jauna netekusi tėvų, ji turėjo grumtis už save. O galbūt ji iš prigimties tokia tvirta ir aplinkybės ją tik dar labiau užgrūdino.

Kad ir kaip būtų, Karolina užsispyrusi kaip mulas ir tai svarbiausia priežastis, kodėl ketina tekėti už Rodžerio Kamptono. Dodžas nesutiko pripažinti, kad ji myli tą gražų turtingą šunsnukį.

Ji ir vėl jį paliko įtūžusi kaip širšė. Dodžas keikė save, kad elgėsi kaip sumautas kvailys. Kodėl jis sugeba įkalbėti bet kurią moterį nusirengti ir atskleisti jam informaciją, bet nemoka bendrauti su ta vienintele, kurios jam labiausiai reikia. Būnant su ja, jis praranda miklumą.

Dodžas grįžo namo, išgėrė šešias skardines alaus, blogai miegojo, nes kas valandą kėlėsi šlapintis, ir nuvažiavo į gamyklą sumautos nuotaikos. Tikriausiai todėl, pamatęs Kristalę prie galingo sunkvežimio – didžiulėmis padangomis ir beveik nepadoriais purvasargiais – besikalbančią su mylimuoju iš nusikaltėlių pasaulio, jis nužygiavo per aikštelę tiesiai prie jų.

Provokuodamas susirėmimą, jis priėjo prie merginos iš nugaros ir pasisveikino:

– Labas, Kristale.

Ji staigiai atsisuko kaip išgąsdintas triušis, apšviestas automobilio žibintų, o jos akys buvo raudonos, patinusios nuo verksmo. Šlapios nuo ašarų blakstienos atrodė ne tokios dygios.

– Oi, labas, – nervingai pasakė ji. – Čia... čia Franklinas – mano vaikinas.

Olbraitas nužvelgė Dodžą nuo galvos iki kojų.

– Graži uniforma. – Jis pasilenkė į priekį ir perskaitė išgalvotą vardą, raudonomis raidėmis išvedžiotą ant marškinių kišenėlės. – Marvinas... – pašaipiai nutęsė jis.

Nekreipdamas dėmesio į Frankliną, Dodžas kreipėsi į Kristalę:

– Kodėl verki, gal kuo galiu padėti?

Franklinas Olbraitas stipriai stumtelėjo Dodžą į petį.

– Ne tavo sušiktas reikalas.

Dodžas, kuriam niežėjo rankos muštis, troško trenkti buvusiam kaliniui, bet tik nustūmė jo ranką nuo peties.

– Nesikeik prie moterų.

– Nesirūpink, – skubiai nuramino Kristalė. – Aš neverkiau, man alergija. Įsipurkšiu vaistų ir praeis. – Ji susirūpinusi pažvelgė į draugą ir mostelėjo į gamyklos vartus. – Nepavėluok per mane į darbą.

– Ar turi vaistų? Jei ne, mielai tau nupirkčiau.

– Ačiū, turiu dėžutę rašomojo stalo stalčiuje. Jei pavėluosi, tave atleis.

– Na, tu tikrai žinai, panele Atlyginimų Skaičiuotoja, – paerzino jis.

Kristalė šyptelėjo virpančiomis lūpomis. Franklinas Olbraitas suurzgė.

Dodžas nužvelgė jį, stengdamasis atrodyti kaip apkiautėlis, apsimetantis kietuoliu, ir nužingsniavo vartų link, per petį dar kartą pažvelgęs į porelę – *cha, cha.*

Vakare jis pasakojo kitiems ypatingosios paskirties būrio nariams:

– Žinoma, senasis Franklinas laukė manęs, kai pamaina baigėsi, ir užkalbino tiesiai už vartų.

– Tiksliau apibūdink tą „užkalbino“, – paliepė kapitonas.

– Griebė už pečių ir trenkė į tvorą. Aš priešinausi, bet nestipriai, nenorėjau išsiduoti, kad panorėjęs galėčiau jį paguldyti.

– Ką jis sakė?

– Liepė nesiartinti prie Kristalės.

– O tu?

– Atšoviau, kad darysiu, ką norėsiu.

– O jis?

– Pasakė: galiu daryti, jei noriu, kad jis nuplėštų man galvą ir panaudotų kaip pisuarą.

– Franklinas labai iškalbingas, – pasišaipė vienas policininkų.

– Ar sužinojai, kodėl ji verkė?

– Per pietus ji man pasakė, kad vėl užsiminė apie santuoką, o Franklinas atsakė: ne, jokiu būdu ne, Žozefina. Išklausiau apie jos bėdas ir pasakiau, kad Franklinas ne tik bjaurus, bet ir kvailas.

– Kaip ji reagavo?

– Nusijuokė. Kristalė mano, kad aš juokingas, mielas ir drąsus, nes pasipriešinau Franklinui, bet įspėjo nemojuoti raudona skraiste, nes jis – ne tik karšto būdo, bet ir gerai švaistosi peiliu. Patikinau ją, kad nebijau Franklino. – Dodžas gūžtelėjo pečiais. – Aš – Kristalės didvyris.

– Bet tavo maskuotė žlugo.

– Dėl to, kad vaidinau serą Galahadą, Artūro riterį? Vargu.

– Bet dabar pakliuvai į Olbraito akiratį.

– Kaip visiškas nevykėlis, įsižiūrėjęs Kristalę. Jei jis sužinos, kad klausinėju apie jį, pamanys, kad noriu pakabinti jo merginą. Jei šniukštinėčiau be jokios akivaizdžios priežasties, tikrai pakliūčiau į jo radarus ir jis pasidarytų įtarus.

– Tai kuo viskas baigėsi? – paklausė kapitonas.

– Tu taip ir nepaaiškinai, kodėl išgražino tau veidą, – priminė kažkuris policininkų.

– Franklinas pamanė, kad mes supratome vienas kitą. Jis dūrė pirštu man į krūtinę ir pareiškė: „Daugiau nesikalbėsi su Kristale, Marvinai.“ O aš atrėžiau: „Gerai, galėsiu ją dulkinti ir nekalbėdamas.“

– Jergutėliau!

– Negi taip ir pasakei?

– Dodžai, prisiekiu...

– Pats prisiprašei.

– Žinoma, prisiprašiau, – sutiko Dodžas. Jis būtų šyptelėjęs, bet skaudėjo perskeltą lūpą. Jo akis buvo violetinė, ištinusi ir neatsimerkė. – Kai rytoj nueisiu į darbą su Franklino šedevru ant veido, Kristalė manęs gailėsis, ją grauš sąžinė. Tačiau jos maža širdelė, plakanti po didele krūtimi, susigniauš, panelė galvos, kaip ją užstojau prieš nedorėlį Frankliną. Savo ištikimybe laimėsiu jos širdį.

– Bet Franklinas pasakys Kristalei, kad tu žadėjai ją dulkinti.

– O aš neigsiu. Apsimesiu esąs sugniuždytas ir įžeistas, kaip ji galėjo vien pagalvoti, kad aš taip pasakiau. Mano jausmai jai garbingi ir tyri.

– Tuoj apsivemsiu, – kažkas prunkštelėjo.

– Kodėl manai, kad Kristalė patikės ne Franklinu, o tavim? – paklausė kapitonas.

Nors ir skaudėjo lūpą, Dodžas plačiai išsišiepė.

– Nes norės patikėti.

Tada Dodžas prisiminė Karoliną King ir šypsena dingo.

– Netgi kai blogis žvelgia moteriai tiesiai į akis, ji nori tikėti, kad vyras yra geras, – pasakė jis beveik pats sau.

Penkioliktas skyrius

Kokia tikimybė?

Orenas šito klausinėja savęs visą gyvenimą. Kai likimas iškrėsdavo jam bjaurų pokštą, o tai nutikdavo per daug dažnai, jis klausdavo savęs, kokia buvo tikimybė, kad taip atsitiks, nesvarbu, kas tai būtų buvę ir kokios būtų buvusios aplinkybės.

Akivaizdu, tikimybė, kad Orenas Starksas vėl įklimps į mėšlą, – labai didelė, nes jam nuolat nesiseka.

Penktadienio naktį jam nepavyko. „Įvykis name prie ežero“ – taip jį pavadino žiniasklaida – buvo bjauri asmeninė nesėkmė; pašalinis stebėtojas tik pasijuoks iš kvailo rezultato. Kaip nevykusiame farse: niekšas nusiverčia nuo laiptų ir sprunka.

Buvę Oreno bendradarbiai, atsižvelgę į komiškas įvykio aplinkybes, pasikėsinimą į Beną Loflandą tikriausiai nurašė kaip menką kivirčą. Niekas nežuvo, Loflando būklė ne tokia ir sunki. Kelios nemalonios teisinės procedūros, bet paskui visi greitai būtų pamiršę tą įvykį.

Bet dabar Oreno Starkso ieško už tai, kad nušovė šešiolikmetį. Čia jau visai kitas dalykas.

Kokia buvo tikimybė?

Tuo metu įsmukti į prastos reputacijos motelio kambarį atrodė gera mintis. Kad aštuntas kambarys nebus užimtas, tikimybė vis dėlto atrodė optimistiška – vienas su aštuoniais. Juk svečiai galėjo rinktis iš kitų tuščių septynių kambarių.

Tačiau kaip tik šis kambarys buvo išnuomotas Deiviui Koldariui ir jo draugužei.

Kokia buvo tikimybė, kad tas Koldaris pasirodys esąs geras mokinys, beisbolo žvaigždė, mylimas sūnus, draugas ir moksleivis? Jei kam nors buvo lemta įžengti pro to kambario duris, kodėl tai negalėjo būti narkomanas, vagis, pedofilas? Jei toks būtų pasitaikęs, gal Orenas Starksas būtų tapęs didvyriu, kad pašalino blogį ir išvadavo nuo jo visuomenę. O dabar visi valstijos piliečiai ir pareigūnai ieško beširdžio, nužudžiusio auksinį berniuką.

Kokia buvo tikimybė, kad ta bevardė mergina, žmogžudystės liudytoja, liks blaivaus proto ir atpažins šaulį? Paskelbta, kad ji nedvejodama išrinko Oreno Starkso nuotrauką iš kelių jai parodytų. Oreno nuotaika dar labiau subjuro, kad policija pateikė tą šlykščią nuotrauką iš Delrėjaus bendrovės darbuotojų bylų, nuotrauką, kuri jam niekad nepatiko. Fotografija vairuotojo pažymėjime daug gražesnė. O šioje jo kakta atrodo per aukšta, akys per daug arti viena kitos, smakras – nevalingo minkštakiaušio.

Kokia buvo tikimybė, kad jis bus priverstas susidurti su nenumatyta nelaime? Jos nebuvo jo planuose.

Tikimybė, kad taip atsitiks, buvo tokia pat maža, kaip kad Maikas Rideris nusisuks sprandą, kai Orenas išstūmė jį iš karuselės. Ta vasara, kai Orenui sukako devyneri, Bomonte, Teksaso valstijoje, buvo labai karšta. Alinanti kaitra daugumą vaikų vidurdienį vertė sėdėti namie. Todėl tą lemtingą dieną Orenas su Maiku Rideriu buvo vieni žaidimų aikštelėje. Pastatęs dviratį įsibaiminęs Orenas atsargiai artinosi prie Maiko, išdykėlio, penkiolika kilogramų sunkesnio už Oreną ir visa galva aukštesnio. Tačiau nors ir būdamas atsargus, Orenas džiaugėsi šiuo atsitiktiniu susitikimu su populiariausiu savo klasės berniuku. Jei per vasaros atostogas jiems pavyktų susidraugauti, rudenį Orenas būtų priimtas į didelį Maiko draugų būrį.

Tačiau, pamatęs bendraklasį parke, Maikas apsidžiaugė tik todėl, kad atsirado iš ko pasityčioti. Jis pakvietė Oreną pasi-

sukti karusele. Šis linksmas užlipo, bet Maikas iš karto nušoko žemėn, sugriebė metalinį strypą ir visu greičiu nubėgo sutryptu apskritimu, stumdamas karuselę vis greičiau, kol Orenui akyse viskas susiliejo. Jis įsitvėręs laikėsi, kad nenukristų, ir drebėjo iš siaubo. Maikas vėl užšoko ant karuselės ir ėmė šaipytis, kad Orenas neturi tėvo, o kai šis atkirto, kad jo tėvelis miręs, Maikas nusikvatojo ir išvadino jį mamyčiuku. Jis prasivardžiavo, kad Orenas iškrypėlis, trenktas lepūnėlis, kuris tikriausiai siusioja atsisėdęs kaip mergaitė ar jo mama. Vaikas mėgino neigti, bet Maikas Rideris nepasidavė ir ėmė užgauliai dainuoti.

Dainelė nutrūko tik tada, kai Orenas sukaupė visas jėgas, paleido strypą, už kurio laikėsi, ir abiem rankomis stipriai pastūmė bendraklasį į krūtinę. Nesitikėjęs tokio drąsaus išpuolio, Maikas prarado pusiausvyrą ir aukštielninkas krito nuo karuselės ant kietai suplūktos žemės. Orenas išgirdo keistą garsą – lyg būtų trakštelėjusi keliu perlaužta lazda.

Žvilgčiodamas į Maiką Riderį, Orenas palaukė, kol karuselė visiškai sustojo, tik tada nuo jos nulipo ir priėjo prie tysančio berniuko. Mirdamas jis apsišlapino ir išsituštino, ir Orenui tai pasirodė kaip poetiškas atpildas už ką tik patirtas patyčias.

Jis norėjo prie sustingusio kūno pasimėgauti pergale, bet, užuot džiūgavęs, nusivilko marškinius ir jais nutrynė karuselės vietas, ant kurių galėjo likti jo delnų atspaudai, paskui užžarstė savo sportinių batelių paliktus pėdsakus. Patenkintas, kad pašalino visus savo buvimo aikštelėje įkalčius, Orenas sėdo ant dviračio ir kuo greičiausiai, kol dar niekas jo nepamatė, numynė namo. Jis važiavo šaligatviais, kad neliktų jokių pėdsakų.

Žmonės iki šiol tebemano, kad Maiko Riderio mirtis buvęs nelaimingas atsitikimas. Nuo tos vasaros Orenas troško nužudyti visus žmones, kurie žiauriai su juo elgdavosi ir iš jo tyčiodavosi, jie buvo nusipelnę tokio pat teisingo atpildo kaip Maikas Rideris, vis dėlto jis atkalbėdavo save – juk dėl daugumos tų pašaipūnų nevertėjo rizikuoti.

Tačiau Berės Malon išdavystė – jau ne tokia nekalta, čia jau aukštesnis lygis. Jis turi atkeršyti.

Starksas prisiekė, kad pamatys ją negyvą, ir šitaip bus. Tačiau planas sužlugo ir dabar, jei Orenas nebus sumanus, jį suims už Koldario nužudymą, o Berė gyvens nenubausta. Jis to neleis.

Ši nelaimė jam primena ir vieną gerą dalyką: Orenas Starksas pripratęs prie nesėkmių, nes daug jų patyręs, todėl nepasiduos panikai.

Pradėjęs grąžyti rankas dėl šios nesėkmės, tikrai išsiduotų esąs kaltas.

Tą dieną, kai žuvo Maikas Rideris, Orenas parėjo namo, žiūrėjo televizorių, suvalgė savo žuvų lazdeles ir sūrainį, išsimaudė ir elgėsi kaip įprastai, todėl niekas, net mama, neįtarė, kad tai dėl jo vos už dviejų kvartalų nuo namų įvyko tragedija. Išgirdęs staugiančias policijos ir greitosios sirenas, Orenas viso labo pagarsino televizorių.

Koldarių vaikis negyvas ir nieko čia nepadarysi. Orenas privalo tai pripažinti, su tuo susitaikyti, išlikti ramus ir nesiimti jokių skubotų veiksmų. Jis visada randa tinkamus sprendimus. Kuo sudėtingesnis galvosūkis, tuo smagiau. Jei nori išeiti iš sudėtingo labirinto, reikia kantrybės.

Iš šios raizgalynės irgi yra išeitis, tik reikia ją rasti. Žinoma, jei pasitvirtins pats blogiausias scenarijus, Orenas turi atsarginį variantą. Tačiau dabar jis susidūrė su netikėta siena. Vienintelė išeitis – atsitraukti. Jis karčiai pripažino – jei nori pasiekti sėkmę, reikės ką nors paaukoti.

Kai tokia padėtis, Beno Loflando mirtis visai nebūtina. Tas vyras jau beprotiškai išsigando, kai buvo užkluptas be kelnių. Nors tai ir ne tokia sunki bausmė, kokios Loflandas nusipelnė, Orenas nutarė, kad jos pakaks.

O Berė privalo mirti, kito pasirinkimo nėra. Oreną patenkins tik jos mirtis. Tačiau kaip ją pasiųsti į kapus? Visi ją supantys žmonės labai budrūs. Oreno pavardė ir nuotrauka skelbiamos visur. Bet kuris bent kiek į jį panašus vyriškis iš karto

bus sulaikytas, o gal ir nušautas, jei pasipainios kokiam mėgstančiam spaudyti gaiduką linčo teismo šalininkui. Tad kol kas jam teks slapstytis.

Žinoma, slapstydamasis juk nieko nenuveiksi, tiesą pasakius, tik nuobodžiausi. Blogiausia, kad dėl neveiklumo ir slapstymosi Berė vis dar gyva. Kita vertus, jei Oreną pamatytų...

Ir staiga jam toptelėjo, koks turi būti sprendimas. *Sukelk sąmyšį*. Taip, taip! Jis sugebės juos sutrikdyti. Jei tik bus sumanus ir gerai apskaičiuos laiką, jį lydės sėkmė. Argi jis to nenusipelnė? Berė ir jos palydovai tuoj kasysis galvas, mėgindami suvokti tai, kas neįmanoma.

Įsivaizduodamas jų veidus Orenas pralinksmėjo.

Šešioliktas skyrius

Bučiuotis su Bere...

Skijaus Nailando pasaulis griūva neįtikėtinu greičiu, o jis pats lekia greitkeliu ir nežino, kaip sustabdyti kritimą – liautis galvojus apie bučinį su Bere. O visų minčių priekyje grūdasi prisiminimai, kaip lieknas ir liaunas Berės kūnas prigludo prie jo, koks malonus jos lūpų skonis, ir dar daug įžūlesnių fantazijų. Jis negali jų įgyvendinti, kaip negali viską metęs išplaukti žvejoti ar atsigriebti už dvi bemieges naktis.

Išėjęs iš Karolinos, Skijus nuvažiavo namo. Kol jis nusiskuto, nusiprausė po šaltu dušu, persirengė, kavavirė privarvino pilną kavinuką. Skijus supylė gėrimą į termosą su snapeliu, užsitepė tirštą riešutų sviesto sluoksnį ant sužiedėjusios duonos riekės, perlenkė ją pusiau ir kone prarijo eidamas prie savo visureigio. Kava buvo skani, stipri ir tokia karšta, kad nuplikė liežuvį, kuris buvo įsigavęs į Berės burną.

Bylos tyrimas nuslopins Skijų kankinančias erotines fantazijas. Vargu ar jos visai išnyks, bet svarstant, kaip sugauti Oreną Starksą, jos nebus tokios įžūlios kaip Karolinos King virtuvėje.

Asmeniniai rūpesčiai atrodė nepadoriai savanaudiški, juk Koldarių sūnaus žudikas vis dar laisvėje. Važiuodamas prie motelio, kur ketino dar kartą paspirginti savininkę, Skijus paskambino šerifui Dramondui. Ponia Dramond pasakė, kad vyras duše, bet ji pranešianti, vos tik vyras išeisiąs iš vonios kambario.

Skijus paskambino į nuovadą. Atsiliepė Endis. Nailandas pasakė jam, kur važiuojantis, ir paprašė iš karto pranešti, jei bus naujienų. Kai jis išgėrė visą kavą iš termoso, suskambėjo mobilusis. Skijus atsiliepė nepažiūrėjęs, kas skambina.

– Labas rytas, šerife Dramondai.

– Čia ne šerifas, Skijau, o Stivensas. Radau automobilį.

Skijus jau matė motelio iškabą su meškėnu, bet staiga apsisuko, padangos sucypė ir parūko juodų dūmų kamuolys. Nailandas buvo už penkių mylių nuo tos vietos, kur pavaduotojas Stivensas rado kaštoninę tojotą. Išlipęs iš visureigio, Skijus šūktelėjo Stivensui:

– Ar esi tikras, kad nėra jokių pėdsakų?

– Šioje pusėje tikrai nėra, kitaip čia nestovėčiau.

Pareigūnas dirbo penkiolika metų ilgiau už Skijų, bet buvo ramus ir visai neįsižeidė, kai per trumpą pokalbį telefonu Skijus du kartus įspėjo nesunaikinti jokių pėdsakų ir įkalčių.

– Labai norėčiau tau pranešti, kad radau Starksą miegantį prie vairo, – pasakė Stivensas priėjusiam Skijui.

– Ir aš to geidžiu.

– Norėčiau nustverti tą kalės vaiką už skverno.

– Stok į eilę.

Skijus įsirėmė rankomis į kelius, pasilenkė ir pažvelgė pro vairuotojo langą, bet nieko nematė nei ant priekinių, nei ant užpakalinių sėdynių, nei ant grindų. Raktelis vis dar buvo įkištas į degimo spynelę. Starksas neketino grįžti.

– Kaip jis išgaravo nepalikęs pėdsakų?

– Kitoje pusėje yra, – pasakė Stivensas.

Skijus apėjo automobilį iš priekio, kad neužmintų ant padangų vėžių, kurių Stivensas apdairiai nesunaikino privažiavęs patruliniu automobiliu. Reikės palyginti padangų žymes su rastomis prie ežero namo ir motelio.

Nailandas apžiūrėjo pėdsakus. Išlipdamas Starksas paliko varganą dešinės pėdos atspaudą ir toliau labiau įmintą kairės kojos, vėl neryškų dešinės kojos pėdsaką ir žengė į aukštą žolę. Nuo čia pėdsakai jau vos įžiūrimi. Starksas galėjo pasislėpti

nesuskaičiuojamoje daugybėje vietų ir numaklinti bet kuria kryptimi. Priekyje plytėjo penkiasdešimties metrų gylio slėnis, per jį į abi puses, kiek užmatai, tįso geležinkelio bėgiai.

Už bėgių – dar viena atvira erdvė, besidriekianti iki pat pramoninio Merito rajono, ten stūkso sandėliai, krovinių gabenimo bendrovė, popieriaus produktų paskirstymo centras, darbinių pirštinių fabrikas. Tačiau dar daugiau rūpesčių kėlė apleisti bankrutavusių įmonių pastatai – keli apgriuvę daugiaaukščiai. Juose begalė užkaborių ir plyšių, kur galima pasislėpti.

Už pramonės rajono – vidurinės mokyklos aikštynas, miesto parkas – baseinas, futbolo ir beisbolo aikštės. Praėjusį pirmadienį Deivis Koldaris čia žaidė savo paskutines rungtynes.

Skijus riebiai nusikeikė – išmoko armijoje. Stivensas šalia išmintingai nutylėjo, tik prikando lūpą.

Kitapus gatvės už paliktos tojotos – gyvenamieji namai, juose įsikūrę žemesnės nei vidurinės klasės atstovai ir darbininkai. Namai karkasiniai, mažiausiai septyniasdešimties metų. Jų savininkai sunkiai dirba, kad sudurtų galą su galu. Prieš vieną jų stovėjo ilgas miškavežis.

– Ar kalbėjaisi su gyventojais? – paklausė Skijus.

Stivensas papurtė galvą.

– Nenorėjau palikti automobilio, kad kas nors neišmindžiotų pėdsakų. Bet nuo tada, kai atvažiavau, niekas nepasirodė.

Atvyko dar trys pareigūnai. Skijus įspėjo juos žiūrėti, kur eina, kad nesutryptų pėdsakų.

– Nušausiu, jei ką nors sugadinsit! – jis beveik nejuokavo.

Vienam pareigūnui Skijus liepė apeiti namus ir paklausinėti, ar niekas nematė vyro, išlipusio iš stovinčios jų gatvėje tojotos. Jei kas nors ką nors pastebėjo – iš karto pranešti jam.

Tada Skijus Nailandas atsistojo gatvės viduryje, įsisprendė į klubus ir lėtai apžvelgė rajoną, vildamasis suprasti, kur išlipęs iš automobilio pasuko Starksas. Jis už kelių mylių ar visai netoliese? Galbūt stebi Skijų iš savo slėptuvės? Per kokį nors apmūsojusį apleisto sandėlio langą.

Įdomu, ar Starksas kaip tik čia paliko automobilį dėl kokios konkrečios priežasties? Vargu. Nėra jokių kitų padangų vėžių, rodančių, kad kas nors būtų paėmęs Starksą. Skijus manė, kad tik nuvažiavęs šį atstumą nuo nusikaltimo vietos Starksas suvokė ką padaręs ir išsigando, kad jo automobilį kas nors galėjo pamatyti prie motelio, kuriame jis paleido mirtiną šūvį. Galbūt Starksas baiminosi, kad Liza Arnold matė, kuria kryptimi jis paspruko.

Vienas Dievas težino, kas dėjosi Starkso galvoje, bet viena jis turėjo suvokti: reikia palikti automobilį ir eiti pėsčiom. Tikriausiai jam atrodė, kad ši vieta tinkama. Šioje miesto dalyje jokių žibintų. Gatvėje gyvena vos kelios šeimos ir dar labiau abejotina, ar šiame rajone yra stebėjimo kamerų. Starksas nušlepeno nuo automobilio vienomis kojinėmis. Skijus bent dėl to jautėsi pranašesnis. Jis atsigręžė į Stivensą.

– Mūsų skyriuje tu geriausias pirštų atspaudų specialistas. Išpešk viską, kas įmanoma, iš šio automobilio. Iššluok tankiu dantų šepetėliu.

– Klausau, Skijau, – atsakė Stivensas ir nuėjo į automobilį pasiimti įrankių.

Nailandas kreipėsi į kitus pareigūnus.

– Aš iškviesiu didesnes pajėgas, bet pradėkite be jų. Eikite Starkso pėdsakais per lauką, kiek tik jie veda. Pažiūrėkit, ar jis perėjo į kitą bėgių pusę. Be to, patikrinkite tuos apleistus pastatus, pradėkite nuo žemutinio aukšto ir pereikite visą namą. Žiūrėkite, ar niekas nepajudinta. Apieškokite kiekvieną lopinėlį. Jei ką nors rasite, nelieskite, iš karto skambinkite man. Įspėkite ir vėliau atvyksiančius.

Pareigūnai linktelėjo.

– Endis budi prie telefono. Liepsiu jam surasti tų įmonių savininkus, kad jus įsileistų. Patikrinkite, ar nėra įsilaužimo požymių, ar kur nesugadinta signalizacija – viską, kas neįprasta. Iššniukštinėkit ir vidurinės mokyklos teritoriją. Reikia viską apžiūrėti, paklausinėti, ar niekas nieko nematė, negirdėjo, nerado. Jei kas ką pastebėjo – iš karto praneškite man. Apie bet ką praneškite. Aišku?

– Aišku, Skijau. Kur eini?

– Pasikalbėti su šefu.

Jo telefonas skambėjo du kartus, bet jis nekėlė, įtarė, kad jam skambina šerifas Dramondas. Jis spustelėjo šerifo namų telefono numerio mygtuką. Dramondas atsiliepė po pirmo signalo.

– Skijau...

– Labas rytas, pone. Ar galima jus trumpam sutrukdyti?

– Ar dėl Koldarių berniuko? Mes su jo seneliu priklausome rotariečių klubui. Baisus dalykas. Tragedija. Esi tikras, kad tai Starksas?

– Taip, pone. Turim patvirtinimą. Atvyksiu į jūsų namus po penkių minučių.

– Vienuoliktą valandą už jį aukojamos mišios.

– Pažadu jūsų neužlaikyti. – Neleisdamas viršininkui prieštarauti, Skijus išjungė telefoną.

Kai Nailandas nuvyko į šerifo namus, ponia Dramond jau sėdėjo priekinėje linkolno sėdynėje, variklis buvo įjungtas. Šerifas laukė įvažos gale apsivilkęs šventadieniu kostiumu, vienoje rankoje laikydamas bibliją, o kitoje – skrybėlę.

Skijus sustabdė automobilį ir išlipo, bet variklio neišjungė.

– Pone, nenoriu jūsų trukdyti, todėl išdėstysiu tik esmę.

– Neatsiprašinėk, Skijau. Starksas šaltakraujiškai nušovė gerą vaikiną. Tai visai kas kita, kai šaunama į žmogų iš pavydo. Taigi ko tau reikia?

– Jūsų leidimo.

– Kam?

– Paleisti šunis.

– Labas, tu Endis, tiesa?

Dodžas, kuris su jaunuoju pareigūnu susipažino praėjusią naktį, priėjo prie jo stalo šerifo nuovadoje. Jam pasisekė – čia buvo tik Endis, o kadangi šis matė Dodžą su Skijumi, tai neklausinėjo, kodėl šis vaikščioja po nuovadą lyg po savo namus.

Dodžas padėjo ant stalo baltą dėžutę.

– Mėgstu mažus miestelius, juose visada yra parduotuvė, kur kiekvieną rytą gausi šviežių spurgų.

– Buvot mūsų spurginėje, – pasakė Endis.

– Vaišinkis.

– Ačiū!

Pareigūnas guviai kilstelėjo dangtelį ir pažvelgė į turinį.

– Nedėkok, – pasakė Dodžas. – Ne aš sugalvojau. Skijus atsiuntė mane paimti medžiagos apie Starksą, kurią surinko naktį. Kadangi sėdi čia, o visi kiti išvykę, jis pamanė, kad reikia tave palepinti.

Endis susiraukęs nulaižė nuo pirštų braškių džemą.

– Aš ką tik kalbėjausi su Skijumi. Jis apie tai neužsiminė...

– Kada užplikyta ta kava?

Endis pažvelgė į dėmėtą kavavirę ant stalo prie sienos.

– Prieš valandą ar dvi.

Dodžas šyptelėjo.

– Tada ji tinkama.

Įsikandęs spurgą su mėlynėmis, Dodžas priėjo prie kavavirės, prisipylė plastikinį puodelį, įbėrė du pakeliukus cukraus ir, pažvelgęs į tebesėdintį Endį, paklausė:

– Ar atnešei man tą medžiagą?

Vaikinas dvejojo.

– Skijus važiuoja į motelį, nori dar kartą apklausti savininkę.

– Taip, jis nori nustebinti ją tais įkalčiais.

– Jis... Atsiprašau, pone Hanli, kalbėjau su Skijumi prieš dvi minutes, vos prieš jums pasirodant... Jis...

– Jis nieko nesakė telefonu?

– Ne, todėl...

– Na, tai viskas aišku. – Dodžas supratingai palingavo galva. – Jis dabar turi tiek daug reikalų, kad tikriausiai pamiršo.

– Skijus? Pamiršo?

– Tiesiog ne taip pasakiau. Jis pavargęs – manau, kad nemiegojęs nuo penktadienio, taigi galėjo pamiršti, kad paslėpė tuos įkalčius.

– Paslėpė?

– Na, žinai, nuo žiniasklaidos.

– Žiniasklaidos?

– Radijo stoties, sūnau. Kur tu buvai? Skijus liepė pranešti apie Oreną Starksą kas dešimt minučių.

– Žinau, bet...

– Be abejo, žiniasklaida mums gali būti naudinga. Visuomenė budriai seka įvykius. Bet mes nenorime, kad įkalčiai, kuriuos turime apie Starksą, būtų ištrimituoti po visą rytų Teksasą, tiesa?

– Ne, pone, bet...

– Starksas taip pat klausosi radijo, ir tu puikiai tai žinai, sūnau. Skijus nenori, kad Starksas sužinotų, ką mes vakar radome.

Jaunuolio akys nušvito.

– Vadinasi, kai jis bus sučiuptas, mes prieš jį panaudosime tas panelės Malon nuotraukas.

Dodžui užgniaužė kvapą. Teko pasitelkti visus apgaudinėjimo įgūdžius, kad atrodytų laimingas. Jis paplekšnojo jaunuoliui per petį ir širdingai pagyrė:

– Na, pagaliau supratai. – Dodžas susigrūdo į burną paskutinį spurgos kąsnį ir paragino: – Skijus man liepė nedelsti.

Endis atsistojo, nuėjo į mažą kabinetuką ir tuoj pasirodė su segtuvu, jame buvo rudas aplankas.

– Turite pasirašyti.

Dodžas stvėrė aplanką.

– Skijus sakė nedelsti dėl formalumų. Nėra laiko.

Padėkojęs jaunuoliui Dodžas pasikišo po pažastimi aplanką su bylos medžiaga ir nėrė lauk.

Taip troškusi numigti Berė nusivylė. Kaip ir Skijus lyg bailė spruko iš bučinio vietos virtuvėje, nieko nepaaiškinusi Dodžui ir motinai. Užlipusi į viršų Berė nusiprausė po dušu, nuoga įslydo tarp vėsių paklodžių, užmerkė degančias akis, trokšdama viską užmiršti ir leisti kūnui atsipalaiduoti. Bet nei mintys, nei kūnas nepasidavė. Ji vis mąstė apie Skijų Nailandą, galvoje

grūdosi seksualinės fantazijos, audrinančios kūną ir deginančios tose vietose, kur ji troško pajusti jo akis, rankas ir lūpas.

Prisiminus aną naktį įvykusią tragediją, toks geidulys atrodė visiškai netinkamas. Pasibjaurėjusi savim Berė nusviedė apklotą ir apsirengė. Nulipusi žemyn rado motiną prie pietų stalo, vartančią nekilnojamojo turto žinyną ir kažką užsirašinėjančią. Šalia gulėjo mobilusis telefonas.

– Dirbi? – paklausė Berė.

Karolina nusiėmė skaitymo akinius.

– Šiandien sekmadienis. Žmonės ieško namų sekmadieniais. Aš perdaviau numatytas namų apžiūras kitiems agentams, bet noriu patikrinti, ar nieko nepraleidau.

– Tau reikėtų pamiegoti.

– Tuščias laiko švaistymas.

– Tikrai, – apgailestaudama pripažino duktė. – O kur Dodžas?

– Nežinau. Jis pasakė neturįs laiko pusryčiauti, esą reikia sekti grobį, ir išlėkė taip staiga kaip Skijus.

– Hm, – Berė vylėsi, kad Skijaus tema išsemta, tačiau motina turėjo gerą nuojautą.

– Kas tarp jūsų įvyko? – paklausė Karolina. – Kai mes su Dodžu įėjom, beveik užuodžiau ozoną. Jūs ginčijotės ar... darėt ką nors kita?

Staiga suskambėjo mobilusis ir išgelbėjo Berę nuo atsakymo. Karolina pažiūrėjo, kas skambina.

– Čia iš mano darbo.

– Atsiliepk. Aš einu.

– Kur?

– Sekmadienis. Atpirkimo diena.

Po dvidešimties minučių Berė jau stovėjo ligoninėje šalia Beno Loflando palatos. Sukaupusi drąsą priimti tai, kas neišvengiama, ji tyliai pasibeldė į duris. Jas atidarė Amanda Lofland. Pamačiusi Berę, ji iš karto suirzo ir pasipūtė.

Nelaukdama, kol Beno žmona ką nors pasakys, Berė prakalbo pirma:

– Norėčiau pamatyti Beną.

– Dėl ko?

– Atsiprašyti, kad jis buvo sužeistas.

Sutrikusi dėl tokio atviro prisipažinimo, Amanda įtariai nužvelgė Berę, bet pasitraukė nuo durų ir praleido.

Benas nemiegojo, gulėjo pusiausėda atsirėmęs į pagalves.

Žengdama prie lovos Berė nusišypsojo.

– Atrodai daug geriau negu aną kartą, kai tave mačiau.

– Bet jaučiuos blogiau, – pasiskundė jis. – Kai aną kartą mane matei, buvau be sąmonės ir nieko nejaučiau.

Amanda rūgščia išraiška atsistojo kitapus lovos.

– Ar labai skauda? – paklausė Berė.

– Tik kai įkvepiu.

– Vaistai nepadeda?

– Be jų neištverčiau.

– Aš sudrebu pagalvojusi, kaip viskas galėjo baigtis.

– Taip, ir aš... ir mudu taip manome. – Benas suėmė Amandai ranką ir spustelėjo.

Vyras ir žmona nusišypsojo vienas kitam, bet moteris buvo įsitempusi.

– Aš kaltinu save, kad neįvertinau psichinės Oreno būsenos, – pasakė Berė.

– Kas būtų pagalvojęs, kad jis gali pasielgti šitaip beprotiškai?

– Aš įtariau, – prisipažino Berė. – Mačiau jį visiškai praradusį savitvardą.

– Ir anksčiau?

– Taip, bet tik kartą. Maniau, tai atsitiktinis proveržis, netikėta reakcija. Akivaizdu, suklydau. – Berė atsidūsėjo ir išdrožė: – Todėl pamaniau – nieko blogo, jei jam paskambinsiu.

Išblyškusiame Beno veide atsirado didžiulė nuostaba.

– Tu jam skambinai? Kada?

– Ketvirtadienį po pietų.

– Ar tu iš galvos išsikraustei? – nustėręs paklausė Benas.

– Aš suklydau. Dabar suprantu. Bet buvau jam prikalbėjusi visokių negražių dalykų, dėl kurių vėliau gailėjausi ir norėjau atsiprašyti. Pamaniau, reikėtų jam pranešti, kad mes baigiame

projektą, prie kurio jis dirbo, ir kad jis pavyko. Galvojau, kad mes... kad aš jam skolinga.

Benas apsilaižė sausas lūpas, jo žvilgsnis klaidžiojo nuo Berės prie žmonos ir galiausiai sustojo prie Berės.

– Reikėjo pirmiau pasitarti su manim.

– Šaukštai po pietų, pati tai suprantu. Jei būčiau pasitarusi, būtum mane atkalbėjęs ir nieko nebūtų įvykę.

– Negaliu patikėti! – sumurmėjo Amanda. – Tai tu dėl visko kalta!

Berė ir pati tai pripažino, bet Amandos apkaltinta ėmė gintis.

– Pamaniau, Orenas padėkos man už skambutį ir šitaip viskas baigsis. Tačiau iš visos mano kalbos jis, matyt, įsidėmėjo tik viena: mudu su Benu kartu praleisim dieną. Aš be galo to gailiuosi.

– Turi daug priežasčių gailėtis.

– Tu teisi, Amanda, bet svetimavimas nėra viena iš jų. Mes su Benu jau seniai tik draugai.

– Aš jai sakiau. Amanda manim tiki.

Berė apsvarstė, ką išgirdusi, ir atlaikiusi smerkiamą Beno žmonos žvilgsnį, pareiškė:

– Bet tu netiki manim?

– Tikiu, kad Benas buvo ištikimas man ir mūsų santuokos įžadams. Bet nemanau, kad tu jį išsikvietei tik dėl darbo. Tu palikai Hjustoną, savo bendrovę, darbą, kuris tau sekasi, draugus, viešą gyvenimą ir atvykai į šį užkampį. Praėjusią savaitę tau pasidarė nuobodu ir neramu, todėl sugalvojai priežastį, kodėl Benui reikia atvažiuoti ir praleisti su tavim visą dieną, paskui dar ir naktį. Žinojai, kad jis atvažiuos, nes ta kampanija labai svarbi jūsų abiejų karjerai. Tačiau darbas buvo tik jaukas atsivilioti Beną. Norėjai pasilinksminti, išsiblaškyti nuo kaimo kasdienybės, troškai sekso ir pasikvietei mano vyrą, kad patenkintum savo geidulius.

– Tu neteisi! – šūktelėjo Berė. – Pasikviečiau Beną į namą prie ežero ne dėl nepadorių ketinimų. – Ji patylėjo ir pridūrė: – Bet prieš kelis mėnesius būčiau galėjusi taip pasielgti.

Toks prisipažinimas visus apstulbino. Berė ir pati buvo sukrėsta, bet kalbėjo toliau:

– Jei prieš išvykdama į Meritą būčiau maniusi, kad permiegoti su Benu būtų naudinga profesiniu požiūriu, tikrai būčiau sugalvojusi, kaip tai padaryti.

Benas spoksojo į ją prasižiojęs, Amanda – kupina įniršio ir pasipūtusi.

– Taigi tu prisipažįsti.

– Prisipažįstu, kad mano nuostatos buvo netinkamos, – pasakė Berė. – Norėdama pakilti karjeros laipteliais Delrėjaus bendrovėje, padariau tokių dalykų, kuriais nesididžiuoju. Pasiekiau ribą, kai ėmiau nekęsti savęs. Taip, išvažiavau iš Hjustono bėgdama nuo Oreno, bet ne vien dėl to – turėjau apsvarstyti savo gyvenimą. Aš vis dar turiu didelių planų ir noriu pasiekti savo profesijos viršūnę, bet neketinu parduoti sielos.

Berė įsmeigė į Beną veriantį žvilgsnį, tačiau bendradarbis nukreipė akis į savo kojų pirštus po paklode lovos gale. Nė vienas iš Loflandų nepriėmė Berės atsiprašymo, bent jau to nepasakė. Tikriausiai jie, ypač Amanda, ir toliau jaučia jai priešiškumą, ir Berė negali jų kaltinti. Benas vos neprarado gyvybės. Tačiau, nemėgdama keliaklupsčiauti, ji daugiau nieko negali, kad atitaisytų tai, kas įvyko, ir neketina žemintis prieš tuos žmones, kurie yra tokie neatlaidūs ir nepriima jos atsiprašymo.

– Šįvakar aš važiuoju į Hjustoną, kad rytoj anksti būčiau biure ir, kaip numatyta, pristatyčiau kampaniją.

Amanda krūptelėjo.

– Be Beno?

– Jo nuopelnai bus įvertinti.

– Ak, iš tiesų!

– Aš tuo pasirūpinsiu, Amanda. Pažadu jums.

Moteris niekinamai prunkštelėjo. Berė pažvelgė į Beną.

– Aš padarysiu tai dėl tavęs, Benai. Tu gausi vienodą atlygį.

– Ačiū. – Jis linktelėjo.

Berė tikėjosi geresnio rezultato ir labai nusivylė, kad jos apsilankymas baigiasi tokia gaida. Tačiau ji pasakė viską, ką no-

rėjo. Sutuoktiniai paniurę tylėjo. Netarusi daugiau nė žodžio, Berė išėjo.

Koridoriuje slaugė su kepuraite užsimovusi žalias pirštines stūmė barškantį metalinį vežimėlį, prikrautą padėklų su pietumis. Ji pasivijo Berę.

– Panele Malon!

– Klausau.

– Jūsų draugui viskas bus gerai.

– Taip, jo sveikata taisosi.

Berė skubėjo tolyn, bet darbuotoja neatsiliko.

– Labai gaila Koldarių berniuko. Mano sūnus žaidė su juo beisbolą.

– Baisi tragedija.

– Tas vyras, kuris jį nušovė... – Slaugė patylėjo. – Jį reikia kuo greičiau sugauti.

– Visiškai su jumis sutinku. – Priėjusi prie lifto, Berė paspaudė rodyklę žemyn.

– Atlygis turėtų padėti, – stumdama tolyn vežimėlį dar pasakė slaugė.

Berė nesuprasdama pažvelgė į ją.

– Luktelėkit, koks atlygis? Kas jį pažadėjo?

Moteris grįžtelėjusi per petį paaiškino:

– Prieš pusvalandį girdėjau per radiją. Jūsų motina skyrė pinigų.

Septynioliktas skyrius

– Jei klausi mano nuomonės, išmetei pinigus į balą.

– Neklausiu.

Ramus Karolinos atkirtis dar labiau suerzino Dodžą, nors kažin ar jau buvo įmanoma. Kaskart, kai jis prisidegdavo cigaretę, Karolina smerkdama susiraukdavo. Tai jam atėmė rūkymo malonumą ir kasdienis suvartoto nikotino kiekis dramatiškai sumažėjo. Dodžas apskaičiavo, kad surūkė ketvirtadaliu mažiau cigarečių. Organizmas maldavo nikotino, Dodžas buvo sudirgęs, jį visą niežėjo. Tačiau jie važiavo Karolinos automobiliu, todėl net jei jis norėtų nekreipti dėmesio į jos priekaištą, vis tiek negalėtų. Kai tik juodu pasieks kelionės tikslą, Dodžas surūkys cigaretę iki pat filtro ir jei Karolinai nepatiks – jos bėda.

Jis pasisiūlė vairuoti, nes šitaip bent rankos užimtos.

– Ar mieste vienintelis prekybos centras *Wallmart*?

– Taip. Ar sakyti, kur važiuoti?

– Ne. Vakar mačiau.

– Prieš pokalbį su Greise ar po?

Dodžui buvo malonu, kad Karolinai dar rūpi jo pokalbis su barmene, bet jis tik ironiškai šyptelėjo.

– Dvidešimt penkis gabalus! – pasakė jis, turėdamas galvoje atlygį, kurį ji pasiūlė šerifo nuovadoje. – Dabar kiekvienas trumparegis pietų Teksaso darbininkas dievagosis matęs Oreną Starksą.

– Manau, Skijus turi kvalifikuotų darbuotojų, kurie atsijos melagingus skambučius karštąja linija.

– Jei tau tai padės, – tyliai tarė jis, – ypatingosios paskirties būrys turėjo karštąją liniją rinkti informacijai apie banko plėšiką. Ir žinai, ką gavom?

– Krūvą pranešimų apie povandeninį rusų laivą kanale, apie neatpažintus skraidančius objektus, antrąjį Kristaus atėjimą ir pasiutusius vilkus, lakstančius aplink ligoninę, o viena moteris skambindavo kiekvieną vakarą ir siūlydavo sekso paslaugas visiems, ką tai domina.

– Aš tau jau pasakojau?

– Prieš trisdešimt vienus metus tu pliurpei apie tai kaskart, kai tik nusivildavai.

– Tai tikriausiai daug kartų apie tai girdėjai.

– Mažiausiai tūkstantį.

– Taigi.

– Žinoma, Skijus spėja sulauksiąs ir kvailų skambučių, bet galbūt pasitaikys ir naudingų. Be to, pasiūliusi atlygį, jaučiuosi prisidėjusi prie Oreno Starkso paieškos, užuot slampinėjusi ir nė piršto nepakrutinusi.

Dodžas kažką sumurmėjo.

Karolina pažvelgė į jį.

– Ką sakei?

– Nieko.

– Kažką apie pinigus. Ką?

– Sakiau, tau tai tik kišenpinigiai, – vėl sumurmėjo Dodžas.

– Sakei ir daugiau.

– Praleidau jaustukus.

– O kodėl juos vartojai?

– Nori, kad pakartočiau?

– Kodėl vartoji jaustukus, kalbėdamas apie pinigus?

Dodžui pažįstama ši intonacija. Karolina neketina atsisakyti šios temos. Ką gi, puiku, nes jį erzina jos finansinė padėtis ir jis tuoj išrėš savo nuomonę.

– Tu nežinosi, kas yra finansinės bėdos, kol jos tau neįžnybs tiesiai į užpakalį, nes niekada neturėjai jokių rūpesčių. – Ir pamatęs piktą Karolinos veidą Dodžas paklausė: – Ar turėjai?

– Man sekėsi.

– Iš tiesų. Pasisekė, kad ištekėjai už turtingo, klestinčio viršininko.

Dodžas buvo suirzęs ir perspaudė, suvokė nuėjęs per toli.

– Nedrįsk kaltinti manęs, kad ištekėjau už Džimo, – šaltai pasakė Karolina.

– Aš nekaltinu.

– Na, ne žodžiais, bet iš potekstės aišku.

– Tu girdi nesamas potekstes, nes santuoka – tau per daug jautri tema.

– Nėra jokios priežasties.

– Tikrai?

– Tikrai. Mano santuoka buvo gera ir truko dvidešimt šešerius metus. Mes buvome laimingi iki pat Džimo mirties dienos.

– Sveikinu.

Karolina išgirdo sarkazmą.

– Norėtum, kad būčiau buvusi nelaiminga?

– Norėčiau, kad būtum buvus laiminga su manim, – pakėlė balsą jis.

– O kas kaltas, kad nebuvau? – atkirto Karolina.

Dodžas nusikeikė. Abu ilgai tylėjo.

– Nuo ko mirė Malonas? – pagaliau pasidomėjo jis.

Karolina ilgokai tylėjo ir Dodžas pamanė, kad iš viso neatsakys.

– Jį ištiko insultas. Sėdėjo prie stalo savo kabinete. Dvi dienas pragulėjo ištiktas komos, taip ir mirė neatgavęs sąmonės, ir tai labai gerai. Gydytojas sakė, kad Džimo smegenys buvo labai pakenktos.

Ilgai tylėjęs Dodžas pagaliau paklausė:

– Tai tu jį mylėjai?

– Taip, Dodžai, mylėjau. Labiausiai už tai, kad jis mylėjo mane ir Berę. Kai Džimas man pasipiršo, ji buvo beveik me-

tukų. Džimas keturiasdešimt metų buvo prisiekęs viengungis, bet nusprendė vesti moterį su vaiku.

– Jis norėjo tavęs. Tu turėjai vaiką. – Dodžas iškalbingai gūžtelėjo pečiais.

– Džimas nežiūrėjo į Berę kaip į auką, kurios reikia, kad vestų mane, priėmė mergaitę be jokių išlygų, labai mylėjo ir augino kaip savo dukrą. Ir tai gerai, nes mes su juo neturėjom vaikų.

– Kodėl neturėjot?

– Be jokios priežasties. Tiesiog taip išėjo. Mudu dėl to nesijaudinom. Abu buvom užsiėmę plėtodami verslą, daug dirbome ir džiaugėmės dukra, kurią turėjom.

Dodžui maudė krūtinę – gal nuo nikotino trūkumo, gal dėl to, kad kitas vyras mylėjo ir auklėjo jo dukrą, bet jis nesiliovė klausinėjęs to, kas jį kankino tris dešimtmečius.

– Kokia Berė buvo vaikystėje? Laiminga?

Karolina pažvelgė į jį ir nusišypsojo.

– Labai. Be išlygų. Energinga, gabi, brandi, sportiška, mokanti kovoti, kartais užsispyrusi, bet ne vaikiškai.

– Užsispyrusi kaip tu.

– Ir gudri kaip tu.

– Ir kaip tu – temperamentinga raudonplaukė?

– Aš nesu temperamentinga raudonplaukė.

Išgirdęs koketišką atsakymą, Dodžas ėmė juoktis. Karolina taip pat, Dodžas liovėsi pirmas.

– Ar tu jai pasakei?

– Ką?

– Pasakyti paraidžiui?

Karolina pakreipė galvą ir įsispoksojo pro priekinį langą į tolį gniaužydama rankas – be galo pažįstamas įprotis. Šitaip elgdavosi mėgindama sutelkti mintis, ypač nemalonias.

– Taip, aš jai sakiau. Džimas įdukrino Berę, davė savo pavardę, bet maniau, kad mergaitė turėtų žinoti, jog Džimas – nėra jos biologinis tėvas. Nenorėjau, kad mūsų gyvenimą temdytų didelė paslaptis, tykodama, kada galės išlįsti į paviršių ir sugriauti mūsų santykius.

Dodžui smigtelėjo širdį prisiminus, kad jis pasirašė atsisakąs tėvystės teisių į dukterį. Tai buvo lyg higieninė procedūra, kurią sutvarkė advokatai. Tuo metu jis buvo įtūžęs ir manė neturįs kito pasirinkimo. Kartais Dodžas pasvarstydavo, kas būtų atsitikę, jei būtų pasipriešinęs ir atsisakęs leisti, kad kitas vyras auklėtų jo dukrą. Tačiau dabar, kaip ir prieš trisdešimt metų, jis manė, kad niekam nebūtų buvę geriau, jei tada būtų kariavęs – viso labo būtų atitolinęs tai, kas neišvengiama, ir sukėlęs didesnį priešiškumą ir širdies skausmą visiems, ypač Karolinai ir Berei.

– Kai Berė jau žinojo, iš kur atsiranda vaikai, – toliau kalbėjo Karolina, – pasakiau jai, kad ne Džimas įsodino sėklą į mano pilvelį. Ar kažką panašiai, – švelniai šypsodamasi tarė ji. – Bet patikinau, kad Džimas – jos tėtis. Berė su tuo sutiko.

Dodžas sustabdė automobilį prie šviesoforo, pasiplekšnojo per kišenėlę, kur jo laukė pakelis cigarečių, patogiau atsisėdo ir pakritikavo vairuotoją priešais juos, tas nespėjo greitai pasukti į kairę, kai įsijungė geltonas signalas, ir neleido Dodžui pravažiuoti, kol neužsidegė raudonas, tada atsikrenkštė ir paklausė:

– Ar ji niekada nesidomėjo, kas pasėjo tą sėklelę? Niekad neklausė, kur jos tikras tėvas, kodėl jis išvyko ir negrįžo?

– Tik kartą. Tada Berė buvo tokio amžiaus, kai maniau turinti įspėti ją apie sekso pavojus, kad jaunuoliai dažnai pasiduoda minutės aistrai, pamiršę blaivų protą ir apsaugos priemones. Tada ji paklausė, ar šitaip nutiko ir man. Berė norėjo sužinoti, ar jos gimimas – klaida, gal jos biologinis tėvas pabėgo vengdamas atsakomybės.

Karolina pažvelgė į Dodžą, šis – į ją.

– Man plyšo širdis, kad užsiminusi apie tai Berė atrodė tokia pažeidžiama. Tikriausiai ji ilgai kankinosi galvodama, kad buvo pradėta per atsitiktinumą, ir troško sužinoti tiesą, bet neklausinėjo bijodama, kad įtarimai nepasitvirtintų.

– Dievulėliau, – sielvartingai sudejavo Dodžas.

– Aš išsklaidžiau jos abejones – pabrėžiau, kad ji pradėta laimingu metu, kad nei jos tėvas, nei aš to niekada nesigailėjom.

Kalbėjau, kad tarp manęs ir jos tėvo kilo nesutarimų, kurie nesusiję su ja, bet tie nesutarimai mums sutrukdė būti kartu, ir kad tau, tai yra jam, atrodė, jog dukrelei bus geriau likti su manim. – Karolina pažvelgė į savo rankas, vis tebegniaužė kumščius ant kelių. – Ji patikėjo manim. Bent jau manau, kad patikėjo, nes daugiau niekada apie tai neužsiminė.

– O dabar?

– Dabar?

Dodžas abejodamas pažvelgė į ją.

– Karolina, Berė šauni mergaitė. Negi jai nekyla įtarimų?

– Gal ir kyla. Nors ji neklausė tiesiai, bet nuolat mėgina išspausti žinių apie tave.

– Taigi įtaria, kad aš čia atsiradau ne todėl, kad tavo draugė rekomendavo.

– Gal. Bet tarp domėjimosi, kas tu toks, ir tiesos, kad tu jos tėvas, – didelis šuolis. Gal ji jau renka dėlionę, tačiau viso paveikslo dar nėra. – Karolina patylėjo ir švelniai pridūrė: – Dar vienas dalykas.

– Koks?

– Netgi jei Berė ką ir svarsto, neatgniauš rankos, kol nebus tam pasiruošusi.

– Neatskleidžia kortų?

– Tuo ji panaši į mane. – Karolina šyptelėjo.

Jie jau beveik privažiavo prekybos centrą *Wallmart*. Didžiulė aikštelė atrodė kaip nevaldomas pragaro židinys. Čia stovėjo keli šerifo ir valstijos policijos automobiliai su mirksinčiais švyturėliais. Šunys bėgiojo ratais, uostydami žemę prie šiukšlių konteinerių. Uniformuoti policininkai iš įvairių skyrių, tarp jų ir Merito, neprileido smalsuolių. Skijus Nailandas stovėjo centre.

Dodžas suprato, kodėl pavaduotojas telefonu liepė taip greit atvažiuoti. Skijus ir dar keli policininkai buvo susibūrę apie apkūnų vidutinio amžiaus vyrą mėlyna *Wallmart* darbuotojo liemene. Pamatęs, kad Dodžas įsuka į aikštelę, Skijus leidosi nuo būrelio prie jų.

– Jis nori užlipti ant mūsų dukters, – pasakė Dodžas.

– Jei gerai suprantu virpesius, tas jausmas abipusis.

Vos pribėgęs Skijus paklausė:

– Kur Berė?

– Nuėjo į ligoninę aplankyti Beno, – pasakė Karolina. – Neatsiliepia mobiliuoju.

– Pamėginkit dar kartą. Tegul atvažiuoja čia. – Ir pamąstęs pridūrė: – Prašau.

Karolina nemanė, kad ir pradžioje įsakymas nuskambėjo šiurkščiai. Skubiai ir primygtinai prašoma, ji iš karto išsitraukė mobilųjį ir spustelėjo Berės numerį.

Dodžas išlipo iš automobilio ir prisidegė cigaretę.

Skijus pripuolė prie jo ir suriaumojo:

– Kokį velnią čia darai, Dodžai?

Dodžas užgesino žiebtuvėlį ir išpūtė dūmus į dangų. Jis puikiai suprato, kodėl pavaduotojas širsta.

– Tu sugadinai įkalčius!

– Paduok mane į teismą. Be to, aš nieko nesugadinau, žinau, kaip elgtis su įkalčiais.

– Kur jie?

– Saugiai padėti. Tai ką ketini daryti? Įtraukti į protokolą, kad mūsų nuomonės skiriasi, ir užrakinti įkalčius nuo Dievo ir visų? Ar pasikalbėti apie tų nuotraukų svarbą?

Skijus nusiėmė saulės akinius, rankove nusišluostė prakaituotą kaktą ir pažvelgė į automobilį, kuriame Karolina vis dar kalbėjosi mobiliuoju telefonu.

Vėl atsisukęs į Dodžą jis tyliai pasakė:

– Tik tiek pasakysiu, fotografuota naudojant teleobjektyvą.

– Bet iš gana arti, kad mus gąsdintų.

Skijus rimtai pritardamas linktelėjo.

– Iš gan arti. Tai išsami Berės gyvenimo Merite studija. Jis iš kiekvieno kampo pyškino tą nelemtą namą prie ežero, fotografavo Berę – išeinančią pro duris ir vaikščiojančią po miestą.

– Ir vis kitaip vilkinčią, – pridūrė Dodžas, – vadinasi, sekiojo daug kartų.

– Kai kurios nuotraukos labai intymios.

Šerifo pavaduotojo žandikauliai atsikišo ir Dodžas suprato, kad jis prisiminė nuotraukas pro miegamojo langą, ir tas, kuriose Berė deginasi prieplaukoje nė neįtardama, kad vyras, prisiekęs ją nužudyti, iškrypėliškai ją stebi ir pažeidžia jos privatumą. Ir paties Dodžo kraujas virė iš įsiūčio.

– Starksas pasielgė neapdairiai, palikęs nuotraukas motelio kambaryje.

– Nepaliko, – paaiškino Skijus. – Radau jas šiukšlių konteineryje už motelio, ten jis buvo paslėpęs automobilį.

– Taigi, net nužudęs tą vaikį, jis suspėjo pasiimti nuotraukas ir jų atsikratyti.

– Starksas nenorėjo, kad jį sučiuptų su tiesioginiais įkalčiais.

– Atsargus bjaurybė.

– Pasak Berės, Orenas mėgsta galvosūkius, dirba metodiškai ir nesustos prieš nieką.

– Vadinasi, mes turime jį sustabdyti, – pasakė Dodžas ir nusviedė nuorūką.

– Jis vaikšto pėsčias, bent jau vaikščiojo.

– Papasakok, ką žinai.

– Radome apleistą kaštoninės spalvos tojotą. Apžiūrėjome padangų vėžes. Esu beveik tikras, kad tai tas pats automobilis, kuris stovėjo prie ponios King namo ir motelio. Starksas išlipo basas.

– Ieškojote su šunimis. – Dodžas mostelėjo į tris vokiečių aviganius, tie, prilaikomi už pasaitų, lyg pašėlę suko ratus įbedę nosis į asfaltą.

– Mano armijos draugas turi paieškos su šunimis mokyklą prie Tailerio. Jis iškvietė vieną geriausių savo dresuotojų su šunimis ir šis skubiai atvyko. Mes turėjom Starkso batus, šunys suuodė kvapą, sekė juo geležinkelio bėgiais iki sankirtos su 287 greitkeliu – maždaug už pusės mylios nuo čia.

Karolina išlipo iš automobilio ir priėjo prie vyrų.

– Susiskambinau su Bere, ji jau išėjo iš ligoninės. Atvyks per kelias minutes.

– O kas toliau? – Dodžas vėl atsigręžė į Skijų. – Kai Starksas atėjo iki čia?

– Nieko. Pėdsakai dingsta.

– Šūdas.

– Tai jau tikrai, – sumurmėjo Skijus. – Visi šunys sustojo prie šių konteinerių. Starksas arba nuvarė kieno nors automobilį, bet aš abejoju, nes neturim jokio pranešimo, arba užgrobė jį, arba jį kas nors paėmė.

– Atmetei galimybę, kad jį pagrobė ateiviai?

– Tada bent jau žinočiau, kur ieškoti, – numykė Skijus. – O dabar pėdsakai baigiasi čia. – Jis mostelėjo į prekybos centro darbuotoją, susijaudinusį dėl jam skiriamo dėmesio.

– Parduotuvės vedėjas. Apsaugos kameros kelis kartus užfiksavo Starksą. Bent jau aš visiškai tikras, kad ten Starksas. Todėl noriu, kad Berė pasižiūrėtų.

– Štai ji ateina, – pasakė Karolina.

Automobilių aikštelėje būriavosi teisėsaugininkai ir žiūrovai, netgi stovėjo mikroautobusiukas su senjorais iš senelių namų, bet Berė vos išsukusi iš greitkelio pamatė tris žmones, kurių ieškojo. Ji pastatė automobilį šalia jų ir išlipo.

– Ačiū, kad taip greit atvykot, – padėkojo Skijus.

Ji irgi atsakė oficialiai:

– Mama sakė, kad Orenas čia lankėsi.

Skijus trumpai papasakojo Berei, kas atsitiko, kai jie rado paliktą automobilį.

– Pagalvojau, gal pažiūrėjusi vaizdo įrašus jūs galėtumėt patvirtinti, kad čia tikrai Starksas.

– Gerai, pažiūrėsiu.

– Susitarsiu su vedėju ir susitiksime prie pagrindinių durų.

Skijus paliko juos ir nužirgliavo prie policininkų, susibūrusių aplink vyrą mėlyna liemene. Karolina, Dodžas ir Berė nuėjo prie parduotuvės durų. Pakeliui Karolina pasiteiravo apie Beno sveikatą.

– Patenkintas, kad jam leidžiami nuskausminamieji, – atsakė Berė ir apsidžiaugė, kad motina su Dodžu jos daugiau neklausinėja.

Kondicionuotas oras parduotuvėje maloniai atvėsino po automobilių aikštelės kaitros. Skijus ir vyresnis pareigūnas Stivensas atėjo kartu su prekybos centro vedėju.

– Eikime čia, – oriai pakvietė šis ir ėmė žvanginti raktų ryšulį, prisegtą prie diržo.

Sukdamas paskui jį Dodžas mostelėjo užkandžių baro link. Ten, nišoje, sėdėjo jaunuolis, o prieš jį – moteris Merito apygardos šerifo pareigūnės uniforma. Vaikino išraiška ir laikysena rodė nuobodulį ir nepritarimą, o suirzusi pareigūnė barbeno tušinuku į tuščią bloknoto lapą.

– Kas tas vaikinas su pareigūne? – paklausė Dodžas.

– Kasininkas, aptarnavęs Starksą. Mums nieko nepavyko iš jo ištraukti.

– Ar leisite man pamėginti?

Skijus gūžtelėjo pečiais.

– Prašom nesivaržyti.

Stivensas nustebęs pažvelgė į Skijų, bet neklausė, kodėl šis leido Dodžui kalbėtis su liudytoju. Dodžas nuėjo prie nišos. Nekreipdamas dėmesio į jaunuolį, jis kažką pasakė pareigūnei, ir ši per petį pažvelgė į Skijų. Šerifo pavaduotojas linktelėjo. Moteris gūžtelėjo, atsistojo ir nuėjo prie durų. Dodžas atsisėdo į jos vietą priešais jaunuolį.

– Maniau, jo specialybė – moterys, – nusišaipė Berė.

– Jis moka įtikinti ir vyrus. – Karolina irgi šyptelėjo.

– Aš turiu grįžti į aikštelę, todėl palieku jus su Stivensu, – pasakė Skijus.

Parduotuvės vedėjas nusivedė Berę, Karoliną ir Stivensą į savo kabinetą. Vyras atrodė nusivylęs, nes Berė atpažino Oreną Starksą vos pradėjusi žiūrėti pirmą įrašą.

– Tai jis. Jokios abejonės. – Ekrane Starksas žengė į parduotuvę. – Jis netgi vilki tuos pačius drabužius. – Įrašas buvo nespalvotas, bet buvo matyti, kad kelnės, marškiniai, nors

susilamdę, tie patys, su kuriais jis buvo įsibrovęs į namą prie ežero. – Ir jis šlubuoja, – pasakė Berė.

Nors vyriškis atrodė nepavojingas, neišsiskiriančios išvaizdos ir negrėsmingas, jį pamačiusi Berė suvirpėjo iš pasibjaurėjimo ir baimės.

– Ar niekas nepastebėjo, kad jis vienomis kojinėmis? – paklausė Karolina.

– Parduotuvė dirba visą parą. – Stivensas parodė į laiką ekrano apačioje. – Jis įėjo naktį, po trijų dvylika minučių. Paryčiais čia dirba mažai pardavėjų. Buvo dar keli pirkėjai, bet matyti, kad Starksas vengė eiti į skyrius, kur buvo žmonių. Jis greit išsirinko sportinius batus, sumokėjo ir po kelių minučių išėjo iš parduotuvės.

– Kodėl jis čia pat neapsiavė ir neišmovė? – paklausė Karolina. – Kam rizikuoti, kad kasininkas jį atpažins?

– O kam rizikuoti, kad būsi pagautas vagiant?

– Ir tai neatitiktų jo žaidimo, – pasakė Berė. Kiti pažvelgė į ją. – Jis žinojo, kad apsaugos kameros viską įrašinėja. Starksas nori mums pasakyti: „Gal aš ir žudikas, bet ne vagis."

– Jūs įsitikinusi, kad čia mūsų ieškomas vaikinas? – paklausė Stivensas.

– Visiškai.

– Skijus taip pat neabejojo, bet norėjo, kad kas nors patvirtintų. Jis labai atsargus.

Jie išėjo iš kabineto ir leidosi per salę prie durų. Užkandžių bare nebuvo matyti nei Dodžo, nei pardavėjo, bet išėję į lauką jie pamatė jaunuolį, stovintį su jį apklaususia pareigūne. Dabar pardavėjas atrodė daug šnekesnis ir moteris skubiai užrašinėjo jo parodymus.

– Atrodo, jūsų draugas privertė jį atsiverti, – įvertino Stivensas, lydėdamas Berę su Karolina prie besikalbančių Skijaus ir Dodžo.

Dodžas godžiai traukė dūmą. Kai jie priėjo arčiau, pro dūmų debesį Berė išgirdo jo žodžius.

– Net nuostabu, koks paslaugus tampa vaikinas, kai pradedame kalbėti apie jo pimpalo reikalus.

Berė nesusivaldė nenusišypsojusi.

– Ar galiu paklausti kodėl?

Dodžas šyptelėjo, bet jo išraiška buvo bauginanti.

– Pasakiau kasininkui, kad jam reikėtų apmąstyti savo elgesį, nes antraip gali būti išdulkintas. Jis mane suprato ir manim patikėjo.

– Ką jis sakė apie Oreną?

Dodžas sumaigė nuorūką ir išsitraukęs kitą cigaretę vėl degėsi, todėl Skijus atsakė už jį:

– Pardavėjas nieko nebuvo girdėjęs apie Oreną Starksą, jis ką tik atsikraustė čia iš Fort Verto pas močiutę, o ji žiūri tik orų kanalą. Kadangi vaikinas mokyklą lankė kitur, jis nepažino ir Deivio Koldario. Jis nekenčia savo darbo, nekenčia vedėjo, nekenčia darbo valandų, bet jam reikia pinigų.

– Narkotikams, – pridūrė Dodžas. – Per pertrauką jis rūkė žolę, o po pusvalandžio pasirodė Starksas.

– Jūs tai ištraukėt iš jo? – nustebo Skijus.

Dodžas gūžtelėjo pečiais.

– Kaip minėjau, mudu supratom vienas kitą.

Skijus apibendrino:

– Starksas priėjo prie kasos su batų dėžute, o kasininkas nuskaitė kodą, Starksas sumokėjo grynaisiais. Pardavėjas atidavė grąžą – tris dvidešimtines ir dešimtinę. Jis puikiai prisimena, nes kiti pirkėjai mokėjo kredito kortelėmis. Pardavėjas pasiteiravo, ar Starksui reikia maišelio, tas jo atsisakė ir išėjo nešinas dėžute, radome ją kartu su kvitu viename iš konteinerių. Manau, čia jis apsiavė naujais batais.

– Ir tada dingo kaip vaiduoklis, – užbaigė Dodžas.

– Taigi Orenas su kasininku persimetė tik keliais žodžiais: „Ar jums reikia maišelio?“ – „Ne.“ Taip? – paklausė Berė.

– Deja, taip, – atsakė Dodžas. – Pasiteiravau, ar Starksas elgėsi keistai. Pardavėjas atsakė, kad ne. Paklausiau, ar jo veiksmai neatrodė neįprasti, pasalūniški. Vaikinas paklausė, o kokie atrodytų pasalūniški. Taigi paaiškinau, koks tas elgesys. Ir jis atsakė: „Aha, kaip miesto vaikinuko. Gal.“ Taigi darykite kokias norite išvadas.

Jiems nespėjus padaryti jokių išvadų, suskambėjo Berės mobilusis. Ji išsiėmė telefoną iš rankinės ir pažiūrėjo į ekranėlį.

– Klausau.

– Labas, Bere.

Jos širdis kone iššoko iš krūtinės. Nors automobilių aikštelėje gaũdė, ji aiškiai išgirdo Oreno balsą.

– Nustebai, kad skambinu?

Karolina su Dodžu ginčijosi dėl cigaretės, bet Skijus neatitraukė akių nuo Berės. Supratęs, ko ji tokia išsigandusi, jis mostelėjo kitiems nutilti ir atsistojo šalia, klausiamai žvelgdamas į akis.

Berė linktelėjo, apsilaižė lūpas ir pratarė:

– Taip, Orenai, labai nustebau. Kur tu?

Orenas nusikvatojo. Berės rankų oda net pašiurpo nuo to siaubingo juoko.

– Tau labai įdomu? – jis paniūniavo kelias melodijos natas.

Berė atgręžė telefono ekranėlį į Skijų, kad šis pažiūrėtų į numerį. Skijus tušinuku užsirašė numerį ant delno ir parodė Dodžui. Šis metė cigaretę ir nubėgo prie būrelio pareigūnų.

Skijus ženklu parodė Berei kalbėtis toliau. Tačiau jai buvo sunku susikaupti, kai aplink visi taip triukšmavo. Ji ketino įjungti garsiakalbį, bet pabijojo, kad Orenas suvoks, jog jį girdi daugiau žmonių, ir telefoną išjungs.

– Orenai, pasakyk man, kur tu, atvažiuosiu tau padėti.

– Man padėti? – niekinamai prunkštelėjo jis. – Kurgi ne!

– Tau reikia pagalbos, tu susižeidei.

– Aš buvau toks nerangus, kad nusiritau nuo tavo laiptų. Tai ir sutrukdė pasiųsti tave į pragarą.

Buvo sunku nekreipti dėmesio į grasinimą, bet Berė susitvardė.

– Ar koja lūžo?

– Nežinau, – abejingai atsakė jis, lyg Berė būtų paklaususi, ar, jo manymu, tuoj lis. – Ji pamėlusi, vietomis pajuodusi. Labai sutinusi.

– Turbūt labai skauda.

– Nieko baisaus, geriu ibuprofeną.

– Tave reikia apžiūrėti, gal kraujo užkrėtimas, dar mirsi.

– O ne, šitaip negarbingai aš nemirsiu, Bere. Jei mirsiu, kartu pasiimsiu ir tave.

Ji krūptelėjo. Skijus sugriebė Berei už rankos ir spustelėjo, lyg norėdamas suteikti jėgų kalbėti toliau.

– Orenai, būk protingas, paklausyk. Tu pakliuvai į didelę bėdą. Benas pasveiks, bet tas berniukas, į kurį šovei naktį, mirė.

– Aš dėl to nekaltas.

– Ir mes taip manome.

– Mes? Turi galvoj save ir šerifo pavaduotoją Nailandą?

Išgirdus savo vardą Skijaus antakiai šovė į viršų ir Berė suvokė, kad Skijus girdi Oreno balsą per telefoną.

– Kur tu girdėjai šerifo pavaduotojo pavardę?

– Mirga visose žinių laidose.

– Taip, jis mano, kad tu nenorėjai nužudyti Koldario. – Skijus pritardamas linktelėjo išgirdęs Berės žodžius. – Jis mano, kad tai nelaimingas atsitikimas, – pasakė Berė.

– O, iškart patikėjau, kad jis taip mano!

– Tikrai. Pats man sakė. Jis leidžia tau pasinaudoti šia abejone, bet tu elgiesi lyg būtum kaltas. Pasiduok ir...

– Nailandas stovi su tavim ir klausosi.

– Ne, aš viena.

– Melagė. Pernelyg triukšminga.

– Aš esu greito maisto restorane, laukiu užsakymo.

– Kokiame restorane?

– Koks tau skirtumas?

– Kokiame restorane? Aš jau gerai pažįstu Meritą. Kur esi? „Vištienos užkandžiuose“ ar „Dūmų namuose“? – Starksas nusijuokė. – Nesivargink atsakinėdama. Kad ir ką teigtum, žinau, kad yra kitaip.

– Orenai...

– Užsičiaupk, Bere, ir klausykis manęs. Aš tave nužudysiu. Žudysiu iš lėto, žiūrėsiu, kaip tu miršti, ir tuo mėgausiuosi. Apsisuk.

– Ką? – kimiai karktelėjo ji.

– Prekybos centre šiandien didelis sąmyšis. Todėl nors žmogus ir nesislepia, jo niekas nepastebi.

Berė pasisuko, jos akys bėgiojo žmonių veidais ieškodamos Oreno.

– Kukū! – jis spigiai nusikvatojo, dar paniūniavo kelias dainos natas ir telefonas nutilo.

Berės ranka su telefonu nusviro. Karolina žengtelėjo ir paėmė telefoną, kitaip Berė būtų jį išmetusi. Skijus vis dar stovėjo priešais, tvirtas kaip kolona, nepaleisdamas Berės žasto.

Sunkiai alsuodamas prie jų priėjo ir Dodžas.

– Telefoną nustatė per palydovinę ryšio sistemą. Starksas iš čia grįžo į Hjustoną, nes skambino iš ten.

– Negali būti, – tyliai pratarė Berė.

Dodžas nesuprasdamas pažvelgė į ją.

– Starksas teigė esąs čia ir matąs Berę, – paaiškino Skijus.

– Čia? Na, ne, jis tik mėgina įbauginti tave.

– Jam pavyko. Pasakė žinąs, kad Skijus su manim, kad prekybos centre sąmyšis. Kaip jis tai žinotų, jei nematytų?

– Lengva atspėti, – pasakė Dodžas. – Jis žino, kad jau atsekėme jo pėdsakais iki parduotuvės ir pirmiausia patikrinome vaizdo kamerų įrašus, todėl žaidžia su tavim. – Jis kreipėsi į Skijų: – Tikslios vietos nenustatėme, bet perdavėme palydovinio ryšio duomenis Hjustono policijai. Hariso apygardos šerifo pareigūnai jau išsiųsti ir lekia tenai. Velnias, gaila, kad neturėjome tokių žaisliukų, kai aš buvau policininkas.

Berė neabejojo, kad Skijus įsidėmėjo viską, ką Dodžas sakė, nors ir nenuleido akių nuo jos.

– Tu šaunuolė, – tyliai pagyrė jis.

Berė vos regimai šyptelėjo ir linktelėjo.

– Ačiū.

– Kaip tas šunsnukis kalbėjo? – paklausė Dodžas.

– Arogantiškai, – atsakė Skijus.

– Ką jis sakė?

– Kad nužudys Berę. Lėtai. Stebės, kaip ji merdi, ir mėgausis.

Dodžas nešvankiai nusikeikė.

– Ar bent spėji, iš kur jis skambino?

– Iš prekybos centro aikštelės, – abejingai atsakė Berė.

– Jo čia nėra, – tvirtai pareiškė Dodžas. – Starksas skambino iš Hjustono. Ar fone girdėjai kokį nors triukšmą?

– Nieko aiškaus, – pasakė Skijus. – O tu, Bere?

Ji papurtė galvą. Skijus patraukė ranką ant jos peties, švelniai spustelėjo ir pakartojo:

– Tu šaunuolė. – Ir kreipėsi į kitus: – Jei jis skambino iš Hjustono...

– Tikrai iš ten, – patvirtino Dodžas.

– Tada aš vykstu ten. Dodžai, ar dar turi pistoletą?

– O kaip tu manai?

– Liksi su Bere?

– Noriu būti ten, kai tas šiknius bus uždarytas.

– Jis dar nepagautas.

– Kai pagaus.

– Vis dar viliesi jam trinktelėti?

– Ir dėl to. Ypač dėl to.

Skijus papurtė galvą.

– Atsiprašau, Dodžai, bet tu dirbi neoficialiai. Be to, jei Starksas ir vėl paspruks, man bus daug ramiau, jei Berę saugosi tu, o ne kas nors kitas.

Dodžas nusikeikė, pažvelgė į Karoliną, tada į Berę ir pažadėjo Skijui:

– Gerai, aš neišleisiu jų iš akių.

– Ačiū.

– Bet jei tik pasitaikys proga, vis tiek nušausiu tą šunsnukį. Ir nė kiek nepabijosiu – pažįstu gerą advokatą, – pridūrė Dodžas.

Skijus nusišypsojo, apsisuko ir nubėgo.

– Skijau!

Skijus sustojo ir atsigręžė.

– Tas numeris, iš kurio Starksas skambino... – pasakė Dodžas.

– Manau, Hjustono policija jo ieško.

– Nereikia. Ar tu jo neatpažinai? Čia Selės Bakland telefonas.

Aštuonioliktas skyrius

– Niekas nepaaiškėjo, – pasakė Dodžas. Jis įpylė viskio į taurę ir padavė Berei.

– Ačiū, nenoriu.

– Siurbtelėk porą gurkšnelių. Padės nusiraminti.

– Aš negaliu gerti – tuoj važiuosiu į Hjustoną.

Jis įspraudė taurę į virpančią Berės ranką.

– Tik porą gurkšnelių.

Dodžas nuvažiavo paskui Karoliną ir Berę į namą prie ežero, visą kelionę vos nesiremdamas į Berės automobilio buferį. Kai jie pasuko į šoninį keliuką, jis nuleido automobilio lango stiklą ir liepė budinčiam apsaugininkui, jei pamatys teritorijoje pašalinį žmogų, pirma šauti, o tik vėliau klausinėti.

– O ką liepė Skijus?

– Jis liepė šauti du kartus, – pamelavo Dodžas. – Ir perduok tai savo draugužiui prie prieplaukos.

Įėjęs į namą ir patenkintas, kad apsaugos sistema nepaliesta, Dodžas paklausė Karolinos, ar ši turinti alkoholio. Karolina parodė į spintelę svetainėje. Dodžas išėmė butelį viskio ir įpylė Berei. Ši siurbčiojo, kaip jis liepė.

– Ačiū.

– Ką sužinojai apie Selę Bakland? – paklausė Karolina.

Dodžas atsiduso, bet žinojo, kad ji nenurims, kol jis nepapasakos.

– Kaip sakiau, vienas pokalbis su Sele dar nieko nepaaiškino, todėl paskambinau...

– Kodėl jai skambinai?

– Pamaniau, gal išgausiu daugiau informacijos už Skijų. Nors jis geras tyrėjas, nelabai moka elgtis su moterimis.

– O tu tai darai tobulai.

– Mama, būk gera, – irzliai paprašė Berė. – Leisk Dodžui papasakoti, apie ką juodu kalbėjosi. – Ji kreipėsi į Dodžą: – Kaip sužinojot Selės telefono numerį?

– Apie viską iš eilės. Esmė ta, kad skambinau jai kelis kartus. Iš pradžių ji neatsakė, bet galiausiai atsiliepė namų telefonu. Selė su manim kalbėjo aptakiai – kaip ir su Skijumi. Jai visai nerūpintis tas šaudymas, ji nemačiusi su tuo susijusių žmonių nuo tada, kai išėjusi iš Delrėjaus rinkodaros bendrovės, ir taip toliau, ir panašiai.

– Ar ji tikrai sakė, kad aš meluoju vadindama Oreną persekiotoju? – paklausė Berė.

– Beveik žodis žodin kaip Skijui.

– Nieko nesuprantu, – sumurmėjo Berė.

– Ta mergina pakartojo man tą pat ką Skijui, taigi nutariau palaukti, kol ji išsimiegos, ir paskambinti rytą, vyliausi, kad ji bus labiau nusiteikusi bendradarbiauti. Tačiau ji neatsiliepė nė vienu numeriu.

– Tikriausiai Selė atpažino jūsų numerį ir neatsiliepė, nes nenorėjo kalbėti.

– Ir aš taip pamaniau, todėl ketinau užvažiuoti pas ją, pasikalbėti akis į akį, kad geriau suprastume vienas kitą, bet pačios žinote, kas čia šiandien darėsi.

Berė nieko nenutuokė apie nuotraukas, kurias Dodžas apgaule išviliojo iš budinčio pareigūno šerifo įstaigoje. Kol kas Dodžas neketina jai sakyti. Matyt, ir Skijui atrodė – geriau apie jas neužsiminti.

Oreno skambutis išmušė Berę iš vėžių. Karolina taip pat sukrėsta. Skijus liepė Dodžui saugoti moteris, todėl jis nesidalys su jomis informacija, to joms nebūtina žinoti. Išgirdusios apie

nuotraukas, jiedvi tik dar labiau išsigąstų. Dodžas vėl grįžo prie nutrūkusios temos.

– Vakar Selė Bakland gynė Oreną Starksą. Šiandien jis skambino iš jos mobiliojo.

– Čia kažkas negerai, tiesa? – Berė prikando apatinę lūpą.

– Dar ir kaip negerai.

– Aš susirūpinusi dėl jos.

– Nieko keisto.

– Manot, jai gresia pavojus?

– Aš visai ne tai ketinau pasakyti. – Dodžas susiraukė.

– Tu ką nors įtari, – spėjo Karolina. – Sakyk.

– Starksas su Sele Bakland gali būti bendrininkai.

– Niekaip nepatikėsiu, – paprieštaravo Berė.

– O kaip kitaip tu paaiškintum?

– Negaliu paaiškinti, Dodžai, bet tikrai žinau, kad Selė nekentė Oreno. Galbūt jo netgi bijojo, visai kaip aš.

– Kartais net priešininkai susivienija prieš dar didesnį priešą, – pasakė Dodžas.

– Prieš mane? Tai aš jau abiejų priešė?

– Nedaryk skubotų išvadų. Aš tik keliu versijas. Ar yra bent menkiausia tikimybė, kad jie dėl kažkokios priežasties galėtų susivienyti?

Berė vėl siurbtelėjo viskio. Dodžas matė, kad keliant taurę prie burnos jos ranka virpa.

Visi ilgokai patylėjo. Galiausiai Karolina pasakė:

– Manau, Skijus ištrauks atsakymus iš Selės Bakland.

– Pirmiausia Skijus jos paklaus apie Amandą Lofland.

Dodžas apie Amandą – kaip svarų argumentą – tyčia užsiminė pačioje pabaigoje ir įdėmiai stebėjo, kokia bus Berės reakcija. Jos nuostaba atrodė nuoširdi net jo akylai akiai.

– Amanda ir Selė? Kaip jos susijusios?

– Tu nieko nežinojai?

– Nemaniau, kad jos pažįstamos.

– Pasirodo, taip.

– Iš kur sužinojot?

– Vakar nukniaukiau Amandos Lofland telefoną.

– Ką? – nustėro Berė. – Kodėl?

Dodžas gūžtelėjo pečiais.

– Iš smalsumo. Patikrinau jos adresus ir skambučius.

– Ir radai Selės Bakland numerį, – suprato Karolina.

– Taip. Peržiūrėjau kelių savaičių atsakytus skambučius ir rinktus numerius. Ji nebuvo ištrynusi. Vėliau atidaviau telefoną Skijui. Jei jis atliko namų darbus, o aš tikiu, kad taip, tai pamatys tuos pačius skambučius ir ims svarstyti, ką tos dvi moterys turi bendra. Kadangi jis nuovokus vaikinas, padarys tą pačią išvadą kaip aš. – Jis pažvelgė į Berę. – Tu – jų bendras vardiklis.

Berė nieko neatsakė, tik nuleido galvą ir pažvelgė į taurę.

– Bet Skijus su tavim nesikalbėjo apie Amandą Lofland? – paklausė Karolina.

– Ne, tik skambino, kol važiavau paskui jus. Jo mintys sekė tuo pačiu keliu kaip ir mano. Jis paklausė, ar įmanoma, kad Selė Bakland su Orenu veiktų išvien. Gal ji ir paėmė Starksą iš prekybos centro aikštelės?

– Kodėl jis taip pagalvojo? – paklausė Karolina.

– Jis buvo gavęs žinių iš Hjustono policijos skyriaus. Pareigūnai, pasiųsti į Selės Bakland namus, pranešė jos neradę. Garažas tuščias. Jie paskelbė jos automobilio paiešką. Mobiliajame telefone įsijungia balso paštas. Tai manęs nestebina. Paskambinęs Berei, Starksas išjungė telefoną.

– Tada man neaišku, kodėl Starksas skambino Berei tuo telefonu? Kodėl jis iš viso skambino?

– Ir mudu su Skijumi apie tai svarstėme, – prisipažino Dodžas. – Ir nesupratome kodėl. Starksas žinojo, kad šitaip jį suseksime, bet pasirinko labai gerą vietą. Spėkit, iš kur jis skambino? – Ir neleidęs jodviem atsakyti, jis pats išpyškino: – Iš parko *Minute Maid,* kone iš paties stadiono. Jis skambino prieš pat „Astros“ rungtynių pabaigą. Hjustono policijos skyrius puolė jo ieškoti, bet niekas nežinojo, kokiu automobiliu Starksas važiuoja.

– Selės Bakland automobiliu? – paklausė Karolina.

– Atspėjai. Vis dėlto niekas nėra dėl to visiškai tikras. Netgi jei ir taip, policija ne iš karto suieškojo, kokie jos automobilio numeriai, todėl jis spėjo pasprukti dar nė nepradėjus jo ieškoti. Be to, po rungtynių pajudėjo tūkstančiai automobilių, buvo didžiulės spūstys, – su kartėliu pasakė Dodžas ir pridūrė: – Tas šunsnukis tikrai išradingas.

– Tai norite pasakyti, kad Starksas vėl pabėgo?

– Taip, – sunkiai atsiduso Dodžas. – Šitai ir mėginu pasakyti. Bet noriu pridurti, kad sprunkantis žmogus elgiasi kvailai leisdamas suprasti, kur jis yra.

– Starksas nekvailas. Tikrai ne. Jis pasinaudojo Selės telefonu dėl kokios nors priežasties. Ir man skambino dėl kokios nors priežasties. Mes nežinome, kokios tos priežastys, bet jums garantuoju, kad visi Oreno veiksmai – jo didžiojo plano dalis. – Berė pastatė nebaigtą gerti viskį ant kavos staliuko ir atsistojo. – Einu pakuotis daiktų.

– Gali išgerti visą viskį, nes šiandien į Hjustoną nevažiuosi, – pareiškė Dodžas.

Berė kilstelėjo smakrą.

– Žinoma, važiuosiu.

– Ne, panele, mesk šitai iš galvos.

– Aš privalau būti Delrėjaus rinkodaros bendrovėje rytą ir pristatyti savo darbą.

– Ar pasakei apie tai Skijui?

– Neturiu jam atsiskaityti.

– Jį ištiks smūgis.

– Skijus turi savo darbą ir karjerą, o aš – savo. Rytoj – paskutinė kampanijos diena. Ji bus skirta man. Tai mano visų metų darbas, mano kūdikis ir aš jį pristatysiu laiku.

– Bere, aš suprantu, koks tau svarbus šis darbas, bet kai tokia padėtis, ir Delrėjaus darbuotojai, ir klientas supras, jei paprašysi, kad atidėtų, – įsikišo Karolina.

– Ar tu atidėtum svarbų sandorį?

Karolina ketino atsakyti vienaip, bet apsigalvojo ir tyliai prisipažino:

– Tikriausiai ne.

– Tada supranti, kodėl rytoj privalau būti tenai. Benas negali dalyvauti, aš pažadėjau atstovauti ir jam. Klientas tikisi, kad aš ateisiu, Delrėjus – taip pat.

– Velniop Delrėjų, velniop Loflandą, klientą ir visus kitus, – užbaubė Dodžas. – Ar jūs pamiršote, kad pamišėlis grasina judvi nužudyti?

– Jei aš saugodamasi slėpsiuosi čia ir nieko nesiimsiu, Orenas laimės, – nesutiko Berė. – Aš važiuoju.

Ji išėjo iš kambario ir užlipo į viršų. Dodžas įsisprendė į klubus ir įniršęs pažvelgė į Karoliną.

– Ar tik stovėsi ir žiūrėsi? Daryk ką nors, sulaikyk ją.

– Kaip? Aš mėginau. Ką siūlai?

– Aš nežinau kaip, bet sulaikyk, pamėgink atvesti ją į protą.

– Neįmanoma, Dodžai.

– Tikiu, nes ji tokia pat užsispyrusi kaip tu.

Karolina prasispraudė pro Dodžą ir sukdama prie laiptų atkirto:

– Ir tokia pat savimeilė kaip tu.

Berė ryžosi kitą rytą eiti į susitikimą su klientu, o Karolina atkakliai nenorėjo palikti dukters vienos. Dodžas pažadėjo Skijui neišleisti Berės iš akių. Taigi visi trys turėjo priežasčių važiuoti į Hjustoną. Dodžas vardijo svarias priežastis, kodėl nereikėtų važiuoti, murmėjo dėl laukiančio ilgo kelio, tačiau slapta džiaugėsi, kad jie vyksta. Berės užsispyrimas leido jam patekti ten, kur norėjo. Jis troško susitikti su niekšu, terorizuojančiu jo dukrą. Kai Starksas bus patupdytas už grotų, Dodžui bus sunku pakelti, kad Starksui pasisekė – liko sveikas ir dar kvėpuoja. Bet jei Dodžui pavyks sučiupti Starksą anksčiau už policininkus, tas šunsnukis gaus ko nusipelnęs net nespėjęs atsidurti kalėjimo kameroje.

Jie nusprendė važiuoti Karolinos automobiliu, jis buvo erdvesnis ir patogesnis už Dodžo išsinuomotąjį. Žinodamas, kad automobilyje negalės rūkyti, Dodžas stengėsi prisirūkyti kuo daugiau laukdamas, kol moterys susiruoš.

Berė pasirodė pirmoji, lipo laipteliais žemyn nešina dideliu odiniu portfeliu ir lagaminėliu. Ji nužvelgė nuorūkas, kurias Dodžas užgesino į gėlių vazonus.

– Manot, tiek užteks, kol nuvažiuosim?

– Ar turiu iš ko rinktis?

Nusiskundimas privertė Berę nusišypsoti. Jie sukrovė daiktus į bagažinę. Berė ketino sėstis ant užpakalinės sėdynės, bet sudvejojo.

– Žinau, ši užduotis jums – lyg auklės darbas, jūs norėtumėte veiksmo, bet kad ir ką manytumėt, aš džiaugiuosi, kad jūs mane saugote. – Ji palietė jo ranką. – Ačiū.

Dodžas šaipėsi iš žmonių, kurie suskystėja dėl savo vaikų. Jis manė, kad jie kvailiai, nuobodos ir tikriausiai apsimetėliai. Tačiau kai Berė nusišypsojo ir palietė jam ranką, jis pajuto tą kvailą, nepaaiškinamą, neišmatuojamą tėvišką meilę. Praėjo kelios minutės, kol jis atgavo kvapą ir sugniaužęs širdį lankas atsileido.

Važiuodamas Dodžas mėgino paskambinti Skijui, bet įsijungdavo tik balso pašto dėžutė, todėl jis paliko žinutę – trumpai paaiškino, kokie jų planai. Skijus atskambino tik pusiaukelėje. Jie sustojo didelėje pakelės poilsio aikštelėje. Kai mobilusis suskambėjo, Dodžas stovėjo sargyboje prie moterų tualeto. Jis pasižiūrėjo, kas skambina, ir pasirengė atremti puolimą.

– Prisiekiu, mėginau ją sulaikyti. – Jis leido Skijui pusę minutės plūstis, o paskui nutraukė: – Berė pasiryžusi rytoj eiti į tą susitikimą.

Skijus atsiduso ir paleido seriją keiksmažodžių.

– Noriu, kad susitikimui pasibaigus Berė iš karto grįžtų į Meritą.

– Girdžiu tave. O kas pas jus vyksta?

Skijus pakalbėjo kelias minutes ir paklausė:

– O kaip Berė? Turiu galvoj, be to, kad yra rakštis užpakalyje.

– Neįprastai rami.

– Išsigandusi?

– Taip. Ji dar nežino apie tas nuotraukas.

– Nepasakėt joms?

– Ne.

– Gerai, – pagyrė Skijus ir patylėjęs pridūrė: – Pareigūnas grąžino telefoną Amandai Lofland. Neapsimeskit, kad nepanaršėt po jį.

– Matei Selės Bakland skambučius? – paklausė Dodžas.

– Kaip būčiau galėjęs nepastebėti.

– Berė nežinojo, kad tos moterys pažįstamos.

– Paklausėt jos?

– Aha. Berė nustebo, kad jos skambinosi viena kitai. Kaip manai, apie ką abi kalbėjosi?

Skijus neatsakė, tik irzliai įspėjo:

– Vairuokit atsargiai.

Karolina su Bere išėjo iš tualeto Dodžui kišant telefoną į dėklą prie diržo.

– Kas skambino? – paklausė Berė.

– Skijus.

– Kokios naujienos?

– Pasikalbėsime automobilyje.

Dodžas palaukė, kol jie išsuks į greitkelį, prieš pradėdamas pasakoti apie Skijaus naujienas.

– Dabar Skijus prie Selės Bakland namo, laukia kratos orderio, kad galėtų įeiti. Bet šiandien sekmadienis, todėl reikia rasti teisėją. – Dodžas pažvelgė į Berę per veidrodėlį. – Jis klausė manęs, ką tu galvoji važiuodama į Hjustoną. Leisk pasakyti, kad jis labai nepatenkintas. Skijus tikėjosi, kad tu ramiai sėdi name prie ežero, saugoma iki dantų ginkluotų jo vyrukų ir manęs.

– Man nereikia jo leidimo.

– Pakviesk mane stebėti spektaklio, kai jam tai pasakysi. Jis draudžia nakvoti tavo bute. Net jei tave saugotų Hjustono sky-

riaus policininkai, su kuriais Skijus nesunkiai susitartų, jis nenori, kad tu būtum ten, kur Starksas tave galėtų lengvai rasti.

– Tai kur mes apsistosim? – paklausė Karolina.

– Skijus užsakys mums kambarius viešbutyje. Pasak jo, kadangi jūs tokie geri bičiuliai su šerifu Dramondu, šis padengs išlaidas.

Skijus nieko panašaus nebuvo sakęs apie Karoliną ir šerifą, bet Dodžas sukūrė tą pasakaitę apimtas pavydo.

– Užsakęs viešbutį, Skijus iš karto praneš, kur važiuoti. Jis pamėgins gauti viešbutį netoli Delrėjaus bendrovės. Bere, Skijus liepė, kad po susitikimo iškart grįžtum į Meritą. Aš pažadėjau tave pristatyti be jokių ginčų. Aišku?

– Aiškių aiškiausia. Aš suprantu, kad protingiau apsistoti viešbutyje, bet pirmiau noriu užvažiuoti į namus.

– Ko?

– Turiu pasiimti drabužių.

– O kuo negeri šitie?

Berė su Karolina pažvelgė į Dodžą tarsi jis būtų visiškas neišmanėlis.

– Ne ilgiau kaip penkias minutes, – pasidavė jis. – Sutarta?

– Sutarta, – sutiko Berė.

– Pasakyk, kaip ten nuvažiuoti.

Artėjant prie Hjustono eismas vis didėjo. Atrodė, pusė Hjustono gyventojų grįžta į miestą po savaitgalio išvykų. Dodžas be galo troško užsirūkyti ir lengviau atsikvėpė, kai Berė galų pagalėj liepė sukti iš greitkelio.

Jie atsidūrė tvarkingame ir iš pažiūros itin gerame rajone. Berės namas Dodžui padarė dar didesnį įspūdį. Tėvas niekada nebūtų pamanęs, kad jo duktė gyvena taip prabangiai, juolab kad tokį būstą įsigijo pati. Galbūt Karolina parėmė dukterį, bet vis tiek įspūdinga.

Sekdamas paskui moteris prie durų, Dodžas jautėsi vargeta, sutrikęs ir niekam tikęs. Norėdamas atsigauti, jis išsitraukė pistoletą, kurį nešiojosi dėkle prie juosmens.

– Aš eisiu pirmas.

– Bet pirma turėčiau išjungti signalizaciją.

– Prisimink, kas atsitiko Deiviui Koldariui, – nukirto Dodžas.

Berė nesiginčydama pasakė kodą ir su Karolina palaukė verandoje, kol Dodžas išjungė signalizaciją ir, eidamas iš kambario į kambarį, tol spragsėjo jungiklius, kol visą vienaaukštį namą užliejo šviesa. Patenkintas, kad Starksas nelaukia Berės, Dodžas vėl įsikišo pistoletą į dėklą ir leido moterims įeiti.

– Jauskitės kaip namie, – pakvietė Berė ir leidosi koridoriumi į miegamąjį.

– Duodu penkias minutes, – šūktelėjo Dodžas.

Kitomis aplinkybėmis jis būtų norėjęs pasižvalgyti po dukters namus. Daug gali sužinoti apie žmogų (o jis norėtų sužinoti apie Berę viską) iš daiktų jo namuose – kaip baldai sustatyti ir prižiūrimi.

Bet ir vos metus akį į dukters būstą matyti, kad nuovoką, kaip įsirengti namus ir kaip juose palaikyti tvarką, Berė paveldėjo ne iš tėvo, o iš motinos.

Dodžas jau ketino užsiminti apie tai Karolinai, bet pasigirdo Berės klyksmas.

Devynioliktas skyrius

Keli skubios pagalbos automobiliai, sustoję gatvėje prieš Berės namą, užtvėrė kelią. Veja buvo apjuosta geltona juosta. Kitapus jos besibūriuojantys smalsuoliai spėliojo, kas čia atsitiko.

Skijus prasibrovė pro juos ir kyštelėjo pažymėjimą uniformuotam policininkui, stovinčiam prie laukujų durų. Šis leido užeiti ir pranešė, kad jo laukia detektyvas Rodnis Alenas iš Hjustono policijos skyriaus. Skijus įėjo į vestibiulį, išklotą kalkakmenio plytelėmis. Kampe stovėjo aukštas vešlus fikusas. Įprastą dieną tokia aplinka atrodytų svetinga, bet dabar, kai šeimininkės miegamojo spintoje buvo rastas Selės Bakland lavonas, namas – nusikaltimo vieta. Žiauri žmogžudystė sugriovė visą jų jaukumą.

Svetainėje sukiojosi tyrėjai ir fotografas. Pamatęs Skijų, vienas iš vyrų guminėmis pirštinėmis paklausė:

– Ieškote detektyvo Aleno? – Ir kai Skijus linktelėjo, mostelėjo galva: – Jis virtuvėje.

– Ką jūs čia veikiate?

– Laukiame, kol teismo medicinos ekspertas apžiūrės miegamąjį, tada eisime ten.

Skijus pažvelgė į nediduką koridorių, iš kurio sklido murmesys, pasuko vyro nurodyta kryptimi ir surado virtuvę. Dodžas stovėjo atsirėmęs į granitinį stalviršį. Už jo stovėjo išvaizdus juodaodis skusta galva, pūpsojo krūtinės raumenys – matyti, kad vyras uoliai treniruojasi. Atrodė, trūkčioja kiekvienas juo-

daodžio raumenėlis, o pats policininkas budriai viską seka ir viskam pasiruošęs.

Dodžas atrodė pasirengęs ką nors užmušti, o Karolina su Bere sėdėjo prie stačiakampio stalo, primenančio per Pirmąjį pasaulinį karą iš prancūzų sodybos išgelbėtą baldą. Motina buvo apglėbusi dukterį per pečius. Priešais jas sėdėjo dar vienas vyras. Kai Skijus įėjo į kambarį, šis pažvelgė į jį per petį, atitraukė kėdę ir ištiesė dešinę ranką. Aukštas, pusamžis vyras. Tik atsikišęs pilvukas šiek tiek sušvelnino pirmą įspūdį. Pavargusios akys ir niūri laikysena, būdinga didelio miesto žmogžudysčių tyrėjui. Metai, per kuriuos detektyvui teko matyti tik blogiausius žmonijos darbus, jo veide paliko neišdildomą atspaudą. Jo rankos paspaudimas buvo stiprus ir sausas, o delnas kietas kaip kanopa. Nuo įdėmių mėlynų akių kampučių vingiavo baltos raukšlelės, kaip įdegio kontrastas. Skijui toptelėjo, kad tas veido įdegis niekada nenublunka.

– Rodnis Alenas.

– Skijus Nailandas.

– O čia – detektyvas Somervilis.

Prisistatydamas juodaodis linktelėjo aptakią galvą, bet nieko nepasakė.

– Sėskitės, – pakvietė Alenas.

Kai Skijus atsisėdo, Berė vos žvilgtelėjo į jį ir nuleido galvą.

– Ačiū, kad pakvietėte ir mane, – padėkojo jis detektyvui.

– Prieš šį išpuolį nusikaltėlis pasidarbavo jūsų teritorijoje. Iš tiesų žmogus, nužudęs panelę Bakland, – tas pats, kuris vakar nušovė paauglį Merite.

– Orenas Starksas tikrai jus dominantis asmuo, – pasakė Skijus.

– Dominantis asmuo, tegu mane skradžiai, – sumurmėjo Dodžas. – Sušvinkęs moterų ir paauglių žudikas.

Dodžas paskambino Skijui vos iškvietęs neatidėliotiną pagalbą ir pranešė jam apie siaubingą radinį Berės spintoje. Skijus laukė, kol teisėjas išduos orderį Selės Bakland namui iškratyti, mergina gyveno kitoje Hjustono pusėje nuo Berės namų.

Nors įjungęs automobilio švyturėlį Nailandas lėkė visu greičiu, užtruko beveik valandą. Per tą laiką Selės Bakland nužudymo tirti jau buvo spėjęs atvykti Alenas su Somerviliu. Per pirminę apklausą Dodžas papasakojo jiems apie Skijaus tyrimą Merite. Alenas pakvietė Skiją ne iš profesinio mandagumo – jį domino informacija apie jųdviejų bendrą įtariamąjį. Skijus turėjo kalbėti glaustai. Jis papasakojo apie šaudymą name prie ežero penktadienio naktį.

– Starksas buvo ieškomas kaip padaręs sunkų nusikaltimą, bet po praėjusios nakties įklimpo dar giliau.

– Nužudė paauglį, – rėžė Alenas.

– Deivis Koldaris buvo mirtinai sužeistas motelyje. Liudytojai atpažino Starksą. Jis pabėgo iš nusikaltimo vietos, paliko automobilį už kelių mylių ir pėsčias nuėjo į prekybos centrą *Wallmart*. Apsaugos kameros jį nufilmavo, – Skijus paaiškino, kodėl Starksas pirko batus.

– Kada jis buvo parduotuvėje? – paklausė Alenas.

Skijus atsakė ir pridūrė:

– Bet paskui jis dingo, lyg kas būtų paėmęs jį iš automobilių aikštelės. Galbūt panelė Bakland.

– Kodėl taip manote?

– Nes šiandien apie ketvirtą valandą po pietų Starksas skambino panelei Malon Selės Bakland telefonu. Skambinta iš parko *Minute Maid* – kone iš paties stadiono. Mes nusiuntėme vietos policininkus, bet Starksas išjungė telefoną. Tuo metu kaip tik baigėsi beisbolo rungtynės, buvo didelis eismas, ir mes nežinojom, kokį automobilį jis vairuoja. Gal tai buvo Selės Bakland automobilis, o gal ne. Pėdsakai ir vėl ataušo. – Skijus atsikvėpė. – Štai tokia padėtis.

– Na, esame tikri, kad ne Selė Bakland paėmė Starksą nuo *Wallmart* ir nuvežė į Hjustoną, – pasakė Alenas. – Nes šįryt trečią valandą ryto ji jau buvo negyva. Teismo medicinos ekspertas mano, kad ji mirė prieš gerą parą, o gal dar anksčiau.

Skijaus mintys lyg vaizdajuostė sukosi atgal.

– Vakar po pietų kalbėjausi su ja telefonu.

– Ir aš, – patvirtino Dodžas.

– Tada tikriausiai ji nužudyta greit po tų pokalbių, – pareiškė Alenas. – Skrodimas padės nustatyti tikslesnį mirties laiką, tačiau mūsų ekspertas patyręs, seniai dirbantis pas mus, matęs daug lavonų. Jis nustatė, kad Selė Bakland mirė vakar po pietų.

Dodžas tyliai nusikeikė.

– Ji atrodė suirzusi, nervinga, gynė Starksą. Maniau, užstoja jį todėl, kad dirba kartu su juo. Dabar suprantu – ji buvo įbauginta. – Dodžas su Skijumi susižvelgė. – Kai aš skambinau, Starksas buvo pas ją.

Berės pečiai nusviro, ji dar stipriau prispaudė rankas prie krūtinės.

– Jūs tik spėjate, – pasakė Hjustono detektyvas.

– Manau, Dodžas teisus, – įsiterpė Skijus. – Ir su manim ji kalbėjo keistai. Pradžioje nieko neįtariau, bet dabar suprantu. Selė Bakland buvo spaudžiama. Mėgindama išsigelbėti, ji tvirtino tai, ką Starksas norėjo, kad ji sakytų.

– Ją nušovė į kairį smilkinį, – pasakė Hjustono detektyvas. – Prikišo vamzdį prie pat galvos. Bet ne čia. Mergina nužudyta kitur, o vėliau kūnas atvežtas čia.

– Bet kaip Starksas įnešė kūną neįjungęs signalizacijos?

– Tai mes ir svarstėme, kai jūs atvykote, – pasakė Alenas.

Jie visi atsigręžė į Berę.

– Orenas dažnai laukdavo manęs, kai grįždavau namo po darbo ar vėlai vakare, – virpančiu balsu paaiškino Berė. – Aš prieidavau prie durų ir išjungdavau signalizaciją. Jis būdavo arti. Gal pamatė, kokius skaitmenis spaudau. Aš ketinau pakeisti kodą, bet išvykau į Meritą, ir kol kas tai atrodė neskubu.

– Starksas rizikavo čia atveždamas lavoną, kas nors galėjo jį pamatyti, – pasakė Skijus.

– Rizika atsipirko, – karčiai tarstelėjo Berė. – Jis norėjo, kad aš rasčiau Selę. Taip jis mane baudžia.

Visi patylėjo, paskui vėl prakalbo Alenas:

– Galbūt žmogžudystės vietoje bus daugiau įkalčių, bet pirmiausia tą vietą reikia rasti.

– Jau radome, – pasakė Somervilis, jo bosas tiko prie raumeningo kūno. Detektyvas kilstelėjo mobilųjį. – Ką tik gavau pranešimą. Detektyvai jau Selės Bakland namuose, ant jos lovos daug kraujo – pagalvė permirkusi. Ant paklodžių matyti daug į spermą panašių dėmių. Tai sutampa su teismo medicinos eksperto, apžiūrėjusio Bakland palaikus, išvadomis...

– Ačiū, detektyve, – Alenas nutraukė kraują stingdantį pavaldinio pranešimą.

Tačiau Karolina King spėjo išgirsti pakankamai ir išblyško. Berė prispaudė pirštus prie akių obuolių. Dodžas kažką sumurmėjo.

– Man reikia parūkyti, – pareiškė jis ir išmovė pro užpakalines duris.

Žiūrėdamas į palenktą Berės viršugalvį, Skijus mąstė apie Somervilio pranešimą ir nuotraukas, kuriose Berė nufotografuota miegamajame ir besikaitinanti saulėje. Nuotraukose ji tokia graži ir bejėgė. Skijus mėgino pažvelgti į viską kaip profesionalas, bet nepavyko. Jis troško sučiupti Oreną Starksą ir priversti jį kentėti. Skaudžiai kentėti.

– Detektyve Alenai, – kreipėsi Skijus, – kai gausite balistinės ekspertizės išvadas dėl kulkos, nužudžiusios Selę Bakland, norėčiau palyginti ją su ta, kuria buvo nušautas Deivis Koldaris.

– Kai tik gausiu, atsiųsiu jums.

– Detektyve, nepamirškit pasakyti jam apie žinutę, – priminė Berė.

Skijus dirstelėjo į ją, tada į Aleną ir paklausė:

– Apie žinutę?

– Lavonas buvo įkištas į drabužių maišą – tokiuose mano žmona laiko savo kailinius. Viduje strypas, viršuje – didelis kablys, – paaiškino detektyvas Alenas.

Skijus linktelėjo.

– Ant maišo krauju, matyt, Selės Bakland, kai kas buvo užrašyta.

– Kas užrašyta? – Skijus klausė detektyvo Aleno, bet negyvu balsu atsakė Berė:

– Selė tau dėkoja.

Netrukus Selės Bakland kūnas buvo išvežtas į lavoninę, o nusikaltimo vietos tyrėjai sugužėjo į Berės miegamąjį ieškoti įkalčių. Atsiprašęs Somervilis išėjo pakalbėti telefonu, o grįžęs pranešė, kad Selės Bakland automobilis rastas dideliame daugiaaukščiame garaže Hjustono ligoninių rajone.

– Įvažiavimo talonas pažymėtas vakar vakare – septintą valandą septyniolika minučių.

– Praėjus kelioms valandoms, kai su ja kalbėjausi, – pasakė Skijus.

– Apsaugos kameros nufilmavo tą vyrą. – Somervilis atkišo telefoną, kad Skijus pamatytų ką tik atsiųstą nuotrauką.

Atvaizdas buvo miglotas, tačiau vyras prie vairo, be abejonės, buvo Orenas Starksas.

– Tai jis.

Somervilis atkišo telefoną Berei, kad ir ši patvirtintų vyro tapatybę. Ji prikando lūpą ir linktelėjo.

– Fotografuota, kai Starksas įvažiavo į aikštelę, – toliau kalbėjo Somervilis. – Bet kameros pačiame garaže Starkso neužkabino.

– Netoliese jis buvo pasistatęs kitą automobilį, – tarė Skijus. – Tikriausiai kaštoninę tojotą.

– Patrulis, radęs automobilį, teigia, kad ant vairuotojo sėdynės ir bagažinėje yra kraujo dėmių. Atrodo, Starksas nužudė Selę Bakland jos namuose, atvežė ją čia jos automobiliu, pastatė jį daugiaaukščiame garaže ir paliko, ten jis gali ilgai stovėti nesukeldamas įtarimo. Kartais ligoniai ir jų šeimos nariai kelias dienas praleidžia tuose gydymo centruose.

– Vėliau Starksas persėdo į kitą automobilį ir išvažiavo, – pridūrė Alenas.

– Išvažiuojantys automobiliai nefotografuojami, – įsiterpė jo porininkas. – Labai gaila.

Alenas pamatė, kad Skijus susiraukė.

– Kas yra, pavaduotojau Nailandai. Jums nepatinka tas scenarijus?

– Patinka, išskyrus štai ką. Anot jūsų, Starksas pastatė savo automobilį ligoninių rajono garaže, pėsčias nuėjo į Selės Bakland namus, ją nužudė ir paėmė jos automobilį. Taip?

– Aš taip manau.

– Tarkim, taip ir buvo. Bet nuo ligoninių rajono iki jos namų maždaug dvi mylios?

Somervilis abejingai gūžtelėjo pečiais.

– Pusvalandis kelio.

– Jums arba man, – pasakė Skijus. – Bet tik ne žmogui sulaužyta koja.

– Starksas man sakė, kad jo koja pajuodusi, pamėlusi ir sutinusi, – įsiterpė Berė.

– Šiame rajone raišas žmogus nebūtų patraukęs dėmesio, – paaiškino Somervilis. – Čia daug reabilitacijos klinikų, dienos chirurgijos centrų. Daugybė neįgaliųjų su ramentais, vežimėliuose. Niekas nebūtų atkreipęs dėmesio į šlubuojantį vyrą.

– Tikriausiai. Bet tas atstumas per ilgas raišam žmogui. – Skijus vis dar abejojo. Jis paaiškino, kad Merite Starksas nuo tojotos iki prekybos centro nuėjo beveik mylią. – Dalį kelio ėjo kauburiuota žeme ir tamsoje. Jei jūs teisus, jis sukorė tokį kelią ir nuo ligoninių rajono iki Selės Bakland namų, o tada dar žiauriai pasidarbavo. Ir kodėl jis pakeitė automobilius? Kodėl jis pervežė Selės lavoną jos automobiliu, o ne tojota?

– Nenorėjo, kad Bakland kaimynai pastebėtų tojotą ir vėliau atpažintų, – spėjo Somervilis.

Detektyvo paaiškinimas buvo ne itin svarus, bet logiškas, o Skijus geresnio neturėjo.

– Ką išsiaiškinote apie tojotą? – paklausė Alenas.

– Automobilio atpažinimo numeriai nugremžti, – atsakė Skijus. – O nauji numeriai – mėlyno tauro iš Konvėjaus Arkanzaso valstijoje. Vienas iš pareigūnų kalbėjosi su savininku.

Jam pavogė numerių lentelę, kai neseniai lankėsi Hjustone, bet jis neprisimena, kur ir kada tiksliai tai įvyko.

– Starksas iš anksto ruošėsi.

– Matyt, jis pasielgė nelabai protingai, kai nužudęs Selę vakar grįžo į Meritą, – svarstė Skijus. – Jis tikrai suprato, kad visi rytų Teksaso policininkai turi orderį jį suimti už šaudymą prie ežero ir jo ieško. Tačiau atitempęs čia Selės Bakland lavoną, – tai man atrodo taip pat neapdairu, – jis grįžo į Meritą ir pasislėpė nušiurusiame motelyje. Kokio velnio? – Nusivylęs Skijus papurtė galvą. – Nematau jokios prasmės.

– Jis turėjo nebaigtų reikalų Merite, – tyliai pasakė Berė. – Vis dar turi. Aš dar gyva.

Karolina stipriau priglaudė dukterį.

– Ar jau viskas, detektyve?

Moterys atsisveikino su Alenu ir Somerviliu. Kol jiedvi stabtelėjo prie laukujų durų pasikeisti su jais telefonų numeriais, Skijus pastebėjo Berės žvilgsnį, įsmeigtą į miegamąjį. Kai ji atsigręžė, akyse buvo ašaros. Turės praeiti daug laiko, kol ji išdrįs įeiti į šį kambarį ir atidaryti spintos duris neprisimindama to kraupaus vaizdo. Jei iš viso kada pajėgs. Orenas Starksas išniekino jos namus.

Kai Karolina ir Berė išėjo pro duris, detektyvas Alenas sulaikė Skijų.

– Ar galiu dar kiek sutrukdyti?

– Žinoma.

– Kas tas tipas? – Alenas linktelėjo pro atviras duris į Dodžą, stovintį šalia geltonos juostos, rūkantį ir plepantį su uniformuotu Hjustono policininku.

– Privatus detektyvas, dirba poniai King, – atsakė Skijus.

– Jis ginkluotas.

– Turi leidimą.

– Ir jis taip sakė.

– Tai kokios bėdos?

Detektyvas gūžtelėjo pečiais.

– Nežinau. Ar turit dėl jo rūpesčių?

– Ne. Jis nuovokus. Yra dirbęs Hjustono policijoje. Kada jūs pats čia pradėjote dirbti?

– Aštuoniasdešimt šeštaisiais.

– Tai apsilenkėte. Jis išėjo septyniasdešimt devintaisiais.

– Nežinote priežasties? – pasiteiravo Alenas.

Skijus pažvelgė pro Aleną ir pamatė Somervilį, atsirėmusį į koridoriaus sieną ir kalbantį mobiliuoju telefonu.

– Jūsų darbuotojas tikrina?

– Taip. – Alenas nusišypsojo, bet nelinksmai.

– Dodžas turėjo bėdų – nebuvo paklusnus viršininkams, bet nebuvo išmestas iš darbo. Išėjo savo noru.

– Ir gerai padarė. Policijai nereikia tokio žmogaus.

Skijus įdėmiai pažvelgė į Aleną ir griežtai atkirto:

– Jūs teisus. Vieno tokio negana. Reikia viso tūkstančio. – Jis leido detektyvui pačiam suvokti, ką norėjo pasakyti, ir atsisveikino.

Kai Skijus prisiartino prie Karolinos ir Berės, Dodžas taip pat pasuko jų link. Išraiška išdavė, kad jis gavo naujų žinių.

– Kas atsitiko? – paklausė Skijus.

Dodžas atsargiai pažvelgė į moteris.

– Nesigailėk silpnų širdžių, Dodžai, – nuramino Karolina. – Ką išpešei?

Dodžas dar kartą užsitraukė dūmo ir numetė nuorūką į griovį.

– Tas policininkas vienas pirmųjų atvyko į vietą. Šnekus vaikinas. – Jis pažvelgė į Berę ir pasiteiravo, atrodė, apie visai nesusijusį dalyką: – Ar Selė Bakland turėjo vaikiną?

– Bent jau aš nežinau. Oreną ji atstūmė tikrai ne dėl kito vyro. Kodėl klausiate?

– Tas policininkas man sakė, kad ant Selės kūno rado tik papuošalą. Sidabrinę apyrankę.

Berė išblyško.

– Su širdies pavidalo pakabučiu.

Dodžas įdėmiai pažvelgė į Berę, tada į Skiją, o šis atsakė į nebylų jo klausimą:

– Starksas tokią apyrankę padovanojo ir Berei. – Daugiau nieko jis neaiškino, bet ir nereikėjo.

Visi suvokė, ką praneša ta apyrankė. Orenas Starksas persekiojo dvi moteris, kurioms padovanojo vienodas apyrankes. Abi jį atstūmė. Viena jau negyva.

– Bere, tu tai nujautei, – pripažino Dodžas. – Tu bijojai dėl Selės. Atsiprašau, kad aš to nesupratau.

– Ir aš, – pritarė Skijus.

– Nė vienas iš jūsų nebūtumėt išgelbėjęs Selės. – Berė vos neverkė. – Kai Orenas man paskambino iš jos mobiliojo telefono, Selė jau buvo negyva.

Karolina nutraukė dukrą.

– Berei būtina pamiegoti. Skijau, kokį viešbutį mums užsakei?

– *Sheraton*, tik už dviejų mylių nuo Delrėjaus bendrovės. Populiarus viešbutis. Norėjau, kad jūs būtumėt tarp žmonių.

Karolina apkabino Berę per liemenį ir nusivedė prie automobilio. Vyrai nusekė iš paskos.

– Aš rodysiu kelią, bet tu neatsilik, – pasakė Skijus Dodžui, vairuosiančiam Karolinos automobilį.

– Užsidėk lemputę ant stogo, bus lengviau tave sekti.

– Nenoriu, kad mane sektų. – Skijus kryptelėjo smakrą.

Dodžas pažvelgė ton pusėn ir pamatė, ką Skijus turėjo galvoj, – televizijos žinių furgoną. Šis mėgino įsitarpuoti tarp greitosios pagalbos automobilių.

Dvidešimtas skyrius

Karolina nemanė, kad Skijus lydės jas į viešbutį, bet apsidžiaugė, kai jis neatsisveikino su jomis. Ji buvo pavargusi, vos vilko kojas. Ir Berė atrodė tuoj išgrius. Skijus pasirūpino, kad jos išvengtų varginančios registracijos. Vos jis prisistatė administratoriui, šis pats palydėjo moteris į kambarius ir patikino, kad Berė bus saugi.

– Jos užregistruotos kaip „ypatingos viešnios“ – jokių pavardžių.

– Jei kas nors, ypač žiniasklaida, ją čia ras, žinosiu, kas pranešė. – Skijaus įspėjimas buvo subtilus, bet iškalbingas.

Administratorius krūptelėjo ir pasidarė dar paslaugesnis. Abiejuose kambariuose jis papildė kibirėlius ledo ir pareguliavo temperatūrą. Pamatęs pakelį cigarečių Dodžo kišenėje, vyras įspėjo:

– Šie kambariai nerūkantiems.

Dodžas nutvilkė jį žudiko žvilgsniu ir tyčia nusivilko švarką, kad tarnautojas pamatytų jo ginklą. Administratorius skubiai palinkėjo jiems labos nakties ir pasišalino.

Suskambėjus telefonui, Berė net pašoko. Visi įsitempė, kol ji perskaitė, kas skambina.

– Ne Orenas, – pasakė ji, pečiai nusviro palengvėjus. – Bet turiu atsiliepti. Atsiprašau.

Berė įėjo į vonios kambarį, kad jos niekas negirdėtų. Karolina matė, kaip Skijus įdėmiai žvelgė į uždaras duris ir paskui nusigręžė.

Nuo tada, kai Berė sužinojo apie Deivio Koldario nužudymą, darėsi vis mąslesnė. Važiuojant į Hjustoną, ji buvo neįprastai tyli, panirusi į savo mintis. Motina suvokė, kad Berės nuotaiką nulėmė skaudūs įvykiai, bet ar nėra dar kokios nors priežasties. Nors Berė turi teisę į privatumą, negalima per ilgai gedėti – tai žaloja psichiką. Karolina svarstė, kiek dar ji turėtų laukti, prieš paragindama Berę pasidalyti su ja tuo, kas dukrą taip akivaizdžiai slegia.

Skijus su Dodžu apžiūrėjo visus užraktus, įsitikino, kad jie patikimi, tada išėjo į balkoną patikrinti, ar kambariai saugūs, bet Karolina girdėjo juos kuždantis.

Kai vyrai grįžo, Karolina stovėjo įsisprendusi į klubus ir tuoj pat pareikalavo prisipažinti, apie ką juodu šnabždėjosi.

– Pasakykit mums! Nei aš, nei Berė nenorime būti lepinamos.

– Ką čia kalbi?

– Labai gerai žinai, apie ką kalbu, Dodžai, – irzliai atšovė ji. – Kas čia vyksta?

– Žiniasklaida jau pasigavo tą istoriją.

Karolina sudejavo.

– Kraujo ištroškę šakalai, – tarė Dodžas.

– Pasak mano bendradarbių, Selės Bakland nužudymas jau anonsuojamas – bus paskelbta per visas žinias, – pasakė Skijus, – žiūrovai sužinos visą istoriją per dešimtos valandos žinias. Jau parodė Berės namą, nusikaltimo tyrėjų furgoną. Aleną ir Somervilį, akmeniniais veidais išeinančius iš namo. Berę išvežėme pačiu laiku. Žurnalistas iš įvykio vietos pranešė, kad Berė...

– ...kol kas nieko nekomentuos. – Berė išėjo iš vonios kambario ir nusviedė ant lovos mobilųjį telefoną. – Ir, žinoma, visi spėja, kad aš turiu ką slėpti. Niekas manęs neprašė komentuoti įvykių. Žinoma, aš nebūčiau norėjusi komentuoti, bet ši frazė turi neigiamą atspalvį, tiesa?

– Iš ko ir ką išgirdai? – pasidomėjo Skijus.

Berė parodė į mobilųjį, atsisėdo ant dvigulės lovos krašto, pasirėmė alkūnėmis į kelius ir įsikniaubė į delnus.

– Viešpatie, ar tas košmaras kada baigsis? – suaimanavo ji.

Skijus kiek luktelėjo ir pasakė:

– Skelbiama, kad tu – nekilnojamojo turto šulų, čia citata, – Karolinos King ir velionio Džimo Malono duktė. Todėl esi įžymybė, nes tavo tėvų pavardės gerai žinomos. Prisimintas šaudymas name prie ežero...

– Kurį išprovokavo meilės trikampis, – nepakeldama galvos sumurmėjo Berė.

– Kaip numanoma.

Dodžas sušnypštė kažką nepadoraus. Karolina atsisėdo ant kitos dvigulės lovos. Ji norėjo prieiti prie Berės, bet prisivertė palaukti.

– Mane tikrai užkniso, – pasakė Skijus, – atsiprašau, Karolina, kad jie trimituoja apie tą meilės trikampį.

Berė įsiutusi pakėlė galvą.

– Nebuvo jokio meilės trikampio!

– Žinau, Bere, – tokiu pat tonu atkirto Skijus, – ir noriu pasakyti, kad apie Deivio Koldario nužudymą užsimenama kaip apie visiškai nesvarbų dalyką. Žiniasklaida svarsto, kaip Selė Bakland susijusi su niekinga šeimos drama, nors dabar svarbiausia, kad šaltakraujis žudikas vis dar laisvėje.

– Šios pikantiškos aplinkybės privers žiūrovus laukti dešimtos valandos žinių, – su kartėliu įsiterpė Berė. – Seksas ir skandalai juos jaudina. Arba ramina. – Berė atlošė galvą ir abiem rankomis nubraukė plaukus nuo veido. Ant dukros skruostų Karolina pamatė ašarų pėdsakus. – Žinoma, mano viršininkas Delrėjaus bendrovėje labai nerimauja, kad aš įsipainiojusi į šią istoriją.

Karolina pažvelgė į nusviestą telefoną.

– Tai su juo kalbėjai?

Berė linktelėjo.

– Mano dienos Delrėjaus bendrovėje suskaičiuotos.

– Ką?! – pašoko Karolina. – Jis tave atleido?

– Nebūk juokinga, mama. – Berė karčiai nusijuokė. – Jei mane atleistų, paduočiau juos į teismą, ir viršininkai tai žino.

Vis dėlto – ir reikšmingas *vis dėlto* – Delrėjaus politika – nuoširdžiai rūpintis psichine savo darbuotojų sveikata. Atsižvelgiant į traumas, kurias patyriau pastaruoju metu, ar nebūtų man ir visai bendrovei geriausia, jei išeičiau ilgų atostogų? Aš patikinau šefą, kad mano psichinė sveikata pasitaisys, kai Orenas atsidurs areštinėje, o viršininkas ėmė suokti, esą man reikia laiko atsigauti nuo tų sukrečiančių įvykių. Kitaip tariant, jis ir visi Delrėjaus bendrovės žmonės norėtų, kad aš nesirodyčiau darbe.

– O kaip tavo susitikimas rytoj?

– Ak, tiesa! Dėl mano tolesnio dalyvavimo kampanijoje. Šiuo sunkiu metu mūsų klientas nenori tapti dar viena mano streso priežastimi. Todėl jis sutinka palaukti, kol Benas pasveiks, pajėgs pristatyti kampaniją ir imsis visos atsakomybės, kad planai būtų įgyvendinti.

– Luktelėk! – sušuko Karolina. – Ar nori pasakyti... Ar turėčiau suprasti, jog visi mãno, kad tie įvykiai tavo psichikai pakenkė, o Beno ne?

– Taip atrodo. Ir kad neliktų jokių abejonių dėl Beno ir fizinio, ir moralinio tvirtumo, Amanda per ilgą ir išsamų telefono pokalbį šiandien po pietų užtikrino mūsų šefą, kad Benas pasiruošęs vadovauti kampanijai. Galiu tik įsivaizduoti, kad Amanda pristatė mane kaip kekšę, kenčiančią nuo savo klastos strėlių.

– Kokia kalė!

– Ji parodė savo nagučius. – Berė vėl nelinksmai nusijuokė. – Įdomu, jei Orenas būtų pašovęs ne Beną, o mane, ar būčiau tapusi didvyre? Tikriausiai į mane vis tiek žiūrėtų kaip į šeimos griovėją, gavusią tinkamą atpildą. Gera tema diskusijai, ar jūs taip nemanote?

– Aš manau, – tarė Dodžas, – kad tavo viršininkai yra tikri šikniai. Verčiau nebeperženk jų slenksčio.

– Aš jums pritariu, – pasakė Berė, – ir esu tikra, kad ir Delrėjus to tikisi. Tas rūpestis mano gerove iš tiesų yra apsauginis šefo tinklas. Viršininkas nori, kad aš išeičiau iš darbo, bet nuspręsčiau pati, o jo rankos liktų švarios. Aš jam nieko neatsa-

kiau, tegul pasikankina kelias savaites, bet jau žinau, koks bus galutinis mano sprendimas.

– Lažinuosi, tu jiems per gera, – pasakė Skijus.

Berė pakėlė ašarotas akis, pažvelgė į jį ir padėkojo:

– Ačiū.

– Nėra už ką.

Atrodė, kelias sekundes juodu pamiršo, kad Karolina su Dodžu vis dar kambaryje, tada Skijus vėl grįžo į tikrovę. Jo laukė darbas.

– Verčiau jau eisiu.

– Mano kambaryje šalia yra laisva lova, – pasiūlė Dodžas. – Gali gultis čia.

Skijus padėkojo, bet atsisakė.

– Selės Bakland nužudymą tiria Hjustono detektyvai, o Deivis Koldaris – mano reikalas.

– Kai gavom žinių iš Starkso, jis buvo Hjustone.

– Taip, Dodžai, bet mane vis kankina mintis...

– Kokia?

Skijus persibraukė ranka per sprandą.

– Orenas norėjo parodyti nosį man ir visiems, kas jo ieško, todėl grįžo čia ir paskambino Berei. Žinojo, kad mes atlėksim ir mėginsim jį sučiupti. Starksas vylėsi sukelti sąmyšį ir parodyti, kad mes nieko nesugebam. – Jis kreivai šyptelėjo. – Jam pavyko.

– Apžvalgos ratas.

Visi pažvelgė į Berę, sukuždėjusią tuos žodžius.

– Grupė *Blood, Sweat and Tears*, – pasakė ji. – „Apžvalgos ratas“. Jis niūniavo šią melodiją per mūsų pokalbį telefonu.

– Prakeikimas! Tu teisi, – pripažino Skijus.

– Na, argi ne šaunus tas mūsų vaikinas? – pašiepė Dodžas, bet tuoj užmiršo ir ironiją, ir sarkazmą. – Turiu užmušti tą kalės vaiką, privalau.

– Jis išprievartavo Selę? – paklausė Berė Skijaus.

– Nežinau, ar buvo įsiskverbęs, – Skijus vengė tiesaus atsakymo. – Gal jis tik... – Jis nebaigė minties ir Karolina jam

buvo dėkinga. – Nežinosiu, kol negausiu skrodimo ataskaitos iš detektyvo Aleno.

Visus užvaldė mintys, ką iškentė Selė. Paskui Karolina kreipėsi į Skijų:

– Tu spėliojai, koks buvo Starkso motyvas skambinti Berei.

– Taip. Man tikrai neramu, kad jis buvo kažką sumanęs, kai mus išviliojo iš Merito.

– Ką tu įtarei? – pasidomėjo Dodžas.

– Nežinau. Todėl turiu grįžti į Meritą. – Skijus pažvelgė į Berę. – Manau, jūs parvažiuosite iš ryto.

– Aš čia nebeturiu ką veikti.

– Gerai. Aš paliksiu sargybinius prie ežero namo, bet suvaidinsiu, kad juos paleidau. Kai jūs grįšite, jie bus ten, tik nematomi.

– Spendi spąstus Starksui? – paklausė Dodžas.

– Orenas į juos nepaklius, – pareiškė Berė.

– Ir aš taip manau, – pritarė Skijus, – bet nieko neatsitiks, jei palaikysime kelis žmones ten. Dėl viso pikto.

Skijus liepė Dodžui būti akylam ir vėl pažvelgė į Berę.

– Ar jausiesi ramiau? – klausimas buvo ištartas tyliai, tik jai, ne Karolinos ir Dodžo ausims.

Berė linktelėjo – vos vos. Jie neatplėšė akių vienas nuo kito, kol pagaliau, netaręs daugiau nė žodžio, Skijus žengė prie durų ir išėjo.

Vos tik jis užvėrė duris, Berė pašoko ir nulėkė per kambarį, tačiau prie durų sustojo. Karolina matė, kaip dukros energija staiga nuslopo. Berė atsirėmė į duris, prispaudė prie jų kaktą ir taip pastovėjo, tada užstūmė skląstį ir užkabino grandinėlę.

Ji apsigręžė ir pasuko į vonios kambarį, per petį tepasakė:

– Einu šiek tiek pamirkti vonioje.

Iš vonios kambario Berė pasirodė kone po valandos. Ji buvo apsivyniojusi dideliu rankšluosčiu, plaukus – mažesniu, oda rausva, akys paraudusios.

– Tu verkei, – papriekaištavo Karolina.

– Aš visiškai išsiderinau. – Berė nusivyniojo turbaną ir pakratė šlapius plaukus. – Ir nežinau, ko verkiau. Kai pagalvoju apie paskutines Selės gyvenimo valandas... Aukos – Selė ir Deivis Koldaris, o ne aš. – Berė atsidarė lagaminėlį, išsiėmė marškinėlius ir šortukus.

– Laukiu tavęs, kad užsisakytume vakarienę, – pasakė Karolina.

– Reikėjo užsakyti. Aš valgyti nenoriu. O kur Dodžas?

– Savo kambaryje. Jis mano, kad mums reikia pabūti vienoms.

Berė nusivyniojo rankšluostį ir apsivilko drabužius miegui.

– Iš Skijaus jokių žinių?

– Prieš penkiolika minučių Dodžui paskambino. Nieko naujo Skijus nesužinojo, tik norėjo paklausti, kaip tu. Jis neatrodė laimingas mus palikdamas.

– Jam nereikėjo važiuoti į Meritą nepamiegojus. Atrodė visiškai išsekęs. Ar matei jo akis?

– Jis nenuleidžia akių nuo tavęs. – Berė atsisuko į motiną, ir Karolina tyliai pridūrė: – Štai ką aš mačiau.

Berė atsigulė, pasikišo po galva dvi pagalves, o vieną apsikabino. Ji nervingai pašė užvalkalo kampą.

– Nieko mums neišeis.

– Kodėl taip sakai?

– Dėl tūkstančio priežasčių.

– Paminėk bent kelias.

– Kad tu jas sudirbtum? – Berė susiraukė.

– Vieną paskui kitą.

Berę su Karolina skyrė tik keli žingsniai.

– Tu pritartum, jei mudu būtume kartu?

– Svarbiausia, ar tu pati to nori, Bere. Bet aš pritarčiau.

– Nepuoselėk vilčių. Mes – dvi visiškai skirtingos asmenybės.

– Žinoma. Jis – vyras, tu – moteris.

– Puikiai supranti, ką turiu galvoj. – Berė nusišypsojo. – Mums reikia skirtingų dalykų.

– Bet jūs geidžiate vienas kito?

Berė įdėmiai nužvelgė motiną ir ši nusijuokė.

– Nesivargink atsakydama. Iš tavo akių matyti. Be to, ir taip visiems aišku, kai judu atsiduriate šalia vienas kito. – Karolina meiliai nusišypsojo dukrai ir pridūrė: – Gal jūs su Skijumi norite skirtingų dalykų, gal jūs dvi skirtingos asmenybės, bet tai nesusiję su trauka. Skijus kovoja taip pat sunkiai, bet akivaizdu – tu jam patinki.

Berė nusuko galvą ir pažvelgė į lubas. Iš akies kampučio nuriedėjo ašara ir nusirito į šlapius plaukus.

– Jis nenorės.

– Ką turi omeny?

– Mama, ne dabar, gerai?

Karolina padvejojusi sutiko.

Ji kvietė Berę atsiverti, bet jei ši nepasirengusi, abi pamėgins pailsėti. Karolina užkėlė lagaminą ant lovos, atidarė ir išsitraukė naktinukus, juos greitai įsimetė prieš išvažiuodama iš namų. Kaip seniai tai buvo, atrodė – daug seniau negu prieš kelias valandas. Per tas kelias minutes išvykstant Berė tikrino, ar įsidėjo visą pateikčių medžiagą, o jos dabar nebereikia.

Kai prieš važiuojant į Hjustoną Dodžas laukė jų prie automobilio ir plėšė vieną cigaretę po kitos nė neįtardamas, kad Karolina stebi jį pro miegamojo langą, ji svarstė, kodėl jo ciniškas veidas, kuriame įsispaudę palaido gyvenimo pėdsakai, – vienintelis visame pasaulyje, verčiantis jos širdį virpėti. Trisdešimt metų nesugebėjo įveikti šio poveikio.

Karolina galėjo kiek nori kalbėti Berei apie potraukį, nes pati pažino jo valdingą žiaurumą. Netgi suprasdama, kad potraukis beprasmis ir niekur neveda, neįstengė jo užgniaužti.

– Aš visada maniau, kad Rodžeris Kamptonas.

Paskendusi savo mintyse Karolina ne iš karto suvokė, ką Berė pasakė. O suvokusi akimirką sustingo. Tada lėtai atsigręžė, kaip skydą spausdama prie krūtinės naktinukus.

– Maniau, kad mano biologinis tėvas – Rodžeris Kamptonas.

Karolina iš nustebimo prarado žadą.

– Tuo metu mokiausi pagrindinėje mokykloje, – toliau kalbėjo Berė. – Tiksliau, aštuntoje klasėje. Rodžeris Kamptonas

žuvo lėktuvo katastrofoje Meksikoje. Viena mergaitė mokykloje pasakė, kad jos motina pasakojusi, jog tu buvai susižadėjusi su juo prieš ištekėdama už tėčio. Ji klausė manęs, ar tu liūdi, kad Kamptonas žuvo.

– Aš nieko nebuvau girdėjusi apie Rodžerio Kamptono žūtį. Nei tu, nei tėtis man girdint niekada neištarėte jo vardo. Aš patikinau draugę, kad ji klysta, bet toji teigė, kad jos mama niekada nemeluoja. Kodėl turėtų išsigalvoti? Taigi kitą rytą aš pasiėmiau tėčio laikraštį ir perskaičiau apie lėktuvo sudužimą. Ten buvo visa istorija apie Rodžerį Kamptoną, jo vaikystę Hjustone, kaip jis pradėjo dirbti tėvo bendrovėje baigęs Pietų metodistų universiteto verslo mokyklą. Kad kilęs iš turtingos, įtakingos šeimos, ryški visuomenės figūra. Nuotraukoje jis buvo labai gražus. Kamptonas nebuvo vedęs, ir aš sukūriau romantišką istoriją. Tu ištekėjai ne už jo, o už tėčio, ir jis taip liūdėjo, kad liko vienišas. Maniau, kad tu esi protinga ir turėjai svarią priežastį, kodėl pasirinkai tėtį. Aš buvau labai laiminga, kad viskas taip susiklostė, mylėjau tėtį visa širdimi. Nors negalėjau liūdėti dėl vyro, kurio nepažinojau, bet džiaugiausi atskleidusi paslaptį apie tikrąjį savo tėvą. – Berė įsmeigė žvilgsnį į motiną ir patylėjusi kalbėjo toliau: – Bet mano tėvas ne Rodžeris Kamptonas, tiesa?

Karolina papurtė galvą.

– Kai tėtis mirė, aš raginau tave pradėti su kuo nors susitikinėti, bet tu man pasakei, kad nenori naujų santykių. Tikinai, kad buvai ištekėjusi už nuostabaus vyro ir jau patyrei gyvenimo meilę. Aš maniau, kad tai vienas ir tas pats vyriškis. – Berė liūdnai šyptelėjo. – Bet tai netiesa.

Karolina susmuko ant lovos krašto.

– Tavo gyvenimo meilė buvo mano biologinis tėvas.

Motina linktelėjo galvą.

– Dodžas.

Ašaros pasipylė iš Karolinos akių ir riedėjo skruostais.

Dvidešimt pirmas skyrius

Hjustonas, Teksasas, 1978

Kai slaugė vežimėliu išstūmė Karoliną iš ligoninės, Dodžas jos laukė. Pacientei nereikėjo vežimėlio, bet taisyklės buvo griežtos.

Dodžas buvo pastatęs automobilį neleistinoje vietoje, o ant priekinio stiklo užkišęs lapelį su Hjustono policijos ženklu, turinčiu nubaidyti kelių policininkus. Jis stovėjo atsirėmęs į keleivio dureles, sukryžiavęs kojas ir sunėręs rankas. Kai slaugė išstūmė vežimėlį pro automatines duris, Dodžas nuo automobilio žengė artyn.

Karolina pažvelgė į jį pro tamsius saulės akinių stiklus.

– Aš išsikviečiau taksi.

– Daviau taksistui dešimt dolerių už vargą. Nuvešiu tave namo.

Dodžo balso tonas neleido ginčytis. Jis mostelėjo slaugei stumti vežimėlį prie automobilio.

Slaugė dvejojo ir pakluso tik pacientei linktelėjus.

Karolina vilkėjo tais pačiais drabužiais, kaip atvykusi į ligoninę prieš tris dienas. Ji turėjo tik rankinę. Dodžas paėmė rankinę nuo Karolinos kelių, padėjo ant užpakalinės automobilio sėdynės, ištiesė ranką ir padėjo išlipti iš ratukų. Karolina padėkojo slaugei už pagalbą. Ši palinkėjo sveikatos, sėkmės, apsuko vežimėlį ir grįžo į pastatą.

Dodžas pasiteiravo, ar Karolina nori atsigulti ant užpakalinės sėdynės.

– Ne, sėdėsiu priekyje.

Pamatęs, kaip sunkiai Karolina lenkiasi, jis ketino ginčytis, bet tik padėjo jai įsitaisyti patogiau ir atsisėdo į vairuotojo vietą. Jie tylėdami pravažiavo tris kvartalus.

Sustojęs prie šviesoforo Dodžas pasisuko į Karoliną ir paklausė:

– Kaip jautiesi?

– Silpna, lyg būčiau tris dienas gulėjusi lovoje.

– Ar ligoninėje nedavė valgyti?

– Neturėjau apetito.

– Nenuostabu. – Dodžas susiraukė – Tas ligoninės maistas...

– Kada pastarąjį kartą gulėjai ligoninėje?

– Niekada neteko, bet esu prisiklausęs.

Karolina šyptelėjo, bet lūpos tik suvirpėjo. Dodžas paklausė:

– Ar skauda?

– Ne taip labai. Aš tik baisiai atrodau. Viena slaugė manęs pasigailėjo ir atnešė saulės akinius.

Dodžas mėgino pažvelgti pro stiklus, norėdamas įvertinti padarytą žalą, bet užpakalyje stovintis vairuotojas užsidegus žaliai šviesai spustelėjo signalą ir privertė žiūrėti į kelią.

– Kaip tu sužinojai? – paklausė Karolina.

– Iš Džimio Gonsaleso.

– Bet jo ten nebuvo.

– Turėjo laisvą dieną. Tačiau tai jo rajonas. Kitą rytą išgirdo apie įvykį. Dvi dienas aš buvau nepasiekiamas, todėl pasakė tik vakar vėlai vakare. Šįryt paskambinau į ligoninę ir sužinojau, kad tave išleidžia.

– Ar tau nereikia dirbti?

– Pranešiau, kad sergu.

Jie vėl važiavo tylėdami, kol Karolina paklausė:

– Susiradai Rodžerį?

– Norėjau. Ir vis dar noriu. Galėčiau jį užmušti. – Dodžas taip suspaudė vairą, kad net pirštai pabalo. – Bet neieškosiu.

Ji tylėjo laukdama, kol jis baigs kalbėti. Dodžas sustabdė prie šviesoforo ir pasisuko į Karoliną.

– Vienintelė priežastis, kodėl jo neužmušiau, kad tu maldavai palikti jį ramybėj. Tai nusveria mano pažadą Rodžeriui, duotą tą naktį, kai jį prikūliau.

Paskui abu tylėjo, kol privažiavo Karolinos namus. Dodžas padėjo jai užlipti laipteliais iki durų. Karolina žengė į vidų, jis sekė iš paskos. Ant svetainės grindų gulėjo vazos šukės ir nuvytusios rožės. Ant kilimo dar buvo matyti šlapia dėmė. Paveikslas ant sienos buvo pakrypęs, grindų šviestuvas apverstas, gaubtas sulamdytas. Šie nebylūs Rodžerio pykčio įkalčiai jau netrikdė Karolinos, priešingai – siutino. Tačiau ji niršo ant savęs, kodėl taip ilgai stengėsi pateisinti sužadėtinio smurtą. Pripažindama akivaizdžius įrodymus, ji nusiėmė akinius, kad Dodžas pamatytų jos akis.

Dodžas sukando žandikaulius ir lėtai svyravo nuo kulnų ant pirštų pirmyn atgal, vos valdydamas besiveržiantį įtūžį.

– Aš galiu apsigalvoti, kad pažadėjau jo neužmušti.

– Nereikia. Rodžeris to nevertas.

Dodžas ketino kažką sakyti, bet nutylėjo.

– Ačiū, kad parvežei namo, – padėkojo Karolina.

– Nėra už ką. Palauksiu, kol susikrausi daiktus.

– Kokius daiktus?

– Kuriuos nori pasiimti. Kol kas pagyvensi mano namuose. Ne rūmai, bet...

– Ką čia šneki? Aš negaliu apsigyventi pas tave.

– Gali – ir apsigyvensi.

– Nė nesvajok.

– Susikrauk daiktus.

– Kas tau davė teisę man įsakinėti? – puolė ji. – Policininko ženkliukas? Ar kad buvai teisus dėl Rodžerio? Kaltinai, kad likau su juo, nes esu užsispyrusi. Puiku, pasiduodu. Turėjau jau seniai nutraukti santykius, bet būdama išdidi delsiau. Nenorėjau pripažinti, kaip klydau dėl jo tikro būdo. Taigi buvai teisus. Bet tai tau neduoda teisės užimti Rodžerio vietą. – Karolina

išsitiesė, bet vis tiek buvo daug žemesnė už Dodžą. – Daugiau manęs niekas nevaldys, Dodžai. Daugiau manęs niekas nestumdys – nei fiziškai, nei žaisdamas mano jausmais, nei kaip nors kitaip.

Dodžas atsiduso.

– Klausyk, aš nemoku gražiai kalbėti. Visada atrodo lyg įsakinėčiau, nors iš tikrųjų nė neketinu. Ir dabar nenoriu tavęs versti. Prisiekiu. Mėginu būti draugiškas... malonus. Tau reikia pagalbos ir aš ją siūlau. Bet kad ir kokiais žodžiais tai pasakau ar kokios prasmės tu ieškai, tavęs vienos aš čia nepaliksiu. Diskusijos pabaiga.

– Tai skamba kaip prievarta.

– Paduok mane į teismą.

Vos šmėkštelėjusi Karolinos šypsena pranyko.

– Aš būsiu saugi, juk Rodžeris kalėjime.

– Jau ne. Vakar išėjo. Šeima sumokėjo užstatą.

– Jis neateis pas mane.

– Iš kur žinai?

– Jis pats sakė įtūžęs. Tvirtino, kad viskas baigta.

– Jis apsigalvos, o aš nenoriu, kad būtum čia, kai jis atšliauš. Iš tiesų tau reikia pakeisti gyvenamąją vietą. Juk esi nekilnojamojo turto agentė. Paskelbk, kad namas parduodamas, susirask kitus namus.

Karolina nelinksmai nusijuokė.

– Koks poetiškas teisingumas būtų.

– Ką turi galvoj?

– Juk kaip tik tai jį įsiutino. Aš jaudinausi dėl nebaigtos sutarties. Jei sandoris pavyks, bus geriausias mano pardavimas. Neužsičiaupdama kalbėjau apie sandorį, kol Rodžeris pasakė, kad viliasi, jog aš spėsianti užbaigti šį reikalą prieš išeidama iš darbo. Maniau, kad blogai supratau, bet kai paklausiau, ką jis turi galvoj, atsakė, kad, tapusi Rodžerio Kamptono žmona, aš nebebūsiu dirbanti moteris. Mūsų šeimai nereikės dviejų duonpelnių. Ką žmonės galvotų? Kad Rodžeris nesugeba išlaikyti žmonos? O aš ir taip turėsianti daug darbo – reikės prižiū-

rėti jį, o jis jau pasirūpinsiąs, kad aš turėčiau ką veikti. Aš nusijuokiau, kad Rodžeris, matyt, neteko proto, jei bent akimirką pagalvojo, jog mesiu darbą, atsisakysiu karjeros tik todėl, kad ištekų. – Karolina įsirėmė į klubus ir sarkastiškai pridūrė: – Tai jam oi kaip nepatiko.

– Tas šunsnukis vos neišmušė tau akies.

Priėmimo skyriuje visiems atrodė, kad išmušė. Gydytojas oftalmologas, iškviestas į skyrių, vėliau teigė, jog Karolinai labai pasisekė, kad žiaurus smūgis nepakenkė regai.

– Gonsalesas pasakojo, kad, anot tavo iškviestų policininkų, net nepajėgei atsistoti.

– Rodžeris trenkė man į šonkaulius. Maniau, kad keli bus lūžę. Pasirodė, kad ne, bet sumuštą vietą labai skaudėjo. Ir dabar gelia, kai krusteliu ar giliai įkvepiu.

– Viešpatėliau, – sukuždėjo Dodžas. – Tas vaikinas... – Jis įsisprendė į klubus ir apsuko ratą kambario viduryje, atrodė, pasiryžęs ką nors pritvoti. Priėjęs prie Karolinos Dodžas įsakė: – Susikrauk daiktus!

– Gerai, susidėsiu. Nuveši mane kur nors, bet būk protingas, Dodžai, aš negaliu apsigyventi pas tave.

– Kodėl ne?

– Mes beveik nepažįstame vienas kito.

– Susipažinsim. Jei tu bijai, kad peržengsiu ribą...

– Nebijau.

– Ir puiku. Bet jei vis dėlto bijai, gali paskambinti Džimiui Gonsalesui. Jei aš paliesiu tave, jis man nutarkuos užpakalį.

– Aš galėčiau apsistoti pas draugę.

– Argi Rodžeris nepažįsta tavo draugių? Nemanai, kad puls ieškoti tavęs pas jas? Galiu lažintis, tu nesigyrei draugėms, kad jis tave muša. Turėtum paaiškinti, iš kur tos mėlynės. Be to, pati žinai, kad šis planas nekoks, kitaip jau būtum paskambinusi draugei ir nebūtum mikčiojusi apie ją užsimindama.

– Na, tada nuvežk į kokį nors pensioną.

Dodžas sunėrė rankas ant krūtinės.

– Tokiose vietose esu suėmęs daugybę žmonių. Juose apsistoja perėjūnai, prostitutės, narkotikų prekeiviai, vagys.

– Ne visi pensionai prasti. Kai kurie tikrai padorūs.

– Gerai. Tarkim, tu apsigyvensi padoriame pensione, kurio gyventojai padorūs. Vis tiek būtų daug vargo.

– Vargo?

– Man. Nes aš kelis kartus per dieną turėčiau užsukti pažiūrėti, kaip tu laikaisi, įsitikinti, kad viskas gerai.

– Man to nereikia.

– Bet man reikia. Ir kas gali užtikrinti, kad Kamptonas tavęs nemedžios, o jei medžios, tai ir ras.

– Jis rastų mane ir pas tave.

– Taip, bet kad pasiektų tave, pirmiausia turėtų mane nužudyti, – atkirto Dodžas ir įsakė: – Pasiimk daiktus! Mes per daug laiko gaištame ginčams.

Dodžas gyveno keturbutyje, viename iš dešimties vienodų namų, prie kurių buvo suprojektuoti sklypai, iškloti ir apšviesti šaligatviai. Rajone buvo bendras baseinas, teniso aikštynas ir bendras klubas. Čia gyveno vieniši dirbantys žmonės, nešvaistantys laiko ir pinigų, kad įsitaisytų nuolatinius namus.

Prieš išvažiuodamas į ligoninę, Dodžas iškraustė du rašomojo stalo stalčius ir pusę sieninės spintos – paliko netgi daugiau vietos, negu Karolinai reikėjo.

– Man nereikės darbo drabužių, – pasakė ji, kai jis nusistebėjo, kiek mažai daiktų ji pasiima.

– O kodėl?

– Kitą dieną po to įvykio iš ligoninės paskambinau ponui Malonui ir užsiminiau, kad turiu moteriškų bėdų ir kad man reikia operuotis. Kaip ir tikėjausi, jis nieko neklausinėjo. Aš paprašiau mėnesio atostogų, kad pasveikčiau ir atgaučiau jėgas. Jis liepė man ilsėtis kiek tik reikia.

– Mėnesio? Matyt, žaizdos rimtesnės, negu sakei.

– Man nereikia tiek daug laiko, kad pasveikčiau, bet, kaip jau sakiau, man mėlynės atsiranda greitai ir ilgai neatslūgsta.

Šita, – Karolina parodė paakį, – neišnyks kelias savaites. Spalva keičia spalvą. Negrįšiu į darbą, kol mėlynė visai neišnyks, nenoriu, kad pirkėjai klausinėtų.

Karolinos paaiškinimas apmalšino Dodžo nerimą, bet jis šiek tiek pavydėjo susižavėjimo, su kuriuo Karolina kalba apie savo viršininką Džimą Maloną. Kartu jis apsidžiaugė, kad ji nedirba kokiam reikliam, nekantriam šunsnukiui, kuris gailėtų apmokėti ligos lapelį.

Kai Karolina išsikrovė daiktus, Dodžas privertė ją suvalgyti bulvių košės, kurią pats buvo sutrynęs. Jis prisipažino nesąs gurmanas, bet nebadaujantis ir neketinąs leisti jai badauti, nors ji ir norėtų.

Prisivalgiusi kiek tik telpa, Karolina išgėrė nuskausminamųjų ir Dodžas paguldė ją į lovą. Ji išmiegojo šešiolika valandų ir pabudo tik kitą rytą, kai Dodžas jau ruošėsi į darbą padangų gamykloje.

– Marvinas? – paklausė Karolina, pažvelgusi į išsiuvinėtą vardą ant Dodžo marškinių.

Jis susiraukė.

– Patikėk, tau tikrai nereikia to žinoti.

Jis liepė Karolinai neatrakinti durų, niekur neiti ir, jei norės, visą dieną gulėti lovoje. Ji pažadėjo taip ir padarysianti. Dar Dodžas prašė turėti po ranka jo pranešimų gaviklio numerį ir susisiekti, jei ko prireiktų. Jis pats neskambinsiąs, kad netrukdytų jai ilsėtis. Bet jei vis dėlto skambintų, tai išjungs po pirmo signalo ir surinks numerį dar kartą. Taip ji žinosianti, kad čia tikrai jis. Nors ir ėmęsis visų atsargumo priemonių, Dodžas vis tiek nenoriai paliko Karoliną vieną.

Po pamainos gamykloje jis nuėjo į kasdienį ypatingosios paskirties būrio susirinkimą ir pranešė, kad Franklinas Olbraitas vis dar nekenčia Marvino – pradūrė jam padangą.

– Žinoma, kvailai pasielgė, nes mano automobilis stovėjo padangų gamyklos aikštelėje. Man iš karto pakeitė padangą.

Dodžas nebuvo įsitikinęs, kad tai padarė Olbraitas, bet kitų priešų gamykloje jis neturėjo. Olbraitas niekinamai šyptelėjo,

kai Marvinas su Kristale po pamainos kartu išėjo iš gamyklos. Be to, Dodžas žinojo, kaip Olbraitas mėgsta švaistytis peiliu.

Jam jau buvo nusibodę apsimesti nevykėliu žiauraus buvusio kalinio akyse, tačiau ir toliau turėjo vaidinti savo vaidmenį. O Kristalė vis labiau žavėjosi Marvinu. Neseniai paglostė jam ranką ir liūdnai prisipažino apgailestaujanti, kad jie nesusipažinę anksčiau.

Dodžas užsiminė, kad būtų gerai, jei ji žinotų apie Frankliną tokių dalykų, dėl kurių jis ilgam atsisėstų į kalėjimą, tada galėtų ramia sąžine jį palikti ir būti su Marvinu. Kristalės šypsena išnyko ir ji pakeitė temą. Toks elgesys Dodžą vertė įtarti, kad mergina kai ką žino apie Olbraitą ir jaučiasi nesmagiai, bet dar negreit išplepės, kad draugužis planuoja ginkluotą banko apiplėšimą.

Dodžui buvo nepakenčiama tuščiai švaistyti laiką, bet ir kiti ypatingosios paskirties būrio vyrai kol kas nieko neiškapstė, todėl jis ir toliau turėjo dirbti valytoju ir merginti Kristalę vildamasis ką nors išgauti, kas įrodytų, kad Olbraitas plėšė bankus, arba kad tos žinios leistų išbraukti Olbraitą iš įtariamųjų sąrašo, o jis pats išvengtų pavydaus Kristalės meilužio peilio. Dabar Dodžui buvo labai svarbu laimėti, nes jis norėjo gyventi. Gyventi su Karolina.

Pirmąjį vakarą, grįžęs namo, Dodžas rado Karoliną miegančią ant sofos. Sutrikusi ji atsisėdo, ėmė nevalingai gniaužyti rankas, atsiprašinėti dėl susitaršiusių plaukų ir sulamdytų drabužių. Toks drovus sumišimas suvirpino Dodžui širdį.

– Kaip praleidai dieną? – paklausė jis.

– Tinginiavau.

– Puiku.

Jis parnešė kartoninį pakelį tirštos pomidorų sriubos su bazilikais – populiaraus patiekalo iš kavinės, kurioje dažnai pietaudavo. Jie susėdo prie Dodžo virtuvės stalo ir valgė sriubą užsikąsdami prancūziška duona, atlaužę jos ir storai aptepę sviestu. Gavusi antrą gabalą duonos, Karolina paklausė:

– Ar mėgini mane nupenėti?

– Noriu matyti ir tavo profilį.

Po vakarienės ir vanilinių ledų su karamele jie žiūrėjo televizorių, bet dešimtą valandą Karolina ėmė žiovauti.

– Atsiprašau, žiovauju ne dėl to, kad man nuobodi tavo draugija.

– Nereikia atsiprašinėti. Aš ir pats išsunktas.

Kaip ir praėjusį vakarą, Karolina mėgino įtikinti Dodžą, kad miegosianti ant sofos, o jis tegul gulasi į savo lovą.

– Aš mažesnė, esu įsibrovėlė ir man ant sofos tikrai bus gerai.

– O man – ne.

Dodžas nė girdėti nenorėjo, kad Karolina persikels ant sofos, ir ji pasidavė. Jis praleido antrą bjaurią naktį ant to kieto nepatogaus daikto, bet mėgavosi kiekviena kankinančios nemigos minute, nes Karolina buvo po jo stogu ir susirangiusi jo lovoje.

Jau pirmoji diena nustatė jų bendravimo tvarką. Kiekvieną rytą Karolina atsikeldavo ir išlydėdavo Dodžą, o vakare laukdavo grįžtančio. Jos paprašytas, jis prikrovė sandėliuką ir šaldytuvą maisto, tiek jo ten dar nebuvo buvę. Karolina norėjo po ranka turėti produktų ir prieskonių, kad kasdien jam paruoštų vakarienę.

– Bent tiek galiu padaryti atsidėkodama už tavo svetingumą.

Dodžas leido Karolinai šeimininkauti su sąlyga, kad ji pati valgys viską, ką pagamins, ir nepervargs. Jos paakio spalva iš baklažano pasikeitė į violetinę, vėliau pažaliavo kaip avokadas. Merginos skruostai atgavo rausvumą, smulkutė figūrėlė kasdien vis apvalėjo ir pagaliau nebeatrodė grėsmingai liesa. Karolina skundėsi neturinti ką veikti, bet Dodžui atrodė, kad ji dirba daug – kasdien lygino nekilnojamojo turto skiltis laikraščiuose, gailėjosi praleistų sandorių, planavo, kaip pavys kitus, kai grįš į Džimo Malono nekilnojamojo turto agentūrą. Žymėdamasi kilusias mintis, Karolina prisirašė beveik visą atsivežtą bloknotą. Dėl laikino įkalinimo ji nepamiršo savo tikslų. Tiesą sakant, ji dar ryžtingiau užsispyrė pasižymėti darbe. Dodžas įtarė, kad Karolina nori pasiekti kuo daugiau,

kad spjautų į veidą Rodžeriui Kamptonui ir jo nenugalimai šeimai.

Ji kalbėdavosi su Dodžu apie savo karjerą, lyg šis būtų galėjęs patarti, kaip jai pasiekti užsibrėžtą tikslą per numatytą laiką. Jis negalėjo nieko pasiūlyti, bet atrodė, kad Karolina to nesuvokia. Dodžas jautėsi išdidus, kad ji dažnai klausdavo jo nuomonės, nors ir nelabai ką išmanė.

Karolina buvo labiau išsilavinusi, perskaičiusi daugiau knygų, išklausiusi daugiau simfonijų, paskaitų, aplankiusi daugiau muziejų. Velniava! Dodžas per visą savo gyvenimą buvo aplankęs tik vieną muziejų, ir tik todėl, kad parodoje buvo iškabinti vien nuogų moterų paveikslai. Karolina intelektu toli jį lenkė. Tačiau kai mergina įdėmiausiai klausydavosi Dodžo, jis jausdavosi kalbąs protingus dalykus.

– Lažinuosi, tu mokeisi vienais dešimtukais, – paerzino jis vieną vakarą.

Ji paraudo ir Dodžas suprato pataikęs. Jis nusijuokė.

– Aš dantimis ir nagais kovojau dėl savo diplomo.

– Bet tu turi daugiau sveiko proto.

– Gatvės mokykla.

– Nesumenkink jos indėlio, – nuoširdžiai pasakė Karolina. – Tavo darbe svarbiausia – likti gyvam.

Dodžas negalėjo kalbėti apie savo dabartinę užduotį, bet papasakojo apie ankstesnius įvykius – ir linksmus, ir tragiškus. Karolina žavėjosi net banaliausiomis istorijomis. Vieną dieną, kai Dodžui nereikėjo dirbti padangų gamykloje, juodu pirmą kartą išėjo į miestą. Dodžas nusivedė Karoliną į kino teatrą. Ji nusiėmė saulės akinius tik susėdus salėje ir šviesoms užgesus. Jie valgė spragintus kukurūzus iš vienos dėžutės. Kartais jų pirštai susiliesdavo ir jie imdavo peštis dėl spragėsio. Karolina užsikėlė koją ant kojos ir pėda netyčia atsirėmė į Dodžo blauzdą, bet ji tuoj pat atsiprašė ir atitraukė koją.

Filmas buvo apie du brolius – gerą ir blogą. Abudu nekentė tėvo tirono ir mylėjo tą pačią merginą. Vienoje scenoje herojai mylėjosi – seksuali alkanos, uždraustos meilės scena.

Joks filmas nebuvo šitaip sujaudinęs Dodžo. Ir ne todėl, kad jis vėpsojo į garsios aktorės krūtis, tikriausiai apdraustas milijonu dolerių Loido banke Londone, jis liepsnojo todėl, kad sėdėjo šalia Karolinos, tai jos mažos krūtys kaitino jo fantaziją ir vertė prakaituoti naktimis ant tos velnioniškai nepatogios sofos.

Jis geidė jos. Dievulėliau, kaip Dodžas jos geidė, bet nelietė, netgi per tą erotinę filmo sceną. Netgi mažiausias aistringas kryptelėjimas būtų sudaužęs Karolinos pasitikėjimą. Niekas iš pažinojusių Dodžą nebūtų patikėjęs, kad jų santykiai skaistūs, bet jei jis būtų pasinaudojęs Karolinos padėtimi, būtų ją įskaudinęs labiau negu Kamptonas. Dodžas nemąstė apie ateitį, kai Karolina nebepasitiks jo po darbo dienos, kai jis nebegirdės jos niūniuojančios virtuvėje, neužuos jos šampūno kvapo vonios kambaryje. Jis apsimetė, kad šitai truks amžinai. Jei ne tas nuolat kamuojantis, trikdantis ir nevaldomas geismas, jis būtų buvęs visiškai laimingas.

Iki tos dienos, kai užgriuvo ta kvaila, beprasmiška, nenumatyta nelaimė, kai Dodžas panoro griebti beisbolo lazdą ir pulti patį Dievą, kad ir kur jis būtų gyvenęs.

Tą dieną, atidirbęs pamainą padangų gamykloje, Dodžas paskambino Karolinai ir pasakė grįšiąs namo po valandos. Jam reikėjo eiti į įprastą būrio susirinkimą.

Dodžas būtų iš karto pastebėjęs įtampą susirinkimų kambaryje, bet jo mintys sukosi apie Karoliną ir troškinį, kurį ji, sakė, gaminanti vakarienei. Troškinys – labai viliojantis patiekalas, primenantis namų židinį, jaukumą, pastovumą. Paskendęs rožinėse svajonėse apie nuolatines vakarienes su troškiniu per ilgus ateities metus Dodžas tol nepastebėjo, kad draugai apimti laidotuvių nuotaikos, kol nesuvokė, kad jie vengia žiūrėti jam į akis.

– Ką aš padariau? – kreipėsi jis į visus.

Visi tylėjo.

– Kas čia vyksta?

Tyla.

– Viešpatie mieliausias! Ar vėl apiplėšė banką? Kas nors žuvo? *Po velnių!* Ar tai Olbraitas? Kurį banką? Kada?

Vienas drąsuolis nutraukė jo tiradą.

– Ne, ne tai, Dodžai. Tai... ėėė... tai...

– Kas? Na kas?

– Gonsalesas.

Dodžas ne iš karto perjungė mintis nuo nesugaunamo įžūlaus banko plėšiko prie savo buvusio porininko ir geriausio draugo. Tačiau tada iš karto susiejo niūrią nuotaiką su Džimiu. Dodžui staiga sustojo širdis, jis liovėsi kvėpavęs, mėgino nuryti smaugiantį gumulą, bet burna išdžiūvo ir seilių nebuvo.

– Avarija, – tarė vienas bendradarbis. – Gonsalesas buvo... Jis mirė...

– Užjaučiu, Dodžai.

– Vaikine, labai užjaučiu.

– Jis patruliavo savo teritorijoje, bet... šūdas!

– Jei kaip nors galiu padėti, Dodžai, tik pasakyk.

Užuojautos žodžiai vos pasiekė Dodžo sąmonę.

Jis atsuko vyrams nugarą ir mėgino suvokti, ką jie sako. Nepajėgė. Vėl atsigręžė į juos.

– Džimis negyvas?

Išgirdęs patvirtinimą, jis vėl ėmė sunkiai alsuoti.

– Nusiramink, Dodžai.

– Kur jis?

– Lavoninėj. Jo giminės ten.

– Man reikia...

– Dodžai, neik ten.

Jis puolė prie durų, bet draugai jį sugriebė, o jis kaip pašėlęs veržėsi iš jį laikančių rankų.

– Dodžai, tu negali ten eiti – žiūrėti policininko.

– Pagalvok, vaikine.

– Tu išsiduosi, paprasto vaikinuko istorija žlugs.

– Velniop! – suriko jis. – Ir velniop jus visus! Paleiskit mane!

Dodžas dar ilgai blaškėsi, nešvankiai keikdamasis, kol galiausiai pavargo ir, suvokęs, kad draugai teisūs, liovėsi priešintis. Tada bendradarbiai jį paleido. Dodžas susmuko ant artimiausios kėdės ir ilgai sėdėjo, mėgindamas nusiraminti, trokšdamas, kad nereikėtų patikėti neįmanomu dalyku. Pagaliau jis pakėlė akis.

– Sakėt, kad avarija. Kaip ji įvyko?

Roko žvaigždė atskrido į Hobio oro uostą. Tą vakarą „Astros“ stadione turėjo vykti koncertas. Gonsalesas norėjo dirbti viršvalandžius ir pats pasisiūlė patruliniu automobiliu lydėti dainininko limuziną. Kažkas paskleidė informaciją, kada žvaigždė atvyksta. Nuo Hobio oro uosto dainininko limuziną vijosi paparacai ir automobiliai, prisigrūdę pašėlusių gerbėjų, paveiktų narkotikų.

Gonsalesas su dar vienu policininku pirmieji važiavo paskui limuziną. Vienas iš automobilių, prisivijęs koloną, pamėgino įsiterpti tarp jų ir trinktelėjo į patrulių automobilio buferį. Jie lėkė taip greit, kad vairuotojas nesuvaldė vairo. Policijos automobilis apsisuko ir rėžėsi į telefono stulpą su tokia jėga, kad buvo beveik perpjautas pusiau. Kaip ir Džimis Gonsalesas. Jis irgi buvo perpjautas pusiau.

Kapitonas pasiūlė Dodžui pasikalbėti su kapelionu ar psichologu. Dodžas riktelėjo viršininkui atsiknisti ir išėjo iš susirinkimo. Jis ilgai važinėjosi po miestą ieškodamas, kur išlieti savo verdantį pyktį, bet suvokė, kad šitaip lakstydamas kelia pavojų niekuo dėtiems vairuotojams ir jų keleiviams. Ir kas iš to, jei jis pats ką nors užmuštų? Niekas nesuprastų tokios ironijos. Tik ne Džimis Gonsalesas, jis išbartų draugą net nuo šaltos lavoninės plokštės, ant kurios tyso jo kūno pusės. Tik atsidūręs beisbolo treniruočių salėje Dodžas pasijuto geriau, nes, spausdamas rankose mirtiną lazdą, jis iš visų jėgų smūgiavo kamuoliukus į veltiniu išklotą sieną – tokią pat beginklę kaip Gonsalesas prieš fizikos dėsnius ir tą prakeiktą telefono stulpą.

Dodžas grįžo namo po kelių valandų. Troškinys jau buvo atvėsęs. Kai Karolina atvėrė duris, iš jos akių sklido užuojauta.

– Dodžai, aš viską mačiau per dešimtos valandos žinias. Labai tave užjaučiu.

Jis linktelėjo, nuėjo į virtuvę, atsidarė šaldytuvą, bet nežinojo, ko ieško, tik spoksojo nieko nematydamas.

– Aš noriu kaip nors tau padėti, – susijaudinusi pasakė Karolina. – Bet nežinau kaip.

Dodžas užtrenkė šaldytuvo duris, stikliniai indeliai subarškėjo.

– Tu niekaip negali padėti. Aš nieko negaliu daryti, netgi nueiti į jo laidotuves. Man uždraudė. Negaliu nueiti pas jo tėvus. Jie puikūs žmonės. Labai didžiavosi, kad jų sūnus Džimis policininkas. – Jam sugniaužė gerklę. – Dieve...

Karolina žengtelėjo prie Dodžo, bet jis atstūmė ją.

– Nei tu, nei niekas niekuo negali padėti! – riktelėjo jis. – Ar aišku? Tas kvailys turėjo laisvą dieną. O dabar jis miręs! Ir dėl ko? Žuvo saugodamas tą puošeivą rausvais plaukais ir aptemtomis žaliomis atlasinėmis kelnėmis, kurio dainavimas man primena besiporuojančių kačių staugimą kovo mėnesį. O tas niekšas, sukėlęs avariją, paspruko. Jokios sąžinės, net nepadėjo ištraukti puikaus policininko ir šaunaus vaikino iš automobilio. Tikriausiai buvo prisišniaukęs kokaino. Jei kada nors sužinosiu, kas... – Dodžas pakėlė rankas ir sugniaužė kumščius. – Jei sužinosiu, kas vairavo tą automobilį, užmušiu plikomis rankomis.

– Dodžai, tu...

– Manai, to nepadarysiu, tiesa?

– Dodžai.

– Pagalvok dar kartą, gražuole. Juk aš sumušiau tavo sužadėtinį. Pamiršai?

– Čia ne tu.

– Kaip tik aš, – niekinamai purkštelėjo jis. – Čia aš, Karolina. – Jis trenkė kumščiu sau į krūtinę. – Gerai įsižiūrėk. Čia tikrasis aš!

Dodžas jautė, kaip įsiutęs kraujas pulsuoja galvos ir kaklo venose, akys dega įniršiu, kaip kaskart išrėkdamas žodį jis išspjauna nuodus. Tikriausiai dabar jis panašus į šėtoną. Tikriausiai panašus į savo tėvą. Ir žinodamas tai, jis nesusilaikė neišrėžęs kaip tėvas rėkdavo jam: „Atsipisk nuo manęs!“

Karolina stulbinamai ramiai apėjo jį ir dingo iš kambario. Kai nebeliko į ką nukreipti įniršio, Dodžas sudribo ant kėdės, padėjo galvą ant stalo ir raudojo tol, kol ėmė peršėti gerklę.

Jis sėdėjo iki aušros, pakirstas sielvarto, nekęsdamas savęs. Suvokęs, kad saulė kyla, Dodžas pakilo, nusispyrė batus, pirštų galais nutipeno į vonios kambarį ir apsišlakstė veidą šaltu vandeniu. Jo marškiniai buvo išsipašę, plaukai stovėjo piestu, styrojo neskustos barzdos šeriai. Dodžas atrodė kaip savaitę maukęs alkoholikas, bet jo kūnas ir dvasia buvo per daug pavargę, kad jis įstengtų susitvarkyti.

Išėjęs iš vonios kambario jis pažvelgė per koridorių į miegamąjį. Durys buvo neuždarytos. Tai ne atviras kvietimas, bet Karolina neužsidarė nuo Dodžo, nors, pamačiusi tokį jo elgesį, galėjo ir netgi privalėjo.

Jis priėjo prie durų ir pastūmė, bet nepažadino Karolinos, nes ji nemiegojo. Jis tai pajuto, nors ji gulėjo ant šono nugara į jį, prisitraukusi kelius prie krūtinės, neužsiklojusi ir nenusirengusi, tik nusiavusi batelius. Rausvos kojų pirštų pagalvėlės atrodė kaip tobula linija virš nedidukių pėdų. Šis vaizdas išsklaidė kartėlį, visą naktį kankinusį Dodžą, liko tik tuštuma. Jis priėjo prie lovos, atsigulė šalia Karolinos, bet nesilietė. Tikėjosi, kad ji lieps eiti šalin, pasibjaurėjusi jo kvapu ir išvaizda. Bet ji gulėjo ramiai, ir tas tylus jo buvimo pripažinimas paskatino Dodžą prabilti.

– Aš buvau neteisus, – sukuždėjo, kaip pats manė Dodžas, tačiau atrodė, kad balsas suskambo per garsiai, todėl jis pamėgino šnekėti dar tyliau: – Melavau, kad tu man negali padėti. Tu gali.

– Kaip? – pagalvė slopino Karolinos balsą.

– Tu jau padedi.

– Aš nieko nedarau.

– Darai. Tu tiesiog... esi. – Dodžas pasislinko arčiau, užsimerkė ir įsikniaubė veidu į Karolinos plaukus.

– Tik kad esu?

– Man to užtenka. Tiesą pasakius, tai labai daug.

Karolina atsigręžė į Dodžą. Ji nepriekaištavo, kad jis veidu įsikniaubė į jos plaukus, nors jis baiminosi, kad jį nustums, Karolina jo nesmerkė, veikiau buvo švelni.

– Atsiprašau, kad nesusivaldžiau, – tarė jis, bjaurėdamasis savim, ir pridūrė: – Per švelniai pasakyta, aš peržengiau ribą.

– Tu buvai nuliūdęs.

– Buvau ir esu. Tačiau vis tiek negaliu pateisinti savo elgesio ir žodžių.

– Aš žinau, kad jie buvo skirti ne man.

– Gerai, nes jie ir nebuvo skirti tau.

– Aš suprantu. – Švelnus Karolinos žvilgsnis patvirtino žodžius.

Dodžui sugniaužė gerklę.

– Ar tu man atleisi?

– Mačiau tavo tamsiausią pusę, bet aš vis dar čia.

Dodžas liūdnai papurtė galvą.

– Tai nebuvo mano tamsiausia pusė, dar toli iki jos.

– Bet aš vis dar čia, – tyliai pakartojo ji.

Žvelgdamas į ramias, rusvas Karolinos akis, Dodžas pajuto, kaip eižėja jo surambėjusi širdis. Ji sustingo, kai per anksti mirė berniuką mylėjusi motina, sūnaus nemylėjęs tėvas dar labiau ją sukietino, o begalinis žmonių žiaurumas jo širdį pavertė akmeniu.

Tačiau ir užgrūdinta širdis nepajėgė išlaikyti to aksominio Karolinos žvilgsnio, atsivėrė plyšiai, į kuriuos skverbėsi moters švelnumas, gerumas, rūpestis.

Geismas vos neuždusino Dodžo.

– Karolina, – balsas užlūžo, Dodžas garsiai nurijo gumulą, – vos prieš kelias savaites tu buvai susižadėjusi su kitu vyru. –

Jis vėl nutilo, nežinodamas, kaip tiksliau pasakyti. – Nerandu žodžių. Aš mėginu tau...

– Aš suprantu, ką tu nori pasakyti, – priešingai nei Dodžo, Karolinos balsas buvo vos girdimas – lyg alsavimas, oro virpesys, kurį veikiau junti, o ne girdi.

Ji pasilenkė ir lūpomis palietė Dodžo lūpas. Atsitraukusi įdėmiai pažvelgė į jį. Dodžas buvo įsikalęs, kad jo bruožai nėra gražūs, anaiptol ne klasikiniai. Jam niekada nebuvo svarbu išvaizda. Jis sielvartingai svarstė, ar jo netaisyklingų bruožų veidas gali traukti Karoliną. Karolina kilstelėjo ranką, švelnūs, vėsios lyg žiedlapiai pirštų pagalvėlės palietė neskustą skruostą ir smakrą. Tada ji pasilenkė ir vėl prigludo prie Dodžo lūpų. Šį kartą ilgam.

Iš Dodžo gerklės išsiveržė toks garsas, kad jei būtų buvęs moteris, būtų mirtinai išsigandęs. Tokį galėtum išgirsti tik džiunglių glūdumoj. Tačiau Karolina nesudrebėjo. Kviesdamos jos lūpos atsipalaidavo ir Dodžo liežuvis nesąmoningai žinojo, ką daryti. Po kelių akimirkų jis jau neprisiminė, ką jautė bučiuodamas kitas moteris, nes dabar bučiavo Karoliną. Žodis „bučinys“ staiga įgijo naują prasmę, tapo meilės aktu, kai susilieja ne tik lūpos, bet ir sielos.

Bet dar nuostabiau, kad ir Karolina atsakė į bučinį taip drąsiai ir karštai, kad Dodžas apstulbo. Ji pirmoji atsitraukė nuo jo lūpų, atsegė marškinių apykaklę ir pabučiavo kaklą. Jei ji šitaip elgiasi, tai turbūt neprieštaraus, jei jis pakiš ranką po marškinėliais ir palies jos nugarą. Ji nesipriešino. Priglaudęs ranką prie jos smulkutės nugaros, Dodžas spaudėsi arčiau, kol jų kūnai susiglaudė ir ėmė trintis vienas į kitą.

Dodžas nežinojo, kaip vyras nurengia padorią moterį, nes tokios patirties neturėjo. Bet Karolina atleido jį nuo šios sunkios užduoties – pati grakščiai ėmė vilktis drabužius. O Dodžas nusiplėšė savuosius, lyg jie būtų užsiliepsnoję.

Kai Karolina nuoga išsitiesė ant nugaros šalia, Dodžą persmelkė išgąstis. Ji buvo tokia graži, kad jis pasijuto lyg ketintų pagrobti nacionalinę vertybę ar ikoną. Galbūt kitas vyras būtų

pagalvojęs, kad jos nosis per smaili, lūpos per siauros, bet Dodžui šis veidas buvo pats gražiausias pasaulyje. Nors jos kūnas nebūtų atitikęs moters idealo, Dodžas niekieno niekada nebuvo troškęs šitaip aistringai.

Besiskverbianti pro žaliuzes saulės šviesa brėžė persikinius dryžius ant baltos Karolinos odos, žavingai išmargintos strazdanomis. Jos speneliai buvo rausvi kaip skaisčios mergaitės, o lyties garbanėlės švelnios, auksinės.

Karolina šyptelėjo.

– Ar tu kada nors mane paliesi?

Dodžas uždėjo plaštaką ant jos liemens, kone apglėbdamas šonkaulių lanką. Jis jautėsi didžiulis, plaukuotas, nerangus.

– Tu tokia... rausva. Ir mažutė. Aš bijau tave įskaudinti.

– Neįskaudinsi.

– Tavo šonkauliai...

– Jau beveik nejaučiu. – Karolina uždėjo rankas Dodžui ant pečių ir prisitraukė jį. – Tu tikrai manęs neįskaudinsi.

Jie vėl pradėjo bučiuotis ir Dodžo dvejonės dingo. Vienas lyžtelėjimas, ir švelnūs speneliai sustandėjo. Karolina ištarė Dodžo vardą ir neramiai sukrutėjo po juo. Jos maža rankutė surado jo lytį ir rodė kelią. Dodžas palietė ją varpos galiuku, Karolinos makštis buvo švelni, drėgna, pasiruošusi jį priimti, ir Dodžas sudejavęs smigo gilyn. Jo pirštai paniro į Karolinos plaukus, lūpos glamonėjo jos ausį.

– Troškau to vos tik tave išvydau – būti ant tavęs, tavyje, jausti tavo... tavo... – Jis žinojo daug vulgarių žodžių, tik ne švelnių ir romantiškų. – Aš nežinau, kaip apsakyti.

Karolina pasuko galvą, palietė lūpomis jo skruostą.

– Tau puikiai sekasi.

Jis dar giliau paniro į ją ir sudejavo.

– O Dieve, kaip gera tave justi.

– Ir man. – Ji surakino kojomis jo šlaunis ir išsilenkė. – Būk čia kiek tik nori.

Bet jis nepajėgė. Tik ne pirmą kartą. Ilgus mėnesius troškęs tos moters, jis greitai išsiliejo.

Tačiau kitas kartas truko ilgiau, o trečias...

Dodžas nebūtų patikėjęs, kad galima būti tokiam lamingam. Niekada nebuvo to jautęs. Kitas dienas ir savaites jį apėmė tokia sielos ramybė ir palaima, kad jų neišblaškė netgi liūdesys dėl Džimio Gonsaleso mirties.

Jis nemanė, kad gali jaustis dar laimingesnis. Bet klydo. Prabėgus šešioms savaitėms po jų pirmosios meilės nakties Karolina droviai pasakė, kad jie turės kūdikį.

Dvidešimt antras skyrius

– Ponios, kelkitės. Ką tik iš Merito paskambino Skijus. – Dodžas atitraukė naktinę užuolaidą.

Berė pasirėmė alkūnėmis ir ėmė mirkčioti nuo ryškios šviesos. Karolina staiga atsisėdo.

– Kas atsitiko?

– Starksas vėl pasirodė. Papasakosiu pakeliui.

Dodžas dingo pro duris. Karolina ir Berė susižvelgė prisimindamos, kur jos ir kodėl, kas atsitiko Selei Bakland ir kodėl jos kalbėjosi iki vėlumos.

Tada, lyg išgirdusios startinio pistoleto šūvį, abi pašoko. Grįžęs po penkių minučių Dodžas rado jas apsirengusias, susikrovusias lagaminus ir pasiruošusias kelionei. Kadangi juos užregistravo Skijus, o sąskaitą apmokėjo šerifo skyrius, jiems nereikėjo atsiskaityti už viešbučio kambarius.

Dodžas subarė tarnautoją, kuris privažiavo automobilį ne itin greitai. Berę pralinksmino Dodžo nekantrumas, nes pasirodė jai pažįstamas – tėvas su dukra abu labu tokiu. Ji nusišypsojo. Berė norėjo ramiai apsvarstyti viską, ką motina pasakojo naktį. Karolina šnekėjo, kol visai nusikamavo, o Berė per daug norėjo miego, kad panirtų į neįprastą meilės istoriją, suteikusią jai gyvybę. Motina su dukra nutarė baigti kalbėtis apie tai rytą, bet padėtis Merite, matyt, įtempta. Teks palaukti istorijos pabaigos, kodėl tėvai buvo išsiskyrę trisdešimt metų.

Dodžas keikė Hjustono spūsties valandos eismą. Karolina reikalavo, kad jie sustotų prie greito maisto langelio ir nusipirktų kavos.

– Tu būsi nepakenčiamas, kol neišgersi kavos.

– Tikriausiai apie cigaretę neverta nė kalbėti?

Karolina net nesivargino atsakyti.

– Kada papasakosi mums, kas atsitiko. Ar Oreną Starksą suėmė?

– Ne.

– Tai kas įvyko?

– Kai išgersiu kavos.

– Tu toks užsispyręs, nes neleidžiu rūkyti.

– Paduok mane į teismą.

Automobilių eilė prie „Makdonaldo" atrodė begalinė. Kai jie pagaliau gavo garuojančios kavos puodelius, sėdėdama ant užpakalinės sėdynės Berė paragino:

– Na, Dodžai, pasakokit.

Dodžas per daug glaustai išdėstė įvykius ir moterys jį užvertė klausimais.

– Daugiau nieko nežinau, – teisinosi jis. – Skijus nespėjo papasakoti smulkmenų – turėjo išvažiuoti. Jis tik liepė parvežti jus į Meritą, taigi tai ir darau. Be to, ir pats ten noriu grįžti.

– Pavargot būti mano aukle?

Dodžas pažvelgė į Berės akis veidrodėlyje.

– Ne, noriu būti ten, kai tas šunsnukis bus sučiuptas. Jau užtenka, kad nesusitikau su Kreitonu Vileriu, o turėjau asmeninių sąskaitų su tuo vyruku dėl to, ką jis padarė Megei.

– Kas ta Megė?

– Dereko šuo.

Dodžas papasakojo moterims apie Atlantos siaubūną, pasodintą iki gyvos galvos.

– Jį uždarė į baisiausių psichopatų skyrių, tačiau jam ir ten per gerai. Jo giminėms liūdna. Nors jie turtingi, bet puikūs žmonės. Dėl Kreitono dauguma draugų nuo jų nusigręžė, bet Džulė jiems maloni.

Dodžas vis kalbėjo. Berė suvokė, kad jis stengiasi išblaškyti jas, kol nuvyks į Meritą, ir ji neprieštaravo. Berę domino viskas, ką jis sako.

Kai motina patvirtino įtarimus, kad Dodžas – jos tėvas, Berei buvo labai sunku elgtis lyg niekur nieko. Netgi bėgdama iš viešbučio ji norėjo stebėti, kaip ir ką jis daro. Matė jį kitomis akimis ir troško sužinoti kuo daugiau apie tėvo gyvenimą.

Berė nepertraukdama klausėsi vis nukrypstančio jo monologo, mėgavosi gergždžiančiu balsu ir gaudė kiekvieną žodį, kurių dauguma buvo spalvingi, nešvankūs, šventvagiški.

Nors Dodžas daugiausia pasakojo apie Dereką ir Džulę Mičelius, Berė iš retų užuominų dėliojo tėvo gyvenimo paveikslą. Tačiau vaizdas, jos sąmonėje jau įgyjantis pavidalą, buvo gana niūrus.

– Skijus leido mums dalyvauti nusikaltimo spektaklyje, jei laikysitės nuošalyje. Ar įstengsite?

Berė su Karolina pažadėjo netrukdyti tyrimui. Dodžas sustojo prie vartų, už jų buvo namelių ant ratų poilsiavietė. Kelią į parką prie vartų buvo užtvėręs automobilis su šerifo nuovados ženklu.

Iš automobilio išlipo pareigūnas, priėjo prie jų ir pasilenkė prie Dodžo.

– Ponas Hanlis?

– Taip.

– Važiuokite pagrindiniu keliu iki pirmos sankryžos, ten sukite į kairę ir pamatysite sambrūzdį.

Pareigūnas patraukė savo automobilį ant žolės, kad Dodžas įvažiuotų pro vartus.

Parkas buvo gerai prižiūrimas, gražus.

Prisiminusi Dodžo pasakojimą, Berė paklausė:

– Ar Skijus sakė, kiek jiems metų?

– Per septyniasdešimt.

– Viešpatie mieliausias! – šūktelėjo Karolina. – Kas gali užpulti tokio amžiaus žmones?

– Vyras, kuris nemirktelėjęs gali nušauti moterį į galvą ir sukišti į drabužių maišą.

Likus šimtui metrų iki sankryžos, namelių ant ratų parkas atrodė panašus į armijos stovyklą. Teisėtvarkos sargų buvo dvigubai daugiau negu prie Merito prekybos centro, būriavosi ir žiūrovų minia – stovyklautojai, kuriuos pažadino sukrečianti žinia.

Keli uniformuoti policininkai apklausė juos grupelėmis ir po vieną, kiti kalbėjosi mobiliaisiais ar radijo stotelėmis. Virš jų galvų triukšmingai sukosi sraigtasparnis. Dodžas privažiavo kuo arčiau geltonos juostos ir sustojo šalia greitosios pagalbos automobilio. Pro atviras užpakalines dureles Berė matė, kad teismo medicinos ekspertas apžiūri daug jaunesnį negu septyniasdešimties metų vyrą. Dodžas išlipo iš automobilio ir šaižiai sušvilpė.

– Pareigūne!

Pareigūnas Endis atsigręžė. Pamačius Dodžą raudonskruostis jaunuolio veidas dar labiau paraudo iš pykčio. Policininkas priėjo prie jų, ir Berė nuleido lango stiklą, kad išgirstų, apie ką juodu kalbasi. Endis be įžangų rėžė:

– Per jus turiu didelių rūpesčių su Skijumi.

Dodžas neatsiprašė už apgavystę.

– Ir gerai, nes esi patiklus bukagalvis. Turėsi iš to pasimokyti. Kur Skijus?

– Namelyje. – Endis mostelėjo į didelį pilką namelį ant ratų su mėlyna banga ant šono. Visos durys buvo atviros.

– Teksaso reindžerių nusikaltimo vietos tyrėjai ką tik baigė darbą. Skijus kalbasi su jais, bet liepė man pranešti, kai jūs atvažiuosite. – Endis nusiėmė radijo stotelę nuo diržo.

– Ar čia auka? – paklausė Dodžas, žiūrėdamas į atvirą greitosios pagalbos automobilį.

Endis papurtė galvą.

– Senukai jau išvežti į ligoninę. Šitas vyras juos rado. Jam įgėlė voras. Kadangi greitoji čia, tai...

Per garsiakalbį pasigirdo Skijaus balsas.

– Kalbėk.

– Labas, Skijau. Jie jau čia.

– Būsiu po penkių minučių.

Jie laukė. Nepraėjus nė penkioms minutėms Skijus išlipo iš namelio. Pamatęs juos iš karto pasuko jų pusėn. Jis buvo liūdnas, rūsčiai suspaudęs lūpas. Berė ir Karolina išlipo iš automobilio ir priėjo prie Dodžo, stovinčio šalia geltonos juostos. Skijus pralindo pro apačią. Jo akys sugavo Berės žvilgsnį.

– Mes žinome, kaip Starksas pabėgo iš prekybos centro aikštelės, – pasakė jis ir kapodamas sakinius paaiškino, kad Starksas grasindamas ginklu pagrobė namelį ant ratų. – Juo važiavo senukai, sutuoktiniai Mitmajeriai. Jie buvo ką tik atvažiavę iš Ajovos. Ketino praleisti dvi dienas čia, prieš išvažiuodami į Korpus Kristi. Norėjo aplankyti Padrės salą.

– Kokio velnio jie atsidūrė prie prekybos centro trečią valandą ryto? – paklausė Dodžas.

– Jie ketino nakvoti Ozarko parke, bet kai ten nuvyko, nebuvo vietų, todėl nusprendė važiuoti į kitą numatytą poilsiavietę. Jie sustojo Merito prekybos centro aikštelėje, ketino palaukti iki ryto, kol atidarys parko registratūrą.

Pasak ponios Mitmajer, Starksas raišuodamas atėjo iki jų furgono. Atrodė, kad jam labai skauda. Geraširdis vyras atidarė duris, nors žmona įspėjo nakčia niekuo nepasitikėti. Starksas įlipo, trenkė vyrui per galvą pistoleto vamzdžiu ir šis prarado sąmonę. Jis surišo poniai Mitmajer rankas už nugaros ir pasakė, kad jei ji nesiliaus klykusi, pirmiausia nušausiąs vyrą, o paskui ir ją. Jis įgrūdo abu ant užpakalinės sėdynės, surišo ir užkimšo jiems burnas.

Dodžas persibraukė delnu veidą, Karolina spoksojo į medžius ir purtė galvą, baisėdamasi tokiu beprasmišku žiaurumu. Skijus nenuleisdamas akių nuo Berės kalbėjo toliau:

– Vakar devintą valandą ryto Starksas atvažiavo čia, privertė ponią Mitmajer nueiti į registratūrą, užsiregistruoti ir nieko neleptelėti. Prigrasino, kad jei išduosianti jį, nužudys jos vyrą ir nuvažiuos jų furgonu.

– O kur jie buvo visą tą laiką, kai išvažiavo iš prekybos centro aikštelės? – paklausė Berė.

– Ponia Mitmajer nenutuokia. Ji buvo priekaboje ir nematė. Be to, šių vietų ji nepažįsta.

Palikę prekybos centrą jie važiavo apie pusę valandos ir sustojo. Starksas apžiūrėjo jų sandėliuką, suvalgė duonos, skardinę tuno, išgėrė du butelius dietinės kolos.

Ponia Mitmajer sako, kad jam labai skaudėjo koją. Kai Starksas pakėlė klešnę ir apžiūrėjo blauzdą, ji matė, kad koja baisiai sutinusi, pamėlusi. Jis išgėrė saują nuskausminamųjų iš jų vaistinėlės ir užmigo.

– O jie nemėgino...

Skijus nutraukė Dodžą purtydamas galvą.

– Moteris buvo persigandusi, jaudinosi dėl vyro. Jis tai atgaudavo sąmonę, tai vėl prarasdavo. Žaizda kraujavo. Ji bijojo, kad jei sukrutės, Starksas nužudys vyrą. Orenas pabudo auštant, suvalgė trapučių su riešutų sviestu, išgėrė butelį dietinės kolos ir prarijo dar nuskausminamųjų. Tada paklausė moters, kur jie važiavo, ir patikino suprasiąs, jei ji sumeluos. Ponia Mitmajer pasakė šios poilsiavietės pavadinimą ir Starksas atvažiavo čia.

– Ir viskas atrodė įprasta, – garsiai pasamprotavo Berė.

– Mitmajeriai buvo užsisakę vietą, atvyko numatytu laiku, – patvirtino Skijus, – todėl niekas nieko neįtarė. Įvažiavęs į parką, Starksas vėl surišo ponią Mitmajer ir užkimšo jai burną. Jis dar pamiegojo, nusiprausė, persirengė pono Mitmajerio drabužiais, užrakino juos, atkabino automobilį ir nuvažiavo. Tai buvo vakar apie pusiaudienį, kai atsekėme jo pėdsakais iki prekybos centro aikštelės.

– Jis nuvažiavo į Hjustoną ir prie stadiono paskambino Berei.

Skijus pritarė Dodžo versijai.

– Ir aš taip manau. Mes pranešėme kelių policijai apie Mitmajerių automobilį.

– O kaip laikosi Mitmajeriai? – paklausė Karolina.

– Endis sakė, kad juos rado vyras, – tarė Dodžas.

Vyras, kuriam buvo įgėlęs voras, dabar kalbėjosi su Endžiu. Jo ranka buvo aptvarstyta.

– Čia jų kaimynas iš poilsiavietės, – paaiškino Skijus. – Sukaupusi visas jėgas ponia Mitmajer galiausiai prišliaužė prie sienos ir ėmė daužyti į ją kumščiu. Tas vyras atsikėlė anksti rytą, nes ketino eiti pasivaikščioti, ir išgirdo beldimą. Jis matė, kaip vakar Starksas atkabino automobilį ir nuvažiavo, todėl kaimynas susidomėjo, kas baldosi priekaboje, pasižiūrėjo ir rado senukus. Moteris jaučiasi neblogai, bet išsekusi – visą parą nė lašo vandens. Ji ligoninėje.

Berė, Karolina ir Dodžas klausiamai žvelgė į jį.

Skijus nudelbė akis į žemę ir iškvėpė.

– Mitmajerio kaukolė buvo skilusi. Jis mirė. Jam buvo septyniasdešimt šešeri.

Dodžas nusikeikė, Karolina gailiai sudejavo, o Berė suakmenėjusi spoksojo į Skijų beviltiškai trokšdama, kad tai būtų tik blogas sapnas.

– Ponia Mitmajer atpažino Starksą nuotraukoje, – pasakė Skijus. – Gerai bent tiek, kad jis paliko nenuginčijamus įkalčius – pirštų atspaudus, turime jo DNR ir liudytoją. Dabar prie kitų nusikaltimų pridėsime ir pagrobimą. Jis bus apkaltintas sunkiausiais nusikaltimais.

– Nebus, jei jį sugausiu, – sumurmėjo Dodžas, įsikandęs cigaretę, jau ruošėsi ją prisidegti, nors čia buvo draudžiama rūkyti.

– Aš norėjau, kad jūs išgirstumėte apie tai iš pirmų lūpų, o ne per žinias ar kas atneštų gandus, – pasakė Skijus ir kreipėsi į Dodžą: – Nuvežkit jas namo. Ežero name yra pareigūnė, du patruliai stebi pakrantę, jie nuolat palaiko ryšį su manim ir skyriaus darbuotojais.

– Kiek mums žinoma, Orenas vis dar Hjustone, – įsiterpė Berė.

– Kiek mums žinoma, – sutiko Skijus, – bet tai rodo, kad jis viską pastatė ant kortos. Aš nenoriu rizikuoti.

– Aš nuvešiu moteris namo, – pasakė Dodžas, – bet grįšiu ir padėsiu jį medžioti.

Skijus padvejojo ir nenoromis sutiko. Nekantraudamas veikti, Dodžas skubiai įsodino Karoliną į keleivio pusę. Skijus atidarė Berei užpakalines dureles.

– Kaip laikaisi?

– Nelabai kaip.

– Nuo penktadienio nakties gauni smūgį po smūgio.

Berė dirstelėjo į Dodžą ir tyliai pratarė:

– Ne visi smūgiai buvo blogi.

Skijaus rankoje suskambėjo mobilusis. Jis kilstelėjo telefoną prie ausies.

– Nailandas.

Berė iš karto suprato, kad žinia svarbi. Skijus prašneko greitakalbe:

– Taip. Taip. Pakartok. Gerai! – Jis baigė pokalbį, šoko prie savo visureigio ir šūktelėjo Dodžui: – Rastas Mitmajerių automobilis.

– Mano duktė sako, kad tai didelis atlyginimas.

– Dvidešimt penki tūkstančiai dolerių.

Vyras plačiai nusišypsojo, atidengdamas Skijui nelygius, švarplėtus, nuo kramtomo tabako parudusius dantis.

– Kada galėsiu juos pasiimti?

– Greit, – pažadėjo Skijus. – Kol kas mes užsiėmę.

– Gaudote sprunkantį nuo įstatymo nusikaltėlį, – rimtai linktelėjo vyras.

– Dabar tai svarbiausias mūsų darbas, pone Merkuri.

Skijus laikė prie ausies mobilųjį telefoną. Jis skambino draugui, užsiimančiam paieškos šunimis, tas buvo paprašęs palaukti, todėl jis galėjo skirti šiek tiek savo brangaus laiko Rėjui Merkuriui. Tas vyras buvo lyg karkvabalis – zvimbė lyg ir be tikslo, bet nuolat grįždavo prie Karolinos King pažadėto atlyginimo lyg musė prie cukraus.

– Skijau, ar tu dar čia? – telefonu paklausė armijos draugas.

– Turi gerų žinių?

– Vis dar mėginu rasti geriausius. Gal tu nelauk, aš tau atskambinsiu.

Skijus pabrėžė padėties svarbą.

– Aš tave girdžiu.

Draugas išsijungė.

– Jis paskambins, – pasakė Skijus Dodžui, kuris neapsikentęs Rėjaus Van Merkurio pasitraukė per kelis metrus parūkyti.

– Kiekvieną minutę, kai mes čia stovim, Starksas vis tolsta, – bambėjo Dodžas.

– Netolsta, jei jis ten.

Skijus pažvelgė į mišką. Sportinių batų, kuriuos Starksas nusipirko prekybos centre ir, pasak ponios Mitmajer, avėjo, pėdsakai vedė nuo senukų automobilio į Didžiųjų Tankumynų draustinį – niekieno žemę.

Apie Didžiųjų Tankumynų nacionalinį draustinį pasakojama daugybė legendų ir paslaptingų dalykų – neva jame klaidžioja beždžionžmogis ir žaltvykslės. Bekraštėse girių pelkėse ir tankmėse esą slapstosi didžiausi Teksaso nusikaltėliai, pabėgę nuo bausmės. Draustinis – ir visų mėgstama laisvalaikio leidimo vieta. Čia daug poilsiavietčių, pažymėtų trasų, vandens telkinių, kuriuose plaukioja žvejų valtys ir kanojos, bet diduma draustinio – vinguriuojantys upeliai, pelkės pelkelės ir tokios tankios girios, kad nė uodas snapo neįkištų, ką jau kalbėti apie žmogų. Jose daugybė nuodingųjų gyvačių ir kitokių roplių, dūzgia kraujasiurbių vabzdžių spiečiai, tyko grobuonys.

– Nesuprantu, kodėl mes negalim tiesiog... – nekantravo Dodžas.

– Jau sakiau kodėl, – atkirto Skijus. – Jūs nė nenutuokiat, kokios čia vietos. Mes pamesim Starkso pėdsakus, suksim ratais, vyrai pasiklys, įsipainios į gervuoges, įklimps pelkėse. Ieškosime adatos šieno kupetoje. Netgi blogiau.

– Gerai, bet aš radau mašiną, kitaip jis būtų pradingęs, – įsiterpė Rėjus Van Merkuris.

Rūsčiai atrodantis senis buvo gana žvitrus. Skijus akim įvertino, kad jis sveria ne daugiau kaip šešiasdešimt penkis kilogramus. Riebaluotų žilų plaukų uodega siekė liemenį, ruda raukšlėta oda priminė graikinio riešuto kevalą. Senis mūvėjo tik murzinus džinsus, nelygiai nukirptus ties gumbuotais keliais.

– Jo-o, jums pasisekė, kad šįryt nusprendžiau pažvejoti, suprantat. – Jis it koks sąmokslininkas pritildė balsą. – Didžiuosiuose Tankumynuose negalima slankioti bet kur, žvejoti leidžiama tik nustatytose vietose. Jei reindžeriai tave pagaus, nudirs kailį. Bet manęs nė karto nesučiupo. Aš visą gyvenimą praleidau Tankumynuose, esu prasibrovęs ten, kur nė skruzdė neįropotų. Mano motina buvo iš Alabamos koasačių genties. Žinau, žinau, aš į juos nepanašus. Aš toks kaip tėvas. Motina sakė. Aš pats jo nesu matęs. Jis buvo naftininkas. Bet nieko gero neišėjo. Vis gręžė, gręžė skyles – ir tuščia. Susipešė su investuotojais ir vieną naktį paspruko, aš dar motinos pilve buvau. Taigi... – Senis nutilo, išspjovė rudų gleivių, nusišluostė burną atgalia ranka. – Kur aš baigiau?

– Toj vietoj, kur, jei neužsičiaupsi, aš tave nušausiu! – suriaumojo Dodžas.

Merkuris suglumęs pasuko galvą į Skijų.

– Kas jam?

– Jis jaudinasi, kad mūsų bėglys paspruks. Pone Merkuri, palaukite čia, kad jus rastume, jei mums reikės daugiau informacijos.

– Čia? – paklausė senis ir mostelėjo į policijos automobilius prie griovio.

– Atokiau, – burbtelėjo Dodžas.

– Mano duktė davė jums telefono numerį. Tai paskambinsit man ir pasakysit, kur atsiimti atlyginimą?

Skijus paplekšnojo sau per kišenėlę.

– Turiu čia.

Senis vėl išsišiepė ir nubidzeno.

– Naftininkas, kurgi ne, – niurnėjo Dodžas. – Jo mamytė dulkinosi su savo broliu.

Suskambėjo Skijaus telefonas. Jis atsiliepė ir pasakė:

– Aš tau skolingas. – Ir iš karto išjungė.

– Dresuotojas jau pakeliui. Dvidešimt minučių nuo Didžiųjų Tankumynų. Pranešiu kitiems.

Poilsiavietėje vienam policininkų buvo liepta palydėti Karoliną su Bere į namus ir patikrinti, kad jos saugiai įeitų vidun, o ten jau laukė pareigūnė. Tuo metu Skijus ir Dodžas šoko į visureigį ir nulėkė už kelių mylių, kur Rėjus Van Merkuris buvo aptikęs paliktą automobilį.

Merkuris gyveno su dukterimi ir jos trimis vaikais kilnojamajame namelyje už puskilometrio nuo Didžiųjų Tankumynų pakraščio.

Eidamas į savo įprastą žvejybos vietą, senis pamatė automobilį. Jei jo akys nebūtų taip gerai pažinojusios girios, gal jis būtų praėjęs ir nepastebėjęs. Automobilis buvo paliktas gervuogių ir lapijos tankumyne. Nelinkęs kištis į kitų žmonių reikalus, Merkuris nuėjo toliau ir žvejojo, kol ant virvinio diržo prisikabino pakankamai žuvų, tada grįžo į namelį ir skrodžiančiai žuvis dukrai užsiminė apie automobilį.

Merkuris pasakojo Skijui, kad duktė net pašoko iš susijaudinimo. „Aš nekreipiu dėmesio į žinias, nes per televizorių žiūriu tik senus vesternus, – kalbėjo senis. – Bet duktė kiekvieną rytą jas žiūri. Ji buvo girdėjusi apie bėglį ir pagyvenusią sutuoktinių porą, kurią bėglys paliko surištą priekaboje ir pavogė automobilį. Tai duktė paskambino į šerifo nuovadą.“ Kai Skijus su Dodžu atvyko prie kilnojamojo namelio, Rėjus Van Merkuris nuvedė juos prie paslėpto automobilio.

Skijus per valandą sukvietė didelę paieškos grupę iš atsargos pareigūnų ir policininkų, dar įtraukė patyrusį Merito municipalinės policijos pareigūną, du FTB agentus iš artimiausio biuro ir kelis Teksaso reindžerius.

Jis ėjo prie kelkraštyje išrikiuotų automobilių, kur jo laukė susirinkę vyrai.

Sraigtasparnis, pirmiau sukęs ratus virš poilsiavietės, atskrido čia ir nutūpė aikštelėje prie Merkurio namelio. Keli po-

licininkai atjojo raiti, kiti atvažiavo keturračiais motociklais. Bet Skijus abejojo, ar jie bus naudingi. Vienintelis įmanomas būdas patekti į Didžiuosius Tankumynus – eiti pėsčiam. Tačiau čia daug neįžengiamų vietų. Be to, jų laukia laukinės gamtos pavojai, kraujasiurbiai vabzdžiai ir alinanti kaitra. Paieška – ne iškyla. Skijus pranešė grupei, kad pėdsekiai šunys jau pakeliui.

– Jau sakiau, atvyksta vienas geriausių ir labiausiai patyrusių dresuotojų.

Skijus liepė policininkams pasitikrinti įrangą, pasitepti kremu nuo saulės, vabzdžius atbaidančiu skysčiu ir prisipilti butelius vandens. Tada jis vėl grįžo prie Dodžo, stovinčio medžio šešėlyje. Dodžas paskutinį kartą užsitraukė dūmo, rūpestingai užgesino nuorūką į medžio kamieną ir tol trynė tarp delnų, kol liko tik dulkės, jos nebepadegs miško.

– Aš nesuprantu, – pasakė jis.

– Ko?

– Starkso.

– O tiksliau?

– Visko. Jo veiksmai neatitinka jokių nusikaltėlių klišių.

– Sutinku. – Skijus linktelėjo. – Vakar, surišęs Mitmajerius, jis nuvažiavo į Hjustoną tik tam, kad paskambintų iš Selės Bakland mobiliojo telefono. Kodėl?

– Gal tada jis pervežė jos lavoną? Norėjo priversti mus lėkti į Hjustoną ir mirtinai išgąsdinti Berę, kad mes suglumę kasytumės pakaušius. Tą mes ir darėm. Nepamiršk, kokią dainą jis niūniavo.

– Gerai, bet vėliau jis atvažiavo tiesiai čia. Kokia prasmė?

– Velniai mane griebtų, jei tik žinočiau. Jis pabėgo nuo mūsų. Vairavo automobilį, apie kurį mes nežinojom. Kodėl jis grįžo?

Skijus kiek pamąstė.

– Ieškojo prieglobsčio? Bet juk buvo gana saugus namelyje ant ratų. Turėjo sandėliuką maisto, šaldytuvą, televizorių, kad galėtų sekti, ką mes veikiame.

– Ir nuskausminamųjų vaistų, – Dodžas pratęsė Skijaus mintį.

– Galėjo naudotis visais namų patogumais. Mitmajeriai buvo užsisakę vietą poilsiavietėje trims naktims, jie nekėlė jokios grėsmės Starksui. Jis galėjo pabūti ten, pailsėti, pasigydyti koją.

– Arba leisti jai supūti.

Skijus nelinksmai šyptelėjo.

– Kaimynai laikini, nuolat keičiasi. Niekas nebūtų atkreipęs dėmesio, kad aplink namelį per daug ramu. Starksas galėjo slėptis, prieš ryždamasis vėl pasikėsinti į Berę.

Dodžas susiraukė.

– Gerai, tarkim, toks buvo jo planas. Bet ką jis darė čia, Merkurio kieme?

– Pasiklydo.

Dodžas abejodamas pažvelgė į jį. Skijus gūžtelėjo pečiais.

– Galbūt labai paprasta: pakeliui iš Hjustono jis nepamatė posūkio.

– Galbūt, – sutiko Dodžas, – bet jis juk labirintų ekspertas.

– Velnias! – Skijus nusiėmė saulės akinius ir nusišluostė prakaitą, varvantį per kaktą į akis. – Kažko trūksta.

– Gal dar vieno žmogaus?

Skijus įdėmiai pažvelgė į Dodžą.

– Ir aš taip manau. Kas nors jam padėjo.

– Gal Amanda Lofland? – spėjo Dodžas.

– Ir aš apie ją pagalvojau. Bet ji neišėjo iš ligoninės nuo tada, kai atvyko, netgi miega vyro palatoje.

– Tikrinai?

– Anksti rytą, dar prieš aptinkant Mitmajerius, – pasakė Skijus. – Užėjau į ligoninę paklausti Loflandų apie Selės Bakland nužudymą. Pasakiau jiems apie skambučius iš Amandos telefono.

– Ir kas?

– Amanda pasakė beveik nepažinojusi Selės Bakland, tik kelis kartus buvo susitikusios bendrovės vakarėliuose.

– O kaip Amanda paaiškino tuos skambučius?

– Ji skambino norėdama sužinoti Bakland adresą, kad pasiųstų kvietimą į Beno keturiasdešimtmetį, kuris bus rudenį.

– Kaip ponia Lofland reagavo, kai paklausei?

– Įsiuto. Tas pobūvis turėjęs būti staigmena.

Dodžas juokdamasis sugargaliavo, lyg atsikosėtų skrepliais.

– Nors ta moteris kieta, ji negalėjo būti dviejose vietose vienu metu. Tai jei ne ji padėjo Starksui įvykdyti nusikaltimą, gal jam padėjo Selė Bakland?

– Atliko savo užduotį ir buvo pašalinta, kad Starksas paslėptų galus?

– Gal. Velnias! Aš nežinau. – Dodžas siektelėjo cigarečių.

– Padėk! Šunys jau čia.

Skijus su Dodžu nuėjo pasitikti šunų dresuotojo, lipančio iš pikapo su šunų narvais.

– Aš atvykau pas Skijų, – pasakė vyras susirinkusiesiems.

Skijus prasibrovė pro policininkus ir paspaudė dresuotojui ranką.

– Atsivežiau dar vieną pagalbininką, – jis pristatė kartu atvykusį vyrą. – Ir dar du šunis. Dėl viso pikto.

– Ačiū. Tikriausiai mums jų reikės. Su keliais šunimis pradėsim?

– Su trimis. Šitie patys geriausi.

Šunys buvo išleisti už narvų ir tuoj pat įtempė ilgus pasaitus. Dresuotojas pasirinko du juodus labradorus, o kitas vyriškis – pėdsekį. Šunys nekantriai šokinėjo. Skijus davė jiems pauostyti nešvarių drabužių, kuriuos Starksas paliko Mitmajerių priekaboje.

– Gerai, jie jau pasiruošę sekti, – pasakė dresuotojas.

– Taigi riedam! – paragino vienas iš FTB agentų.

Skijus užgniaužė šypseną: „riedėti“ – pats netinkamiausias žodis apibūdinant kelią per Didžiuosius Tankumynus. Tuo jie netruko įsitikinti. Skverbdamiesi per mišką, vyrai ir pjovė, ir kirto, ir laužė šakas, bet vis tiek vos vilkosi. Po pusvalandžio tie, kas nepaklausė patarimo išsitepti skysčiu nuo vabzdžių,

spruko atgal nuo kraujasiurbių mašalų spiečių. Netgi tvirti batai buvo įmirkę tirštu kaip derva purvu. Dagiai, tai stori kaip nykščiai, tai ploni kaip plaukai, raižė drabužius ir odą. Ieškodami Oreno Starkso pėdsakų, vyrai turėjo saugotis aligatorių, pumų, šernų, smauglių, angių ir barškuolių, nemėgstančių, kai trikdoma jų ramybė.

Skijus neįsivaizdavo atšiauresnės pasaulio vietos. Praėjus valandai jie buvo pasistūmėję vos šimtą metrų. Negailestinga šutra stipruolius pavertė nukeipėliais, tie, kas rodė ištvermę sporto salėje, sunkiai alsuodami atsiliko. Net pėdsekių šunų jėgos ėmė sekti. Tačiau jie užuodė Oreno Starkso kvapą ir instinktyviai (o kur dar puiki parengtis), ir ryžtingai veržėsi į priekį. Šunys tempė pasaitus, vilkdami dresuotojus į tankius krūmokšnius, šiuos teko kapoti mačetėmis.

Skijus neatsiliko nuo šunų. Kai dresuotojo padėjėjas įsmuko į duobę ir pasitempė kulkšnį, pasaitą jis perdavė Skijui.

– Jūs sutarsit, jei nuolat ją girsi.

Skijus suvaldė kalę, jis labiau nerimavo dėl Dodžo. Šiam buvo sunku neatsilikti, kai jie brovėsi per mišką prie ežero, nors ten, palyginti su Tankumynais, buvo lyg pasivaikščiojimas parke. Vis dėlto Dodžas, švokšdamas ir keikdamasis, stūmėsi pirmyn ir beveik lipo Skijui ant kulnų.

– Gal apsigalvojai ir skirsi mane savo pavaduotoju? – paklausė Dodžas, kai jie sustojo atsigerti.

– Tu negali jo nušauti.

– Nė velnio! Aš puikus šaulys.

– Ne tai turėjau galvoj.

– Žinau, ką turėjai galvoj. – Dodžas užsuko butelio kamštelį ir nubloškė dygliuotą šaką, pastojusią kelią. – Bet kai jį rasime, verčiau tegul laiko rankas už galvos ir garsiai meldžia pasigailėjimo.

– O jei ne?

– O jei ne, sakysiu, kad jis mėgino pabėgti.

Įsidienojo. Karštis vis kilo, vandens buteliai tuštėjo. Laukinė gamta retino paieškos būrį, kol liko tik keli atkakliausieji, o vėliau ir jų sumažėjo.

Kai ištvermingiausi grupės vyrai vėl sustojo pailsėti, Skijus prisiartino prie sunkiai alsuojančio Dodžo.

– Turi grįžti.

– Kai pragaras užšals. – Dodžas nosine nusišluostė išraudusį veidą. – O tai būtų tikrai neblogai.

– Klausyk, Dodžai, – piktai puolė Skijus. – Nenoriu, kad mirtum ant mano rankų.

– Ar tu mane įsimylėjai?

Skijus nekreipė dėmesio į pašaipą.

– Jei užversi kojas mano akyse, tos dvi tavo gyvenimo moterys niekada man neatleis.

Dodžas ketino šmaikščiai atsikirsti, bet apsigalvojo, tik įsikišo nosinę į kelnių kišenę ir pareiškė:

– Aš nesitrauksiu.

Skijus ramiai pažvelgė į jį ir iškošė:

– Daryk kaip išmanai.

Skverbtis pasidarė dar sunkiau. Vienas iš pėdsekių šunų ėmė raišuoti.

– Persidūrė koją, – paaiškino Skijui dresuotojas, apžiūrėjęs priekinę šuns leteną.

– Ar jis pajėgs grįžti?

– Turės pajėgti, bet eisim lėtai.

– Pasirūpink juo, aš paimsiu kitą.

Dresuotojas perdavė Skijui antrojo šuns pasaitą.

– Šie du nemėgsta vienas kito, bet jie pavargę ir neturėsi vargo.

Liko tik saujelė ieškotojų, Dodžas vis dar buvo kartu. Kai vienas iš FTB agentų pasiūlė nutraukti paiešką ir ieškoti rytoj, Dodžas niekinamai metė:

– Gali nešdintis, aš negrįšiu.

Ir Skijus pareiškė eisiąs toliau.

– Šunys vis dar seka Starkso pėdsakais.

Reindžeriai taip pat nenutraukė paieškos, tik vienas susirūpinęs žvalgėsi į Dodžą. Buvo skausminga girdėti jo švokštimą. Skijus vėl pamėgino suprotinti Dodžą:

– Aš žinau, tu nori jį pagauti, bet...

– Vesk pirmyn, pavaduotojau.

– Aš galiu įsakyti tau grįžti ir liepti vienam reindžerių tave palydėti.

– Pirmiau turėsi mane nužudyti.

– Tu pats mane išvaduosi nuo to.

Dodžas mostelėjo į priekį.

– Aš seksiu tau iš paskos.

Jis laikėsi žodžio, nors kiti atsiliko. Atrodo, Skijaus grasinimas pasiųsti jį atgal įkvėpė jam jėgų. Tačiau laukinė gamta ir atšiauri vietovė buvo galingesnės už ryžtą. Dodžas ir keli ištvermingiausieji atsiliko ir galiausiai Skijus liko vienas su dviem šunimis. Šie dėl bendro tikslo pamiršo nesantaiką ir susivienijo. Jie ir toliau skverbėsi per krūmokšnius traukdami Skijų į pelkes.

Galiausiai jie pamatė tai, ko ieškojo.

Orenas Starksas nelaikė rankų ant pakaušio ir garsiai nesimeldė. Jis sėdėjo pelkės pakraštyje tarp didžiulio kipariso šakų, nusvirusių į drumzliną vandenį, atsirėmęs į medžio kamieną, palinkęs į vieną šoną, kakta beveik liesdamas šlaunį.

Šunys pergalingai džiūgaudami puolė į priekį, taškydami ir stumdami plūdenas lyg žirnių sriubos plėvelę. Likus keliems metrams iki Starkso, Skijus pririšo šunis prie medžio kamieno. Jis tris kartus iššovė į orą, duodamas signalą kitiems, kad paieška baigta, tada nubrido per drumstą vandenį – jis siekė iki kelių – klupdamas už nematomų šaknų, kol pasiekė Starksą. Kulkos žaizda žiojėjo virš skruostikaulio, prie išorinio akies kampučio. Akivaizdu, vyras nusišovęs. Jo ranka vis dar spaudė pistoletą, per dešimt centimetrų panirusį į pelkę.

Skijus pritūpė, kad geriau matytų. Kraujas aplink šautinę žaizdą sukrešėjęs, bet dar ne visai išdžiūvęs. Veidas apdraskytas, sugeltas ir sutinęs. Starksas pametęs naują batą, kojinė prisivėlusi dyglių. Jis vilkėjo nužudyto senuko drabužiais. Skijus atpažino juos iš ponios Mitmajer pasakojimo. Pilkas

bluzonas buvo beveik juodas nuo purvo. Marškiniai žaliais ir mėlynais dryžiais perplėšti, purvini, dvokiantys prakaitu.

Paieškos grupės vyrai vienas po kito rinkosi aplink Skiją, vis dar tupintį prie kūno. Visi murmėdami komentavo šiurpų vaizdą.

Skijus išgirdo Dodžo švokštimą.

– O šūdas!

Skijus pamanė, kad Dodžas nusivylė – Starksas atėmė malonumą jį nušauti. Paukščiai, kuriuos išgąsdino šunų lojimas ir žmonės, plasnodami sparnais šaižiai klykavo medžių viršūnėse, šunys patenkinti lekavo, iškišę liežuvius ir taškydamiesi seilėmis.

Pirmas kelią prasiskynęs Teksaso reindžeris per radijo stotelę kalbėjosi su sraigtasparnio pilotu. Rėkdamas, kad pilotas išgirstų, jis liepė stebėti signalinę raketą, kuri parodysianti jų buvimo vietą. Jis paprašė nuleisti neštuvus, prieš vėl juos pakeliant prie jų bus pririštas Starkso lavonas.

Skijus visko klausėsi mechaniškai, vis dar neatitraukdamas akių nuo Starkso. Jis žiūrėjo į didelę skruzdę, ropojančią nusikaltėlio nosimi ir skruostu žemyn, maža žuvytė baksnojo panirusią jo ranką.

Reindžeris kalbėjo per radijo stotelę:

– Kad pakeltume lavoną iš čia...

– Čia ne lavonas, – staiga pasakė Skijus. – Jis dar gyvas.

Dvidešimt trečias skyrius

Pareigūnė, turėjusi saugoti Berę ir Karoliną namie, buvo ta pati moteris, apklaususi nešnekų prekybos centro kasininką, kol Dodžas ją pakeitė. Ji prisistatė kaip pareigūnė Leivel ir elgėsi labai dalykiškai. Netrukus moteris įėjo į svetainę, kur Berė ir Karolina nekantriai laukė žinių, ir pranešė, kad Orenas Starksas suimtas.

Motina ir duktė apipylė ją klausimais, bet policininkė buvo tvirta kaip uola.

– Nežinau jokių smulkmenų. Skijus liepė sėdėti ir laukti, kol jis paskambins.

Berė iš karto norėjo važiuoti į šerifo nuovadą, bet Karolina išlaikė blaivų protą.

– O ką mes ten darysim? Tik trukdysim. Svarbiausia, kad jis suimtas ir tu saugi. Kai tik Skijus galės, mums paskambins.

– O kodėl Dodžas neskambina? Jis tikrai žino, kad einam iš proto.

– Esu tikra, kad ir jis įsisuko į verpetą. Tai policijos reikalas, Bere. Būk kantri.

– Duodu jiems valandą.

Praėjo penkiasdešimt trys minutės, o tada moterys išgirdo automobilio variklį. Berė puolė iš svetainės, Karolina – iš paskos. Jos kartu prasispraudė pro duris tuo metu, kai Dodžas sustabdė kažkokį automobilį ir išlipo.

– Kas čia darosi? – suriko Karolina ir nubėgo laipteliais.

Dodžas sulaikydamas ją ištiesė ranką.

– Nesiartink. Vienas Dievas žino, ką pasigavau toje prakeiktoje pelkėje.

– Kur buvai?

– Nuėjau į pragarą ir atgal. Kitaip tariant, buvau tuose pašvinkusiuose Didžiuosiuose Tankumynuose.

– Jūs radot Oreną ten? – apstulbusi šūktelėjo Berė.

– Pelkės pakrašty, kiparisų giraitėje, su šautine žaizda galvoj. – Paskutiniai Dodžo žodžiai užčiaupė moteris. – Šauta į tą pačią vietą kaip ir į Selę Bakland. Matyt, Starksui patinka smilkinys.

Berė buvo pritrenkta, kad ką išlementų.

– Jis negyvas? – paklausė Karolina.

– Vos kvėpuoja. Dėl blauzdikaulio, lūžusio besiritant nuo jūsų laiptų, prasidėjo kraujo užkrėtimas. Kol smegenys pabrinkusios, gydytojai negali pasakyti, kiek jos pažeistos. Mūsų draugelio Oreno Starkso būklė labai sunki.

Visi sustingę stovėjo ir tylėjo, paskui Karolina mostelėjo Dodžui užlipti laipteliais.

– Eik nusiprausti. Kokia čia smarvė?

– Pelkių dujų, šuns šūdų, šarvuočio šūdų ir velniai žino kieno. Būtų buvę daug blogiau, jei Skijus nebūtų paskolinęs man šių batų.

Užlipęs ant priebučio, Dodžas nusimovė guminius medžioklinius batus, nedvejodamas atsisegė kelnes ir jas nusitraukė, išsinėrė iš drabužių, sumetė juos į dvokiančią krūvą ant medinių grindų ir žengė į namą vien trumpikėmis. Pareigūnė Leivel stovėjo tarpduryje tiesi kaip žvakė ir smerkiamai žiūrėjo į jį.

– Skijus liepė jums pasakyti, kad grįžtumėt į nuovadą.

– O kodėl pats nepaskambino?

Dodžas penkiolika sekundžių atlaikė moters žvilgsnį ir vėl žodis žodin pakartojo klausimą. Pareigūnė gūžtelėjo pečiais ir neatsigrįždama nuėjo.

Berė nekreipė dėmesio į nemandagų pareigūnės elgesį. Ji degė nekantrumu išspausti kuo daugiau naujienų iš Dodžo, bet jis pirmiausia norėjo nusiprausti po karštu dušu.

– Kol vabzdžiai dar nesudėjo kiaušinėlių ant mano kūno. Prašau įpilti man viskio, – metė per petį lipdamas į viršų.

Dodžas grįžo po dešimties minučių švarus, kvepiantis muilu, šlapi plaukai buvo nubraukti ant pakaušio. Jis nešėsi sportinę striukę, mūvėjo medvilnines kelnes, vilkėjo trumparankovius marškinėlius. Nuplovus purvą buvo matyti daugybė nubrozdinimų ir įdrėskimų.

– Ar dezinfekavai žaizdas? – paklausė Karolina paduodama viskį.

– Ne! – Jis gurkštelėjo gėrimo.

– Nieko nepasakok, kol negrįšiu.

– Tu verčiau pasistenk, kad man neperšėtų! – šūktelėjo Dodžas skubančiai į miegamąjį Karolinai.

Jis atsisėdo į supamąjį krėslą, kuriame sėdėjo tą dieną, kai atvyko. Tada buvo šeštadienis. Šiandien pirmadienis. Berė stebėjosi, koks savas jis tapo per tokį trumpą laiką, kiek daug visko įvyko, kiek daug ji sužinojo apie tėvą, su kuriuo susitiko vos prieš dvi paras.

– Kaip laikosi Skijus?

– Ar tas dienos didvyris?

– Tikrai?

– Vienintelis ėjęs iki galo. Teksaso reindžeriai šalia jo atrodė kaip išlepintos mergaitės. – Jis vėl siurbtelėjo viskio. – Aplamdytas, bet nepalūžęs.

– Kur jis?

– Kai mačiau, jis buvo prie ligoninės priimamojo durų, atsakinėjo į žurnalistų klausimus. Sulėkė visi Hjustono televizijos kanalai, vienas iš Tailerio, regis, ir iš Lafajeto. Žmonės nori išgirsti apie šerifo būrį, gaudžiusį tą nenaudėlį. Ir dar kur – Didžiuosiuose Tankumynuose! Intriguoja.

Berė apstulbusi purtė galvą.

– Aš negaliu įsivaizduoti, kad Orenas leidosi į tuos brūzgynus.

– O man galvoj netelpa daugelis dalykų, kuriuos jis iškrėtė. – Dodžas įtariai nužvelgė dezinfekuojamojo skysčio bu-

teliuką, kurį Karolina atsinešė kartu su plastikiniu maišeliu, pilnu vatos gabalėlių. – Ar skaudės?

– Ne taip baisiai, kaip skaudėtų, jei supūliuotų, – atkirto ji. – Tau reikėtų pasiskiepyti nuo stabligės.

– Nė nesitikėk.

Karolina susiraukusi atsiklaupė šalia supamojo krėslo, sudrėkino vatą skysčiu ir priglaudė prie bjaurios durtinės žaizdos delne. Keikdamasis nuo deginančio antiseptiko poveikio, Dodžas papasakojo moterims, kas įvyko per kelias pastarąsias valandas.

Kai jis baigė, Berė paklausė:

– Ar Orenas turi šansų?

– Likti gyvas? Ne. Jis pakratys kojas, o jei ne, bus apkaltintas trimis žmogžudystėmis ir mirs išvaduodamas valstiją. Jo dainelė sudainuota.

Berė atsistojo, nuėjo prie lango ir pažvelgė į ežerą. Saulė leidosi, vandens paviršiuje atsispindėjo paukščių pulkas, ant akmenuotos pakrantės ilgus, tiesius šešėlius metė pušys. Alink ramu, visai kaip praėjusio penktadienio vakarą, kai juodu su Benu baigę darbą nutarė išsikepti pjausnių ant grotelių ir atšvęsti baigę projektą, prie kurio plušėjo metus. Prisiminusi tai ji susiraukė. Paskui atsigręžė į tėvus. Keista, bet nesąmoningai Karoliną su Dodžu ji jau laikė vieniu: juodu pora – jos tėvai.

– Aš noriu pamatyti Oreną.

Dodžas ryžtingai pastatė taurę ant kokteilių staliuko.

– Velniava!

– Kas?

– Skijus taip ir manė. Lažinosi su manim, kad to ir užsimanysi. Aš ką tik pralošiau penkis žalius.

– Kieno čia automobilis?

Dodžas paėmė taurę ir išgėrė likusį viskį.

– Pareigūno, kuris saugo Starkso palatą ligoninėje. Skijus leido jį paimti, kad grįžčiau nusiprausti.

– Dabar, kai nusiprausei, gali grąžinti mašiną, o mudvi su mama važiuosim iš paskos.

* * *

Berė troško pasikalbėti su Skijumi ar bent jį pamatyti, kad ir iš tolo. Dar jai labai rūpėjo pamatyti Oreną. Ji be galo troško, kad šis gyvenimo tarpsnis kuo greičiau baigtųsi, o to nebus, kol ji neprisipažins Orenui, ką ji pati iškrėtė, kad jis padarė tuos baisius dalykus. Tikriausiai jis jau seniai psichinis ligonis, bet gal Berė išjudino trapią pusiausvyrą ir pastūmėjo jį į dar didesnę beprotybę. Jei ji būtų buvusi kantresnė ir malonesnė, įgimtos Oreno ydos būtų snaudusios, kol jis būtų miręs sulaukęs senatvės. Kad ir kaip ten būtų buvę, Berė nenurims, kol ją slėgs ši kaltė. Jei Oreno būklė tokia bloga, kaip sakė Dodžas, jai lieka vis mažiau laiko šiai pareigai atlikti. Nelaimei, eidama per ligoninės vestibiulį į intensyviosios terapijos skyrių, Berė susidūrė su Benu ir Amanda Loflandais.

– Taigi čia Benas, – sumurmėjo Dodžas, bet neatrodė, kad jam patiko tai, ką pamatė.

– Eikit, aš tuoj judu pasivysiu, – pasakė jiems Berė.

Dodžas nenoriai nuvedė Karoliną prie liftų ir paliko Berę vieną su Loflandais. Benas sėdėjo slaugo stumiamuose ratukuose. Jis buvo išblyškęs, nusikamavęs, liesas. Amanda ėjo iš šono spinduliuodama įtūžį.

– Labas, Benai, labas, Amanda, – pasisveikino Berė.

Benas per petį paprašė slaugo leisti jiems pasikalbėti vieniems. Vos tik šis pasitraukė, Amanda iš karto puolė:

– Kodėl tu užsiundei ant manęs šerifo pavaduotoją?

– Skijų?

– *Skijų?* – pamėgdžiojo Amanda. – Jau vadini jį vardu? Na, nenuostabu.

– Amanda, aš tavęs nesuprantu.

– Jis čia atsirado ankstų rytą ir ėmė klausinėti apie Selę Bakland. *Klausinėti mane!* Pamatė, kad iš mano mobiliojo telefono jai kelis kartus skambinta. Argi jis būtų tikrinęs mano skambučių išklotinę, jei nebūtum pripliurpusi apie mane nesąmonių?

Jei Selės mirties tema nebūtų buvusi tokia skaudi, išgirdusi melodramatišką Amandos kalbą Berė būtų tik akis pavarčiusi.

– Aš pasakiau jam vienintelį dalyką apie tave ir Selę – kad nė nežinojau, jog judvi pažįstamos.

– Mes ir nebuvom pažįstamos. Bet abi pažinojom tave. Abi žinojom, kokia tu klastinga.

– Užteks, Amanda, – pavargęs paprašė Benas. – Koks dabar skirtumas, juk Selė negyva, o jos žudikas suimtas.

Berė spėjo, kad jis jau ištisas valandas klausėsi žmonos tiradų.

– Tai jūs girdėjote apie Oreną? – paklausė Berė.

– Mano palatoje yra televizorius, – atsakė Benas. – Tikra velniava. Ir Selė. – Benas persibraukė delnu papurtusį veidą. – O Dieve!

– Tu neįsivaizduoji, koks siaubas apėmė, kai ją radau spintoje. Policija mano, kad prieš nužudydamas Orenas kelias valandas Selę prievartavo ir kankino.

– Tikiuosi, tas šliužas mirs, – pratrūko Amanda. – Per jį vos netapau našle.

– O poniai Mitmajer nepasisekė, ji liko našlė, – tyliai tarė Berė.

– Kaip sakiau, tikiuosi, kad jis mirs. – Amanda nemaloniai pažvelgė į Berę. – Atėjai jo aplankyti?

– Norėčiau. Taip.

– Kodėl? – nuoširdžiai suglumęs paklausė Benas.

– Juk žinai dėl ko, Benai. Dėl tos pačios priežasties jam skambinau ketvirtadienį po pietų.

Benas pasimuistė ratukuose, neatlaikydamas tiesaus Berės žvilgsnio.

Amanda nekantriai dirstelėjo į laikrodį, bet ta moteris buvo per daug susireikšminusi ir nepatenkinta, kad Berė kreiptų į ją dėmesį. Ji palinkėjo Benui:

– Sėkmės tau pristatant kampaniją. Ji dabar tavo.

– Jis visai su tuo nesusijęs!

Dėl tokios greitos Amandos reakcijos Berė neabejojo, kad yra priešingai. Matyt, jos išraiška išdavė jausmus, nes Benas iš karto parėmė žmoną.

– Prisiekiu Dievu, Bere, niekada nemaniau, kad Delrėjus imsis tokių griežtų priemonių. Tik jau ne prieš tave.

Berė nusijuokė.

– Tik jau ne prieš mane? Šitokią pasileidėlę? Ar ne taip Amanda jiems sakė?

– Bere, buvo visai ne taip. Jie patys padarė išvadas dėl to, kas įvyko name prie ežero ir kodėl. Prisiekiu aš... mes... nieko...

– Neputok, Benai. Tai, ką tu ar Amanda pasakėt bendrovės vadovams, privertė juos patikėti. Ir dabar visai nesvarbu, kaip jūs aiškinsite ar atsiprašinėsite – šaukštai po pietų. Jūs leidote man kristi, tiksliau pasakius, išdavėt mane. Bet aš nesužlugdyta, tik nenoriu dirbti bendrovėje, kuri taip negerbia manęs ir patiki blogiausiais dalykais net neleisdama apsiginti. – Berė susitvardė ir tarė: – Aplankas su visa medžiaga – nuo pirmųjų brėžinių iki maketų – name prie ežero, atsiųsiu viską per pasiuntinį.

– Jam nereikia tavo malonės, – sušnypštė Amanda. – Gali pasilikti tą aplanką, nes Benas turi visas kopijas.

Berė pažvelgė į Amandą ir vėl į Beną. Šio veide atsispindėjo kaltė.

– Ak! Aišku! – Berė kelias akimirkas žvelgė į tas kankinio akis, tada, net nepaspaudusi rankos ir neatsisveikinusi, nuėjo.

Beveik valandą Berė laukė prie Oreno palatos intensyviosios terapijos skyriuje, kol pagaliau pasirodė Skijus. Jis buvo išsimaudęs ir persirengęs švariais drabužiais. Pamačius jį, Berės širdis ėmė plakti smarkiau, tačiau Skijus elgėsi oficialiai. Berė užgniaužė norą pulti jam į glėbį ir santūriai pasisveikino. Atsakęs jai šerifo pavaduotojas atsigręžė į policininką, sėdintį ant plastikinės kėdės ir saugantį Oreno palatą.

– Gal nori šiek tiek pasimankštinti?

Policininkas suprato užuominą arba jam tikrai reikėjo pertraukėlės, nes padėkojo Skijui, atsistojo ir nuėjo, palikdamas juodu vienus.

– Dodžas pasakojo apie tavo didvyriškas pastangas surasti Oreną, – tyliai pasakė Berė.

Skijus nepriėmė komplimento.

– Turėjau jį surasti anksčiau.

– Man nereikėjo skambinti jam ketvirtadienį. Nereikėjo kviestis Beno penktadienį, nereikėjo taip bjauriai elgtis su Orenu. Jo tėvai ir mokytojai turėjo įžvelgti, kad jis psichiškai nestabilus. – Ji blausiai šyptelėjo. – Seniai turėjau susiprasti, kad darau klaidą.

Berė pažvelgė į intensyviosios terapijos skyriaus palatą, kur švelniai dūzgianti aparatūra sekė gyvybines Oreno funkcijas.

– Man buvo leista užeiti. Buvo dalykų, kuriuos norėjau jam pasakyti ir pasakiau. – Berė apgailestaudama papurtė galvą. – Bet nemanau, kad jis girdėjo.

Mąslus Skijaus žvilgsnis ją slėgė.

– Kodėl norėjai pasikalbėti su juo? Kodėl tu vis dar čia?

– Negaliu paaiškinti. Man atrodė – turiu čia būti. Ar žiauru, kad čia budžiu laukdama, kol kas nors įvyks?

– Žiauru, kad turime laikyti jį pririštą.

Ne tik vamzdeliai ir laidai buvo apraizgę Oreno kūną, jo riešai ir čiurnos diržais buvo pritvirtinti prie lovos.

– Bet jis žiauriai nužudė tris žmones. Mes neturėtume jo gailėtis.

– Aš ir nesigailiu. Tikrai ne, Skijau, bet nesuvokiu, ką jaučiu. Man palengvėjo, kad Orenas nebekelia grėsmės nei man, nei kitiems, bet mano jausmai sumišę. Nė nežinau, ką apie viską manyti. – Berė vėl pažvelgė Skijui į akis ir bejėgiškai pridūrė: – Ir apie *tai*.

Skijus gerai suprato, apie ką Berė kalba, ir tyliai pasakė:

– Teisingai, apie *tai*. Bučinį, sukrėtusį mano pasaulį. Ir aš nenutuokiu, ką galvoti, bet tai niekaip man neišeina iš galvos. Nė akimirką. – Jis palinko dar arčiau ir pridūrė: – Vakar aš nenorėjau tavęs palikti.

– Aš beveik nusivijau tave.

– Tikrai?

– Iki durų. Supratau, kad privalai eiti, bet nenorėjau su tavim išsiskirti.

Jų ilgesingą žvilgsnį nutraukė bruzdesys ilgo koridoriaus gale. Grįžtantis po pertraukėlės pareigūnas ginčijosi su Liza Arnold.

– Aš noriu pasikalbėti su Skijumi Nailandu.

– Leisk ją, – liepė Skijus.

Policininkas pasitraukė ir mergina, garsiai kaukšėdama basutėmis, prisiartino prie jų.

– Kaip laikotės, penele Arnold? – mandagiai paklausė Skijus.

Liza užkišo dažytų, juodų kaip varnas plaukų sruogą už ausies, į ją buvo įverti keli sidabriniai žiedai.

– Jaučiuosi gerai, bet noriu pasakyti, tikriausiai suprantat, kad aš vis dar liūdžiu dėl Deivio.

– Savaime suprantama.

Lizos žvilgsnis nuslydo prie Berės. Skijus jas supažindino.

– Žinau, kas jūs, – pasakė mergina. – Viskas prasidėjo jūsų namuose. Jis nušovė ir jūsų vaikiną, tiesa? – Berei nespėjus pataisyti, Liza nusigręžė ir pažvelgė pro langą į intensyviosios terapijos palatą. Ji kelias minutes žiūrėjo į Oreną, o paskui tarė: – Mačiau per televiziją, kad jūs jį suradot. Policininkas, kuris sėdėjo automobilyje prie mano namų, atėjo ir pasakė, kad išvažiuoja, nes nėra reikalo manęs saugoti.

– Ar čia žmogus, motelyje nušovęs Deivį? – paklausė Skijus.

– Jis, jis, tas šunsnukis, – niekinamai patvirtino mergina, bet prasiveržė jausmai. – Tai aš įkalbėjau Deivį nusivežti mane į motelį. Jei būtume likę lauko kino teatre, jis tebebūtų gyvas.

– Jūs nekalta dėl to, kas įvyko, todėl nekaltinkit savęs, – ramino ją Skijus.

Liza apėjo Skijų ir šiltai jam nusišypsojo.

– Aš tik norėjau jums padėkoti, kad jį pagavot.

– Medžiojau jį ne vienas, man padėjo daug žmonių.

– Ir dar. Ačiū, kad po tų įvykių jūs taip gražiai elgėtės su manim.

– Nėra už ką.

– Atsiprašau, kad mano pamotė buvo tokia bjauri.

– Nieko, – šyptelėjo Skijus.

– Nepriimkit asmeniškai. Ji su visais bjauri.

Liza dar kartą piktai pažvelgė į Oreną, atsisveikino ir nuėjo koridoriumi prie lifto. Liftui atvažiavus, iš jo išlipo Karolina su Dodžu.

Suskambėjo mobilusis telefonas, ir Skijus pasitraukė į šoną.

– Kas nors pasikeitė? – paklausė Dodžas.

– Ne, – atsakė Berė.

– Švaistai laiką stovėdama čia ir spoksodama į jį.

– Gal, bet...

Skijus priėjo laikydamas telefoną prie krūtinės.

– Šerifo nuovadoje didelis triukšmas. Tas vyras, kuris rado Mitmajerių automobilį...

– Jergutėliau! Tas mišrūnas? – pasibaisėjo Dodžas.

Skijus nusišypsojo.

– Ponas Merkuris reikalauja atlyginimo ir kaltina visus skyriaus darbuotojus, kad jie mėgina jį apgauti. Karolina, nenorėčiau jūsų trukdyti, bet ar jums būtų labai nepatogu...

– Jokių nepatogumų, – neleidusi jam baigti, patikino Karolina. – Aš mielai išrašysiu jam čekį.

Buvo nuspręsta, kad Skijus su Karolina kartu nuvažiuos į nuovadą ir sutvarkys šį reikalą, todėl jie išvyko į teismo rūmus.

Dodžas pažvelgė į Berę.

– Taigi mes laisvi. Būsiu atviras, manau, tu turėtum palikti ramybėje Starksą. Kuo greičiau tą padarysi, tuo lengviau tau bus.

– Gal jūs ir teisus.

– Patikėk manim. Aš labai noriu valgyti, o tu?

– Ir aš, – atsakė Berė ir suvokė neprisimenanti, kada ką burnoj turėjo. Ji dirstelėjo į laikrodį. – Bet jau vėlu pagal Merito įpročius. Nežinau, kas dabar dirba.

– Aš žinau.

– Labas, Greise.

– Labas, Dodžai.

Barmenės šypsena priblėso, pamačius, kad Dodžas atėjo su Bere.

– Čia Berė Malon.

– Mudvi jau buvom susitikusios, – šypsodamasi tarė Berė.

– Tikriausiai jums labai atlėgo, kai Starksą sučiupo.

– Taip, labai.

– Ar jis gyvas?

– Kabo ant siūlelio, – paaiškino Dodžas. – Ar jūs taip vėlai gaminate maistą?

Greisė linktelėjo galvą į nišas prie galinės sienos.

– Sėskitės prie staliuko, atnešiu valgiaraščius. Ko gersite?

Dodžas užsisakė butelį alaus. Berė nutarė irgi paimti to paties. Jie susėdo vienas prieš kitą ant dirbtinės odos suolų. Stalas buvo sukaltas iš storų, lakuotų lentų. Ant jo stovėjo raudono stiklo žvakidė su mirksiančia žvakute. Greisė atnešė alų. Greit peržvelgę valgiaraštį jie užsisakė sūrainių su bulvytėmis. Greisė grįžo prie baro, tėvas su dukra liko vieni. Dodžas pamatė, kad Berė gurkštelėjo iš butelio, ir nusijuokė.

– Kas juokinga? – paklausė ji.

– Nieko.

– Stebiesi, kad geriu iš butelio?

Nors kaip tik tai pralinksmino Dodžą, jis tylėjo.

– Mama nepritartų, – pasakė Berė. – Pasak jos, tai labai nemoteriška. – Ji vėl atsigėrė žiūrėdama į Dodžą pro aprasojusį butelio stiklą, pastatė butelį ant stalo ir ramiai tarė: – Bet tu puikiai ją pažįsti, Dodžai, tiesa? – Berė jau perėjo prie „tu“.

Jis atsirėmė į odinį atlošą, įdėmiai pažvelgė į Berę ir suprato, kad ši jau viską žino.

– Tai vienas iš tavo motinos... tabu, – dusliai pasakė jis.

– Bet vis tiek ją mylėjai.

Dodžas siektelėjo savo butelio ir, nors burna buvo išdžiūvusi, alaus skonio nepajuto. Jis perbraukė pirštais aprasojusį kakliuką, nenuleisdamas akių nuo šimtus kartų matytos etiketės.

– Taigi tu žinai apie mane. Apie mus.

Sukaupęs visą drąsą, tėvas pakėlė akis į dukrą. Ji linktelėjo.

– Karolina įsius.

– Ji jau žino.

– Tikrai? Kada tai įvyko?

– Aš pati supratau, o ji patvirtino.

– Ji nenorėjo, kad tu sužinotum.

– Nejaugi? – Berė skeptiškai pažvelgė į Dodžą. – Tai kodėl mama tave įtraukė į šiuos reikalus?

Greisė atnešė sūrainius, padėjo prieš klientus, paklausė, ar jie daugiau nieko nepageidauja, ir nuėjo. Berė nesidrovėdama kibo į sūrainį, bet Dodžui apetitas buvo dingęs.

– Kaip tu atspėjai? Juk aš nesielgiau su tavim kitaip...

– Ne dėl to, kaip elgeisi su manim, o dėl to, kaip judu su mama elgiatės vienas su kitu, – paaiškino Berė ir nusilaižė garstyčias nuo lūpų kampučio. – Pastarosiomis dienomis ji tikras nervų kamuolys. Mama niekada nesinervina. Tai aš dėl visko jaudinuosi ir greitai prarandu kantrybę. Per visą savo gyvenimą nesu mačiusi jos tokios įsitempusios. Iš pradžių maniau, kad kalta kritiška padėtis, bet vėliau pamačiau, kaip ji elgiasi su tavim. Ji niekada nebuvo tokia su tėvu.

Dodžo gerklę gniaužė didžiulis kamuolys. Jis troško užsirūkyti, bet ne taip stipriai, kaip sužinoti, kodėl Karolina su juo elgiasi kitaip negu su Džimu Malonu. Nekęsdamas savęs jis paklausė:

– Kokia Karolina buvo su juo?

– Jų santuoka buvo labai tvirta. Tėvai mylėjo vienas kitą. Esu tikra. Bet jie visada buvo labai santūrūs ir mandagūs. Niekada nesiginčydavo kaip jūs. Jų santykiai... Manau, jiems trūko kibirkštėlės. Na, aš buvau pripratusi prie tokių santykių ir maniau, kad taip ir turi būti, bet dabar matau, kaip judu su mama elgiatės – be jokio mandagaus oficialumo.

– Mes kibirkščiuojame?

– Taip, kibirkščiuojate. – Berė nusijuokė ir pagalvojusi pridūrė: – Kiek prisimenu, mama visada norėjo, kad tėtis pritartų tam, ką ji daro. Bet jai nereikia tavo pritarimo.

– Mano reikalavimai ne tokie dideli.

Berė nusišypsojo.

– Ne, ji žino, kad tu jai pritari. Besąlygiškai.

– Dodžai, ar tau nepatinka sūrainis? – priėjusi prie jų staliuko paklausė Greisė.

– Ne. Pasirodo, ne valgis man dabar galvoj.

– Aš einu parūkyti. Palaikysi man draugiją?

– Pasiduodu.

Greisė nusivylusi nuėmė lėkštes. Berė nusekė barmenę akimis, vėl atsigręžė į Dodžą ir tarė:

– Tu jai patinki.

Dodžas gūžtelėjo pečiais ir pasiėmė butelį.

– Tu patinki visoms moterims.

– Tu perdedi.

– Nemanau. Ir mama užsiminė apie tai.

– Tikrai?

– Ar dėl to visos jūsų bėdos?

Dodžas pažvelgė į dukrą, bet nutylėjo.

– Tu populiarus tarp moterų, Dodžai. Ar dėl to nevedei mano mamos?

Dvidešimt ketvirtas skyrius

Hjustonas, Teksasas, 1979

Jei ne tas alinantis darbas, Dodžo gyvenimas būtų tobulas.

Rodžerio Kamptono tėvai išgrūdo jį į Pietų Ameriką tariamai prižiūrėti šeimos naftos reikalų Venesueloje. Gera išeitis visiems, išskyrus venesueliečius, mąstė Dodžas.

– Tikiuosi, jie susipras laikyti dukteris užrakintas namuose, – pasakė Dodžas Karolinai, kai jie perskaitė žinutę laikraščio verslo puslapiuose.

Karolinos pilvas jau atsikišo, ir Dodžui jis atrodė žavingai.

– Dabar matau tave iš profilio.

Dodžas vis norėjo liesti tą kalnelį, kartais net pykdydamas Karoliną.

– Dodžai, tu man trukdai.

– Kada jis ims spardytis?

– Dar reikia palaukti.

– Bus labai keista, ar ne? Kad kažkas juda tavyje.

– Tu irgi judėjai manyje. – Karolina šelmiškai mirktelėjo.

– Hmm. Nėštumas ir nešvankūs pokalbiai. Man patinka.

Karolina nustūmė klaidžiojančias Dodžo rankas.

– Vos tik pajusiu, kad kūdikis juda, tau pranešiu. Jį reikia pamaitinti, o aš negaliu padėti vakarienės ant stalo, kol mane grabinėji.

Dodžas šelmiškai šyptelėjo, apglėbė papilnėjusias Karolinos krūtis.

– O dėl šitų...

Tądien jie vakarieniavo labai vėlai.

Per kelias dienas Karolina pardavė savo namą ir sublokuotą Dodžo butą per Džimo Malono nekilnojamojo turto agentūrą ir rado, pasak jos, lėlių namelį senesniame, tvarkingame rajone. Dodžas atidavė savo baldus labdarai, nes jie buvo menkaverčiai, ir juodu su Karolina įsikėlė į naujus namus.

Keturis vakarus Dodžas dažė miegamąjį gelsva spalva ir tris vakarus vargo surinkdamas lovytę.

– Tikiuosi, vaikiui ji patiks, nes dar kartą nepajėgčiau surinkti, – pareiškė jis.

– Liaukis vadinęs mano kūdikį „vaikiu“!

Dodžas sugriebė Karolinai už rankos ir patraukė ją ant grindų, tarp išmėtytų įrankių.

– *Mūsų* kūdikį. O kaip tu nori jį pavadinti?

– Mano motinos mergautinė pavardė buvo Karter. Kaip tau skamba Karteris Hanlis?

– O jei gims mergaitė?

– Galvoju.

– Tu būni graži, kai galvoji.

Dodžas pabučiavo Karolinai į nosies galiuką ir jie ėmė mylėtis ant kilimo.

Abu ramiai svarstė, kada paskirti vestuvių datą.

– Tas popieriaus lapas nepadarys manęs laimingesnio, – kalbėjo Dodžas. – Bet noriu, kad mūsų santuoka būtų oficiali.

– Prieš gimstant kūdikiui, – sutiko Karolina.

Tačiau jie taip ir nenumatė dienos. Kol kas abu tenkino tokia padėtis, todėl nė vienas neteikė daug dėmesio tai techninei smulkmenai. Dienas keitė savaitės ir mėnesiai, o jie vis dar neskubėjo įteisinti santykių.

Karolina grįžo į darbą vos išnykus mėlynėms aplink akis. Vydamasi prarastą laiką, ji dvigubai uoliau stengėsi tapti geriausia bendrovės nekilnojamojo turto agente, todėl dažnai

dirbdavo iki vėlyvo vakaro, aprodydavo klientams namus, o savaitgaliais rengdavo atvirų durų dienas.

Dodžui netrukdė toks perkrautas tvarkaraštis, nes daugumą vakarų po darbo padangų gamykloje reikėdavo lankyti ypatingosios paskirties būrio susirinkimus. Jis jau seniai manė, kad vykdydamas šią užduotį tik švaisto laiką ir mokesčių mokėtojų pinigus. Jei nebūtų troškęs tapti detektyvu, tikrai būtų atsistatydinęs iš ypatingosios paskirties būrio. Jis nekentė darbo prakeiktoje gamykloje. Valyti grindis ir keisti perdegusias lemputes neatrodė policininkui tinkamas darbas. Tačiau iš ypatingosios paskirties būrio grįžęs patruliuoti, jis išduotų ne tik savo naują šeimą, bet ir save, o ypač Džimį Gonsalesą.

Taigi jis vis dar laikėsi būryje, nors užduotis laimėti Kristalės pasitikėjimą prarado visą žavesį. Vienintelė moteris, kurios Dodžas geidė, buvo Karolina. Aistra jai buvo tokia stipri ir visa apimanti, kad buvo velnioniškai sunku vaidinti susižavėjusį Kristale. Bet mergino ją, matyt, įtikinamai, nes kartą, kai juodu kartu pietavo, Kristalė pravirko.

– Aš labai nerimauju dėl Franklino.

– Kodėl?

– Jis keistai elgiasi. – Kristalė prikando apatinę lūpą. – Turbūt nereikėtų apie tai kalbėti. Gal nieko blogo.

– Bet jei ne visai gerai? O jei kalėjimas jo nepataisė? – Dodžas apsimetė susirūpinęs.

Kristalė vangiai šyptelėjo.

– Jis man žadėjo niekada nepažeisti įstatymo.

– Ar tu juo tiki? Ar jis laikosi pažadų?

Kristalė palinko prie Dodžo ir padėjo galvą jam ant peties. Dodžas ją apkabino.

– Tu man toks geras, Marvinai.

Jis pasilenkė ir pabučiavo ją į skruostą.

– Aš tik noriu rūpintis tavim.

Kiti būrio nariai apsidžiaugė išgirdę Dodžo pasakojimą.

– Olbraitas planuoja naują apiplėšimą ir Kristalė tai žino. – Pakiliai nusiteikęs kapitonas trynė rankas.

– Ir aš taip manau, – sutiko Dodžas. – Man reikia pakliūti į jų namus. Jie nuomojasi sublokuotą butą. Kita namo pusė tuščia, Olbraitas ten įsirengė sandėlį be šeimininko leidimo ir žinios.

– Ką jis ten laiko?

– Kristalė nežino.

– Tu ja tiki?

– Taip, tikiu. Tai jų nesantaikos obuolys. Turiu sužinoti, ką jis ten slepia.

– Kad ir ką rastum, teisme to nepanaudosime, – priminė kapitonas.

– Taip, bet jei pamatysiu ką nors įtartino, imsime jį nuolat sekti. O jei rasiu įkalčių, panaudosiu kaip jauką, kad Kristalė liudytų teisme.

– Tada turėsi jai prisipažinti, kad esi policininkas.

– Nebūtinai. Ne iš pradžių. Aš vis dar galiu būti jautrus draugas, tikinantis ją elgtis, kaip liepia sąžinė.

– Abejoju, ar ji sutiks, – įsikišo vienas policininkų. – Ji neišduos savo vaikino.

Dodžas nepagarbiai pažvelgė į jį.

– Jei žinotum lengvesnį būdą, pasiūlytum.

Kapitonas palaikė Dodžą.

– Ar gali įeiti į jų namus taip, kad Olbraitas nesužinotų?

– Pasistengsiu. Bet jei dingsiu, tai pirmiausia ieškokite ten.

– Tai rimta, Dodžai. Pasisaugok. Neleisk, kad tave dėl to nužudytų. Mums labai kliūtų, – kapitonas atsakė su žiauria pašaipa.

– Leiskit man padirbėti su Kristale, pamatysim, ar pasiseks.

Dodžas nusprendė rizikuoti. Nutaręs įsiskverbti į Franklino Olbraito irštvą, jis kėlė savo akcijas, bet ir atlygis turėjo būti didesnis. Jei jam pavyktų prigriebti Frankliną, tikrai gautų trokštamą detektyvo ženklelį.

Po kelių dienų, kai Dodžas grįžo nusikamavęs po ilgos alinančios dienos, Karolina pasitiko jį prie durų ir stipriai apkabino. Jis pasilenkė jos pabučiuoti, bet ji atstūmė jį ir pauostė marškinius.

– Ar čia „Tabu"?

– Ką?

– Kvepalai?

O mėšlas, pamanė Dodžas. Jis atsisegė dvi gamyklos aprangos marškinių sagutes, nusitraukė juos per galvą, prikišo prie nosies ir įkvėpė.

– Atsiprašau, nemaniau, kad kvapas toks stiprus.

Priėjęs prie sandėliuko, kuriame stovėjo skalbyklė ir džiovyklė, įmetė marškinius į nešvarių skalbinių dėžę. Kai jis grįžo, Karolina žiūrėjo į jį palenkusi galvą, laukdama paaiškinimo.

– Viena moteris darbe... Marvino darbovietėje... šiandien jį apkabino.

– Ji tave apkabino?

– Ji apkabino Marviną. Mudu neturim nieko bendro.

Dodžas priėjo prie šaldytuvo ir išsiėmė butelį alaus. Atkimšęs jį, nugėrė didelį gurkšnį.

– Aš negaliu apie tai kalbėti, Karolina.

– Kodėl jūs darbe apsikabinot?

Dodžas įspėjamai pažvelgė į ją liautis klausinėjus. Bet Karolina nesuprato arba nenorėjo suprasti.

– Tai viena iš tų situacijų, kurią minėjo Džimis, tiesa?

– Kurią minėjo Džimis? Džimis Gonsalesas?

– Kai vakarieniavo pas mus.

Kai Dodžas parsivežė Karoliną iš ligoninės į namus ir jie dar nebuvo pora, ji paragino pasikviesti porininką vakarienės.

– Pareigūnas Gonsalesas jau kelis kartus buvo man labai malonus. Norėčiau jam atsilyginti pavaišindama.

Taigi per kitą Džimio laisvadienį jis buvo pakviestas kartu pavakarieniauti. Jis atėjo anksčiau už Dodžą ir šis grįžęs rado juos draugiškai besišnekučiuojančius.

O dabar jis įtariai paklausė:

– Ką tau Džimis tada sakė?

– Jis tikriausiai manė, kad mes jau miegam kartu, nes pasakė, kad tu su manim iš karto surimtėjai.

– Ir tu visai nenustebai.

– Bet tada jis man pasakė: „Manau, jis praras skyriaus Romeo vardą.“ Kai paklausiau, ką jis turi galvoj, Džimis ėmė trauktis ir paaiškino, kad tu garsėjai kaip lengvai ištraukiantis informaciją iš moterų. – Karolina privertė Dodžą pažvelgti jai į akis. – Tai tiesa? Tu buvai ir esi policijos skyriaus Romeo?

– Vaikinų plepalai, dažniausiai prikuria.

– Dažniausiai.

Karolina ramiai žiūrėjo į Dodžą ir jis suprato, kad ji nesitrauks, kol jis kaip nors nepaaiškins.

– Gerai, pasakysiu, kiek galiu. Mergina darbe buvo nusiminusi dėl savo vaikino elgesio. Aš esu jos bičiulis. Išklausau, kai sunku, pakišu petį, ant kurio ji gali išsiverkti. Ji man atsidėkojo apkabindama. Daugiau nieko nebuvo, ir tai viskas, ką tau galiu atskleisti.

Atrodė, Karolina nusiramino, bet net jei nebūtų patikėjusi, Dodžas neketino daugiau nieko pasakoti. Jis nekalbės apie Kristalės išvaizdą, kad Karolina nepamanytų, jog mergina domina jį ne tik kaip priemonė sučiupti Olbraitą. Nepasakos ir apie Olbraito keliamą grėsmę, netgi sumenkins gresiantį pavojų, kad Karolina kaskart, kai jis išeina iš namų, nesijaudintų.

Atsiprašęs Dodžas nuėjo nusiprausti po dušu. Nors Karolina daugiau neužsiminė apie „Tabu“ kvapą, per vakarienę buvo neįprastai tyli, o nuėję į miegamąjį jie sugulė vienas kitam atgręžę nugaras. Praėjus sunkiai nemigos valandai, Dodžas suprato, kad Karolina nemiega. Jis apsivertė ant šono ir pasakė Karolinos nugarai:

– Aš viską darau dėl mūsų. – Dodžas uždėjo ranką jai ant peties. – Karolina, aš noriu tapti detektyvu. Jei pavyks įvykdyti šią ypatingą užduotį, greičiau bus paaukštintos mano pareigos ir gausiu didesnį atlyginimą. Tada man nebereiktų patruliuoti gatvėse. Be to, troškau to nuo tada, kai pradėjau dirbti skyriuje, netgi dar anksčiau – nuo pat vaikystės.

Karolina atsigręžė į Dodžą ir palietė jo skruostą.

– Dodžai, aš žinau, kad tu to sieki ir negali kalbėti apie užduotį. Tikrai suprantu.

– Bet?

– Bet kokia būčiau moteris, jei nepaklausčiau, kodėl grįžai namo prasmirdęs pigiu odekolonu.

Jis galėjo išvardyti tūkstantį bruožų, dėl kurių ji yra tikrų tikriausia moteris, bet verčiau neaušins burnos. Ji nenusiteikusi klausytis pagyrų.

– Aš viską darau dėl mūsų – tavęs, savęs ir kūdikio.

– Apsikabindamas su „Tabu" moterimi?

– Tai buvo tik darbas, prisiekiu.

Kiek pagalvojusi Karolina paklausė:

– Tu tik jos bičiulis? Ir viskas.

– Ir viskas.

– Ji turi vaikiną.

– Taip, ir tu turi. – Dodžas palietė Karolinos krūtį ir meiliai paglostė.

– Aš jaučiuosi stora ir bjauri. Tik nesijuok.

Jis švelniai pabučiavo ją.

– Tu nėščia, o ne stora. Ir jokiu būdu nesi bjauri.

– Tu vis dar myli mane?

– Negi reikia klausti?

Diskusija išseko ir kitas tris paras Kristalė nebuvo paminėta.

O tada trečią vakarą Dodžas grįžo namo lyg filmo „Teksaso pjūklo skerdynės" masinės scenos dalyvis.

Tą dieną per rytinę kavos pertraukėlę Dodžas pamatė Kristalę beplepančią su bendradarbe iš atlyginimų skyriaus.

– Jis tikras šiknius.

– Tikiuosi, ne aš, – nugirdęs pokalbį įsiterpė Dodžas.

– Labas, Marvinai, ne, tu ne šiknius.

– Leisk spėti. Tai, žinoma, pats didžiausias iš šiknių – Franklinas Olbraitas. Ką jis dabar iškrėtė?

– Virtuvės kriauklė užsikimšusi jau visą savaitę, jis vis žada pataisyti, bet kiekvieną vakarą randa vis naują pasiteisinimą, o šį vakarą eina pas draugą žaisti pokerio.

Ir Dodžas apsidžiaugė: „Valio!"

Jis pasisiūlė pataisyti kriauklę ir Kristalė sutiko. Buvo netgi per lengva.

– Franklinas sakė, kad išeis apie pusę devynių ar devintą, bet neatsirask anksčiau. Jam nepatiktų, kad mudu su tavim liksime vieni.

– Prieš įeidamas įsitikinsiu, kad jo pikapas nuvažiavęs.

Per pietų pertrauką Dodžas paskambino kapitonui. Šis pritarė jo planams, bet įspėjo būti atsargiam.

– Sužinok, ką reikia, bet pasistenk likti gyvas.

– Nereikia kartoti.

Kapitonas pasisiūlė pasiųsti netoliese budėti policininkų be uniformų, na, jei kartais kiltų bėdų.

– Nebūtina, – atsisakė Dodžas. – Viskas bus gerai. – Jei jam pavyktų, jis nenorėtų dalytis šlove. Tegul tai būna monospektaklis – jo spektaklis. – Pone, bet jūs galite padaryti vieną dalyką.

– Rėžk!

– Susitarkite su mano viršininku gamykloje, kad leistų anksčiau išeiti. Man reikia kai ką nuveikti.

Kapitonas paskambino, Dodžas baigė darbą anksčiau ir turėjo laiko savo reikalams. Pirmiausia jis sustojo parduotuvėje, kur dirbo Dorisė. Jis įėjo, kai ji pradėjo savo pamainą. Merginos veidą nušvietė šypsena.

– Dodžai! Atėjai vestis mane į šokius?

– Atėjau su reikalais.

Dorisės balsas iš karto pasikeitė.

– Išeikim pro užpakalines duris.

Ji paprašė, kad krovikas pastovėtų prie kasos, perėjo kartu su Dodžu per parduotuvę ir išėjo į lauką. Tarp šiukšlių konteinerių jie prisidegė cigaretes.

– Girdėjau apie Džimį Gonsalesą. Labai užjaučiu.

– Bjaurus įvykis.

– Man Gonsalesas patiko.

– Ir man. Buvo šaunus porininkas. Pats geriausias.

– Bet jis to nesužinojo? – paklausė Dorisė, klausiamai žvelgdama į jį. – Jis nenujautė apie mūsų reikalus?

– Ne, nenujautė. Jis nebūtų pritaręs, buvo sąžiningas policininkas.

Dodžas su Dorise keletą kartų vienas kitam padarė kai kokių paslaugų. Jos ne visada buvo teisėtos ir, žinoma, ne itin etiškos.

Jie tylėdami rūkė, tada mergina paklausė, ko Dodžui reikia.

Jis pasakė.

– Kada?

Jis pasakė.

– Šį vakarą? Dievulėliau! Tu prašai per daug, – šūktelėjo mergina.

– Ar gali gauti?

– Tau kainuos daugiau, negu nusivesti mane pašokti. – Dorisė reikšmingai suraukė antakius.

– Atleisk, bet šito negalėsiu.

– Tapai gėjumi?

– Priešingai, mano gyvenime atsirado moteris.

– Tai rimta?

– Labai.

– Na, tai ką dar galėtum pasiūlyti mainais?

– Kaip tavo jaunesnysis brolis?

– Vis dar kalėjime, laukia nuosprendžio, kol tas geltonsnapis mulkis, teismo paskirtas advokatas, ir teisėjas žaidžia su didelėm bylom.

– Jį kaltina įsilaužimu? Kas jį suėmė?

Dorisė pasakė, o Dodžas patikino, kad tie policininkai jo bičiuliai ir gal, jei Dorisė gausianti tai, ko jam reikia, jis įkalbėsiąs bičiulius kai ką pamiršti, kai jaunesniojo jos broliuko byla paklius į teismą.

– Už kelis butelius škotiško viskio tavo brolis tikriausiai atsipirks lygtinai.

– Mažasis niekšelis nusipelno už savo kvailumą.

– Dorise, kol dar nepažadėjai man padėti, noriu tau pasakyti, kad jei jis paklius dar kartą, jam jau niekas nepadės. Tu padedi man, aš tau – būsim atsiskaitę.

– Sutarta.

Sutemus Dorisė atnešė tai, ko Dodžas prašė. Daiktas buvo nenaujas, gerokai naudotas.

– Ar veikia?

– Jei nori garantijos, nusipirk centre *Radio Spack*.

Prieš nueidamas Dodžas paklausė:

– Kaip tas arabas elgiasi su tavim pastaruoju metu?

– Vis dar įtaria, kad iš jo vagiu.

– Neįsivaizduoju kodėl. – Dodžas nusijuokė.

Paskambinęs Karolinai iš taksofono, Dodžas paprašė jo nelaukti vakarienei. Ji paklausė, ar jis dirbs, ir Dodžas patvirtino. Karolina pasiteiravo, ar darbas pavojingas, jis paneigė. Ji nesidomėjo, ar jis bus su moterimi, kuri kvepinasi „Tabu“. Jis nespėliojo, ką būtų atsakęs, bet tikriausiai būtų pasirinkęs pagražintą tiesą.

Devintą valandą Dodžas pravažiavo pro Kristalės ir Franklino Olbraito namą. Raudono pikapo nebuvo šalia, bet Dodžas palūkėjo ir įsitikino, kad nusikaltėlio nėra namie. Po devynių penkiolika jis pastatė automobilį įvažoje ir nuėjo prie namo nešinas krepšiu su santechniko įrankiais, kuriuos po pietų buvo nusipirkęs ūkinių prekių parduotuvėje.

Laukujės durys buvo atidarytos. Dodžas pažvelgė pro antrąsias tinklines duris į svetainę. Kristalė ją buvo apstačiusi ir išgražinusi naudodamasi savo skurdžiais ištekliais. Jam pagailo merginos – ją tikrai reikia gerbti už pastangas.

Dodžas pasibeldė.

– Ar yra kas nors namie?

Kristalė įžengė pro atviras duris kitoje kambario pusėje. Vilkėjo nukirptus džinsus ir raudonus marškinėlius, surištus po krūtine. Mergina buvo be liemenėlės, basa, plaukai ant viršugalvio susmeigti į laisvą mazgą. Kristalė atrodė kaip iš pornografinio filmo – kaimietukė, besiruošianti smagiai pasibarškinti.

Basos Kristalės kojos švelniai šlepsėjo medinėmis grindimis. Ji greitai priėjo prie tinklinių durų ir jas atrakino.

– Ačiū, kad atėjai. – Mergina, kiek uždususi, įsileido Dodžą. – Ta prakeikta kriauklė vis dar užsikišusi, šlykštu.

Dodžas kilstelėjo krepšį su santechniko įrankiais.

– Nors aš ne iš firmos „Stebuklingasis varžtelis“, vis tiek tas, kurio tau reikia.

– Eime į virtuvę.

Sekdamas Kristalę, Dodžas užsiminė:

– Būčiau nežinojęs, kurioje namo pusėj gyveni, jei durys nebūtų buvusios praviros. – Jis linktelėjo galva. – Ar ten Franklino slėptuvė?

– Slėptuvė?

– Ak, jis tavęs ten neįleidžia. – Ir apsimesdamas kuo švelnesniu, Dodžas gūžtelėjo pečiais. – Man iš karto toptelėjo mintis apie narkotikus.

– Prie manęs jis nevartoja narkotikų. – Kristalė nervingai prikando apatinę lūpą ir parodė į kriauklę. – Na, matai mano bėdą.

Dodžas švilpteleto. Kriauklė buvo pilna drumsto vandens ir tikrai atrodė bjauriai. Kristalė priėjo prie šaldytuvo, išėmė du butelius alaus ir atkimšo. Jie susidaužė, kad pavyktų atkimšti vamzdžius, ir jis ėmėsi darbo. Kristalė atsisėdo ant stalviršio, kad galėtų stebėti Dodžą dirbantį, ritmingai beldė nuogais kulnais į spintelės duris ir ridinėjo butelio kakliuko kraštelį apatine lūpa.

Kristalė juokėsi iš Dodžo sąmojo, bet staiga nutilo ir sukuždėjo:

– Franklinas.

Dvidešimt penktas skyrius

Tas šunsnukis įslinko tyliai kaip pantera. Dodžas neišgirdo, kad Olbraitas grįžo, o jis jau buvo čia. Tačiau reikia sąžiningai prisipažinti – jį blaškė nesuvaržytos Kristalės krūtys po raudonais marškinėliais.

Olbraitas sugriebė Kristalei už plaukų mazgo ir nutraukė ją nuo spintelės. Atėmęs iš jos alų, sviedė butelį į sieną. Ant jų pažiro šukės, pasipylė alus. Vis dar nepaleisdamas Kristalės plaukų, Olbraitas kratė ją kaip šuo žiurkę, išvadino kekše ir sviedė į stalą, ant kurio gulėjo Dodžo atsineštas veržlių raktas. Olbraitas griebė veržliaraktį ir smogė Dodžui per galvą. Bent jau mėgino. Jei ne puiki Dodžo reakcija, dar sustiprėjusi per darbo policijoje metus, Olbraitas būtų ištaškęs jam smegenis. Bet jis kryptelėjo ir įrankis trenkėsi į peties kaulą, nors velnioniškai skaudėjo, bet smūgis nebuvo mirtinas.

Olbraitas numetė veržliaraktį ir ėmė kumščiais talžyti Dodžą per veidą.

Kitomis aplinkybėmis Dodžas būtų kovojęs ir tikriausiai pritvojęs Olbraitą, bet jis vaidino Marviną, kuris nemoka taip muštis. Buvo labai sunku leistis daužomam ir neatsikirsti. Dodžo savitvarda patyrė rimtą išbandymą, kai Olbraitas atlenkė peilį, sugriebė jam už plaukų (matyt, vyrukui patinka plaukai), atlošė galvą ir brūkštelėjo odą ties Adomo obuoliu.

– Jei dar kartą prisiartinsi prie jos, perrėšiu tau gerklę. Ar supratai, Marvinai?

Dodžas neabejojo, kad nusikaltėlis nejuokauja, todėl labai troško jį nudobti ir sutaupyti krūvą Teksaso mokesčių mokėtojų pinigų. Šis vyras – niekšas, kada nors jį teis už žmogžudystę, galbūt net šios suklaidintos merginos, kuri nors ir netinkamai pasirinko draugą, bet tikrai nenusipelnė mirti.

Tačiau kol kas policija neturėjo rimtų įrodymų prieš jį, todėl Dodžas tik pašėlusiai pavartė akis ir išlemeno supratęs įspėjimą.

Olbraitas paleido auką, apsuko Dodžą nugara ir spyrė į inkstus. Nuo smūgio Dodžas išlėkė pro užpakalines duris, krito veidu ant įvažos ir pašliuožė, braukdamas veidu į betoną. Tada nuropojo į savo automobilį.

Jis grįžo namo nepraradęs sąmonės, bet visos kūno ląstelės pulsavo iš skausmo. Pamačiusi jį, Karolina suklykė ir išmetė aplanką su popieriais. Nekilnojamojo turto dokumentai pasklido ant svetainės grindų. Nors jau buvo aštuonis mėnesius nėščia, Karolina kuo greičiausiai pripuolė prie jo.

Virpančiomis lūpomis ji reikalavo pasakyti, kas atsitiko, klausinėjo, ar jis sunkiai sužeistas, ar lankėsi pas gydytoją. Išgirdusi, kad ne, ji iš karto pareiškė:

– Vežu tave į greitosios pagalbos skyrių.

– Aš nenoriu į greitosios pagalbos skyrių, – pasipriešino Dodžas. – Užteks jodo, aspirino, ir viskas bus gerai.

– Tada leisk iškviesti greitąją, – vos neverkdama maldavo ji, apžiūrinėdama jo sumaitotą veidą.

Jis energingai papurtė galvą ir iš karto pajuto svaigulį. Tikriausiai Olbraito smūgiai atkratė smegenis.

– Tave sumušė „Tabu“ merginos vaikinas? – paklausė Karolina padėdama Dodžui nusirengti.

– Karolina, aš...

– Negali apie tai kalbėti. Suprantu. Bet ir jam kaip man nepatiko, kad glėbesčiavaisi su jo drauge. Jis nusikaltėlis, taip? Ne, nieko nesakyk, suprantu, negali, bet esu tikra, kad čia jo rankų darbas. Jis galėjo tave užmušti. – Karolina pravirko.

Dodžas prisitraukė savo moterį ir stipriai apglėbė, nors ir labai skaudėjo.

– Jis manęs nenužudė ir nenužudys.

– Tik nežiūk. Jei tau kas nors atsitiktų...

– Man nieko neatsitiks.

– Iš kur žinai?

– Žinau.

– Negali būti toks tikras.

– Ša. Neverk, pakenksi kūdikiui.

– Aš bijau.

Dodžas pabučiavo ją į plaukus.

– Nereikia bijoti.

Karolina atsitraukė ir pažvelgė į jo tinstančias akis.

– Kokia nauda iš detektyvo laipsnio, jei per tai žūsi?

Dodžas nusijuokė nugalėtas moters logikos, bet juokas kėlė skausmą.

– Aš moku apsiginti.

– Žinau, mačiau, kaip sutvarkei Rodžerį tą vakarą prie sporto salės. Ir šiandien galėjai apsiginti, bet nevožei atgal.

– Ne.

– Kodėl?

– Nes turiu įtikinamai vaidinti savo vaidmenį. Nuo to daug kas priklauso.

– Tapsi detektyvu.

– Ir sučiupsiu niekšą.

– Tai tas pat.

– Taip. Taigi kaina nedidelė.

– Didelė, Dodžai, – šūktelėjo Karolina. – Pažvelk į save!

Jis liovėsi puikavęsis, delnais apglėbė Karolinos veidą ir surimtėjo.

– Karolina, tu dėl manęs atsisakei turtingo vaikino. Aš privalau stengtis, negaliu nuvilti tavęs.

– Ir Džimio Gonsaleso.

Dodžas nutylėjo.

– Dodžai, tai tau svarbu, – virpančiu balsu pasakė Karolina. – Bet ar labai svarbu?

– Tai ne tik svarbu, – atsakė jis tokiu pat tonu. – Tai man viskas.

Po susitikimo su Olbraitu Dodžas kelias dienas kentė skausmą, vaikščiojo sutinęs, su mėlynėmis. Tačiau už tokią savijautą buvo atlyginta.

Nors misija nepavyko taip gerai, kaip tikėjosi, – jis nepateko į gretimą butą ir neapžiūrėjo, ką Olbraitas slepia, bet kol Kristalė ėmė iš šaldytuvo alų, Dodžas po virtuvės stalu įtaisė Dorinės parūpintą klausymosi įrangą.

Per tokį trumpą laiką Dorisė parūpino jam netgi visą rinkinį. Dodžas turėjo dar kelis siųstuvus ir vylėsi įtaisyti juos keliose buto vietose. Tačiau ir vienas geriau negu nieko. Jo viršininkai neleido įrengti klausymosi įrangos. Tai, kad Olbraitas buvo jų svarbiausias įtariamasis, nesuteikė legalaus pagrindo. Dar ne. Tačiau Dodžui atrodė, kad tą reikia padaryti. Jei kas nors sužinotų, kad jis įtaisė blakę be leidimo, jis būtų pašalintas iš ypatingosios paskirties būrio, o gal net iš Hjustono policijos. Tačiau jei įtarimai pasitvirtintų, verta rizikuoti.

Kitą dieną po muštynių jis paskambino į gamyklą ir pranešė, kad susirgo.

Vos Karolina išėjo į darbą, Dodžas pasistatė automobilį už kvartalo nuo Kristalės ir Olbraito namų ir patikrino įrangą. Jis išgirdo poros pokalbio nuotrupas; pusryčiaujant Olbraitas plūdo Kristalę bjauriausiais žodžiais. Kristalė ašarodama tikino neturėjusi jokių lytinių santykių su Marvinu.

Dodžas nesuprato Olbraito atsakymo, bet išgirdo žodį „eunuchas“ ir įsiuto. Jis nekantriai laukė dienos, kai buvęs kalinys sužinos, kad jį pričiupo ne nevykėlis, įsimylėjęs jo merginą, o Dodžas Hanlis.

Kai Dodžas grįžo į padangų gamyklą, subjaurota išvaizda pritrenkė bendradarbius. Jis sukūrė pasakėlę apie avariją: neva trenkėsi į priekinį automobilio stiklą ir gavo pamoką – saugos diržą prisisegti būtina. Kristalė vengė Marvino, per pietus atsisėdo prie stalo su kitomis moterimis, tik užjaučiamai šypte-

lėjo jam ir daugiau nepažvelgė. Kitą dieną elgėsi taip pat. Nors jų akys susitiko, ji nesuteikė progos prieiti arčiau.

Kapitonas siuto ant Dodžo, kiti būrio policininkai laikė jo mėginimą apsilankyti Olbraito bute visiška nesėkme. Po vakarienės Dodžas susirasdavo priežasčių išeiti iš namų, važiuodavo prie Olbraito buto ir sustodavo gana arti, kad girdėtų siųstuvą, bet liktų nepastebėtas.

Tačiau tik kartą jis išgirdo kai ką svarbaus. Kristalė paklausė Olbraito, ką jis veikia gretimame bute, ką slepia, kodėl ji ten negalinti užeiti. Jei šeimininkas sužinos, kad jie naudoja tą patalpą, išmes juos iš buto. Kristalė paklausė, ar Franklinas pardavinėja narkotikus. Jei taip, ji išsikraustysianti. Olbraitas riktelėjo, kad Kristalė išsikraustys tik tada, kai jis jai leis – ir ne anksčiau, liepė jai užsičiaupti ir nesikišti į jo reikalus.

Išgirdęs šį pokalbį, Dodžas patenkintas grįžo namo, bet išsigando radęs Karoliną sėdinčią ant lovos krašto ir viena ranka glostančią pilvą, o kita masažuojančia strėnas.

Dodžas puolė prie jos.

– O Dieve, vaikutis jau beldžiasi?

Karolina meiliai sušiaušė jam plaukus.

– Dar palauks porą savaičių. Tai netikri sąrėmiai.

– Koks čia velnias... Ką čia sakai?

– Taip ir turi būti. Čia tik diegliai.

– Man atrodo, kur kas rimčiau.

– Daktaras įspėjo, kad tokie sąrėmiai gali prasidėti prieš tikruosius.

– Ir kaip tu atskirsi tikruosius?

– O, daktaras tvirtina, kad atskirsiu. – Ji susijuokė.

Net naktį Dodžas laikė ranką ant jos pilvo ir stebėjosi, kaip ji įstengia miegoti, kai jos gimdoje viskas verčiasi kūlio.

Jį kankino rūpestis: jei ir Karolinos gimda tokia kaip jos figūrėlė – visai maža? Stebuklas, kaip toks nedidelis kūnas gali išnešioti kūdikį. O jei šis dar labai didelis? Dodžas neprisiminė, ar jam kas nors sakė, kiek jis svėrė gimęs, bet net jei ir pa-

minėjo, jis nežino, koks būna naujagimių svorio vidurkis. Kas, jei juodu su Karolina pradėjo milžiną? Jo palikuonis sudraskys Karolinai vidurius, perplėš ją pusiau.

Baimindamasis anatominės katastrofos, Dodžas neužmigo visą naktį, todėl kitą rytą darbe buvo suirzęs. Nuotaika dar labiau subjuro, kai sužinojo, kad Kristalė nepasirodė darbe. Ar ji susirgo? Gal Olbraitas privertė ją mesti darbą dėl draugo ir bendradarbio Marvino? Ar vėl prisiminė įvykį su santechniku, įsiuto ir susidorojo su mergina?

Pasibaigus pamainai Dodžas nuskubėjo prie durų, nes norėjo kuo greičiau grįžti namo ir įsitikinti, kad Karolinai viskas gerai, o vėliau mėginti ką nors sužinoti prie Olbraito namų. Lėkdamas jis vos nepargriovė bendradarbės, pastojusios jam kelią.

– Labas, Marvinai.

– Labas, atsiprašau, aš skubu.

– Turiu tau žinutę iš Kristalės.

Jis iš karto sustojo.

Kristalės draugė į delną jam įspaudė popieriaus skiautę.

– Ji prašė, kad paskambintum šiuo numeriu.

– Ar ji sveika?

Moteris nežinojo arba nenorėjo pasakyti.

– Kai tik galėsi, – pasakė ji.

– Gerai, ačiū.

Dodžas paskambino iš taksofono. Kristalė atsiliepė po antro signalo. Jos *klausau* nuskambėjo silpnai ir neryžtingai.

– Labas, čia Marvinas. Kaip tu laikaisi?

– Nekaip. Aš bijau. – Ji ėmė verkšlenti.

Dodžas ilgai ramino Kristalę ir galų pagalėj išgirdo, kad ji palikusi Olbraitą.

– Tiksliau, aš pabėgau, – raudojo ji. – Jis... Jis...

– Kur tu?

Mergina pasakė ir po dvidešimties minučių Dodžas buvo motelyje, beldėsi į duris, žvalgydamasis per petį ir vildamasis, kad Olbraitas nenukreipęs pistoleto jam į pakaušį.

Kristalė atidarė išsigandusi, jos veidas buvo išmuštas dėmėmis, sutinęs nuo verksmo. Ji buvo visiškai sutrikusi. Atsisėdęs ant lovos Dodžas apkabinęs glaudė merginą, kol toji liovėsi verkusi. Nubraukęs plaukus nuo jos šlapių skruostų, jis paprašė viską papasakoti.

– Juk negaliu tau padėti nežinodamas, kas atsitiko.

Pirmiausia Dodžas norėjo sužinoti, ar Olbraitas neketina įsiveržti į motelį su peiliu ir pasišvaistęs įvykdyti pažadą perrėžti jam gerklę.

– Ar Franklinas žino, kad tu jį palikai?

– Tikriausiai jau žino, – sužagsėjo Kristalė. – Jis išėjo ir sakė grįšiąs po kelių valandų, bet aš juo netikėjau, juk anąkart jis mane apgavo. Vos jis išėjo, išsikviečiau taksi ir susikroviau tiek, kiek pajėgiau panešti. Kol laukiau taksi, visą laiką baiminausi, kad jis grįš ir sučiups mane nespėjus pasprukti.

– Nepalikai jam jokio raštelio, kur išvažiuoji?

– Ne! Aš išėjau su visai ir negrįšiu. O, Marvinai, jei Franklinas mane pagaus, užmuš.

– Ne, neužmuš, nes aš neleisiu.

Kristalė glaudėsi vis tvirčiau ir kalbėjo, kad nežinotų, ką daryti, jei ne Marvino draugystė ir apsauga. Ji dėkinga pabučiavo Dodžą į lūpas.

– Klausyk, Kristale. – Jis pasitraukė toliau. – Ar yra kitų priežasčių, kodėl tu bijai Franklino?

– Kokių? – Ji sumirksėjo nuo ašarų sulipusiomis blakstienomis.

Dodžas įspėjo save neskubėti ir nesužlugdyti užduoties.

– Nežinau. Gal tu manai, kad jis planuoja kokį nors nusikaltimą?

Kristalė nusuko akis.

– Gal. Jis kažką rezga.

– Jergutėliau!

– Jis daug kalbėjo telefonu. Su pusbroliu iš Meksikos. Prisimeni, aš tau pasakojau apie jį.

Dodžo širdis ėmė smarkiau plakti. Jis linktelėjo.

– Įtariu, juodu kažką planuoja. – Kristalei iš akių vėl pasipylė ašaros. – Ir jeigu jie ką iškrės, policija galvos, kad aš jų bendrininkė. – Mergina šniurkštelėjo ir nusibraukė nosį atgalia plaštaka. – Tėvai mane įspėjo. Kodėl jų nepaklausiau?

– Gal tau reikėtų pasikalbėti su policija?

Kristalė pakėlė galvą ir sunerimusi pažvelgė į jį.

– Taip. – Dodžas suspaudė jai rankas. – Jei pasakytum, ką Franklinas rezga, jie nemanytų, kad ir tu įsipainiojusi. Ar aišku?

Dodžas įkalbinėjo Kristalę visą pusvalandį, mėgino išgauti, kokį nusikaltimą ji įtarianti, tačiau mergina neprasitarė nieko, kas būtų pravertę ypatingosios paskirties būriui. Ji vis virkavo ir keikė dieną, kai susipainiojo su Franklinu Olbraitu. Kodėl ji nesusipažino su Marvinu anksčiau?

Jis tikrai būtų patikęs jos tėvams. Jei tik Kristalė būtų susipažinusi su Marvinu prieš Olbraitą, dabar nereikėtų bijoti policijos ir žiauraus buvusio kalinio keršto.

– O Viešpatie, mano gyvenimas toks suknistas! Jame tik vienas geras dalykas – tu, Marvinai. Tu – vienintelis žmogus, kuriuo aš pasitikiu.

Kristalė vėl pabučiavo jį ir tai buvo ne dėkingumo bučinys. Dodžas per daug gerai pažinojo ir moteris, ir bučinius, todėl pajuto skirtumą. Ji kyštelėjo liežuvį jam į burną, krito ant lovos, ir jis leidosi patraukiamas ant jos.

Kristalė bučiavo jo kaklą, o jis kalbėjo:

– Kristale, Franklinas tik plepa ir gąsdina.

– Tu man toks geras. – Ji paėmė jo ranką ir uždėjo sau tarp šlaunų.

– Olbraitas atsidurs kalėjime – ir kuo greičiau, tuo geriau. Tu turėtum padėti policijai sugauti jį, darantį nusikaltimą.

Kristalė kilstelėjo dubenį ties jo delnu.

– Aš noriu būti su tavim.

– Tai eikime į policiją. Aš eisiu kartu.

– Aš pagalvosiu, – sumurmėjo ji.

– Manau, turėtume eiti dabar, kol Franklinas dar nepadarė to, ką ketina.

– Gal rytoj. – Kristalė atsegė Dodžo kelnes.

– Pažadi?

– Pažadu pagalvoti. Bet nebenoriu apie tai kalbėti.

Taigi jie nebekalbėjo.

Po kiek laiko Kristalė glaudėsi prie jo kaip kačiukas ir susižavėjusi murkė į šlapius nuo prakaito Dodžo krūtinės plaukus.

Mieguista, pasisotinusi seksu Kristalė vėl įsitraukė į pokalbį apie Frankliną. Jau kalbėjo nesivaržydama. Jei moteris pasitiki tavim, kad pasidalija savim, tai patikės tau didžiausias ir tamsiausias paslaptis. Dodžas žinojo tai iš patirties. Tai sukūrė jam šlovę policijos skyriuje.

Kristalė išklojo viską, ką žinojo. Tai buvo nepaprastai vertingos žinios, nugirstos per Franklino ir pusbrolio iš Meksikos pokalbius. Vis skambėjo raktiniai žodžiai: „automobilis, kuriuo paspruksim", „pusautomatis", „nupilsim visus, kas pasimaišys kelyje" ir „dvidešimt penktą" – data. O dvidešimt penktoji – už dviejų dienų.

Galiausiai Kristalė užmigo. Dodžas nusitempė viešbučio telefono laidą į vonios kambarį ir užsidarė duris. Jis paskambino kapitonui į namus, prižadino jį ir pranešė, ką sužinojęs iš Kristalės. Jo nuostabai, kapitonas buvo skeptiškas.

– Ar ja galima tikėti? Gal ji įsimylėjusi tave ir skiedžia nesąmones, kad tik permiegotum su ja.

Dodžas pravėrė duris ir pažvelgė į kambarį. Kristalė, nusikračiusi slegiančios naštos, ramiai miegojo.

– Aš taip nemanau, pone. Ji bijo Olbraito. Esu tuo tikras. Ji baiminasi, kad bus apkaltinta kaip bendrininkė, nes gyveno su Olbraitu, kai jis padarė nusikaltimą. Be to, ji man atsivėrė tik po... to.

Viršininkas tylėjo, ir Dodžas karštai šnekėjo toliau:

– Ji nepučia miglos į akis. Vartoja tokius žodžius, kuriuos galėjo išgirsti tik iš Olbraito. Aš žinau, kad esu teisus.

Ilgai mąstęs, kapitonas atsiduso.

– Gerai, turiu pasitikėti tavo nuojauta, Hanli. – Paskui dar pridūrė: – Ir patirtimi. Daugiau neik į padangų gamyklą. Rytoj

iš karto atvažiuok į ypatingosios paskirties būrio būstinę. Dvidešimt penkta – vos už dviejų dienų, todėl liko nedaug laiko operacijai planuoti.

Dodžas padėkojo kapitonui ir apsirengė. Jis paliko Kristalei raštelį – paliepė neiti į darbą, kol jis jos nesusirasiąs. Jis viskuo pasirūpinsiąs. Kristalė turinti pasitikėti juo ir sėdėti motelyje, kol jis grįš.

Važiuodamas priešaušrio gatvėmis Dodžas svarstė, kaip pasiaiškins Karolinai, kur buvo naktį ir kodėl nepaskambino. Užtrukęs ypatingosios paskirties būrio susirinkimuose, bet niekada iki penktos valandos ryto, jis skambindavo, kad Karolina nesijaudintų. Jis turės pasakyti, ir tai bus tiesa, kad turėjo neatidėliotiną reikalą, kad darbe kai kas labai svarbaus paaiškėjo, o jis negalėjo paskambinti, vėliau nenorėjo jos žadinti. Dodžas viską apmąstė, tačiau viskas žlugo, kai pasiekęs namus jis pamatė, kad Karolinos automobilio nėra garaže.

– O varge!

Dodžas net neišjungęs variklio iššoko iš automobilio, puolė prie užpakalinių durų, susirado raktą ir atrakinęs duris kone įvirto per slenkstį. Jis perbėgo namus, atsitrenkė į sieną, koridoriuje užkliuvo už kilimo, įgriuvo į miegamąjį ir sustingo pamatęs kraują ant paklodės, dėmė dar buvo drėgna.

Dodžas sunkiai alsavo, atrodė, plaučiai plyš, o širdis iššoks iš krūtinės. Lagaminas, kurį abu sukrovė prieš kelias savaites, buvo dingęs. Dodžas jau visai paknopstomis leidosi atgal. Uždėjęs ant automobilio stogo švyturėlį, pamiršęs savo – policininko be uniformos – įvaizdį jis su mirksinčia raudona lempa nulėkė į ligoninę.

Palikęs automobilį aikštelėje, Dodžas įbėgo į vidų ir kumščiu spaudė mygtuką, kol liftas nusileido. Kai jis pasiekė gimdymo skyriaus seselių postą, jame nieko nebuvo.

– Po velnių, kur visi dingo?! – bėgdamas tuščiu koridoriumi sušuko.

Ant visų durų buvo prismeigta po žydrą arba rausvą vainikėlį ir minkštą meškutį.

Pagaliau iš vienos palatos išėjo seselė.

Dodžas vos nesusidūrė su ja.

– Kuo galiu padėti? – paklausė ji.

– Kur Karolina King?

– Kas jūs?

– Aš... tėvas.

Seselė nusišypsojo.

– Sveikinu, jums gimė sveikiausias kūdikis.

Dodžui pasivaideno, kad jį kaip kokį krepšinio kamuolį kažkas deda iš viršaus ir jis krinta ant plytelėmis išklotų grindų.

– Jis čia?

– *Ji* čia! – nusijuokė seselė – Norit pamatyti?

Jis sutrikęs linktelėjo ir nusekė koridoriumi iki žaliuzėmis užtraukto lango.

– Palaukite čia, aš tuoj ją prinešiu prie lango.

Seselė jau ketino eiti į naujagimių kambarį, bet Dodžas ją sustabdė.

– Luktelėkit, o kur Karolina?

– Keturi šimtai aštuonioliktoje palatoje.

– Ar jai viskas gerai?

– Gimdymas buvo neilgas ir lengvas. Gaila, kad nespėjot.

Kai Karolinai nutekėjo vandenys, prasidėjo sąrėmiai, kai ji pati tempė rūpestingai sukrautą lagaminą, viena važiavo į ligoninę, gimdė jų dukterį, jis dulkino Kristalę.

Dodžui taip sugniaužė gerklę, kad jis vos neuždusо. Turbūt neįmanoma labiau nekęsti žmogaus, negu tą valandą jis nekentė savęs. Jis stovėjo spoksodamas į žaliuzes, kol jos prasivėrė. Už lango stovėjo seselė, laikydama mažiausią jo kada nors matytą būtybę. Mergaitės veidelis buvo raudonas, nosytė plokščia, akytės aptinusios. Ji buvo įsukta lyg kokonas, ant galvytės užmauta rausva megzta kepuraitė. Seselė nuėmė kepurytę, ir Dodžas pamatė rausvus pūkelius, dengiančius galvytę.

Dodžo akis užtvindė ašaros. Jau anksčiau buvo sunku kvėpuoti, o dabar – neįmanoma.

Jis pakėlė abu nykščius į viršų, lūpomis ištarė „ačiū“ seselei, apsigręžė ir leidosi ieškoti keturi šimtai aštuonioliktos palatos. Priėjęs duris, nusibraukė atgal plaukus, patrynė delnais veidą ir giliai atsiduso.

Pravėręs sunkias duris, jis įsmuko į vidų. Virš lovos degė blausi lemputė, bet Karoliną pamatė. Ji gulėjo ant nugaros, nusigręžusi nuo durų. Jos pilvas buvo plokščias ir atrodė keistai. Išgirdusi tylų durų trinktelėjimą, Karolina atsigręžė.

Ji žvelgė į Dodžą, suvokdama visą jo nuopuolį. Kelias iki lovos pasirodė labai ilgas.

Aštrialiežuviam Dodžui užkando žadą, žodžiai nežinia kur išgaravo.

Karolina prašneko pirmoji:

– Kai tu nieko nepranešęs negrįžai namo, aš paskambinau į policijos skyrių ir pasakiau, kad skubus atvejis ir man būtinai reikia susisiekti su tavim. Kadangi esi ypatingosios paskirties būryje, dirbi be uniformos, budėtojas pasakė pamėginsiąs pranešti, kad tu man paskambintum. Bet tu nepaskambinai. Taigi aš pamėginau dar kartą ir kalbėjau dar beviltiškiau. Budėtojas pasakė, kad jam nepavyko tavęs rasti, bet jei man dėl to bus ramiau, tai negauta pranešimų, kad tu žuvai ar buvai sužeistas vykdydamas užduotį.

Karolinos veidas ir akys buvo be jokios išraiškos.

– Tu miegojai su ja, tiesa? Norėdamas pagauti tą savo nusikaltėlį, tu permiegojai su jo mergina.

Būtų buvę lengviau, jei Karolina būtų jį iškeikusi ar pravirkusi. Dodžas troško, kad ji trenktų jam per veidą – su tokiu įniršiu jis būtų susidorojęs. Bet suvaldytas įtūžis jį gąsdino. Dodžas prasižiojo, bet nesumojo, ką pasakyti, netgi nemėgino neigti. Jis nenorėjo meluoti apie savo išdavystę ir dar labiau aitrinti Karolinai žaizdos. Be to, tai nieko nebūtų pakeitę.

– Noriu, kad tu išsikraustytum iš namo, kol grįšiu su kūdikiu.

Dodžą pervėrė panika.

– Karolina...

– Aš nejuokauju. Noriu, kad tu išeitum iš mūsų gyvenimo – ir jos, ir mano. Tu nebeturėsi nieko bendro su mumis. Niekada.

– Tu negali.

– Galiu. Ir tai darau.

– Aš...

– Tu viską sugriovei.

– Aš padariau kvailystę.

– Vadink tai kaip nori. Tu įskaudinai mane kur kas labiau negu Rodžeris Kamptonas.

Šie žodžiai pervėrė širdį.

– Kaip tu gali šitaip kalbėti?

– O kaip tu galėjai šitaip pasielgti? – Karolinai užėmė gerklę. – Kaip tu galėjai šitaip pasielgti? – vėl pakartojo ji pabrėždama kiekvieną žodį.

Dodžas pats klausė savęs to paties ir nerado jokio pasiteisinimo, nes jo nebuvo.

Karolina žvelgė į lubas.

– Tu matai mane paskutinį kartą, Dodžai. Nenoriu turėti su tavim nieko bendro. Mūsų duktė niekada nepažins tavęs ir tu jos nepažinsi. Džiaukis detektyvo darbu. Linkiu tau gero gyvenimo. O dabar eik lauk.

Dodžas išstovėjo prie lovos dvi ilgas minutes, bet Karolina neatsigręžė. Jis išėjo iš palatos, iš ligoninės, nes būtų buvę žiauru likti ir nervinti ką tik pagimdžiusią moterį. Dodžas nenorėjo kelti scenų ir žeminti Karolinos prie ligoninės personalo ir kitų gimdyvių, kurių vyrai buvo kartu su jomis, kai į pasaulį atėjo jų kūdikiai.

Jis nuėjo į automobilį ir vos nesusimušė su ligoninės aikštelės pareigūnu, tas apkaltino Dodžą, kad šis apsimeta policininku. Eidamas pas Kristalę, Dodžas negalėjo neštis savo pažymėjimo, taigi tik nustūmė darbuotoją, parodė didįjį pirštą, riktelėjo: „Paduok mane į teismą“, ir nušvilpė, palikęs pareigūną grasinantį perduoti jį policijai.

Namie, iš kur jam liepė išsikraustyti, jis nuvilko suteptą patalynę, pervilko naują, išsiurbė svetainės kilimą, išnešė

šiukšles, nublizgino vonios kambario čiaupus. Tvarkydamasis Dodžas vis mąstė, ką dar galėtų padaryti, kad susigrąžintų Karolinos malonę.

Jos grįžimo dieną jis pamerks gėlių miegamajame ir dukrytės kambaryje. Rausvų. Prikraus šaldytuvą ir sandėliuką Karolinos mėgstamo maisto. Kiekvieną vakarą padės šokoladuką ant jos pagalvės. Kelsis naktį, kai mergytė verks, nešios ją, masažuos Karolinai nugarą, pripirks dukrytei minkštų žaisliukų, o Karolinai nėriniuotų apatinių, kuriuos ji vadina pernelyg ekstravagantiškais, bet kuriais slapčia žavisi. Jis darys viską, kad tik Karolina jam atleistų.

Karolina privalo būti Dodžo gyvenime, nes be jos gyvenimas bus visiškai bevertis. Labai paprasta. Jis privalo įtikinti Karoliną priimti jį atgal. Bet pirmiausia reikia įrodyti, kad Dodžas to vertas.

Tobulai sutvarkęs namus, Dodžas nusiprausė po dušu, nusiskuto, apsirengė ir nuvažiavo į ypatingosios paskirties būrio būstinę. Dideliame kambaryje sėdėjo tik vienas vyras. Jis kalbėjo telefonu. Pamatęs Dodžą, jis padėjo ragelį.

– Kur tu buvai? Kodėl neatsiliepei į pranešimų gaviklį?

– Aš...

– Nesvarbu. Jis įsiveržė į banką po septynių aštuonios minutės – vos banką atidarius.

– Viešpatie! Tu juokauji! Kristalė sakė, kad operacija planuojama dvidešimt penktą dieną. Olbraitas turbūt...

– Olbraitas? Pamiršk Olbraitą. Mūsiškis – nupiepęs farmacijos firmos vadybininkas. Neteistas. Niekas niekada nebūtų įtaręs. Ar gali patikėti?

Dvidešimt šeštas skyrius

Dodžas pasiekė savo ilgo pasakojimo pabaigą.

– Tas farmacijos firmos vadybininkas tarėsi visus pergudravęs. Jis apiplėšė ir pirmąjį banką. Šiaip sau – norėjo pasižiūrėti, ar pavyks. Kai pasisekė, pamėgino dar kartą. Anot jo – tai kaip narkotikai. Turbūt nužudęs tą jauną apsaugininką jis dar labiau pašėlo. Įdomu, ar didelį malonumą jautė laukdamas mirties bausmės? Tikriausiai ji jam seniausiai įvykdyta, nebent buvo patenkintas jo malonės prašymas. Išsikėlęs į Atlantą, aš praradau ryšį. – Dodžas pasimuistė ant dirbtinės odos suolo ir tyliai pridūrė: – Tačiau tau tai pati neįdomiausia istorijos dalis.

Berė klausėsi beveik valandą neįterpdama nė žodžio. Dabar atsikrenkštė ir atsigėrė vandens, Berė nė nepastebėjo, kada Greisė ją papildė.

– Kas atsitiko Franklinui Olbraitui?

– Alkoholio, tabako ir ginklų padalinys sugavo jį ir tariamą jo pusbrolį, pardavinėjančius automatinius ginklus narkotikų karteliams už sienos.

– O Kristalė?

Dodžas atsiduso ir liūdnai papurtė galvą.

– Tikriausiai ji greitai suprato, kad Marvinas nebegrįš į motelį jos gelbėti. Aš pamečiau jos pėdsakus.

– Niekada jos nebesutikai?

– Ne, Marvinas dingo iš jos gyvenimo.

Padvejojusi Berė tyliai paklausė:

– O kaip mama?

– Aš neįvykdžiau jai duotų pažadų. Todėl padariau ką liepiamas: tą dieną, kai ji parsivežė tave, buvau išsikraustęs. Nei jos, nei tavęs nemačiau iki praėjusio šeštadienio. – Jis vertindamas nužvelgė dukterį. – Tavo plaukai vis dar rusvi, tik nosis neplokščia.

Berė liūdnai nusišypsojo. Kol Dodžas pasakojo savo istoriją, jos nuotaika keitėsi daugybę kartų – nuo smalsumo iki pykčio ir širdperšos. Ji neapsisprendė, kurio iš tų jausmų jai įsikibti, todėl leido jiems kaitaliotis, nesistengdama išlaikyti nė vieno.

– Ypatingosios paskirties būrys buvo paleistas?

– Taip.

– O tu tapai detektyvu.

– Ne. Mano reputacija Hjustono policijos skyriuje buvo vyruko, suknisusio operaciją, – tapau pajuokos objektu ir pasigailėtinu nevykėliu. Mane vėl paskyrė patruliu, gavau kitą porininką. Tiesą pasakius, turėjau jų daug, nes buvau rakštis subinėje, niekas nenorėjo su manim dirbti. Tapau aplaidus, blogai elgiausi, neklausiau viršininkų. – Dodžas patapšnojo per kišenėlę. – Pradėjau rūkyti, nes ieškojau ko nors, kas atitrauktų mintis ir nuslopintų skausmą, kad praradau Karoliną ir tave, o nikotinas – ne toks pavojingas kaip kokainas ar alkoholis. Praleidęs maždaug pusę metų toje skaistykloje, kuriai pats save pasmerkiau, ėmiau dulkintis kaip pašėlęs. Matai, baigėsi savigraužos etapas ir prasidėjo – „aš jai parodysiu“. Taigi griebiausi sekso. Tie keli vienos nakties pergalių mėnesiai galutinai man įrodė, kaip aš myliu tavo motiną. Vieną rytą pabudęs suvokiau, kad aš niekada jos nesusigrąžinsiu, jei ir toliau šitaip elgsiuosi. Taigi atverčiau naują gyvenimo lapą. Susiėmiau ir pradėjau gelbėti savo darbą, kurio jau buvau vos nepraradęs. Cigaretės tapo įpročiu, bet tapau visiškai abejingas moterims. Gyvenau kaip fanatiškas vienuolis. – Dodžas nutilo, raukšlės jo veide pagilėjo, rodydamos didžiulį sielvartą.

– Neilgai iškentei? – tyliai paklausė Berė.

– Iki tos dienos, kai sužinojau, kad Karolina išteka už Džimo Malono.

– Perskaitei laikraštyje?

– Ta žinia užgriuvo lyg žaibas iš giedro dangaus. Parodė, koks žiaurus būna likimas. Aš nežinojau, kad jie susitikinėja. Na, ne *šitaip* susitikinėja. Ir staiga – juodu ant baltu – Karolina ištekėjo. – Gergždžiantis Dodžo balsas išdavė, kad netgi praėjus tiek metų ši tema jam labai skausminga. Kiek pasėdėjęs, įsmeigęs akis į tuštumą, jis tarė: – Mes sutarėme per advokatus, kad Malonas tave įdukrins ir duos savo pavardę. Aš pasidaviau be kovos, nes neturėjau ko pasiūlyti. Tu gavai naują tėtį, kuris atrodė padorus ir suteiksiantis tau puikų gyvenimą, apie kokį aš galėjau tik pasvajoti, – jis patylėjo ir pridūrė: – Aš išvažiavau ir niekada negrįžau.

Po kurio laiko Dodžo žvilgsnis vėl įsmigo į Berę.

– Tai štai, Bere. Nelabai graži pasakėlė dukrelei prieš miegą, tiesa? Toli gražu nepanašu į „Auksaplaukę“.

– Labai liūdna istorija. Ypač liūdna tavo linijos pabaiga.

– Pasakojau tau ne todėl, kad manęs gailėtum. Nenoriu, kad laikytum mane sielvartingu riteriu, tragišku personažu. Netinkamai pasirinkau ir už tai sumokėjau. Vienintelė priežastis, dėl kurios tau pasakojau, – kad pasimokytum iš šios istorijos. Tai geriausia, ką galiu tau duoti. Dievas mato – daugiau dėl tavęs nieko nepadariau.

Jie ilgai žiūrėjo vienas į kitą, kol suskambėjo Dodžo mobilusis prie diržo. Jis ištraukė telefoną iš dėklo ir pažiūrėjo, kas skambina.

– Karolina. – Jis atsiliepė, pasiklausė ir tarė: – Gerai, mes tuoj būsim. – Ir paaiškino Berei: – Karolina su Skijumi sutvarkė reikalus šerifo nuovadoje. Tas bjaurybė Merkuris atsiėmė savo čekį. Skijus turi likti nuovadoje. Jis visiems reikalingas, taigi mes parvešime tavo motiną.

Berė pasiėmė rankinę ir atsikėlė.

– Užvežk mane į ligoninę.

– Ne, vežu tave namo. Jokių ginčų, – griežtai nukirto Dodžas, nesiklausydamas prieštaravimų. – Patinka ar ne, bet aš tavo tėvas ir sakau, kad dabar važiuosi namo pailsėti.

Pakeliui į Karolinos namus Dodžas stebėjo dukrą per užpakalinio vaizdo veidrodėlį. Jos išraiška jam nieko nesakė; Berė, sustingusi ir tylėdama, žvelgė pro langą į tamsą. Dodžas būtų nepagailėjęs tūkstančio dolerių, kad sužinotų, apie ką ji galvoja. Apie jį? Starksą? Prarastą darbą? O gal ilgisi Skijaus? Vienas Dievas težino.

Kad ir kas slėgtų dukrą, tėvas troško jai padėti. Tačiau būti tėvu sunku, netgi jei vaikas suaugęs. Berė – suaugusi, todėl gal net dar sunkiau. Dodžas uždraudė dukrai budėti prie nusikaltėlio, kurio smegenys jau mirusios, tačiau niekaip nesugalvojo žodžių, kurie neatrodytų kvaili, lėkšti, nereikalingi, todėl tylėjo. Tikriausiai Karolina manė taip pat, nes atrodė prislėgta, kai jie paėmė ją prie teismo rūmų, ir taip pat visą kelią tylėjo.

Įėjęs į namą, Dodžas nusekė moteris į antrą aukštą. Galerijoje jos nuėjo į vieną pusę, Dodžas – į kitą. Jis nusiprausė vonios kambaryje, kur prasidėjo visi baisūs įvykiai, ir netgi pasiklojo lovą, tačiau nusprendė, kad neužmigs, kol neįsitikins, kad Berė laikosi gerai. Todėl persirengė ir nulipo žemyn, laukė Karolinos. Praėjo beveik valanda, kol ant laiptų pasigirdo lengvi jos žingsniai. Eidama į savo miegamąjį, Karolina nepastebėjo Dodžo, sėdinčio tamsioje svetainėje.

Kiek palaukęs jis priėjo prie durų ir tyliai pasibeldė.

– Čia aš.

Kai Karolina atidarė duris, atrodė, lyg baimintųsi dėl dar vienos nelaimės.

– Kas atsitiko?

– Nieko. Prieš guldamas norėjau įsitikinti, kad Berė laikosi gerai.

Karolina buvo nusikamavusi. Ji mostelėjo kviesdama Dodžą į vidų ir uždarė duris. Dodžas apsidairė. Kambarys neprabangus, bet labai moteriškas. Prie metalinio lovos galvūgalio

nepūpsojo nereikalingų pagalvių krūvos, tris langus dengė dailiai drapiruotos užuolaidos. Sienos tokios pat gelsvos spalvos, kokia Dodžas išdažė Berės kambarį prieš daugelį metų. Beveik viskas kambaryje buvo balta, kaip ir kilpinis Karolinos chalatas, slepiantis jos liekną figūrą.

– Berė pavargusi, – pasakė Karolina, – ir nusiminusi.

– Tikiuosi, ne dėl Starkso. Jis gaus ko nusipelnęs, nebent ramiai numirs. Tokiu atveju jam labai pavyktų, nes ne to jis užsitarnavo.

– Nors skamba žiauriai, aš sutinku su tavim. Jis net merdėdamas kankina Berę. Ji jaučiasi kalta dėl visko, kas atsitiko.

– Žinai, ką manau? – paklausė Dodžas. – Starksas griežė Bere lyg smuiku – visą laiką vertė jo gailėtis.

– Taip, – pritarė Karolina. – Jis manipuliatorius.

Dodžas priėjo prie lango ir pažvelgė į kiemą, tankų mišką, baseiną, terasą ir ežerą. Vaizdas malonus. Mėnulis blykčioja ant bangelių, švelniai besiplakančių į krantą. Atsargos pareigūnai atšaukti ir kraštovaizdis vėl atrodo taikus.

– Aš vis tiek nesuprantu, kodėl Starksas moklino į tuos neįžengiamus brūzgynus, – garsiai mąstė Dodžas. – Ir Skijus suglumęs.

– Manau, jau nesužinosim. Aš tik džiaugiuosi, kad jis atsidūrė ligoninės lovoj.

– O aš pasijusiu geriau, kai jis gulės po žeme, – karščiavosi Dodžas.

Jis dar kartą apžvelgė teritoriją už lango ir atsigręžė. Karolina sėdėjo ant lovos galo. Dodžas padvejojęs tarė:

– Mes su Bere kalbėjomės. – Jis pasitraukė krėslą ir atsisėdo. – Valgydami sūrainius, kol jūs su Skijumi tvarkėte Merkurio reikalus.

– Ji pati suprato.

– Manau, ilgai neužtruko.

– Ką tu jai papasakojai?

– Viską. Visą bjaurią tiesą.

– Nebuvo būtina, Dodžai.

– Bet pasakiau. Ne dėl jos, dėl savęs. Norėjau, kad ji viską žinotų.

– Kodėl?

– Pirmiausia todėl, jog nekaltintų tavęs, kad mudu išsiskyrėm. Ne, nemanau, kad būtų kaltinusi, bet norėjau įsitikinti, kad tikrai nepriekaištaus. Antra, noriu, kad Berės jausmai man remtųsi svariais argumentais, o ne fantazijomis apie nuostabų tėvelį. Nereikia, kad ji mane romantizuotų. Pasakęs tiesą, rizikavau, kad Berė ims mane niekinti. Bet gal ji supras, kaip atgailauju, jei nesistengsiu pasirodyti geresnis, negu buvau. Negu esu. Tikiuosi, ji bent jau įvertins mano sąžiningumą.

– Manau, įvertins. Ji visada buvo teisinga. Be to, Berė nelaiko nuoskaudos. Tu jai patinki. Berė mano, kad tu – patrauklus.

Dodžas karčiai nusikvatojo.

– Dėl savo šiurkštumo.

– Apie tai ir kalbu, – irzliai atšovė jis. – Berei atrodo, kad aš geresnis, negu esu. – Dodžas pažvelgė į Karoliną ir tūkstantąjį kartą jį persmelkė aštrus atgailos dūris. – Tačiau tik ne tu. Tu matei mane tokį, koks buvau.

– Ir vis tiek tave mylėjau.

Pakibo ilga tyla. Nė vienas nekrustelėjo ir nenukreipė akių. Galų pagalėj Karolina tarė:

– Tu pasibeldei į mano duris ne vien pasikalbėti apie Berę.

Dodžas giliai atsiduso, nudelbė akis ir vėl pakėlė į Karoliną.

– Karolina, aš tavęs niekad taip ir neatsiprašiau. Šio vakaro pokalbis su Bere man vėl priminė... – Jis nutilo ir vėl atsiduso. – Vos tai padaręs, aš supratau, kad per vėlu atitaisyti klaidą. Ne dulkinimasis su Kristale buvo didžiausias blogis. Žinau, skamba banaliai, bet prisiekiu Dievu, man tai ničnieko nereiškė. Tai dariau mechaniškai, planuodamas, ką darysiu, kai viskas baigsis. Aš tave išdaviau ne savo pimpiu, o savimeile. Jokie mano žodžiai nei tada ar dabar nieko nepakeis. Aš tai padariau. Bet noriu, kad žinotum, kaip aš gailiuosi. Kai tu pasakei man, kad įskaudinau tave labiau negu Rodžeris, ėmiau savęs nekęsti. Ir vis dar nekenčiu, kad sugrioviau viską, ką turėjom. – Dodžas

nutilo, vėl skausmingai įkvėpė. – Aš jau trisdešimt metų norėjau tai pasakyti. Atleisk man už visą tau suteiktą skausmą.

Karolinos krūtinė subangavo, kai ji giliai atsiduso.

– Atsiprašymas priimtas.

– Ačiū. – Nelaukdamas, kol visiškai apsikvailins, Dodžas pliaukštelėjo per šlaunis ir atsistojo. – Aš visai nusibaigęs. Netgi neprisimenu, kas buvo rytą.

– Tu atėjai į viešbučio kambarį Hjustone ir mus pažadinai.

– Tai buvo šiandien?

– Diena buvo labai ilga, bet pagaliau Orenas Starksas pagautas. Galim ilsėtis nesibaimindami dėl dukters saugumo.

Kai Dodžas ėjo pro Karoliną, ji suėmė jo plaštaką ir sunėrė pirštus.

– Ačiū, Dodžai.

– Aš ne ką padėjau.

– Tu atsiliepei į mano pagalbos šauksmą.

– Džiaugiuosi, kad pakvietei.

– Tu – pirmas ir vienintelis žmogus, apie kurį pagalvojau.

Bėgo sekundės, Karolina neatitraukdama rankos apžiūrėjo Dodžo plaštaką, piršto galiuku perbraukė išsišovusias venas, tada lėtai apvertė, kilstelėjo prie lūpų ir pabučiavo delną. Ji ilgai neatitraukė lūpų, paskui pakėlė į Dodžą akis, kuriose nuskendo.

– Praėjo tiek metų, – kimiai tarė ji, – o tu man toks pažįstamas. Atpažinčiau šią ranką iš visų pasaulyje.

Dodžas tik spoksojo į Karoliną, nedrįsdamas nė krustelėti ir patikėti, kad nesapnuoja.

– Tu turėjai daug moterų po manęs, dvi žmonas ir daug kitų.

Jis kilstelėjo petį.

– Ar tu...

– Ką?

– Ar atsimeni ką nors apie mane?

– Visiškai viską, – dusliai sumurmėjo jis.

Karolina šyptelėjo – droviai, su liūdesio šešėliu.

– Aš nebe jauna...

Dodžas tramdė save, bet galiausiai prisitraukė moterį ir stipriai priglaudė. Joks apsikabinimas dar niekada nebuvo toks stiprus. Jis įkniaubė veidą į Karolinos plaukus ir ėmė lietis žodžiai, kurių jau nesitikėjo niekada ištarti.

– Dievas liudininkas – gyvenime aš mylėjau tik tave, vienintelę tave. – Jis pirštu kilstelėjo jos smakrą. – Karolina, aš beviltiškai viską sugrioviau, bet geidžiau tavęs nuo pat tos akimirkos, kai pamačiau, ir tas geismas niekada nenuslopo.

Karolina gulėjo ant Dodžo krūtinės prisiglaudusi skruostu prie jo širdies.

– Tu labai ramus, – sukuždėjo ji.

– Aš jau senas. Tu mane nukamavai.

Ji pasitrynė keliu Dodžui į tarpukojį.

– Tu eržilas.

– Taip manai?

Karolina pasirėmė ant alkūnės ir pažvelgė į jo veidą.

– Hmm.

Dodžas nusišypsojo, ji taip pat. Karolina perbraukė pirštu jam per smakrą, akys meiliai glostė jo veidą.

– Tu iki šiandien manęs neatsiprašei, o aš tau nepadėkojau.

– Už ką?

– Už Berę.

Dodžui sugniaužė gerklę. Jis panėrė pirštus į Karolinos plaukus.

– Padėkojai. Kaskart, kai tu žiūri į ją, aš matau, kaip tu ją myli. Tai padėka man, Karolina.

Jie pasibučiavo. Karolina atsitraukė pirmoji.

– Kada tu man pasakysi?

Jo išraiška nepakito.

– Ką?

– Tai, ką galvoji.

– Galvoju? Dabar apie tave. Tu nuoga. Tavo strazdanos labai gundančios, ypač ant krūtų.

Karolina nusijuokė, bet nepasidavė.

– Taip ir nepasakysi?

– Kad neturiu ką.

Karolina įsmeigė į jį akis.

– Ką gi, – sumurmėjo ji ir vėl padėjo galvą Dodžui ant krūtinės.

Jie apsikeitė keliais meiliais žodžiais, bet pokalbis nutrūko. Kartais Dodžas sukuždėdavo kokią nors vulgarybę, o Karolina atsidusdavo, nusijuokdavo ir nurausdavo, bet bemaž visą laiką jie tylėjo ir tai buvo pats geriausias jausmingas bendravimas.

Pagaliau Karolina pasitrynė veidu į Dodžo kaklą ir mieguista sumurmėjo:

– Nenoriu, kad tai baigtųsi, bet nebepajėgiu atsimerkti.

Dodžas švelniai pabučiavo Karoliną į lūpas, tada pavertė ją nugara į save, kad jos šlaunys prisispaustų prie jo kelių.

– Prisimenu, kaip tu mėgsti susiglausti.

– O tau ir dar kai kas patinka. – Ji prispaudė Dodžo delnus prie savo krūtų. – Jos jau nebe tokios stangrios.

– Jos stangrios. O dabar miegok.

Karolina iš karto užmigo, o Dodžas dar ilgai budėjo. Nors buvo pavargęs, bet nenorėjo praleisti nė menkiausios šios nakties akimirkos. Jis nešvaistys laiko miegui, kai gali gulėti apsikabinęs Karoliną, jausti jos šilumą ir klausytis mielo alsavimo. Be to, jį kankino tas erzinantis nepasitenkinimas, kurį pajuto Karolina, kažkas neatpažintas, nematomas, glūdintis pasąmonėje ir tarsi klastingas kenkėjas neleidžiantis kūnui atsipalaiduoti, o sielai nurimti.

Berė, nors ir kankinama sumišusių jausmų, miegojo giliai ir nieko nesapnavo, bet pabudo saulei tekant. Ji nusiprausė po dušu, apsirengė ir nulipo į virtuvę užkaisti kavos. Kai kavinukas privarvėjo, pasirodė Dodžas. Jis atrodė susidrovėjęs ir pasirengęs gintis. Berė pažvelgė ton pusėn, iš kur jis atėjo, – į motinos miegamąjį.

Užgniaužusi norą paerzinti, Berė pasiūlė Dodžui kavos.

– Ačiū. – Dodžas įsibėrė du šaukštelius cukraus, siurbtelėjo ir tarė:

– Papasakok man apie tą apyrankę su širdele.

– Tai viena iš kelių Oreno dovanų, – Berė pasakojo Dodžui tai, ką jau buvo minėjusi Skijui ir šerifui Dramondui. – Orenas nepriimdavo atgal nepageidaujamų dovanų. – Aš nenorėjau jo matyti, todėl lioviausi mėginusi grąžinti. Kodėl tu klausi?

– Prisiminiau, jog to neaptarėme, kai sužinojome, kad tokia pat apyrankė buvo ant Selės Bakland riešo. Ar nežinojai, kad Starksas buvo padovanojęs jai tokią pat?

Berė papurtė galvą.

– Ar turi savąją čia? – paklausė jau Dodžas.

– Viršuje. Važiuodama į Meritą pasiėmiau visas Oreno dovanas.

– Lyg nujausdama, kad tų daiktų reikės kaip įkalčių.

– Gal šį bruožą paveldėjau iš tavęs.

Atrodė, ši pastaba nepaprastai nudžiugino Dodžą, bet jis vėl grįžo prie temos.

– Neprieštarausi, jai pažvelgsiu į tą apyrankę?

Berė užlipo į viršų ir grįžo po kelių minučių. Karolina virtuvėje pylėsi kavos. Ji buvo susitaršiusi, bet spindinti. Karolina droviai nusišypsojo Berei ir pasisveikino, bet beveik nenukreipė akių nuo Dodžo. Berė atsinešė visas Starkso dovanas, sudėtas į nedidelį sportinį krepšį. Atidariusi jį išvertė viską ant virtuvės stalo ir peržiūrėjo, ieškodama apyrankės. Neradusi ėmė rūšiuoti atidžiau ir suglumusi pažvelgė į Dodžą su Karolina.

– Apyrankės čia nėra. Kur ji dingo? Pastarąjį kartą, kai žiūrėjau, apyrankė buvo šiame krepšy.

– Kada žiūrėjai?

– Tiksliai neprisimenu.

– Prieš atvažiuodama ar jau čia?

– Jau čia. Aš mėginau įkalbėti save atversti švarų puslapį ir sunaikinti visus prisiminimus apie Oreną. Vėliau apsigalvojau, bet apyrankė tikrai buvo krepšy. Esu tikra. Tai asmeniškiausia iš visų jo dovanų.

– Gal padėjai ją kur nors kitur, o dabar neprisimeni?

– Žinoma, prisimenu! – šūktelėjo Berė ir suvokusi, kad motina jaudinasi, suėmė jos ranką ir spustelėjo. – Aš būčiau prisiminusi, mama. – Ji susmuko ant kėdės prie stalo ir sudejavo: – Juk tu nemanai...

– Kad ant Selės Bakland rankos buvo tavo apyrankė? – Dodžas užbaigė bauginančią Berės mintį.

Ji būtų norėjusi tai neigti, bet juk čia tiesa.

– Tiesiog negali būti. Kada Orenas ją būtų iš mano krepšio paėmęs?

Dodžas atsikrenkštė.

– Įmanoma... Bent jau įmanoma, kad Starksas čia lankėsi.

– Čia? Turi galvoje šiame name?

Berė su Karolina apstulbusios išklausė apie nuotraukas, rastas šiukšlių dėžėje šalia motelio, kur slapstėsi Orenas, kai Deivis Koldaris išsinuomojo kambarį.

– Atrodo, jis čia šniukštinėjo. Namas apeitas iš visų pusių, yra ir tavo nuotraukų, – nenoriai pasakė Dodžas. – Kad šitaip nufotografuotų, netgi naudodamas teleobjektyvą, Starksas turėjo prieiti gana arti. Gal jis buvo pernelyg įžūlus ir įsėlino į vidų, kai buvote išvykusios, ir pašeimininkavo.

– Tą vakarą, kai šovė į Beną Loflandą, Starksas žinojo, kur miegamasis, – pasakė Karolina.

Berė sunėrė rankas ant krūtinės ir ėmė trinti pašiurpusią rankų odą.

– Jis naršė mano stalčiuose? Rausėsi mano daiktuose? – Nuo šios minties jai sukilo šleikštulys.

– Mes nežinom, ką jis darė, bet įmanoma.

– Aš noriu pamatyti tas nuotraukas.

– Ne, nėra jokio reikalo, patikėk manim.

– Dodžai, aš turiu jas pamatyti.

Jis tyliai nusikeikė. Berė matė, kaip jis gailisi užsiminęs apie tas prakeiktas nuotraukas.

– Turėsi paprašyti Skijaus, – pasakė jis. – Jis privertė jas grąžinti.

Suskambėjo mobilusis, Dodžas pažvelgė į ekranėlį.

– Vilką minim, vilkas čia. – Jis atsiliepė, išklausė ir tarė: – Važiuojam. – Ir išjungęs telefoną paaiškino: – Starksas atsigauna.

– Vaizdas bjaurus, – pasakė Skijus, kai visi susitiko prie intensyviosios terapijos skyriaus.

Starkso lovą buvo apspitę gydytojas ir kelios seselės. Jie skubiai darbavosi, mėgindami padėti ligoniui. Visi požymiai rodė, kad jam grįžta sąmonė. Orenas traukė jį varžančius diržus, kuriais buvo pririštas prie lovos. Pamačiusi atvykėlius seselė priėjo prie durų.

– Pavaduotojau Nailandai, palaukite koridoriuje. Jei ligonis ims rišliau kalbėti, aš jus pakviesiu.

Tai buvo mandagus įsakymas pasitraukti. Jie nuėjo į nedidelį laukiamąjį. Berė su motina susėdo ant dvivietės sofutės.

– Sunkus išmėginimas... – sukuždėjo Karolina, sielvartingai purtydama galvą ir neužbaigė minties.

Ir tų žodžių pakako – jie buvo iškalbingi.

Dodžas pasiėmė kėdę, išsitraukė cigaretes iš marškinių kišenės, pačiupinėjo ir vėl įsikišo pakelį. Skijus stovėjo prie durų nugara į sieną. Jis buvo įsitempęs ir budrus kaip kareivis, laukiantis šūvio, nutrauksiančio trumpalaikes paliaubas.

Visi tylėjo, bet Berei taip slėgė širdį, kad ji pratrūko:

– Aš viską pavogiau iš Oreno.

Trijulė suglumusi pažvelgė į ją.

Nelaukdama, kol kuris ką nors pasakys ar drąsa ją apleis, Berė ėmė pasakoti:

– Žinote, kad Orenas dirbo prie tos kampanijos, kurią mudu su Benu baigėme penktadienį?

Visi linktelėjo.

– Tada Orenas persekiojo Selę. Ji išėjo iš darbo ir visi manė, kad dėl Oreno. – Berė padvejojo ir nuleido galvą. – Bet ne visiškai taip. – Tai aš priverčiau visus manyti, kad priežastis – Orenas.

– Ką čia paistai, Bere?

– Vadovybė klausė manęs, kodėl Selė išeina, o aš pasakiau, kad dėl Oreno.

– Bet tai tiesa.

– Mama, prašau leisti man papasakoti. – Berė nutilo, telkdama mintis. – Aš priverčiau vadovus patikėti, kad mūsų bendrovė vos išvengė brangiai kainuojančios seksualinio priekabiavimo bylos, bet iš tiesų Selė nė neketino kreiptis į teismą. Aš nuėjau dar toliau –pasakiau, kad ir kitos biuro moterys svarsto, ar joms nesikreipus į teisėsaugą. Tada viršininkai ir užsivedė. Paklausė manęs, ar reikalai tokie rimti. Ką aš, kaip moteris, siūlanti? Kaip pasielgti su Orenu Starksu? Skirti jam bandomąjį laikotarpį ar iš karto jį atleisti? Ar jis galįs pasitaisyti? Akivaizdu, ką atsakiau. Neužsiminiau, kad Orenas puikiai dirba ir jo pasiūlymas geriausias, o mudu su Benu kuriame kampaniją remdamiesi jo strategija. Aš tik dar labiau išgąsdinau vadovus, leidau jiems suprasti, kad jei Orenas liks pas mus, galima laukti blogiausio. Kitą dieną Starksui buvo įteiktas atsiskaitymo lapelis. Jam neleido pasiimti pradėto darbo. Apsauga palydėjo Oreną iš pastato lyg nusikaltėlį. Toks jis ir tapo, – vos girdimai pridūrė Berė.

Ilgai niekas nepratarė nė žodžio, kol pagaliau Dodžas nutraukė tylą.

– Po perkūnais, luktelėk. Tu negali kaltinti savęs dėl to, kuo Orenas tapo. Daug žmonių praranda darbą, bet dėl to nepuola žudyti. Starksas jau buvo toks prieš prarasdamas darbą.

– Dodžas teisus, Bere, – Skijus kalbėjo tyliau už Dodžą, bet taip pat karštai.

– Tačiau čia dar ne pabaiga. Kai Oreną atleido iš darbo, jis kelis kartus prašė, kad aš jį užtarčiau. Bet aš užkalbinėjau jam dantis, tikinau mėginusi grąžinti jį į bendrovę, bet Delrėjaus nuostata buvo tvirta. Aš melavau, niekada jo nepalaikiau, nė kartelio. Priešingai. Kai Orenas išėjo iš darbo, aš susižėriau nuopelnus už jo darbą. Ir Benas. Jis irgi tylėjo. Benas žinojo,

kaip aš sužaidžiau, ir neprieštaravo, niekam neužsiminė apie vertingą Oreno indėlį. – Berė patylėjo. – Vėliau suvokiau, kad net Benas po to daugiau niekada visiškai nepasitikėjo manim. – Ji atsikvėpė ir šnekėjo toliau: – Tai aš įkalbėjau Selę išeiti iš bendrovės. Tikinau ją, kad likusi Delrėjaus bendrovėje ji niekada neatsikratys Oreno.

– Ir tai tiesa, – įsiterpė Karolina.

– Galbūt, – sutiko Berė. – Bet aš turėjau savanaudišką priežastį įkalbinėdama Selę išeiti iš darbo. Ji buvo gera darbuotoja. Klientams patiko jos kuklumas, vadovybei – taip pat. Selė kėlė grėsmę man – kad mano pareigos nebus paaukštintos. Aš norėjau, kad ji išeitų, todėl ją ir įtikinau. Gudriai sužaidžiau ir atsikračiau abiejų. Įkalbėjau Selę išeiti ir pasirūpinau, kad Orenas būtų atleistas. Vien dėl savanaudiškų tikslų. – Berė atsigręžė į Karoliną. – Niekas taip nesididžiuoja tavo sėkme kaip aš, mama. Bet man daug ko trūksta. Aš kupina savimeilės, bet siekdama tikslų neturiu tavo kantrybės, tavo grakštaus stiliaus. Tikriausiai esu kitokio lizdo paukštis. – Berė pažvelgė į Dodžą. – Tačiau kasdien jaučiau vis didesnę kaltę. Todėl anąkart užsipuoliau tave, o vėliau prie savo namų iškėliau sceną Orenui. Atvykau į Meritą norėdama viską permąstyti ir susidėlioti prioritetus. Tada nusprendžiau, kad turiu pripažinti manipuliavusi žmonėmis ir ištaisyti padarytą žalą. Paskambinusi Orenui ketvirtadienio vakarą, pasakiau jam, kad pristatydami kampaniją įrašysime ir jo pavardę. – Berė nutilo ir pridūrė: – Bet to neužteko.

Pakibo slogi tyla, Dodžas sunkiai atsiduso.

– Jei nori išgirsti mano nuomonę, visa tai – nesąmonė. Gerai, gal tave užvaldė ambicijos, bet Selė Bakland turėjo laisvą valią rinktis. Gal tu ją stumtelėjai, bet ji pati nusprendė išeiti iš darbo, o dėl Starkso, – toliau kalbėjo Dodžas šlykštėdamasis, – tai kas, kad jis gabus, jis – iškrypėlis. Pasąmonėje glūdintis polinkis smurtauti tik laukė progos prasiveržti. – Jis nukreipė smilių į Berę ir pridūrė: – Tu mums išpažinai savo nuodėmes ir liaukis apie tai galvojusi.

Berė pajuto staigų švelnumo antplūdį ir jau ketino prisipažinti apie tai Dodžui, bet tarpduryje išniro Oreno gydytojas.

– Ar čia yra Berė?

Ji atsistojo.

– Jis nuolat kartoja jūsų vardą.

– Ar man...

Gydytojas gūžtelėjo pečiais.

– Jūsų valia spręsti. – Ir dingo taip pat staiga, kaip pasirodė.

Berė pažvelgė į Dodžą tyliai klausdama jo nuomonės.

– Gaila, kad jis nemirė Didžiuosiuose Tankumynuose ir neišvadavo tavęs nuo šio žingsnio.

Berė pažvelgė į Skijų.

– Jei eisi, aš tave palydėsiu, – pažadėjo jis. – Noriu išgirsti, ką jis sakys.

Berė priėjo prie Skijaus, šis suėmė jai už alkūnės, juodu kartu išėjo iš laukiamojo ir pasuko koridoriumi.

Oreno intensyviosios terapijos skyriaus palata atrodė lyg scena iš siaubo filmo. Berė dvejodama prisiartino prie lovos. Oreno vokai trūkčiojo, jis nesustodamas it maldą murmėjo Berės vardą, rankos blaškėsi, pirštai grabaliojo paklodes, riešai veržėsi iš pritvirtintų diržų.

– Ar jis mane girdi? – paklausė Berė.

– Pamėginkit, – pasiūlė seselė.

– Orenai, – užgniaužusi baimę kreipėsi Berė. Jis neatsakė, ji atsikrenkštė ir ėmė kalbėti garsiau: – Orenai, ar girdi mane? Čia aš – Berė.

Starkso vokai trūktelėjo ir jis prasimerkė, bet akys vartaliojosi, niekaip nepajėgdamos žvelgti į vieną tašką. Jis plonu gergždžiančiu balsu ištarė jos vardą.

– Taip, čia aš. – Berė svarstė, ką pasakyti, kad neatrodytų beprasmiška. – Tu esi ligoninėje. Gydytojai ir seselės rūpinasi tavim.

– Bere, – Starksas vėl ištarė jos vardą ir sumirksėjo mėgindamas ją pamatyti. – Bere.

– Aš čia.

– Tu gyva.

– Taip.

– Tu turi mirti.

Berė skubiai įtraukė oro ir atšoko. Skijus uždėjo ranką jai ant peties.

– Eikim iš čia.

Tačiau nespėjus apsisukti, Orenas įstengė pakreipti ranką ir sugriebė Berę. Ji pašiurpusi pažvelgė į šaltus, drėgnus pirštus, suspaudusius jos riešą. Plačiai atmerktos akys buvo nukreiptos į ją. Pulsuojanti beprotybė jose privertė Berę klyktelėti.

– Tu mirsi, – pagiežingai išdaužė jis. – Mirsi!

Berė ištraukė ranką, žingtelėjo atgal ir atsitrenkė į Skijų užhipnotizuota maniakiško Oreno žvilgsnio.

Staiga jo vokai vėl ėmė trūkčioti, burna bjauriai persikreipė, galva nukrito ant pagalvės, o tvarstis nusmuko ir atidengė kulkos skylę, pro ją besiveržiančias smegenis. Kūnu nuvilnijo traukulių banga.

– Jam priepuolis! – šūktelėjo seselė.

Skijus apsuko Berę ir išstūmė iš palatos. Atsidūrusi koridoriuje, ji puolė jam į glėbį.

Dvidešimt septintas skyrius

Skijus suprato, kad jeigu pasirodys šerifo nuovadoje iš karto po Oreno Starkso mirties, jį užpuls žurnalistai ir kiti policininkai, ištroškę bjaurių smulkmenų. Prieš grįždamas į įvykių sūkurį, norėjo pabūti vienas, todėl atsisės virtuvėje prie stalo ir paskambins visiems telefonu. Jis geriau sutvarkys reikalus čia, niekam netrukdant. Skijus pasidėjo prieš nosį mobilųjį telefoną, kavinuką stiprios kavos ir sąrašą žmonių, kuriems reikia pranešti. Pirmiausia šerifui Dramondui, šis parodė deramą susirūpinimą dėl beprasmio Oreno Starkso gyvenimo ir pagyrė Skijų, kad pagavo nusikaltėlį.

– Tai ne mano vieno nuopelnas, pone.

Tačiau šerifas neleido Skijui įsijausti į kuklučio vaidmenį. Jis pasiteiravo, kaip laikosi Karolina su Bere, o Skijus patikino, kad tokiomis aplinkybėmis gana gerai. Tada šerifas nustebino Skijų – pareiškė nusprendęs nebekandidatuoti į šį postą.

– Laikas perduoti estafetės lazdelę, – tarė Dramondas ir patylėjęs pridūrė: – Būsiu laimingas paskyręs tave savo įpėdiniu. Geresnio čia nėra ir ne vien todėl, kad esi dienos didvyris.

– Ačiū už pasitikėjimą.

– Tu to nusipelnei. Pamąstyk apie tai. Netrukus pasikalbėsim apie tai išsamiau.

Skijus pasijuto išdidus, bet kad ir kaip buvo susijaudinęs, neturėjo laiko svajoti apie ateitį, dar tiek daug reikėjo nuveikti. Jo darbų sąraše buvo slaugos namai, kuriuose gyveno Ore-

no Starkso motina. Administratorė priminė jam, kad moteris labai serga.

– Ji nieko nesupranta, pavaduotojau Nailandai.

– Suprantu, ponia, vis dėlto jai reikia pranešti apie sūnaus mirtį.

Kadangi tarp dokumentų Starkso namuose nebuvo rasta jokio įgaliojimo, o jo motina nesugebėjo pasirūpinti sūnaus laidotuvėmis, Skijus susitarė su Merito laidojimo biuru.

Galiausiai jis paskambino Hjustono detektyvui Rodniui Alenui ir trumpai papasakojo, kaip rado Starksą.

– Beveik nebuvo vilties, kad jis liks gyvas su tokia žaizda galvoje. Starksas mirė anksti rytą, įtūžęs ir trokšdamas panelės Malon mirties.

– Džiaukis, kad jo atsikratei.

– Džiaugiuosi.

Alenas paprašė dokumentų Selės Bakland nužudymo bylai užbaigti. Skijus pažadėjo nusiųsti vos tik viską sutvarkys.

Detektyvas patylėjęs pridūrė:

– Aš pasidomėjau Hanlio byla.

– Tokį žmogų naudinga turėti savo pusėje.

– Jei tu taip manai.

– Manau, – nukirto Skijus ir nelaukdamas atsakymo išjungė telefoną. Tuo metu kažkas pasibeldė į užpakalines duris.

Berė įdėmiai žiūrėjo į jį pro durų stiklą, tikėdamasi suvokti, kaip šerifo pavaduotojas reaguoja į netikėtą jos apsilankymą. Tačiau taip ir nesuprato, nes Skijus labai greitai atidarė duris. Buvo basas, vilkėjo baltus marškinėlius ant džinsų.

– Labas.

– Labas.

Skijus pasitraukė nuo durų, Berė peržengė slenkstį į virtuvę, kvepiančią kava. Ant stalo gulėjo bloknotas, jo puslapiai buvo išmarginti tvirta vyriška rašysena.

– Dirbai?

– Ką tik baigiau oficialius pokalbius telefonu. Kaip laikaisi?

– Gerai. Nors vis dar šiek tiek drebu. – Vos Skijus išstūmė Berę iš Oreno palatos intensyviosios terapijos skyriuje, gydytojas pranešė, kad pacientas mirė.

– Labai nemalonus vaizdas.

– Taip.

Skijus susibruko rankas į užpakalines kelnių kišenes, tada vėl ištraukė.

– Nori kavos?

– Ačiū, ne.

– Išeidama iš ligoninės sakei, kad važiuoji namo pamiegoti.

– Ketinau, bet kai grįžom, mama nutarė, kad reikia pavalgyti. Dodžas pasisiūlė nuvažiuoti į parduotuvę produktų vėlyviems pusryčiams, o aš – užeiti pas tave ir pakviesti prisidėti prie mūsų. – Berė įkvėpė ir, suprasdama, kad viską stato ant kortos, nusprendė surizikuoti. – Tačiau tikroji priežastis, kodėl aš čia: noriu, kad mane apkabintum.

Skijus žengė tik vieną žingsnį ir stipriomis rankomis apglėbė Berę. Kol kas ji tenorėjo vieno – būti taip prisiglaudusi. Paskui Skijus suėmė jos smakrą ir stulbinamai švelniai ją pabučiavo. Atsitraukęs pažvelgė merginai į akis tarsi prašydamas leidimo ir, matyt, įžvelgė palankų atsakymą. Pasilenkęs jis prisilietė prie jos lūpų – ir jų burnos susilydė. Berė sunėrė rankas Skijui už nugaros ir dar labiau prisispaudė. Jie sukiojo galvas, bet bučinys buvo godus ir nepasotinamas. Galiausiai Skijus atsitraukė, palietė lūpomis Berės kaklą šalia ausies ir sukuždėjo:

– Ar negalėtume be drabužių?

Berė kažką sumurmėjo. Palaikęs tai pritarimu, Skijus paėmė ją už rankos ir nusivedė iš virtuvės į erdvų miegamąjį. Berei padarė įspūdį, kad lova tvarkingai užtiesta, bet tuoj viskas pasikeitė. Skijus nutraukė lovatiesę, grįžo prie Berės ir atsagstė jai palaidinukę, atsegė ir liemenėlės kaušelius, delnais apglėbė krūtis ir vėl pabučiavo į lūpas.

Berei gniaužė kvapą nuo ją lytinčių Skijaus lūpų, liežuvio, pirštų galiukų. Jautėsi bejėgė, kartu suvokė, kad kambarį už-

pildantys garsai sklinda iš jos. Skijus glamonėjo ją lūpomis, rankos nuslydo po sijonu, viena plaštaka apglėbė sėdmenis, kita įslydo už kelnaičių priekyje.

Ji aiktelėjo, nes Skijus puikiai žinojo, ką daryti, ir darė tai gerai. Išmaniai slysčiojančios pirštų pagalvėlės privertė Berę suaimanuoti.

– Liaukis, Skijau, liaukis.

– Ne, – sumurmėjo jis prie Berės spenelio.

Buvo be galo gera jausti, kaip gundomai pirštais jis spusčioja, švelniai glamonėja nykščiu, ir Berė pradėjo siūbuoti po Skijaus delnu. Paklausiusi karštų įtikinėjimų, ji visiškai atsipalaidavo ir atsidavė visa apimančiam malonumui. Geismo bangos vilnijo kūnu, suglebusi ji dar stipriau prigludo prie vyro. Skijus paguldė Berę ant lovos, nubraukė plaukus nuo veido, švelniai pabučiavo į lūpas ir vieną po kito nuvilko drabužius. Nenuleisdamas akių nuo merginos, jis išsinėrė iš marškinėlių, atsisegiojo džinsus, nusitraukė juos ir nuspyrė.

Jis buvo be trumpikių. Berei tai pasirodė taip seksualu, kad ji suvirpėjo iki pačių gelmių. Skijus pasirėmė rankomis ir lėtai slinko į priekį, kol atsidūrė virš Berės. Tokia atvira apžiūra privertė merginą droviai parausti, bet ir ji troško jį paliesti. Skijus užsimerkė, alsavimas pašiurkštėjo, jis suaimanavo pro dantis, kai Berės nykštys palietė jautriausią vietelę, ir sudrėkęs atsitraukė.

Kai Skijus įėjo į Berę, ji prikando lūpą, slopindama aimaną. Jo rankos nusviro ir Berė džiaugsmingai pasitiko vyro svorį. Ji sulenkė kelius, kad geriau jį pajustų. Atsakydamas į tai, Skijaus kūnas suvirpėjo, iš lūpų išsiveržė vulgarybių tirada – nevaržoma, pirmykštė kalba vyro, visiškai paklususio galingam poravimosi instinktui.

Skijus gulėjo ant nugaros tvirtai apglėbęs Berę. Jų kojos buvo susipynusios. Nors jau buvo atsipalaidavęs, kūnas vis dar pulsavo, pojūčiai vis dar žybtelėdavo ir dilgčiojo nervų galūnėse. Mergina, kurios jis beprotiškai geidė, nuoga gulėjo jo lovoje. Ji buvo neįtikimai puiki.

– Man patiko, kad tu mane pabučiavai.

Kimus Berės balsas vėl įžiebė geismą. Skijus pasuko galvą ir pažvelgė į ją.

– Kai mylėjomės. Buvo labai miela. Be galo seksualu, bet ir... – Berė atlošė galvą ir pažvelgė į jį, – nuostabiai švelnu. Ypatinga.

Šis bučinys Skijui taip pat buvo svarbus. Jis nėra bučiavęs moters, bent jau taip stipriai, kartu judėdamas joje. Jei prisipažintų Berei, ji tikriausiai nepatikėtų. Dar per anksti kalbėtis apie tokius dalykus. Tiesą pasakius, keista jausti tokius stiprius jausmus moteriai, su kuria susipažinai vos prieš keturias dienas. Bet taip jau yra.

Žvelgdamas į Berę, Skijus suvokė, kaip būtų miela kiekvieną likusio gyvenimo rytą matyti jos veidą šalimais ant pagalvės. Giliai širdyje jis pajuto skausmą, panašų į ilgesį.

– Kur tu išmokai taip nepadoriai šnekėti? – staiga paklausė Berė. – Armijoje?

– Velniava! – sudejavo jis. – Ką aš sakiau?

– Neprisimeni?

– Buvau labai įsijautęs. Jei tave įžeidžiau, labai atsiprašau.

Berė įžūliai nusišypsojo.

– Man beveik patiko.

– Hmm?

– Hmm.

Jie tingiai pasibučiavo, dabar pirmoji atsitraukė Berė.

– Ar šitas randas taip pat iš armijos?

Skijus pažvelgė į iškilią grublėtą liniją išilgai šlaunies. Patyrę chirurgai mėgino susiūti žaizdą, kad randas būtų kuo mažiau matomas, bet vis tiek atrodė, lyg jo kūną kažkas būtų išdraskęs surūdijusiu konservų peiliu ir sukabinęs spygliuota viela.

– Turėjau tave įspėti.

– Ar gali apie tai kalbėti?

Skijus patrynė Berės ausies lezgelį, jis buvo neįtikimai švelnus.

– Tarnavau Afganistane. Mus paskyrė į policiją. Padėdavom ten, kur reikėdavo, stengdavomės neerzinti priešo. Manau,

talibai to nesuprato. Mano grandis nuėjo į namą, kur gyveno mūsų vertėjas. Turėjome aptarti, kaip geriau saugoti vietos mokyklą. Ten buvo spąstai. Tas afganas buvo vienas talibų, o jie kovoja iki pergalės arba bent mūsų pralaimėjimo. Užvirė skerdynės. Mes juos išžudėme. Tarp jų buvo dvi moterys ir maždaug trylikos metų vaikinukas. Iš mūsų grandies tik du likom gyvi. Tas antras vaikinas iki šiol neatgavo psichinės pusiausvyros. – Skijaus akys nuslydo nuo Berės ausies lezgelio prie jos švelnių akių. – Man pasisekė.

– Ar skauda?

– Kartais primena, kad niekur nedingo. Nelabai dažnai. – Jis šelmiškai šyptelėjo. – Patrynus praeina.

– O bučiuojant?

Nelaukdama atsakymo Berė slinktelėjo žemyn, švelniai perbraukė randą piršto pagalvėle – nuo kelio iki tarpkojo, tada nuėjo tą patį kelią lūpomis, apibėrė jį lengvais lyg pūkas bučiniais. Skijus uždėjo ranką jai ant pakaušio, nespaudė, tik leido suprasti, kaip jam gera ir malonu, kad ji nesibjauri.

Tada Berė pabučiavo jo varpą ir apžiojo galiuką, įaudrindama visas Skijaus kūno ląsteles.

– Dievulėliau! – Skijus suėmė Berės plaukų sruogą ir kilstelėjo jos galvą. – Liaukis, Bere.

Jis timpčiojo jos plaukus tol, kol jų veidai vėl atsidūrė šalia. Berė atrodė suglumusi ir šiek tiek įsižeidusi. Skijus nykščiu perbraukė jos lūpas.

– Aš noriu tavęs, Dievas mato. Buvo nuostabu ir po penkių minučių aš raudosiu, kad tave sulaikiau. Bet turiu kai ką tau pasakyti.

– Ką?

– Aš neketinu niekur kraustytis iš čia.

Ji sutrikusi krestelėjo galvą.

– Iš kur?

– Iš Merito. Aš liksiu čia. Žmonės stebisi, kodėl aš čia apsigyvenau, ir liežuvauja, kad esu neambicingas, švaistau savo gabumus užkampyje. Gal ir yra tiesos. Tačiau esmė ta, kad

grįžęs iš armijos aš buvau mirtinai pavargęs – nuo kraujo ir mirštančių žmonių veidų. Ir negražiai mirštančių. Aš visą gyvenimą troškau būti policininkas, bet nebenorėjau dirbti dideliame mieste, ten kasdien susiduri su žiaurumu.

– Žiaurumo pasitaiko visur. Ir čia, – pasakė Berė, prisiminusi Starksą.

– Taip, bet ne kasdien. Išskyrus kelias pastarąsias dienas, turiu prižiūrėti tvarką mieste. Žinoma, atlieku gerą darbą, sodinu pažeidėjus į kalėjimą. Veržiuosi į narkomanų namus, kartais per reidus pasitaiko ir sužeistų. Bet čia man nereikia žudyti moterų, kol jos nespėjo pribaigti manęs, ar berniuko, kuriam dar nė barzda neželia.

– Tai buvo...

– Karas. Kitam pasaulio krašte. Suprantu. Bet skaityk laikraščius, Bere, klausykis žinių. Aš noriu būti ten, kur mažiausia tikimybė, kad būsiu priverstas ką nors nužudyti. Galbūt aš apsvarstysiu galimybę kandidatuoti į šerifo vietą, kai Dramondas išeis į pensiją. Atmink, *gal*. Aš nenoriu, kad tu susipainiotum, o paskui suprastum, kad aš ne toks, koks tu manei, ne toks, koks norėtum, kad būčiau.

Berė nusišypsojo, bet nelabai linksmai.

– Juokinga.

– Man taip neatrodo.

– Tikrai juokinga, vakar Dodžas pasakė beveik tą pat.

– Jergutėliau! Ar ir aš jau kalbu kaip Dodžas?

Berė atsigręžė, prisiglaudė ir sukuždėjo:

– Juodu su mama vakar kartu miegojo.

– Manau, ne pirmą kartą.

– Jis mano tėvas.

– Ar seniai žinai?

Berė nustebusi pažvelgė į Skiją.

– Tai ir tu žinojai?

– Atspėjau.

– Kaip?

– Dodžo elgesys su tavim ir tavo motina nesiderina su jo asmenybe. Šiame pasaulyje jam mažai kas rūpi, bet jūs jam rūpit, ir tai matyti. Nebuvo sunku suprasti kodėl.

Berė perpasakojo vakar išgirstą Dodžo istoriją ir baigusi tarė:

– Man jo gaila. Jis baisiai suklydo ir už klaidą moka jau trisdešimt metų. Per daug ilga bausmė už vieną nuodėmę. Ir mamos gaila. Dodžas – jos vienintelė meilė, o gyveno be jo.

– O kaip tu?

– Ką aš?

– Dodžas tada išvyko, Karolina jį paleido. Ar tu jiems atleidi už tokį pasirinkimą?

– Taip. Abu buvo ir teisūs, ir neteisūs.

– Hmm.

Berė pasirėmė ant alkūnės, kad matytų jo veidą.

– Tas *hmm* labai iškalbingas. Ką norėjai pasakyti?

– Judu su Dodžu labai panašūs.

– Abu plokščiomis krūtinėmis.

Skijus šyptelėjo, bet neleido Berei nukreipti kalbos.

– Aš ne tai turėjau galvoj.

– Ar manai, kad abu manipuliuojame žmonėmis? Kad aš naudoju tokius pat metodus mėgindama veržtis į priekį bet kokia kaina, nepaisydama moralės?

– Aš norėjau pasakyti, – perdėtai kantriai aiškino Skijus, – kad judu abu atleidžiate visiems, tik ne sau.

Berė įdėmiai pažvelgė Skijui į akis ir suraukė antakius.

– Gal. Aš tikrai nemanau, kad atleisiu sau už tai, kad Orenas nužudė tuos žmones.

– Negraužk savęs už jo žiaurumus. Kai žmogus šitaip nutrūksta nuo vadžių ir nuoširdžiai išanalizuoji jo elgesį, jo tamsiąsias pasąmonės kerteles, nustembi, kad tai neišaiškėjo anksčiau. Tu nekalta dėl to, kas atsitiko.

– Ačiū tau.

– Tai ne pokalbis pasimylėjus, Bere. Aš tikrai taip manau. Tie visi reikalai Delrėjaus bendrovėje, tavo savigrauža anaiptol

neprilygsta tam nusikaltimui. Kokia yra bendrovės politika, jei darbuotojas pasišalina prieš projekto pabaigą?

– Jo darbai lieka bendrovėje, – tyliai atsakė Berė.

– Ar Selė išeidama pasiėmė savo projektus?

– Aš suprantu tave, – atsakė Berė. – Bet vis tiek pasielgiau netinkamai. Mano motyvai buvo nesąžiningi.

– Tarkim, tavo savimeilė nugalėjo. Tu šiek tiek apgaudinėjai, paspartinai įvykius. Bet, kaip sakė Dodžas, liaukis. Pamiršk. Jei to nepadarysi, užsigrauši.

– Kaip aš galėčiau sau atleisti?

– Tai išugdoma savybė.

Ji įdėmiai pažvelgė į jį.

– Tikrai?

– Taip, bet reikia kasdien treniruotis.

Berė palietė Skijaus skruostą.

– Ar kalbi iš savo patirties?

– Aš įtikinau savo būrio vaikinus, kad galime pasitikėti tuo vertėju, – pasakė Skijus, žiūrėdamas Berei į akis.

Supratusi, ką jis turi omeny, Berė padėjo galvą jam ant krūtinės ir tvirčiau jį apkabino. Skijus kilstelėjo ją ir pasiguldė ant pilvo. Berė gulėjo ramiai, kol jis pirštais perbėgo nugara žemyn, ėmė glostyti sėdmenis ir šlaunis. Berė nė nekrustelėjo, ir Skijus pamanė, kad ji užmigo. Bet jam vis tiek buvo malonu – galėtų šitaip gulėti su ja ištisas valandas, netgi dienas. Pagaliau ji sujudėjo, sudejavo iš malonumo ir Skijaus rankos ėmė glamonėti įžūliau.

– Tą naktį prie ežero, – sušnibždėjo jis apglėbdamas delnu jos lyties kauburėlį, – aš pamačiau šitą.

– Aš įtariau, kad matei.

– Taip. Ir panorau *jo*. Nuo to laiko kiekvieną akimirką jo troškau. – Jis glostė Berę, jausdamas jos karštą alsavimą prie savo burnos. – O dabar...

– Skijau... – aiktelėjo Berė.

– O dabar aš trokštu tavęs *visos*.

Dvidešimt aštuntas skyrius

Berė su Skijum įėjo į namą prie ežero pro užpakalines duris. Šiek tiek gėdijosi, bet dėl nieko nesigailėjo. Virtuvėje buvo tuščia, name tylu.

– Tuk, tuk, tuk! – šūktelėjo Berė.

– Aš čia! – atsiliepė Karolina iš valgomojo.

Einant per virtuvę Skijus pasilenkė prie Berės ausies.

– Ačiū Dievui. Maniau, kad užklupome juos darant tą patį, kas mus sulaikė nuo priešpiečių.

– Ša!

Juodu įėjo į kambarį kikendami. Karolina sėdėjo prie stalo viena. Pamačiusi liūdną motinos veidą Berė iš karto sunerimo.

– Kas atsitiko?

– Dodžas išvažiavo.

– Kur išvažiavo? – paklausė Berė.

– Ko tu čia nesupranti? – irzlus tonas nustebino visus, net pačią Karoliną. Ji palinko ir kilstelėjo ranką prie kaktos. – Atsiprašau.

Berė atsisėdo ant artimiausios kėdės ir klausiamai pažvelgė į Skijų, įsitaisiusį priešais ją kitapus stalo. Jis gūžtelėjo pečiais – nieko nežinąs apie tokį staigų įvykių posūkį.

– Kada išvyko? – paklausė Berė.

– Negrįžo iš parduotuvės. – Karolina nuleido ranką, suspaudė plaštakas, sugniaužė pirštus ir vėl atleido.

– Kai jis neparvažiavo po pusvalandžio, paskambinau jam į mobilųjį. Jis neatsakė, ir tada pamaniau... – Ji užgniaužė ašaras. – Nuėjau į svečių miegamąjį. Jo daiktų nebėra, – liūdnai tarė ji. – Jis išvyko.

Karolinos akys pasruvo ašaromis. Ji piktai persibraukė šlapius skruostus.

– Trisdešimt metų puikiai gyvenau be to žmogaus. Geriau nė būti negalėjo. Tada pamačiau jį ir... vos per keturias dienas jis vėl tapo labai svarbus. O dabar... – Ji užsidengė veidą delnais ir ėmė trinti akis. – Nekenčiu savęs, kad dėl jo verkiu.

Visi tylėjo, kol Karolina vėl atitraukė rankas nuo veido.

Berė prakalbo pirma:

– Ne tu viena to norėjai, ir jis to troško, manau. Praėjusią naktį jūs praleidot kartu.

Karolina šyptelėjo pro ašaras ir linktelėjo.

– Ar buvo... gerai?

– Lyg nebūtume išsiskyrę. – Ji tyliai susijuokė.

– Tada jis nebūtų išvykęs nė neatsisveikinęs.

– Bet jis dingo.

– Ar Dodžas niekaip neparodė, kad ketina išvažiuoti? – paklausė Skijus.

– Kažkas jam kėlė nerimą. Aš klausiau naktį ir rytą, bet jis tik juokavo. Manau...

– Ką? – paklausė Skijus.

– Manau, jis padarė savo darbą, dėl ko atvažiavo. Nusikaltėlis pagautas. – Karolina bejėgiškai gūžtelėjo pečiais. – Jis nenorėjo užtrukti atsisveikindamas.

Skijus atstūmė kėdę, atsistojo, nuėjo prie lango ir susibruko plaštakas į užpakalines džinsų kišenes, Berei šis Skijaus įprotis jau ėmė patikti. Skijus vėl atsigręžė į moteris.

– Nors ir labai gerbdamas Dodžą, nemanau, kad priežastis ta. Bent jau ne visai. Jį kažkas kankino.

– Kas?

– Kai ėjom iš ligoninės Starksui mirus, jis man papasakojo apie dingusią Berės apyrankę. Buvo labai nepatenkintas, kad

jau nesužinos, ar ant Selės Bakland riešo buvo ta pati apyrankė. Dodžas skundėsi, kad ši byla iš pat pradžių buvo suknista. Orenas Starksas elgėsi ne taip, kaip įprasta jo psichologiniam tipažui. Ir tai glumino, nes galvosūkius jis spręsdavo metodiškai. Dodžas kamavosi ne vien dėl galimo judviejų išsiskyrimo.

– Tada kodėl jis išvyko netaręs nė žodžio? Kodėl neatsiliepia telefonu?

– Jis bailys, – pasakė Berė.

– Kai reikia apsispręsti dėl tokių dalykų – taip. – Karolina suėmė Berės ranką, spustelėjo ir liūdnai šypsodamasi pasakė: – Netgi jei Dodžas neketino atsisveikinti su manim, tikėjausi, kad jis ką nors pasakys tau.

Šitaip bus geriau. Šimtąjį kartą kalė sau Dodžas. Jis atsirado, jis ir išnyks. Jau atliko tai, dėl ko atvažiavo. Padėjo dukrai išsipainioti iš raizgalynės. Kaltininkas nugrimzdo į nebūtį. Misija įvykdyta. Dešimtmečių senumo asmeninių bėdų našta taip pat nukrito nuo pečių. Dodžas susitiko su dukra, užsimezgė ryšys – ir daug stipresnis, negu jis tikėjosi. O Karolina... Dodžas manė, kad ateis pasaulio pabaiga, jei ji kada nors atsiguls su juo į vieną lovą. O praėjusią naktį...

Liaukis!

Jei Dodžas galvos apie tai, jis taip staigiai apgręš automobilį, kad išlėks pro langą. Mylėti Karoliną, jausti jos meilę – didžiulė dovana, kurios jis nesitikėjo ir nenusipelnė. Jis bus už tai dėkingas iki pat mirties valandos. Taigi reikia sustoti. Kam gadinti gerus dalykus ašaringa atsisveikinimo scena? Geriau iš karto viską nutraukti. Be Dodžo, jų gyvenimas grįš į įprastas vėžes. Iš akių – ir iš širdies. Taip sakydavo Dodžo tėvas, kai berniukas grasindavo pabėgsiąs iš namų. „Ar žinai, kas būna, kai pakeičiamas žmogus dingsta? Atrodo, kad jo čia ir nebuvo. Taigi eik! Pamatysi, ar man rūpi. Pamatysi, kaip niekas tavęs nepasiges."

Taigi taip ir bus. Karolina turi darbą, kuriuo užsiims. Berė – stiprios valios ir talentinga, ji atsigaus po traumos per kelias dienas, ir viskas vėl tekės sava vaga. Jei dukrai reikės paramos,

pavaduotojas Nailandas užstos ją savo plačiais pečiais. Galbūt ir savo dideliu daiktu.

Tačiau jei tas pavaduotojas kada nors įskaudins Berę, o Dodžas sužinos, jis vėl atvyks ir jį užmuš.

Mobilusis telefonas suskambėjo jau kažkelintą kartą. Kodėl ta prakeikta moteris nenori pasiduoti? Tačiau ekranėlis rodė Dereko numerį. Šįryt advokatas skambino jau antrą kartą. Į pirmąjį Dodžas neatsiliepė, bet dabar nusprendė sutvarkyti šį reikalą ir, spustelėjęs mygtuką, karktelėjo:

– Klausau.

– Dodžai?

– Argi tu ne man skambini, kad abejoji?

– Ir tau labas. – Derekas nusijuokė.

– Labas.

– Kaip laikaisi, viskas gerai?

– O kodėl turėtų būti negerai?

– Mudu su Džule jaudinomės. Žadėjai paskambinti, bet nepaskambinai.

– Buvau užsiėmęs.

– Kaip reikalai?

– Puikiai.

– Tada kodėl tavo balsas toks prislėgtas?

– Nes tikriausiai gausiu baudą už rūkymą nuomotame automobilyje.

– Turėtum gauti.

– Tai diskriminavimas. Man reikėtų gero advokato, kad laimėčiau teisme. Bet tokio nepažįstu.

– Smūgis žemiau juostos. Tu ant kažko siunti. Kas ten vyksta?

– Nieko, grįžtu.

– Taip greitai?

– Išskrisiu šiandien vakare arba rytoj rytą. Priklauso...

– Nuo ko.

– Gal dar liksiu čia šį vakarą ir suvalgysiu padoraus meksikiečių maisto. Dievas liudininkas – tokio Atlantoje negausi.

– O kaip tas reikalas, dėl kurio vykai? Sutvarkei?

– Taip.

– Gerai. Pala...

Dodžas išgirdo kuždesį šalia.

– Džulė klausia, kaip tavo duktė?

– Gerai.

– Taigi ją matei?

– Aha.

– Kaip praėjo susitikimas?

– Puikiai.

– Į ką ji panaši?

– Į motiną.

– Tai gerai ar blogai?

– Klausyk, advokate, aš jau viršijau savo pokalbių plano minutes. Ar tu sumokėsi?

– Liaukis, Dodžai, pasikalbėkim.

– Maniau, kad kalbamės.

– Jei turi bėdų ir reikia mano pagalbos... – Viršininkas buvo kantrus.

– Neturiu jokių bėdų, o tu man gali padėti tik sumokėdamas už telefono sąskaitą.

– Liaukis ir papasakok, kas atsitiko, – kiek patylėjęs įsakė Derekas.

– Nėra ko pasakoti.

– Sunku patikėti.

– Paduok mane į teismą.

– Sakei mums, kad tavo duktė pakliuvo į bėdą ir tai policijos darbas.

– Advokate, tavo nuostabi atmintis. Ar kas nors yra tave pagyręs?

– Ar tas policijos darbas atliktas?

– Aha. Turiu galvoj – bemaž baigtas.

– Bemaž baigtas?

– Nusikaltėlis pakratė kojas, dukrai niekas negresia.

– Tai kodėl tu nelaimingas?

– Kas sakė, kad aš nelaimingas?

– Iš balso neatrodai laimingas.

Dodžui kilo pagunda viską išsipasakoti ir išgirsti Dereko nuomonę, o viršininko nuomonę jis tikrai vertino, nors nė už ką gyvenime nebūtų prisipažinęs. Tačiau ši liūdna istorija per daug asmeniška. Pats Dodžas – neigiamas istorijos personažas, o jis nenori, kad Derekas su Džule imtų jo negerbti, tai nebūtų gera jo apsisprendimo pradžia. Vis dėlto Dodžo abejonės dėl policijos reikalų niekur neišgaravo, tik sklando ore neaiškios, neatpažįstamos ir šiuo metu tarsi nesvarbios, todėl Dodžas piktai atkirto:

– Advokate, ar tavo gyvenime per mažai dramų? Nori vieną išgirsti ir iš manęs?

Derekas pasiduodamas atsiduso.

– Sėkmingo skrydžio.

Jie baigė pokalbį. Sudirgęs Dodžas be galo troško užsirūkyti, todėl pasuko į kelkraštį ir prisidegė cigaretę. Jis atsidūrė kryžkelėje. Tiesiogine prasme. Kelias šakojasi. Dešinė atšaka nuvestų jį į oro uostą, iš kur tikriausiai dar šįvakar galėtų išskristi į Atlantą. Pasukęs kairėn, būtų priverstas ieškoti adatos šieno kupetoje.

Kodėl jis svarsto, ką rinktis? Kodėl nevažiuoja? Juk viską gražiai užbaigė.

Melas – Dodžas netgi savęs neįtikina. Jis neužbaigė visko gražiai, o tiesiog paspruko. Pabėgo, nes bijojo atsisveikinti. Dvi jo paliktos moterys jausis įpykusios, nusivylusios, netgi įskaudintos. Bet net jei nekreiptų dėmesio į jų jausmus, ramybės Dodžui nedavė dar vienas dalykas, neleidžiantis pasprukti iš šios pamišusios Teksaso valstijos.

– Mėšlas!

Dodžas dar kartą užsitraukė dūmo ir sviedė cigaretę pro langą. Keikdamas save už kvailumą, jis paleido variklį ir kirtęs keturias eismo juostas atsidūrė kairėje atšakoje.

* * *

– Jums čia negalima. Ar neskaitėte skelbimo? Lankymo valandos baigėsi.

Dodžas nusisuko nuo lovos. Slaugė tarpduryje buvo storuliukė – kiek paritus, tiek pastačius. Panėšėjo į savo šepečio šluostę, plaukai supinti į daugybę plonų, pečius siekiančių kasyčių su karoliukais.

Dodžas apdovanojo moterį žavingiausia šypsena.

– Man patinka jūsų plaukai.

Moteris grėsmingai įrėmė kumpio dydžio kumštį į platų klubą.

Jis iš karto pakeitė taktiką ir puolė atgailauti:

– Tikriausiai nepastebėjau skelbimo.

– Kurgi ne! – slaugės tonas bylojo ją jau daug kartų girdėjus tokį pasiteisinimą.

Ji įkrypavo į palatą ir pažvelgė į liesutę figūrėlę lovoje.

– Kaip tu, mieloji? Gal atsisėsi ir pasikalbėsi su lankytoju?

Ji užjausdama paglostė ligonei žilus plaukus. Moteris, davusi gyvybę Orenui Starksui, nerodė jokių ženklų, kad juos mato, nors buvo atsimerkusi.

– Ar ji visada tokia, Glenda? – paklausė Dodžas, perskaitęs moters vardą kortelėje.

Slaugė nužvelgė Dodžą nuo galvos iki kojų.

– Jūs giminaitis?

– Šeimos draugas.

– Ar pažinojote sūnų, kuris buvo nušautas? Šįryt pranešė per žinias.

– Iš tiesų tai jis pats nusišovė. Aš jo nepažinojau, bet daug girdėjau apie jį. Jis padarė daug blogų dalykų. – Dodžas turėjo pasakyti tiesą: – Aš dalyvavau jo gaudynėse.

– Aišku. – Moteris vėl įdėmiai jį nužvelgė. – Jūs panašus į policininką. Turit ginklą?

Dodžas pasisuko ir kilstelėjo striukės apačią.

Moteris atšoko.

– Čia negalima įsinešti ginklų.

– Tikriausiai nepastebėjau ir šito skelbimo.

Slaugė niekinamai prunkštelėjo ir papurtė galvą, tarsi Dodžas būtų beviltiškas, tada vėl pažvelgė į ligonę.

– Nemanau, kad sūnaus mirtis ją būtų paveikusi.

– Ar ji seniai tokia?

– Viskas klostėsi pamažu. Juk žinot, kaip būna. Tačiau ji nebereaguoja jau daugiau nei metai. Kai kurie mūsų darbuotojai tiesiog nekreipia dėmesio į vargšelę, niekada jos nepakalbina. Bet aš ją gerai prižiūriu ir mudvi pasiplepame.

Slaugė išėmė servetėlę iš dėžutės ant staliuko ir nuvalė seiles nuo suglebusių ponios Starks lūpų.

– Tiesa, mieloji? Tu gali įsiterpti, kai tik turėsi ką pasakyti.

– Jūs šventoji, Glenda.

– O jūs man neužkalbinėkit dantų.

– Aš nejuokauju.

– Ir aš ne! – Bet moteris šypsojosi.

– Kaltas, – nusijuokė Dodžas.

– Ką čia veikiate, pone policininke?

– Nežinau.

– Jūs nežinote?

– Ne, ir aš nemeluoju. – Dodžas mąsliai pažvelgė į ponią Starks.

– Vyliausi, kad ji man kai ką papasakos.

– Pavyzdžiui, ką?

– Ką nors apie Oreną, kas paaiškintų, kodėl jis nutrūko nuo vadžių, nužudė moterį, šešiolikmetį vaikinuką, senuką ir troško dar vieno žmogaus mirties, nors paties gyvybė jau kabojo ant plaukelio.

– Viešpatie, pasigailėk! – Slaugė vėl papurtė galvą, kasyčių karoliukai subarškėjo. – Atleiskit, pone, bet ji jums nepagelbės. Pastaruosius kelis kartus, kai Orenas buvo atėjęs aplankyti motinos, ji sūnaus nepažino, net nesuvokė, kad čia jis.

Dodžas paklausė, ar Orenas dažnai lankydavo motiną ir kada buvo paskutinį kartą.

– Jau seniai, prieš gerus kelis mėnesius. Atvirai pasakysiu... Bet tai tik tarp mūsų. Nemanau, kad ši vargšelė mus supranta.

– Mano lūpos bus užrakintos.

Moteris palinko arčiau Dodžo ir sukuždėjo:

– Man jis nepatiko.

– Jis niekam nepatiko. Aš jo nepažinojau ir vis tiek nemėgau.

– Jei norit žinoti, jam buvo ne viskas gerai galvoj. Jausdavausi nejaukiai kalbėdamasi su juo.

Dodžas linktelėjo.

– Niekada nesidžiaugdavau matydama jį ateinantį ir lengviau atsikvėpdavau, kai jis atsisveikindavo. – Glenda didžiule letena stulbinamai švelniai paglostė ligonei ranką. – Vargšelė. Niekam nelinkėčiau tokios būklės, bet džiaugiuosi, kad ji nežino, į ką buvo įsipainiojęs jos sūnus. Kai jos daliai buvo tekę tiek kančių, ji tikrai to nenusipelnė.

Dodžo širdis šoktelėjo, plaukeliai ant sprando pasišiaušė.

– Glenda, mieloji!

– Hmm?

– Kokių kančių?

– Ar tau jau reikia eiti? – paklausė Berė, kai Skijus atsisveikindamas pabučiavo ją prie laukujų durų.

– Pareiga šaukia. Turiu padaryti oficialų pranešimą žurnalistams. Ir dar šį bei tą.

– Ar grįši vakarienės? Manau, mamai bus lengviau, jei tu ateisi. – Berė glustelėjo prie jo. – Ir aš geriau jausčiausi.

Skijus lūpomis paglamonėjo jos ausį.

– Tu ir taip labai gerai jautiesi.

Berė priekaištingai nusijuokė.

– Aš begėdiškai lengvai prieinama.

– Man nereikėjo labai stengtis. – Skijus pakštelėjo į lūpas. – Užimk man vietą prie stalo.

Stebėdama nuvažiuojantį Skijaus visureigį, Berė pamojavo jam lyg meilės ištroškęs šunytis. Tada užlipo laiptais ir nuėjo į

svečių miegamąjį, kuriame buvo įsikūrusi nuo praėjusio penktadienio.

Įėjusi į kambarį, pamatė Oreno dovanų krepšelį ant lovos ir suvirpėjo. Rytą Berė ištraukė jį iš savo miegamojo spintos. Iki praėjusios nakties jos kambaryje miegojo Dodžas. Kai Skijus paskambino, kad Orenas atgauna sąmonę, jie puolė iš namų palikę krepšelį ir jo turinį ant virtuvės stalo.

Kas atnešė krepšelį į svečių kambarį?

Berė nenorėjo nei žiūrėti į jį, nei jo liesti, todėl paliko kur radusi. Mėgindama ištrinti iš atminties merdinčio Oreno paveikslą, ji troško pajusti saulės šilumą, pasinerti į vėsų ežero vandenį. Greit apsivilkusi maudymosi kostiumėlį, Berė nubėgo žemyn ir nuėjo į motinos miegamąjį paklausti apie krepšelį. Atidariusi duris pamatė motiną, gulinčią ant šono, susirietusią ir apsikabinusią pagalvę, ant kurios miegojo Dodžas. Tikriausiai verkė, kol užmigo. Berė nenorėjo jos žadinti.

Ji nuėjo į prieplauką, prie pat tiltelio krašto, ir paniro į ežerą. Paplaukusi po vandeniu, kol užteko oro, ji iškilo į paviršių ir ėmė sparčiai irtis krauliu. Raumenys įsitempė ir ji pasijuto geriau. Pailsusi Berė apsivertė ant nugaros ir ėmė plūduriuoti, kartais mostelėdavo – tik tiek, kad išsilaikytų vandens paviršiuje. Ji žiūrėjo į baltus purius debesis virš galvos ir mąstė apie keistus įvykius, jai nutikusius nuo to laiko, kai pastarąjį kartą plaukiojo.

O nutiko tiek daug blogų dalykų. Bet ir gerų. Ji susitiko su Dodžu ir priešingai negu motina netikėjo, kad jis vėl jas paliks. Berė gali prisiekti gyvybe, kad Dodžas myli jos motiną, o ir pati jam patinka, ji įsitikinusi. Ne, ryžtingai pamanė Berė, Dodžas nepasitraukė iš jų gyvenimo.

Netgi jei pats mano, kad tai tik iliuzija, Berė neketina jo paleisti.

Ir Skijaus. Nors pradžia buvo akmenuota, seksualiai jie ne tik tinka vienas kitam, bet tiesiog degina vienas kitą. Skijus paliko ją pasotintą, bet ir vėl jo geidžiančią. Atrodo, jis jaučia

tą pat. Jie mylėjosi, kol visiškai nusikamavo, bet abu troško dar daugiau.

Be nuostabaus sekso, Berei patiko Skijaus rimtumas, ji žavėjosi jo praktišku požiūriu į viską, nepalaužiamu sąžiningumu, netgi negailestingumu savo paties trūkumams. Skijus traukė Berę ir kūnu, ir protu, ir širdimi. Jis tapo artimas, toks artimas gali būti tik tas vienintelis.

Svarstydama įvairias galimybes, Berė apsivertė ant pilvo, panėrė ir nuplaukė prieplaukos link. Pasiekusi laiptelius, įsikibo už viršutinio skersinio ir jau ketino prisitraukti, bet nuo prieplaukos krašto išlindo galva.

– Būūū!

Dvidešimt devintas skyrius

Orenas Starksas gašliai žvelgė į Berę iš viršaus.

– Staigmena!

Berė suklykė ir mėgino pasitraukti nuo kopėtėlių, bet Orenas sugriebė jai už riešo, užspaudė antrankius ir trūktelėjo.

– Lipk iš vandens!

Vienintelė Berės mintis buvo sprukti. Ji spardėsi ir makalavo rankomis, mėgino ištraukti riešą, bet metalinė apyrankė skaudžiai nubrozdino odą, įsirėžė į kaulą.

– Bere, jei neišlipsi iš vandens, nužudysiu tavo motiną. – Jis pastukseno pistoleto vamzdžiu į prieplaukos kraštą.

– Pykšt, pokšt – ir ji negyva!

Berė iš karto liovėsi kovojusi.

Starksas patenkintas nusišypsojo.

– Ačiū, mieloji.

Berė spoksojo į jį sustingusi, nepajėgdama ištarti nė žodžio, dantys barškėjo iš siaubo.

– Atrodai, tarsi šmėklą būtum pamačiusi. Manei, aš miręs, tiesa?

Ji linktelėjo galva.

– Na, tu suklydai. – Jis trūktelėjo antrankį. – Lipk iš vandens.

– Aš... aš negaliu.

– Be-re!.. – nutęsė jis. – Skaičiuoju iki trijų: vienas, du...

– Gerai. – Berė triukšmingai įkvėpė oro. – Aš išlipsiu, bet paleisk mano ranką, nes nepajėgsiu užlipti kopėtėlėmis.

Starksas nukreipė pistoletą jai į tarpuakį.

– Turėdama tokias ilgas gražias kojas? Esu tikras, kad įstengsi.

– Man reikia abiejų rankų prisitraukti.

– Leisk tau paaiškinti: arba tu laikysies viena ranka, arba ištaškysiu tau smegenis, tada nueisiu į namą ir tą patį padarysiu tavo motinai, bet pirmiausia ją iškrušiu per visus galus. Jei abejoji, kad neišdrįsiu, prisimink Selę.

Jei Orenas prisikėlė iš mirusiųjų, jis gali viską. Nematydama jokios išeities, Berė užkėlė koją ant žemutinio laiptelio, bet taip drebėjo, kad vėl nuslydo.

– Greičiau! – sušnypštė Starksas.

Matyt, jam toptelėjo tas pat kas Berei – gal atplauks kokia valtis ir išgirs pagalbos klyksmą. Starksas žiūrėjo tai į Berę, lipančią kopėtėlėmis, tai šaudė akimis į ežerą, ar netoliese neišniro kokia valtis. Deja, buvo darbo diena, irstėsi nedaug žmonių – ir nė vieno šioje ežero pakrantėje.

Berė vargais negalais užsiropštė ant prieplaukos. Gal palenkti galvą, trenktis į Starksą ir jį parblokšti, bet jis veikiausiai spėtų ją nušauti, o motina miega bejėgė.

Be to, Berė nebuvo įsitikinusi, kad pavyktų sukaupti jėgų. Ji drebėjo iš siaubo ir šalčio, šlapia oda pašiurpo nuo vėjo, dantys barškėjo.

Orenas piktdžiugiškai išsišiepė ir pistoleto vamzdžiu bakstelėjo sustandėjusį Berės spenelį.

– Nufotografavau tave šitokią. Ar matei? Tu tysojai čia ant prieplaukos dulkinama vėjo. – Starksas iškišo liežuvį ir gašliai pakraipė.

Berė nekreipė dėmesio į jį, mėgindama suvokti, ar šitai įmanoma. Juk pati matė Oreno smegenis, kyšančias iš kaukolės, trūkčiojantį kūną. Gydytojas pranešė, kad Starksas mirė. Tačiau dabar jis atrodė visiškai sveikas ir nesužeistas. Įdrėskimų ant veido ir rankų, atsiradusių braunantis per Didžiuosius Tankumynus, nė pėdsako, blauzdikaulis sveikutėlis. Vienintelis skirtumas tarp ano, netikėtai išdygusio vonios kambaryje

penktadienio vakarą, ir šito – skusta galva, glotni kaip biliardo kamuoliukas.

Starksas apsuko Berę, užlaužė rankas už nugaros ir surakinęs abu riešus stumtelėjo ją per prieplauką namo link.

– Kas tu?

– Orenas, kvaile! O ką tu manai?

– Tu negyvas.

– Klysti! Lavono pimpis nepasistoja, taip kaip mano pamačius tavo sustandėjusius spenelius.

– Tu tikrai Orenas, – pripažino Berė. – Vulgarios kalbos – kaip nesubrendusio paauglio.

Starksas trenkė Berei pistoleto vamzdžiu į smilkinį. Ji to nesitikėjo, akyse aptemo iš skausmo, ji suklupo ant kelių, palinko ir vos neapsivėmė. Pajutusi tulžies skonį burnoje, Berė nusispjovė ir aiktelėjo iš skausmo. Orenas sugriebė jai už plaukų ir trūktelėjo atgal, kraujas užliejo akį.

– Matai, kaip verti mane elgtis? – sumurkė jis. – Bere, kaip pasiklosi, taip išsimiegosi – juk buvai tokia pasipūtusi. Pati kalta.

Starksas pastatė ją ant kojų. Berė susvirduliavo, apakinta skausmo ir akis užliejusio kraujo. Buvo tokia pasišlykštėjusi Starksu ir jautė jam tokią neapykantą, kad nesusilaikiusi rėžė:

– Užsikrušk!

Jis sarkastiškai nusikvatojo.

– Gal. Dar nenusprendžiau. Tu atrodai kaip ragana, visiškai negundanti. Bet pažadu pagalvoti. O kol kas man tiks tavo motina. Tu galėsi žiūrėti. – Jis nusivaipė, lyg ką tik sugalvojęs naują linksmą žaidimą. – O paskui galėsi pažiūrėti, kaip ją nužudysiu. Ir tik tada atsiskaitysiu su tavim.

– Jis turi dvynį brolį.

– Ką?

– Dvynį! Vieno kiaušinėlio.

Skijus išsitempė it styga ant kėdės prie rašomojo stalo.

Dodžas švokštė į ragelį, lyg būtų krovęs šieno kupetas, bet nors ir sunkiai alsuodamas, jis stengėsi kalbėti suprantamai:

– Aš nuvažiavau pas Starkso motiną į slaugos namus. Slaugė pasakė, kad ponia Starks turėjo dvynius. Pranešimo pabaiga.

– Šūdas!

– O ką manai? Duodu kiaušą nupjaut, kad mes iš pelkės ištraukėm Oreno brolį Karlą.

– Šūdas!

– Jaučiau, kad čia kažkas ne taip, tik nesuvokiau kas.

– Mums atrodė, kad nesusiriša galai. Berės apibūdintas Orenas buvo visiškai nepanašus į tą, pasislėpusį Tankumynuose.

– Dabar viskas aišku, ten buvo ne Orenas.

– Bet viskam vadovavo Orenas.

– Ir aš taip manau.

– Vadinasi...

– Jis puls Berę.

– Lekiu ten. – Skijus apėjo stalą. – Kur tu?

– Važiuoju per Hjustoną. Pasistengsiu parlėkti kuo greičiau.

Skijus nešvaistė laiko dėkodamas. Išjungęs telefoną jis šūktelėjo pareigūnams budėtojų kambaryje ir surinko ežero namo telefono numerį. Karolina atsiliepė.

– Karolina, čia Skijus. Kur Berė?

– A... Tu mane pažadinai. Aš...

– Tuoj pat suraskit ją.

– Ji minėjo, kad eis maudytis.

– Jei ji išėjusi, tegul tučtuojau grįžta į namą. Užsirakinkit ir įjunkit signalizaciją. Pasidėkit pistoletą šalia. – Jis uždengė ragelį ir įsakė susirinkusiems vyrams: – Laukit čia. Naujas posūkis Starkso byloje.

Karolina, visiškai pabudusi, reikalavo pasakyti, kas atsitiko.

– Orenas Starksas gyvas.

– Ką?

– Mirė jo brolis dvynys.

– Ką?

– Dodžas nuvažiavo į slaugos namus Hjustone, kur gyvena Starkso motina. Slaugė jam ir pasakė. Daugiau nieko nežinau.

– Kur Dodžas?

– Lekia atgal. Pasakykit Berei, gerai?

– Žinoma.

– Ir dar, Karolina...

– Klausau.

– Paskambinkit man, kai abi būsite užsirakinusios. Turiu kai kam paskambinti, bet jei išgirsiu pyptelėjimą, atsiliepsiu. Tik nepamirškit.

– Pažadu.

Skijus išjungė telefoną ir kreipėsi į susirinkusius pavaduotojus.

– Vienas ekipažas turi iš karto važiuoti prie ežero ir saugoti įlanką prie ponios King namų.

– Maniau, tas šunsnukis negyvas.

– Mirė jo brolis dvynys, o Orenas Starksas vis dar gyvas ir sveikas, ginkluotas ir pavojingas.

Skijus paskirstė užduotis ir liepė budėtojui pranešti miesto policijai, visuomenės saugumo skyriui, reindžeriams, FTB, visiems, kam įmanoma.

– Aišku?

– Aišku.

Jis pats paskambino Hjustono detektyvams. Neradęs Rodnio Aleno, pasikalbėjo su Somerviliu, šis tebebuvo draugiškas. Detektyvas išklausė Skijų be jokių jausmų, pastabų ir pasakė:

– Pranešiu detektyvui Alenui. Mes patikrinsime Oreno Starkso namus, informuosime kelių policiją.

– Ir dar vienas dalykas.

– Klausau.

– Pasakykit Alenui, kad tai išsiaiškino Dodžas Hanlis.

Baigęs pokalbį Skijus atrakino skyriaus ginklų arsenalą ir pasiėmė snaiperio šautuvą su optiniu taikikliu. Kai Skijus su šautuvu ant peties ėjo pro besikalbančio telefonu Stivenso stalą, šis kilstelėjo antakius.

– Išsitraukei sunkiąją artileriją, Skijau?

– Kaip matai.

* * *

Karolina įbėgo į virtuvę kaip tik tuo metu, kai Orenas įstūmė Berę pro laukujes duris. Berė pargriuvo – trinktelėjo pečiu į grindis. Karolina suklykė ir puolė padėti dukrai, bet Orenas įrėmė pistoletą Karolinai į pilvą.

– Mesk telefoną! Sakau, mesk telefoną.

– Mama, daryk, kaip jis liepia! Nesibaimink dėl manęs. Mesk!

Karolina išmetė telefoną, Orenas užkabino jį batu, išspyrė į lauką ir užtrenkė duris. Berė vargais negalais atsisėdo, atmetė atgal plaukus ir pamirksėjo, mėgindama praplėšti sulipusias nuo kraujo blakstienas, tada pažvelgė į motiną. Pamačiusi kruviną Berės galvą, Karolina suklykė:

– Ką jai padarei?

– Užsičiaupk! Dar kartą riktelėsi ir krisi negyva!

– Mama, nesijaudink.

Berė mėgino stotis, bet Orenas uždėjo ranką jai ant peties ir vėl pargriovė ant grindų.

– Ar leidau atsistoti?

– Neskaudink jos, – maldavo Karolina.

– O, jai tikrai skaudės! Ir tau!

– Mano motina tau nieko nepadarė. Juk tau reikia tik manęs. Paleisk ją.

– Kurgi ne! – nusikvatojo Orenas. – Aš leidau Karlui ją nužudyti, jei penktadienio vakarą ji būtų buvusi namie.

Berė sutrikusi pažvelgė į jį.

– Karlui?

– Savo broliui dvyniui.

– Dvyniui? – tyliai aiktelėjo Berė.

– *Dvyniui?* – Orenas pamėgdžiojo jos balsą.

Krauju pasruvusia akimi Berė mėgino pagauti motinos žvilgsnį, bet Karolina spoksojo į Oreną, matyt, ištikta šoko pamačiusi jį gyvą, juk buvo lengviau atsidususi jam mirus.

– Karlas visą gyvenimą buvo girnapusė man ant kaklo, – kalbėjo Orenas. – Neturėjau draugų, nes Karlas buvo psichas.

Niekas neateidavo žaisti į mūsų namus ir aš negalėdavau eiti pas kitus, nes turėjau jį prižiūrėti. Galiausiai mano kvaišelė motina įkišo jį į psichiatrijos ligoninę, ten jis praleido daug metų. Gėdinga šeimos paslaptis. Iš Bomonto mes persikraustėme į Hjustoną. „Niekam nesakykim, kad brolis guli psichiatrijos ligoninėje, Orenai." Tarsi būčiau norėjęs skelbti, kad mano brolis, mano gimdos bičiulis, – sukikeno jis iš savo sąmojo, – beprotis. Ačiū Dievui, galiausiai jo nusikračiau. Kvailas šunsnukis. Netgi nesugebėjo nusišauti. – Staiga Oreno balsas persimainė: – Po velnių, kur išsiruošei? – Jis sugriebė Karoliną, slenkančią prie durų į valgomąjį. Berė prisiminė, kad motinos mobilusis guli ant pietų stalo. Rytą ji skambino Dodžui.

Dodžai, kodėl tavęs čia nėra?

Skijau, kur tu?

Berė neturi kuo kliautis. Tai jos kova. Ji privalo išgelbėti motiną ir likti gyva.

Kai suskambėjo mobilusis, Skijus dideliu greičiu lėkė į ežero namą. Nežiūrėdamas jis atsiliepė:

– Bere?!

– Čia šerifas Dramondas. Ar teisingai supratau, kad Orenas Starksas laisvėje?

– Deja, taip, pone.

Skijus trumpai papasakojo ką sužinojęs. Pyptelėjimas nutraukė šerifą sakinio viduryje.

– Atleiskit, pone, smulkmenas pranešiu, kai pats daugiau žinosiu, o dabar turiu atsiliepti į kitą skambutį.

Nelaukęs, kol viršininkas leis, jis perjungė skambutį.

– Bere?!

Skambino tik kitas pareigūnas.

– Skijau, turim rūpesčių.

– Klok.

– Iš ganyklos pabėgo kažkieno arkliai.

Skijaus mintys buvo tik apie Starksą, todėl jis ne iš karto suvokė, kas jam sakoma.

– Arkliai?

– Jie pabaidyti šuoliuoja greitkeliu. Vairuotojai turi juos apvažiuoti. Tu liepei patikrinti valčių nuomos punktus. Mes su Endžiu tai darome, bet negalime išsiskirti, o jei koks nors automobilis užkliudys arklį...

Skijui nereikėjo aiškinti, kas tada būtų. Gyvulį suvažinėtų, bet ir žmonės automobilyje gali sunkiai susižeisti ar žūti.

– Jūs abu viename automobilyje?

– Taip, Stivensas ketino...

– Nesvarbu. Pirmiau suvarykit arklius į ganyklą, tada patikrinkit valčių nuomos namelius. Praneškit apie padėtį.

– Gerai.

Skijus patikrino paskutinius skambučius vildamasis, kad gal kokį praleido. Tačiau daugiau niekas nebuvo skambinęs. Jis paspaudė greitąjį rinkimą. Telefonas pypsėjo, pagaliau įsijungė balso paštas. Skijus dirstelėjo į laikrodį. Praėjo septynios minutės, kai jis kalbėjosi su Karolina. Jis paskambino dar kartą, paskui vėl, o niekam neatsiliepus surinko Dodžo numerį.

– Ką pasakysi?

– Paskambink Karolinai. Aš neturiu jos mobiliojo telefono numerio. Prašiau jos paskambinti, kai tik su Bere grįš į namą, bet iki šiol neskambina.

– Tu važiuoji ten?

– Jau suku į Ežero kelią. Pamėginsiu paskambinti Berei į mobilųjį, o tu pamėgink susisiekti su Karolina.

– Sutarta.

Skijus surinko Berės numerį, tada vėl namų. Tik balso paštas. Praėjo jau vienuolika minučių. Karolina jau turėjo parsivesti Berę. Nebent Berė plaukioja ne baseine. Kai Karolina paminėjo, kad Berė ketino eiti paplaukioti, jis nesąmoningai pagalvojo apie baseiną šalia terasos. Tačiau Berė galėjo nueiti į ežerą. Tada jos ilgiau užtruktų, kol grįžtų. Karolinai reikėjo nueiti iki prieplaukos galo. Gal Berė buvo toli nuplaukusi, gal ne iš karto pastebėjo Karolinos ženklus, galėjo praeiti keliolika minučių, kol ji parplaukė ir jos grįžo į namą.

Suskambėjo telefonas.

– Bere?

– Čia aš, – atsakė Dodžas. – Karolina neatsiliepia.

– Viešpatie, reikėjo įspėti Karoliną, kad eidama Berės pasiimtų mobilųjį.

– Ji nekvaila, Skijau.

Jis teisus – Karolinai nereikia priminti. Ji iš karto turėjo suvokti, ką reiškia, kad Starksas gyvas, ir imtis visų atsargumo priemonių, taigi nebūtų paleidusi telefono iš rankų. Dodžas mąstė taip pat.

– Vienintelė priežastis, kodėl Karolina tau neskambina, – ji negali.

Skijui sugniaužė širdį, jis ėmė ir keiktis, ir melstis, ir dar labiau nuspaudė greičio pedalą.

Orenas, grasindamas pistoletu, privertė moteris eiti į svetainę, mostelėjęs į sofą liepė Karolinai sėstis, o Berei buvo prispaudęs pistoletą prie smilkinio.

– Gražus kambarys, – mandagiai pagyrė dairydamasis.

– Tu čia buvai, – pasakė Berė. – Kai paėmei apyrankę.

Jis nusikvatojo.

– Pastebėjai, kad jos nėra? Spėliojau, ar pastebėsi. Pamaniau, kad pasižiūrėsi, kai Selė buvo rasta su tokia pat. Ir buvau teisus.

– Lankeisi name ir šįryt, kai mes buvome išvažiavę.

– Radai krepšelį svečių miegamajame? – šaipėsi Orenas. – Nekaltinu tavęs, kad perėjai į kitą kambarį. Ar numanai, kaip nustebau pamatęs savo dovanas ant virtuvės stalo? Sukroviau jas į krepšelį ir įdėjau tavo nuotraukų iš arti kopijų, pats fotografavau. – Jis gašliai apsilaižė.

Berė šlykštėdamasi nusigręžė, bet Orenas prikišo jai prie skruosto pistoletą ir privertė pažvelgti į jį.

– Praėjusį penktadienį čia buvo Karlas. Buvau viską iššniukštinėjęs, parodžiau jam nuotrauką, nupiešiau namo planą. Tūkstantį kartų kartojau jam palaukti, kol judu su Benu

jaukiai įsitaisysite lovoje. Jis turėjo nušauti jus ir išeiti. Jokio triukšmo, jokio sąmyšio. Bet ir geriausiai parengti planai... – Starksas atsiduso.

Laisva ranka paėmęs rėmelius nuo staliuko, jis pažvelgė į nuotrauką ir pareiškė Karolinai:

– Tu labai fotogeniška. Visai kaip Berė.

Karolina su neapykanta dėbtelėjo į jį.

– Sakei, kad Karlas buvo psichiatrijos ligoninėje, – pasakė Berė. – O kada iš jos išėjo?

– Prieš porą metų. Daktarai pareiškė, kad jis išgydytas. Ir užgriuvo man ant galvos, nes motina jau nepajėgė juo rūpintis. Jis gadino man vaikystę, o šįkart man užkrovė naštą visam gyvenimui. Nuostabu! Fantastiška! Bet tada, – jo intonacija pasikeitė, – ėmiau svarstyti, kaip atkeršyti visiems, kurių nekenčiau Delrėjaus bendrovėje, ir sumečiau, kaip išspausti kuo daugiau naudos iš šios padėties. Kasdien kaliau Karlui, kokia tu bloga, kad tave reikia nužudyti. Ir jis privalo tai padaryti, jei nori pakliūti į dangų ir amžinai gyventi su mama. – Nuo Starkso kikenimo Berės nugara nubėgo šiurpuliai. – Ir man pavyko.

– Ne visiškai, – šaltai atkirto Karolina.

Karolinos savitvarda Berę nustebino. Tikriausiai ir motina įbauginta, bet apsimeta rami.

– Mama teisi, Orenai, – pritarė Berė. – Karlas padarė daug klaidų. Benas liko gyvas. Karlas sutriko ir nenušovė manęs. Jis...

– Užsičiaupk! – riktelėjo Orenas. – Aš viską žinau.

– Iš Karlo? Mateisi su juo, kai jis išėjo iš čia penktadienio naktį?

– Bere, tai jis pusprotis, o ne aš. Žinoma, nesimačiau, bet buvau davęs jam mobilųjį telefoną, todėl pasikalbėjom. Atlikęs darbą, jis turėjo paskambinti. Bet paskambinęs tik nesąmones pliurpė, virkavo suklydęs ir nepateksiąs į dangų. Smulkmenas sužinojau iš žinių. Orenas Starksas buvo ieškomas, todėl turėjau pašalinti Karlą. Liepiau jam pasislėpti.

– Motelyje.

– Man atrodė tinkama vieta, – gynėsi Orenas. – Tas žioplys buvo...

– Jis nušovė nekaltą vaikiną.

Orenas gūžtelėjo pečiais.

– Toks vaikio likimas.

– Ir ponui Mitmajeriui atėjo laikas mirti?

– Siutau ant Karlo. Jis gerai sugalvojo pagrobti namelį ant ratų, bet pasielgė neatsargiai, smogė taip smarkiai, kad senis mirė. – Orenas mąsliai patapšnojo sau per lūpas. – Nors viskas tik į gera. Kai kelis žmones nužudė, kaip sakė per televiziją, dar labiau pamišo.

– Jis nesivaldė.

– Tu nė neįsivaizduoji. – Orenas pavartė akis.

– Tu įkalbėjai jį, kad vienintelis būdas patekti į dangų – nusižudyti.

– Neblogai sugalvojau. Liepiau Karlui eiti į Didžiuosius Tankumynus.

– Sumanus pasirinkimas. O kodėl į juos?

– Kuo sunkiau jį bus pagauti, sumečiau, tuo labiau visi pavargs. Tavo draugas Nailandas lengviau atsikvėps ir atsipalaiduos. Ar aišku? – Berė tylėjo ir Orenas kalbėjo toliau: – Liepiau Karlui išmesti mobilųjį telefoną, kad niekas jo nerastų, o tada nusišauti iš pistoleto. Įtikinau jį, kad visai neskaudės ir jis iš karto atsidurs rojuje. Ten palauks mamos, kuri tuoj pas jį ateis. O, kad tu būtum jį girdėjusi! Karlas net pravirko iš džiaugsmo. Bet... – Starksas atsiduso, – tas žioplys ir nusišauti padoriai nemokėjo.

– Ar todėl pats nužudei Selę? Norėjai, kad viskas būtų atlikta teisingai?

Starksas nusikvatojo.

– Ir dėl to, ir nenorėjau perleisti šito malonumo Karlui.

Berė sunkiai nurijo seiles.

– Grįžusi namo Selė rado mane. – Starksas nusišypsojo, mėgaudamasis prisiminimais. – Ji buvo girdėjusi apie šaudymą

praėjusią naktį ir suprato, ko atėjau į jos namus. Selė jautė, ką aš jai parengiau. Bet ne viską. – Starksas sukikeno. – Turėjau jai kelias staigmenas.

Berė vos neapsivėmė.

– Pažadėjau Selei, kad jei įtikinamai šnekės su policininkais, kai tie paskambins, ir suklaidins juos, jos pasigailėsiu. Ir ji patikėjo! – Starksas vėl nusikvatojo. – Mes maloniai leidom laiką, bet, manau, kai nušoviau Selę, jai labai palengvėjo.

Berė pažvelgė į Karoliną. Jųdviejų akys susitiko – abi be žodžių suprato, kad jei nepavyks pasipriešinti, jų laukia Selės Bakland likimas. Kol Starksas kalbėjo, Berė apžvelgė kambarį ieškodama, ką galėtų panaudoti kaip ginklą. Židinio įrankius? Varinę žvakidę, krištolo vazą?

Niekas nesuduotų mirtino smūgio. Be to, jei ir būtų koks tinkamas daiktas, Berės rankos surakintos už nugaros, o motina per smulki, kad įveiktų Oreną. Šis ją nušautų vos pamėginus pasipriešinti. Tikriausiai vienintelis būdas pabėgti – kelti Oreno savimeilę klausinėjant. Ji turi sulaukti, kol Starksas praras budrumą, ir sprukti. Jis sakė tiesą – Berės kojos ilgos ir stiprios.

– Tu viską puikiai suplanavai, – pasakė ji.

– Žinoma, puikiai.

– Rizikavai skambindamas man iš Hjustono Selės mobiliuoju, kai tave pastebėjo prekybos centre.

– Žinoma, parduotuvėje buvo Karlas. O aš tuo metu buvau pas Selę ir svarsčiau, kaip nusikratyti jos kūno. Orenas Starksas trečią valandą nakties Merito prekybos centre pirko batus, o po kelių valandų jis jau Hjustone „Astros“ rungtynėse. Taip, rizikavau skambindamas, bet tai sukėlė sąmyšį ir policija liovėsi ieškojusi Karlo Merite. Žinoma, kol nerado tų senių poilsiavietėje. Tačiau tuo metu aš jau buvau įtikinęs Karlą eiti į Didžiuosius Tankumynus ir viską baigti.

– Kodėl nuvežei Selės kūną į mano namus?

– Nes tu man sakei, kad pirmadienį pristatysi pasiūlymą Delrėjaus klientui. Pažįstu tave, buvau įsitikinęs, kad įvykiai

Merite tavęs nesulaikys. Ir buvau teisus, ar ne? Sumečiau, jog sekmadienio vakarą atvyksi į Hjustoną ruoštis, ir nusprendžiau, kad nedidelė staigmena privers visus kasytis galvas. Ir tikrai! A, norėjau paklausti, ar supratai, kokią dainą tau niūniavau paskambinęs. „Velnio ratas“. Atpažinai?

Berė nesuteikė jam malonumo atsakydama.

– Tu vis tiek neišsisuksi, Orenai.

– Manai, paliksiu įkalčių? Ne, Bere. Šį savaitgalį susikūriau tvirtą alibi. Ankstų šeštadienio rytą nuvažiavau į Luizianą, ten aš išsinuomojęs namelį visai vasarai. Miške, kadžunų krašte, kur visi giminaičiai ir kiekvieną atvykėlį puikiausiai įsidėmi. Nusiskutau plikai vietos kirpykloje, kirpėjas mane tikrai prisimins, nes aimanavau, kad ryžausi taip pakeisti išvaizdą.

Prekybos centre patriukšmavau dėl sugižusio pieno, pirkto prieš kelias dienas, turėjau patvirtinantį kasos kvitą. Žmonės, buvę parduotuvėje, irgi mane prisimins, tuo pasirūpinau. Jei policija apžiūrės namelį, supras, kad jame buvau. Yra kelių savaičių šiukšlių, šaldytuve – šviežių produktų. Namelyje nėra nei televizoriaus, nei radijo, nei kompiuterio ir interneto, todėl aš nieko apie išorinį pasaulį ir negirdėjau, nes nesiklausiau žinių. Tik grįžęs į Teksasą sužinojau, kad mano pamišėlis brolis, kol nebuvau namie, nužudė tris žmones. Ir pats mirė. O dėl to aš jau tikrai priblokštas. – Starksas suktai šyptelėjo. – Matai, viską apgalvojau.

– Atrodo, taip. Išskyrus vieną dalyką: aš vis dar gyva.

– Nebeilgai.

– Jei nužudysi mane, policija supras, kad tai padarė ne Karlas.

– Atsitiktinis smurto aktas, – žaismingai tarė jis. – Dvi moterys, likusios vienos name prie ežero. Užklydo kažkoks iškrypėlis... – Starksas gūžtelėjo pečiais ir nebaigė minties.

– Tai pernelyg didelis sutapimas, Orenai, – suabejojo Berė. – Nemanau, kad bent vienas policininkas tuo patikėtų.

– Bent vienas policininkas – toks kaip tavo raumeningas šaunusis šerifo pavaduotojas Nailandas? – sarkastiškai numykė Starksas.

– Jei kas nors atsitiks man ar mamai, tave įtars pirmiausia.

– Nailandas gali įtarti, bet...

– Nailandas žino.

Jie visi pašoko, išgirdę tą balsą iš virtuvės tarpdurio.

Berė vos nenualpo iš džiaugsmo. Dodžas stovėjo ten pakėlęs rankas virš galvos.

Orenas įrėmė pistoleto vamzdį Berei į smilkinį ir suriko:

– Aš ją užmušiu.

– Ne! – Dodžas nenuleido rankų, bet ėmė pašėlusiai mojuoti. – Prašau jos nežudyti.

Jis buvo išraudęs ir sunkiai alsavo, lyg prieš peržengdamas slenkstį būtų bėgęs visą mylią. Marškiniai buvo šlapi nuo prakaito. Berė pakėlė akis į motiną – ši visai neatrodė nustebusi matydama Dodžą – ir akimirksniu suvokė, kad toji nujautė, jog Dodžas pasirodys, kai joms jo labiausiai reikės.

– Noriu pasikalbėti su tavim, Orenai, – pasakė Dodžas.

– Kas tu?

– Berės tėvas.

– Netiesa! – prunkštelėjo Orenas. – Džimas Malonas miręs. Manai, aš kvailas. Tu – faras. Jie tave atsiuntė...

– Aš ne faras, Orenai. Aš Berės tėvas ir nelaikau tavęs kvailiu. Žinau, tu protingas, netgi per daug protingas, kad paspaustum gaiduką. Nes vos tik tai padarysi, Nailandas tave nukeps. Jis tarnavo armijoje, ypatingosios paskirties būryje. Buvo kiečiausias iš kiečiausių. O dabar jis nukreipęs į tave šautuvą, kuris iš už mylios pataikys tau į akį. Vienintelė priežastis, kodėl jis dar nepaspaudė gaiduko – bijo rizikuoti, kad iš toli pataikys ne į tave, o į Berę. Bet jei ją nušausi, jis neturės ko prarasti – spustelės gaiduką ir ištaškys tau smegenis. Aš nemeluoju.

Orenas apsilaižė lūpas ir dar tvirčiau suspaudė pistoletą.

– Tu mane mulkini.

– Kai tu laikai įrėmęs pistoletą mano vienintelei dukrą į galvą? Niekada.

– Ji ne tavo duktė.

– Mano. Aš palikau ją ligoninėje tą dieną, kai ji gimė, ir tik dabar vėl pamačiau. Neatimk iš manęs dukters. Maldauju!

– Oi, man tuoj plyš širdis, – niekinamai metė Orenas.

– Na, jei tau negaila mūsų, pagalvok apie save. Nebūk kvailas ir nemanyk, kad Nailandas atsiuntė mane derėtis su tavim. Tas vyras kaubojus, jis nori, kad tu griūtum negyvas. Aš turėjau prasibrauti pro tą šunsnukį, kad įeičiau. Pats bet kurią akimirką galiu gauti kulką į nugarą.

– Tu faras!

– Prisiekiu, ne.

– Tai tiesa, Orenai, – įsiterpė Karolina. – Jis Berės biologinis tėvas, kuris, kaip tau ir sakė, paliko ją vos gimusią.

– Aš tavim netikiu.

– O kas kitas, jei ne sielvarto apimtas tėvas mestų iššūkį Nailandui? – Dodžas pažvelgė į Berę ir švelniai pasakė: – Tu kraujuoji. Ar labai skauda?

– Nelabai, iškęsiu.

– Užsičiaupk! Užsičiaupk! – suspiegė Orenas. – Neapmausit manęs.

– Prašau, – maldavo Dodžas. – Nieko nedaryk mano mergaitei. – Staiga jo veidas persikreipė, jis triukšmingai įkvėpė ir iškvėpė. – Nailandas taip siunta ant manęs, kad tikriausiai nudės ir mane. Bet jei tu nužudysi mano dukrą ir jos motiną... – Dodžas nukreipė akis į Karoliną ir įdėmiai žiūrėjo. Vėl atsigręžęs į Oreną, jis pridūrė: – Kad jas užmuštum, pirmiau turėsi užmušti mane.

Akies krašteliu Berė matė Oreno profilį. Jo veidas buvo šlapias nuo prakaito, šaunumas išgaravęs. Berė jautė, kad jis bijo – galbūt Dodžas pasakė tiesą.

Dodžas žengė artyn, bet Orenas įspaudė pistoleto vamzdį Berei į smilkinį ir tėvas iš karto sustojo.

– Gerai, gerai, aš neisiu arčiau, – skubiai patikino jis, – bet jei nori likti gyvas, turi pasiduoti.

– Ne! – Orenas užsispyręs papurtė galvą, lyg vaikas atsisakydamas valgyti daržoves.

– Ne laikas kvailai elgtis, Orenai. Nailandas sužinojo apie tavo brolį ir suprato, kad tu eisi pas Berę. Namas apsuptas... – Dodžas susiraukė, jam užgniaužė kvapą.

– Dodžai?! – Karolina staiga atsistojo.

Orenas riktelėjo jai sėstis ir ji pakluso, bet tik pritūpė ant sofos kraštelio, nenuleisdama susirūpinusio žvilgsnio nuo Dodžo.

– Man nieko neatsitiko. – Dodžas numojo ranka. – Tik uždusau kovodamas su Nailandu. – Jis vėl pažvelgė į Oreną ir tarė: – Namas apsuptas. Nailandas atvyko pirmas. Jis matė pro langą, kaip tu laikai pistoletą prie Berės galvos. Ten lauke visa šerifo nuovada, Teksaso reindžeriai ir visi uniformuoti pareigūnai, ginkluoti iki dantų. Visi trokšta tavo galvos, net dūsta iš nekantrumo.

Jis kaltai pažvelgė į langą.

– Žinoma, aš neturėčiau tau to sakyti, bet paklausyk manęs, Orenai, ir pasistenk išgirsti. Tu nieku gyvu nepabėgsi. Liaukis. Paleisk Berę, išleisk ir ją, ir Karoliną. Pasiduok.

– Sakiau, ne!

– Ką gi, nepasiduok. Aš būsiu tavo įkaitas, padėsiu tau sveikam ištrūkti iš čia. Aš derėsiuos... – Dodžas staiga nutilo, suriko iš skausmo, pliaukštelėjo dešine ranka per kairį petį, susilenkė kone trilinkas ir nusvyravo kelis žingsnelius, slapčia traukdamas pistoletą iš dėklo prie juosmens. Tačiau iš to nebuvo jokios naudos, nes skausmo surakintas Dodžas griuvo ant grindų, o pistoletas iškrito iš suglebusios rankos ir nuslydo grindimis.

Nekreipdama dėmesio į Oreno riksmą, Karolina pašoko nuo sofos ir puolė prie Dodžo šaukdama jį vardu.

– Mama! Dodžai! – sukliko Berė.

Orenas, įsiutęs, kad nebesuvaldo padėties, nustūmė Berę, paspyrė Dodžo pistoletą ir pamėgino atplėšti Karoliną nuo Dodžo.

– Užsičiaupk, grįžk ant sofos!

Berė basa koja spyrė Orenui į kelį. Starksas sulinko, sukaukė iš skausmo, bet Karolinos, palinkusios ties Dodžu ir vis kartojančios jo vardą, nepaleido. Jis tik dar įnirtingiau stengėsi nutempti ją į šalį. Berė spardė jį basomis kojomis, stengdamasi kuo labiau užgauti.

Orenas paleido Karoliną, atsisuko ir nukreipė pistoletą į Berės veidą.

– Sakiau, kad tave užmušiu!

Staiga vienas paskui kitą pasigirdo du garsūs pokštelėjimai. Net nespėjus Berei suvokti, kad Oreno veide atsirado nuostaba, jis sudribo ant grindų – ant krūtinės ėmė ryškėti dvi raudonos dėmės.

Atkišęs pistoletą į kambarį įgriuvo Nailandas, iš paskos įlėkė kiti policininkai ir apspito kniūbsčią Oreno kūną. Skijus pasilenkė prie Berės, mėginančios atsistoti.

– Padėk man.

Jis pakėlė Berę ir prilaikė, bet tada užkliuvo už tėvų ant grindų. Vis dar surakintomis rankomis Berė nerangiai priklaupė prie jų ir kaip motina sielvartingai kartojo tėvo vardą.

– Skijau, Starksas negyvas! – šūktelėjo vienas iš pavaduotojų.

Vargu ar Berė tai girdėjo, ji žiūrėjo tik į Dodžą ir pravirko iš laimės, kai Dodžas stumtelėjo Karoliną ir pasirėmė ant alkūnių. Dešinėje rankoje laikė nedidelį pistoletą buku vamzdžiu.

Karolina apsivijo Dodžo kaklą ir stipriai prisiglaudė.

– Tu mane mirtinai išgąsdinai, – pravirko ji.

Dodžas pažvelgė į Skijų ir sušvokštė:

– Tas bjaurybė priešinosi.

– Tu neturėjai pasirinkimo, Starksas būtų nužudęs Berę. – Nailandas įdėmiai nužvelgė jį. – Nepasakei man apie kitą pistoletą. Nešiojiesi jį prie kulkšnies.

Vis dar neatgaudamas kvapo Dodžas linktelėjo.

– Na, tu jį apmovei. Ypač suvaidinęs infarktą.

Karolina, kuri susirūpinusi žiūrėjo į Dodžą, staiga susiprotėjo ir sukliko.

– Man nereikėjo vaidinti... – dusdamas ištarė Dodžas.

Epilogas

– Aš skambinu dėl Dodžo Hanlio, – paaiškino Skijus mandagiai, bet nepalenkiamai Dereko Mičelio sekretorei, tvirtinančiai, kad ponas Mičelis negali kalbėti. – Jei jis čia, sujunkite, jei ne – pasakykite, kur galėčiau jį rasti.

Sekretorė paprašė palaukti ir po kelių sekundžių advokatas atsiliepė:

– Pareigūne Nailandai, čia Derekas Mičelis. Marlena sakė, kad skambinate dėl Dodžo. Kas atsitiko? Jis sveikas?

– Deja, pone Mičeli. – Skijus be užuolankų išdėstė naujienas manydamas, kad advokatas tai įvertins. – Stiprus infarktas. Greitosios pagalbos automobilyje jį ištiko du priepuoliai. Tik aparatūra palaikė gyvybę. Vos vos. Neskambinau anksčiau, nes neturėjau jokių geresnių žinių. O prieš kelias minutes širdies chirurgas išėjo iš operacinės ir pranešė mums, kad Dodžas ištvėrė operaciją, ir tai teikia optimizmo. Bet vis tiek yra rizika, kad gali būti dar vienas infarktas ar insultas. Chirurgas sakė, kad jei Dodžas ištvers dvi paras, turėsime daugiau vilčių, kad liks gyvas.

Nors stojo nesmagi tyla, Skijus visomis ląstelėmis jautė, kad Derekas Mičelis susijaudinęs. Advokatas du kartus atsikrenkštė ir pagaliau tarė:

– Jūs pasakėte „mums“. Chirurgas išėjo ir „pranešė mums“.

– Ką jūs žinote apie padėtį čia?

– Tik tai, kad Dodžas išvyko padėti dukrai, kurios nematė nuo tada, kai ji gimė. Šiandien su juo kalbėjausi ir klausiau, kaip sekasi, ir išgirdau tik „puikiai". Jis meistriškai išsisukinėjo, bet tai Dodžui būdinga.

Skijus nusišypsojo.

– Taip, žinau.

Jis trumpai papasakojo advokatui apie įvykius, nuvedusius Dodžą derėtis su Orenu Starksu į namą prie ežero.

– Dodžas reikalavo. Sakė eisiąs ten ir nesvarbu, leisiu aš ar ne. Jo nesustabdytų nei laukinių arklių kaimenė, nei tankas – jis privaląs išgelbėti tas dvi moteris arba mirti mėgindamas išgelbėti. – Skijus suvokė liūdną to pažado ironiją. – Berė mėgino kalbinti Starksą, o mes su Dodžu švaistėme laiką ginčydamiesi dėl jo plano, taigi galiausiai man teko sutikti. Dodžas buvo įsitikinęs, kad sugebės apgauti Starksą, įtikinti paleisti moteris ir pasiduoti. Jam beveik pavyko, vaidino kuo puikiausiai, išskyrus infarktą. Kai pamačiau, kad jis nugriuvo ir išmetė pistoletą, manęs paties vos neištiko širdies smūgis. Maniau, viskas baigta. Ir baigėsi – Starksui. Dodžas nesakė man, kad turi dar vieną pistoletą. Jis ir mane apgavo, – ironiškai pridūrė Skijus.

– Pistoletas prie kulkšnies.

– Iš kur žinot?

– Dodžas visada jį nešiojasi.

– Dabar žinosiu.

Skijus pažvelgė į Berę, sėdinčią su Karolina prie stalo ligoninės kavinėje. Chirurgas sakė, kad dar reikia palaukti, kol leis aplankyti Dodžą, todėl jos atėjo išgerti kavos. Bet jų puodeliai buvo nepaliesti. Motina su dukra sėdėjo suspaudusios viena kitai rankas lyg semdamosi jėgų.

Vyrai baigė pokalbį, nes abu norėjo skubiai imtis reikalų.

– Ką jis sakė? – paklausė Berė, kai Skijus priėjo prie stalo.

– Labai padėkojo, kad pranešiau. Jis užsisakys privatų lėktuvą ir abu su žmona atskris. Parašys man žinutę, kai žinos,

kur nusileis. Nusiųsiu kurį nors policininką jų paimti. Tikriausiai atskris vėlai naktį, bet Derekas nenori laukti iki rytojaus.

Moterys neklausė, kodėl Derekas Mičelis šitaip skuba.

– Dodžas apsidžiaugs, kad jie atvyks. Jis dažnai kalba apie tuos žmones, matyti, kad juos myli.

– Iš Mičelio reakcijos supratau, kad jausmai abipusiai.

– Dodžas mano, kad nenusipelnė meilės.

Skijus ir Berė pažvelgė į Karoliną, kuri pasakė tai tyliai, nuo verksmo pakimusiu balsu. Iki šiol Skijus netgi nebuvo tikras, kad ji klausosi pokalbio. Berė pasilenkė per stalą.

– Kodėl taip sakai, mama?

– Dodžo tėvas jam tai įkalė. Ne žodžiais – savo elgesiu. Dodžas juo tikėjo. Iki tos dienos, kai gimei ir išmečiau jį iš mūsų gyvenimo, jis mėgino nusipelnyti visų pagarbą, pripažinimą ir meilę. – Karolina pažvelgė į savo rankas, kurias vis gniaužė. – O nuo tos dienos jis jau mėgino pribaigti save už tai, kad jo niekas nemyli.

Skijus sutiko su Karolinos nuomone, manė, kad ir Berė tai suvokia, nors nė vienas jųdviejų to nepasakė garsiai, nenorėdami Karolinos kaltinti. Dodžas buvo jai neištikimas ir taip neteko mylimiausių savo gyvenime žmonių. Karolina užsispyrė ir nežengė nė žingsnio atgal. Abu pralaimėjo. Tai buvo milžiniška netektis abiem, nulėmusi tolesnį trisdešimties metų jų gyvenimo kelią. Tie metai visiems galėjo būti daug laimingesni. Jei tik Dodžas būtų likęs ištikimas, o Karolina nebūtų visam laikui išmetusi jo iš savo gyvenimo.

Suskambėjo Karolinos mobilusis telefonas. Žinodami, kad ji davė savo numerį intensyviosios terapijos skyriaus seselei, visi sunerimę pašoko. Baimindamasi Karolina atsiliepė.

Paklausiusi kelias sekundes ji pasakė:

– Tuoj ateisiu.

Ji drebėdama atstūmė kėdę ir atsistojo.

– Jis atgavo sąmonę.

– Ačiū Dievui, – sukuždėjo Berė. Ji, kaip ir Skijus, lengviau atsiduso, kad naujienos ne tokios blogos.

– Seselė sakė, kad jei dabar ateisiu, galėsiu pabūti pas Dodžą penkias minutes.

– Eik. – Berė abiem rankom mostelėjo. – Bėk. Mes irgi tuoj ateisim.

Karolina dėkinga pažvelgė į dukrą ir nubėgo prie kavinės durų.

Berė sunkiai pakilo ir ašarų pilnomis akimis pažvelgė į Skijų. Staiga jos veidas suvirpėjo ir ji pravirko. Skijus apkabino ją ir priglaudė.

– Aš valdžiausi dėl mamos, bet daugiau neištversiu.

– Nesigėdink, išsiverk.

Nekreipdamas dėmesio į kavinės lankytojus, Skijus glostė Berės nugarą ir nepaleido jos raudos purtomo kūno. Berė gali netekti ką tik atsiradusio tėvo. Labai skaudu. Be to, ją graužė kaltė dėl visko, kas įvyko, ir ji dar ilgai nenurims.

Skijus žavėjosi Bere, užsikrovusia tą naštą. Paviršutiniškesnis žmogus rastų kuo pasiteisinti ir viską užmirštų. Vis dėlto jo žavėjimasis mergina sumišo su gailesčiu. Skijus ir pats gerai žino, kokia sunki kaltės našta. Berė didelėmis valios pastangomis grįš į įprastą gyvenimą ir galiausiai atleis sau. Jis buvo įsitikinęs, kad ji tai pajėgs. Juk ji – dviejų tvirtų žmonių dukra.

Išsiverkusi Berė atsitraukė nuo Skijaus, paėmė servetėlę iš dėžutės nuo stalo, nusišluostė akis ir skruostus.

– Tikriausiai buvo įspūdingas vaizdas.

– Nelabai. O be to – kam rūpi?

Ji šyptelėjo virpančiomis lūpomis.

– Ačiū.

– Nėra už ką.

– Eikim į viršų. Gal mamai reikės manęs.

Apkabinęs Berę per pečius, Skijus nusivedė ją per kavinę ir vestibiulį prie liftų. Vienas liftas buvo apačioje, ir jie vieni užsikėlė į intensyviosios terapijos skyrių.

Skijus pasilenkė ir švelniai pabučiavo drugelio pavidalo kabę virš Berės akies, tą vietą, kur Orenas Starksas ją buvo sužeidęs pistoleto vamzdžiu.

Berė atsirėmė į jį.

– Tu turi pareigų ir darbą. Bet jei gali, norėčiau, kad pasiliktum su manim.

– Aš liksiu.

– Pagalvok prieš žadėdamas, Skijau. Tai gali ilgai užtrukti ir pasekmės neaiškios. – Berė pažvelgė jam į akis.

Suprasdamas, kad jie kalbasi ne tik apie budėjimą prie Dodžo lovos, bet ir apie savo ateitį kartu, Skijus apglėbė Berės veidą delnais ir švelniai pabučiavo į lūpas.

– Aš liksiu.

Atgavęs sąmonę Dodžas be galo nustebo. Vaizdas, kurį matė prieš save, liejosi, jis jautėsi visiškai suglebęs. Nors atrodė, kad ant krūtinės užverstas dvidešimt penkių kilogramų svarmuo, tai nevargino. Geriausia buvo, kad Karolina pasilenkusi glosto jam plaukus.

Taigi jei jis miręs, pomirtinis gyvenimas ne toks ir blogas. Įdomu, ar čia leidžiama rūkyti? Jei taip, jis tikrai rojuje, o gal tik tarpinėje stotyje, iš kurios eis kitu keliu.

Iš tiesų svoris ant krūtinės pamažu jau virto buku skausmu. Jam dar reikia už daug ką atsiskaityti, taigi reikia pradėti, kol jis neišvežtas į kitą lygmenį. Žemyn.

Dodžas sumirksėjo, kad geriau matytų Karoliną.

– Aš paspruko.

Karolina nusišypsojo ir perbraukė ranka skruostą.

– Neatsisveikinau. – Dodžas pamėgino nuryti seiles, bet burna buvo sausa. Dar blogiau – lipni, o liežuvis vis kibo prie gomurio, todėl buvo sunku tarti žodžius, nors jis nepajėgė sugaudyti minčių – ką pasakyti. – Neturiu tau ko pasiūlyti. Ir tada neturėjau. Ir dabar. Niekada.

Karolina nutildė jį ir vėl nubraukė plaukus nuo kaktos.

Velniava! Ji privalo jį išklausyti. Dodžas papurtė galvą ir suvokė, kad jo nosyje vamzdeliai. Jergutėliau! Koks pažeminimas. Jis ištiesė ranką ir ištraukė vamzdelį. Bent jau pamėgino. Karolina vėl pataisė jį ir Dodžas pasidavė, nes nebeturėjo jėgų rankai pakelti.

Bukas skausmas sustiprėjo ir Dodžas prisiminė, kaip jį vežė koridoriumi: mirksinčios lempos akino, šalia vežimėlio bėgo žmonės ir susijaudinę garsiai kalbėjo. Tas vyras su barzdele tikrai gniaužė ir trankė jam krūtinę, ar tai tik sapnas?

Ar tos ryškios šviesos plieskė operacinės palubėj? Tikriausiai Dodžo krūtinės ląstoje knaisiojosi koks nors mulkis, turintis pavyzdingą žmoną, golfo klubo nario kortelę ir šešių skaičių metines pajamas, todėl ją taip slegia ir skauda.

Dodžas išgirdo raminantį balsą – lyg aidą, atsklindantį iš tunelio galo. *Dar vieną minutę, ponia King. Ir turėsite išeiti.*

Dodžas nesuvokė, kad buvo užsimerkęs, ir vėl atplėšė akis. Karolina vis dar čia. Dodžas žiūrėjo į jos veidą – kaip gerai, kad jis gali dar kartą pamatyti, kokia ji graži. Jis pajuto šiltas savo ašaras. Na, čia jau viršūnė! Jis guli ant mirties slenksčio vamzdelių prikimšta nosimi ir ašaroja kaip visiškas mulkis.

Jis privertė savo aptirpusį liežuvį vėl krutėti per paskutinę minutę toje tarpinėje stotyje, kai Karolina išnyks amžinai.

– Atsiprašau, kad buvau...

Velnias! Minutės neužteks išvardyti viskam, dėl ko jis nori atsiprašyti. Tereikia pasakyti, kaip jis ją myli, visada mylėjo ir mylės. Bet jis turi paskubėti, nes ta nepažįstamoji raminančiu balsu kažką suleido į vamzdelį jo rankoje. Dodžas iš karto pajuto saldų karštį ir palaimą. Nors tas skystis buvo labai malonus, ligonis mėgino kovoti su jo poveikiu.

Jis privalo rasti žodžių, kurie įtikintų Karoliną, kokia beribė jo meilė.

Dodžas pagrabinėjo ieškodamas jos rankos, apčiuopė ją ir suspaudė, kiek dar turėjo jėgų.

– Aš galėčiau numirti dėl tavęs.

Karolina apvertė Dodžo delną ir prispaudė prie savo širdies. Dodžas pajuto jos stiprius dūžius. Karolina pasilenkė ir pabučiavo jį į lūpas. Ne švelniai, bet nirtulingai. Kaip bučiuodavo labai susijaudinusi ar tikrai įpykusi.

Atsitraukusi Karolina sušnabždėjo:

– Aš žinau, kad mane myli taip stipriai, kad galėtum dėl manęs numirti. Bet ar myli tiek, kad *nugalėtum mirtį*?

Velniai griebtų tą moterį! Jis negali išeiti, kai ji verčia jį dar kai ką įrodyti.

Padėka

Labai dėkoju...

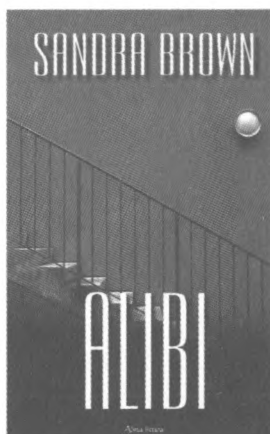
Savo senam draugui Barry Hansonui, teikusiam žinių apie Didžiųjų Tankumynų nacionalinį draustinį. Be jo tikrai būčiau pasiklydusi džiunglėse.

Ir šerifui J. B. Smithui iš Smito rajono Teksase, taisiusiam mano pasakojime klaidas apie žmones su alavinėmis žvaigždelėmis, bent jau apie daugumą jų.

Dėkoju Dodžui Hanliui, išgalvotam veikėjui, jis buvo toks tvirtas ir atkaklus, kad apsigyveno mano širdyje ir įkvėpė parašyti dar vieną romaną. Viliuosi, galiu juo didžiuotis.

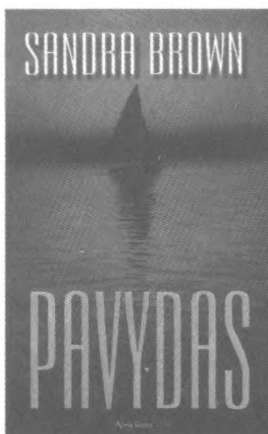
Sandra Brown

KITOS SANDROS BROWN KNYGOS

Alibi

Aukščiausios klasės detektyvas, parašytas puikiu, patraukliu stiliumi. Žmogžudystė, įtampa, intrigos, korupcija... Rašytoja sukuria ir įtikinamą psichologinį portretą žmogaus, kuris turi pasirinkti: aistra ar sąžinė?

Pavydas

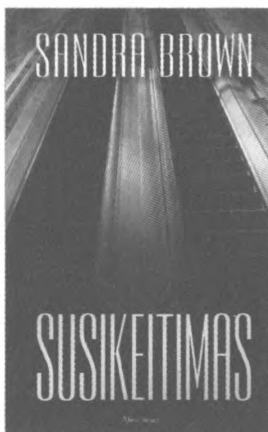
Detektyvinių trilerių meistrė Sandra Brown pasirūpino, kad meilės, neapykantos ir pavydo pinklėse kvapą gniaužiančios atomazgos skaitytojas karštligiškai ieškotų iki paskutinių šio romano puslapių...

Be žodžių

Žmogžudys Karlas Herboldas pabėga iš Takerio kalėjimo ir pasuka Teksaso kryptimi. Klajūnas Džekas Sojeris, su kuriuo Karlą sieja lemtingi praeities įvykiai, taip pat atvyksta į Teksasą ir įsidarbina galvijų fermoje. Čia su uošviu ir penkerių metų sūneliu Deividu gyvena kurčia našlė Ana Korbet, ir čia Karlas sumanęs iškrėsti dar vieną niekšystę.

Ar pavyks Džekui prakalbinti „nekalbančią" Aną ir ją su sūneliu išgelbėti nuo didelės nelaimės?

Susikeitimas

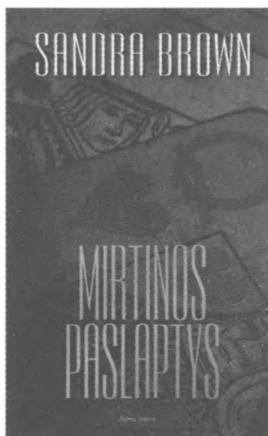
Knyga, atskleidžianti galingą, beveik mistinį ryšį tarp dvynių. Ryšį, kuris nenutrūksta po vienos iš dvynių mirties ir kuris įkvepia gyvą likusią seserį nueiti beveik neįmanomą kelią, kad surastų sesers žudikus ir atkeršytų jiems.

Užgavėnės

„Įtemptas, puikus, nenutrūkstantis pasakojimas, kupinas siužeto vingių ir posūkių, jaudinantis ir baisus kaip pelkės, ištvirkęs ir dekadentiškas kaip Prancūzų kvartalas Užgavėnių karnavalo įkarštyje. Puota, kurios neįmanoma praleisti."

Book Page

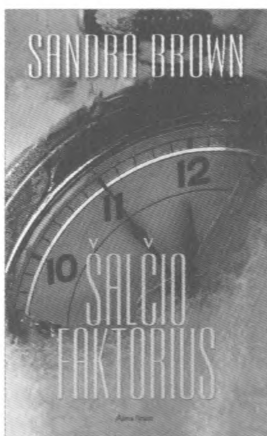

Mirtinos paslaptys

„Brown talentas papasakoti istoriją be galo retas net tarp populiariausių rašytojų."

Toronto Sun

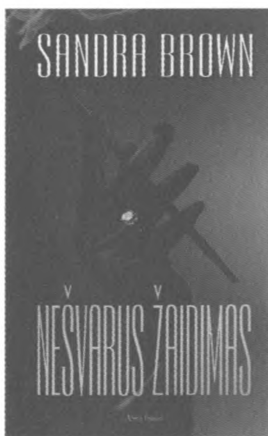
„Brown jėga – kurti erotizmu pagardintus siužetus, verčiančius skaitytojus nepabaigiamai spėlioti."

Library Journal

Šalčio faktorius

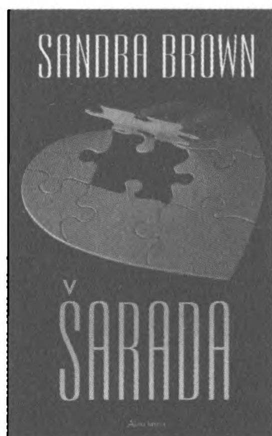
Dar vienas visame pasaulyje pamėgtos įtempto siužeto istorijų meistrės detektyvinis trileris, kuriame susipina šiurpių nusikaltimų tyrimas, nevaržoma aistra ir auganti įtampa.

Nešvarus žaidimas

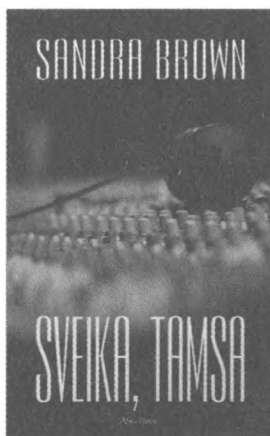
Intriguojanti ir kupina netikėtų peripetijų detektyvinė istorija apie manijas ir jų padarinius. Susikompromitavusi futbolo žvaigždė prarado viską, nes žaidė ne pagal taisykles. Dabar jo ateitį ir gyvybę lemia paskutinis ėjimas, o laikas baigiasi...

KITOS SANDROS BROWN KNYGOS

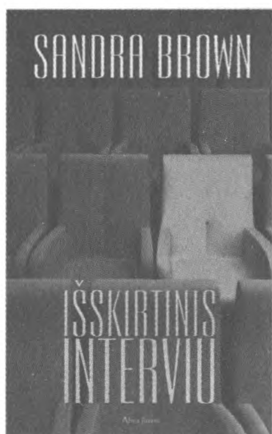

Šarada

Po širdies persodinimo operacijos televizijos serialų žvaigždė Keitė Delani persikelia į Teksasą vesti kartą per savaitę transliuojamos laidos ir netrukus sužino, jog kažkas persekioja ir žudo visus, kuriems buvo persodinta širdis tą pačią dieną kaip ir jai. Moteris kreipiasi į detektyvinių romanų rašytoją, kad šis padėtų rasti žudiką...

Sveika, tamsa

Dėmesį prikaustanti istorija apie moterį, bėgančią nuo praeities šmėklų, tačiau dėl neatsargiai suteikto patarimo įsipainiojančią į pavojingą istoriją ir įkliūvančią į dar kraupesnį košmarą, keliantį grėsmę ir jos ateičiai.

Išskirtinis interviu

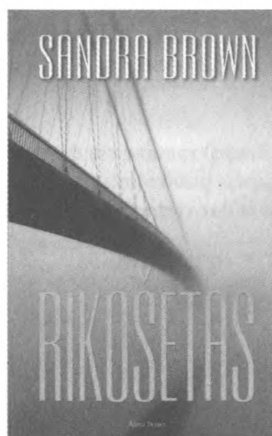
Šalies prezidento žmonai pasidalijus įtarimais, kad jos kūdikis galbūt nužudytas, televizijos žurnalistė Berė Treivis ryžtasi išsiaiškinti tiesą. Pagalbos ji kreipiasi į buvusį prezidento patarėją Grėjų Bondurantą. Jau per pirmą pasimatymą ji sužino daug naudingos informacijos ir... pasiduoda jo kerams. Ar padedama Grėjaus ir bičiulio žurnalisto Berė išgelbės pirmąją šalies ponią ir paviešins prezidento paslaptis?

Dūmų uždanga

„Dūmų uždanga“ – kone pats ugningiausias, itin įtempto siužeto Sandros Brown detektyvinis trileris. Tai pasakojimas apie įžūlų sąmokslą ir apie tuos, kurie išdrįsta jį atskleisti.

Draugai pasirodo esantys priešai, didvyriai virsta nusikaltėliais ir tenka pripažinti, kad visiškai pasitikėti negalima niekuo...

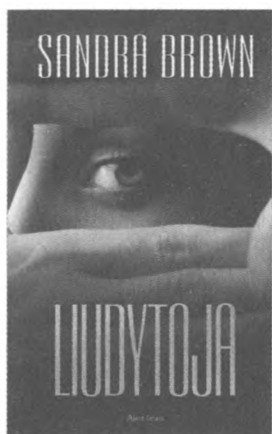

Rikošetas

Detektyvas seržantas Dankanas Hačeris vidury nakties iškviečiamas į teisėjo Kato Leirdo namus tirti žmogžudystės. Iš pirmo žvilgsnio viskas atrodo paprasta: Eliza, gražuolė teisėjo žmona, gindamasi nušovė įsilaužėlį. Tačiau Dankanui Elizos pasakojimas sukelia įtarimų...

Aklavietė

Bėganti nuo jų būsimą kūdikį įvaikinti atiduoti ketinančio merginos tėvo, paauglių porelė užpuola degalinės parduotuvę, iš pradžių ketindama tik apiplėšti ją ir pabėgti. Tačiau padėtis tampa nevaldoma, kai jie paima įkaitus, o merginai prasideda gimdymas... Laimė, vienas iš įkaitų yra gydytojas, o kita – reporterė Tilė Makoi...

Liudytoja

Profesionalia valstybine advokate tapti troškusiai Kendalei atrodo, kad pagaliau pavyko pagauti laimės paukštę: ji ištekėjusi už gražuolio laikraščio redaktoriaus, jos uošvis gerbiamas ir populiarus bendruomenės narys, o nedideliam miestukui Prosperui reikia geros, atsidavusios teisininkės. Bet moteris net neįtaria, kad Prospere viešpatauja fanatizmas ir kad netrukus jai bus lemta susidurti su siaubingomis blogio jėgomis ir tapti liudyti nenorinčia liudytoja...

Lūžio taškas

Turtingo verslininko Polo Vilerio nužudymas įvykdytas tarsi pagal tipišką filmų apie žmogžudystes scenarijų. Yra ir pagrindinis įtariamasis – Polo sūnėnas Kreitonas. Tačiau jis turi tvirtą kaip uola alibi. Kol advokatas Derekas ir Polo mylimoji Džulė bando išsiaiškinti tiesą, nusikaltėlis imasi ieškoti atlikėjų naujiems šiurpiems scenarijams, o laikas nenumaldomai bėga...

Brown, Sandra

Br291 Ypatinga klientė : [romanas] / Sandra Brown ; iš anglų kalbos vertė Irena Kupčinskienė. – Vilnius : Alma littera, 2012. – 392 p.

ISBN 978-609-01-0256-5

Bestselerių autorės Sandros Brown (Sandros Braun) romantinis detektyvas „Ypatinga klientė“ – jaudinantis ir intriguojantis pasakojimas apie maniją ir žmogžudystę, trapius mylimųjų santykius ir dar vieną jiems suteiktą galimybę.

UDK 821.111(73)-31

Sandra Brown

YPATINGA KLIENTĖ

Romanas

Iš anglų kalbos vertė *Irena Kupčinskienė*

Redaktorė *Danutė Gadeikienė*

Korektorės *Rasa Praninskienė* ir *Indrė Petrėtytė*

Viršelio dailininkas *Donatas Gendvila*

Maketavo *Zita Pikturnienė*

34,58 Lt.

Tiražas 4000 egz.

Išleido leidykla „Alma littera“, Ulonų g. 2, LT-08245 Vilnius

Interneto svetainė: www.almalittera.lt

Spaudė UAB „Spindulio spaustuvė“,

Vakarinis aplinkkelis 24, LT-48184 Kaunas

Interneto svetainė: www.spindulys.lt

Sandra Brown

(Sandra Braun, g. 1948 m.)

JAV rašytoja, detektyvinių trilerių autorė, parašė per 60 knygų. Jos išverstos į daugiau kaip 30 kalbų. Lietuvių skaitytojams gerai žinomi jos romanai: „Alibi“, „Pavydas“, „Baltasis karštis“, „Šalčio faktorius“, „Sveika, tamsa“, „Susikeitimas“, „Spąstai“, „Svetimas veidas“, „Mirtinos paslaptys“, „Nešvarus žaidimas“, „Rikošetas“, „Šarada“, „Išskirtinis interviu“, „Dūmų uždanga“, „Aklavietė“, „Be žodžių“, „Liudytoja“, „Lūžio taškas“. Daugelis S. Brown romanų yra skaitomiausių knygų sąrašuose, ir visi jos detektyvai, pasak *USA Today*, verčia skaitytoją karštligiškai versti puslapį po puslapio iki pat pabaigos.

Dodžas Hanlis – privatus detektyvas, nepaklūstantis jokioms taisyklėms. Todėl kaip tik į jį pagalbos kreipiasi Karolina King – jaunystėje sutikta moteris, ir po trisdešimties išsiskyrimo metų vis dar lankanti jį sapnuose. Karolina prašo gelbėti jųdviejų dukrą Berę, kurią Dodžas matęs vienintelį kartą – pro langą gimdymo namuose.

Dodžas rastų daugybę priežasčių nekreipti dėmesio į Karolinos skambutį, tačiau kaltė verčia viską mesti ir skristi į Teksasą pas dukrą. Berei pavojų kelia jos buvęs bendradarbis Orenas Starksas – jausdamas liguistą aistrą jis persekioja merginą. Beprotis ir genijus, puikiai sprendžiantis galvosūkius ir loginius žaidimus, Orenas Berės gyvenimą pavertė pragaru ir prisiekė ją nužudysiąs.

Grėsminga padėtis dar labiau komplikuojasi, kai persekiotojas nužudo kelis žmones ir, palikęs ilgą įkalčių pėdsaką, nepaliaujamai artėja prie Berės...

Žudikas artinasi, ir Dodžas suvokia, kad jo laukia svarbiausia gyvenimo kova...

www.almalittera.lt

Fotografas Patrick Demarchelier